CRAIG THOMAS

FIREFOX

FIREFOX

(VULPEA DE FOC)
de
CRAIG THOMAS

Craig Thomas - Firefox
Mihael Joseph Ltd., 1977

© „Prahova” S.A, 1993
Toate drepturile rezervate
trad:Lelia şi Andy Blanck
Coperta: GHEORGHIŢĂ GHINEA – URIAŞU
Versiune ebook: [1.0]

„Pur şi simplu am devorat «FIREFOX». O carte excelentă, emoţionantă!”

Arthur Hailey

(*autorul bestseller-ului „Aeroportul”*)

„O carte pe care n-o poţi lăsa din mînă pînă la ultima pagină. Dintr-o suflare!”

Jack Higgins

(*autorul romanelor „Vulturul a aterizat” şi „Pactul cu diavolul”*)

„Senzaţional… totul este atît de real!”

William Stevenson

(*autorul romanului „I se spunea temerarul”*)

lui Terry
cel care a construit pentru mine
Firefoxul şi l-a făcut sa zboare
Autorul

Cuvînt înainte

„Firefox” a fost cel de-al doilea roman al meu şi a apărut pentru prima dată, în Anglia, în 1977. Succesul său şi al filmului care s-a turnat după carte, mi-au dat posibilitatea să devin scriitor profesionist.

Cînd am scris cartea, în timpul perioadei războiului rece, m-a interesat să creez un nou tip de roman de aventuri, unul care să-şi concentreze atenţia asupra progreselor făcute în domeniul tehnologiei militare şt care să arate pericolul reprezentat de un singur progres brusc în sfera producţiei de avioane militare.

Mi-am imaginat un avion de luptă sovietic, invizibil pentru radar, cu o viteză maximă de 5 Mach, avînd un sistem de ghidare telepatică a armamentului (prin gîndirea pilotului). Odată ce inventasem acest „Frankenstein”, mai rămînea doar un singur lucru de imaginat: de ce avea nevoie Vestul pentru a anihila acest pericol prin furtul unuia dintre prototipurile aflate în mijlocul Rusiei.

Aveam nevoie de un pilot care să fure avionul, un pilot cu o mare experienţă de luptă. Prin urmare, am ales un erou american – Mitchell Gant – care zburase în războiul din Vietnam, retras din rîndul forţelor aeriene americane şi

care se transformase într-un tip aspru şi singuratic. El este recrutat de către CIA şi British Intelligence şi infiltrat în Uniunea Sovietică. Abia acum începe adevăratul pericol pentru el, căci forţele militare ale Uniunii Sovietice sînt îndreptate împotriva acestui pilot strălucit.

Cartea a fost una dintre cele mai emoţionante pe care am scris-o vreodată şi adesea am simţit cum urmăream personajele cărţii, parcă vii, în timp ce povestirea se desfăşura în minte. Sper ca emoţia povestirii mele să se transmită cititorului!

Craig Thomas
Lichfield 1992

NOTA AUTORULUI

Aş vrea să mulţumesc Dlui T.R.Jones pentru ajutorul ce mi l-a dat ca specialist în ce priveşte problemele tehnice legate de avioanele de încercare, probleme prezentate pe larg în carte.

Sînt profund îndatorat Drei Audrey Simmonds şi Dlui Graham Simms pentru clarificarea problemelor de geografie. Vreau, de asemenea, să mulţumesc Dlui Peter Payne, al cărui scepticism m-a făcut să perseverez în scrierea acestei cărti.

În final, mă simt la fel de îndatorat faţă de diversele publicaţii de largă informaţie pe care le-am consultat şi în primul rînd unei cărţi extrem de bine documentată şi de nepreţuită, scrisă de Dl. John Barron şi intitulată „K.G.B.”, precum şi ediţiilor curente ale următoarelor publicaţii: „Avioanele lumi”, „Nave de luptă”, „Sisteme de armament”, din care am învăţat şi preluat cele mai valoroase informaţii tehnice.

Craig Thomas
Lichfield

PARTEA A I-A

FURTUL

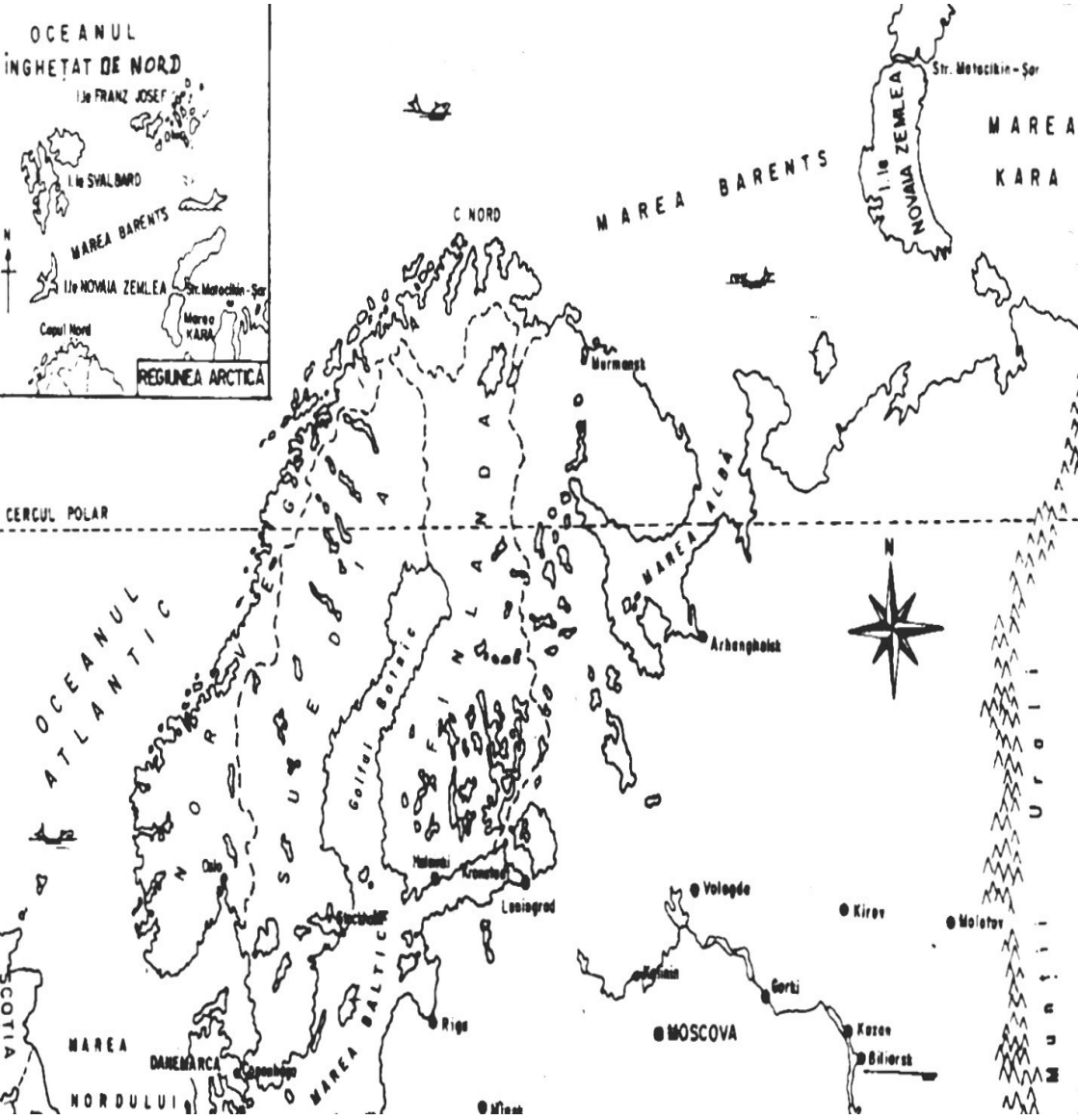
OCEANUL
ÎNGHEȚAT DE NORD
I.le FRANZ JOSEF
I.le SVALBARD
MAREA BARENTS
I.le NOVAIA ZEMLEA
Str. Matocikin - Șar
Marea KARA
Capul Nord
REGIUNEA ARCTICĂ
C. NORD
MAREA BARENTS
I.le NOVAIA ZEMLEA
Str. Matocikin - Șar
MAREA KARA
Murmansk
CERCUL POLAR
MAREA ALBĂ
Arhanghelsk
N
OCEANUL ATLANTIC
NORVEGIA
SUEDIA
Golful Botnic
FINLANDA
Oslo
Helsinki
Leningrad
Vologda
Kirov
Molotov
Gorki
MOSCOVA
Kazan
Riga
MAREA BALTICĂ
DANEMARCA
MAREA NORDULUI
Urali

UN FURT DISPERAT

La şase sute de mile est de Moscova (aproximativ 965 km), cel mai modern avion din lume este gata pentru testele finale. Se numeşte MIG-31 dar N.A.T.0. l-a numit codificat „FIREFOX”. Cu o viteză mai mare de 6 400 km/oră, cu o protecţie anti-radar impenetrabilă şi cu un sistem de armament comandat de creierul pilotului, reprezintă cea mai mare ameninţare la adresa balanţei puterilor militare de la apariţia bombei atomice încoace.

Nu sînt şanse ca tehnologia occidentală să egaleze, în timp util, performanţele „FIREFOX”.

Numai dacă…

În disperare de cauză, Serviciul Englez de Informaţii şi CIA organizează cea mai îndrăzneaţă operaţiune clandestină de la cel de al doilea război mondial. Cel mai bun pilot militar din occident trebuie introdus în Uniunea Sovietică, chiar la baza militară, bine păzită, unde avionul îşi aşteaptă testele finale.

Misiunea lui: să fure „FIREFOX”.

„FIREFOX” este unul dintre, cele mai captivante romane de aviaţie ce s-a scris vreodată.

* * *

Bărbatul zăcea în camera sordidă de hotel, întins pe spate, cu mîinile ridicate ca nişte gheare deasupra capului ca şi cînd ar fi vrut să-şi smulgă ochii. Trupul îi era aproape rigid din cauza încordării. O transpiraţie abundentă îi înmuiase cămaşa şi se adunase în broboane pe frunte. Ochii îi erau larg deschişi şi visa.

Coşmarul apărea mai rar acum, ca la un bolnav de malarie pe cale de vindecare. Reuşise această performantă – el singur, nici Buckholz nici psihiatrii de la Langley. Îi dispreţuia. Reuşise singur. Totuşi, cînd coşmarul apărea, se reîntorcea cu toată forţa de altădată, un fel de fosilizare completă a memorie şi conştiinţei. Ca acum. Era tot ce-i rămăsese după Vietnam. Chiar în plin coşmar, cînd suferea şi transpira, o parte a creierului său înregistra, la rece, ravagiile bolii.

În vis, devenea, invariabil, vietnamez, Viet-Cong sau simplu ţăran – asta nici nu conta prea mult – şi tot invariabil era ars de viu, încet şi oribil; napalmul, împrăştiat de avioanele „Phantom" de recunoaştere, îl devora. Zgomotul avioanelor care se retrăgeau era acoperit de zgomotul flăcărilor în care el ardea, orbea, se topea…

Şi tot în flăcări, alte momente şi alte imagini îşi făceau apariţia: fragmente din zborurile sale. Chiar cînd muşchii lui se topeau şi se zgîrceau în căldura îngrozitoare, se vedea cu claritate pe el însuşi, ca şi cînd se privea dintr-un punct exterior, zburînd pe vechiul său MIG-21 şi îngheţînd în momentul cînd a prins în colimator acel avion american USAF Phantom… apoi drogurile din Saigon care, încet dar sigur, l-au împins spre acel moment cînd, la rîndul lui, a fost prins în colimator de un MIG… apoi a urmat prăbuşirea nervoasă, lunile petrecute în Spitalul Veteranilor şi toate acele minţi rătăcite din jur, care plîngeau, urlau, rîdeau încît ajunsese el însuşi în pragul nebuniei şi nu-şi mai dorea decît să fie înghiţit de o altă

beznă unde să nu mai audă ţipetele acelor minţi sau ale propriului său creier.

Apoi a urmat munca la spital, clasica ispăşire pentru cei întorşi dintr-o moarte mai rea decît moartea propriu-zisă. Apoi a fost MIG-ul şi Cursurile intensive în care a învăţat să zboare ruseşte, să gîndească ruseşte, să fie rus… Lebedev, dezertorul cu accent georgian, adus special să-l pregătească extrem de minuţios – pentru că rusa lui trebuia să fie fluentă…

Apoi, antrenamentul pe o copie americană a lui MIG-25 şi studiul amănunţit al informaţiilor furnizate de locotenentul Belenko; Belenko care, cu cîţiva ani în urmă, aterizase cu un astfel de avion în Japonia… Şi zilele, săptămînile petrecute pe simulator, pilotînd un avion pe care nu-l văzuse şi care probabil nici nu exista. Napalmul şi flăcările şi Saigonul…

Mirosul de carne arsă – propria sa carne – devenise de nesuportat pentru el. Mitchell Gant, în camera lui de hotel, murea arzînd.

* * *

Prînzul cu Sammy ? Estimat 76/77
Joi, 12,45 De verificat cu Geoffrey
Telefon lui H.S. 2136 Ext 74
Fapte cunoscute 22 Aug.75
1) A/C este cu 10-15 ani înaintea lui M.R.C.A., şi U.S.A.F.[1] Y16.
2) El va fi gata de zbor pînă în 1980 – operaţional pînă în…?
3) Performanţa – proiectată Mach 5 plus etc !

[1] U.S.A.F. - United States Air Force sau forţele aeriene ale Statelor Unite ale Americii.

4) Proiectat – cu motoare cu caracteristici sofisticate şi posedă un Sistem de armament ghidat telepatic (direct de creierul pilotului).

N.A.T.O.[2] nu are – nici nu li se pare posibil !?

5) N.A.T.O. i-a dat numele de cod – fără exagerare – „FIREFOX".

6) Noi nu avem: a) bani b) tehnologie... astfel încît – trebuie să avem vulpea !

SOLUŢIA ? E simplă.

De vorbit cu Plessey Ferranti etc. Furaţi avionul !

* * *

4/2/76

Stimate Domnule Prim-Ministru,

Aţi cerut informaţii mai ample despre proiectul Mikoyan de la Biliarsk. De aceea, vă trimit raportul primit în toamna trecută de la Aubrey, care este controlorul reţelei noastre de spionaj de acolo. El are o sugestie foarte îndrăzneaţă. Părerile Dumneavoastră ne vor fi extrem de preţioase.

Cu respect,
Richard Cunningham

* * *

18/9/75

Numai pentru Şeful S.I.S.[3]

Dragă Cunningham,

---

[2] N.A.T.O. - North Atlantic Treaty Organization - Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord.

[3] S.I.S. - Special Investigation Service - Serviciul Special de Informaţii din Marea Britanie.

Ai primit, ca de obicei, rezumatele rapoartelor mele cu privire la efortul pe care îl depunem pentru a afla secretul proiectului Mikoyan de la Biliarsk, care a primit numele codificat de „FIREFOX” (numele aparţine celor de la N.A.T.O.). Pentru că mi-ai cerut părerea; mă întreb dacă eşti pregătit pentru ceea ce am de gînd să propun.

Nu cred că mai este nevoie să subliniez ce speranţe îşi pun sovieticii în acest nou avion. Credem că o parte însemnată din bugetul de apărare a fost pusă de o parte, pentru ca acest nou avion să fie trecut eventual în producţia de serie.

Proiectul lor iniţial de a construi doua noi tipuri de avioane, superioare actualului MIG 25-”FOXBAT” a căzut sau este pe punctul să cadă baltă; FOXBAT rămîne principalul avion de luptă al Forţelor Aeriene Sovietice pînă cînd acestea vor fi reechipate cu MIG-31, FIREFOX.

Sunt planificate sau în construcţie cel puţin trei fabrici noi, numai în partea europeana a Rusiei, dintre care una se pare că este destinata fabricării lui MIG-31.

În ceea ce priveşte avionul propriu-zis, nu cred că trebuie să revin cu detalii despre eficacitatea lui Dacă el va împlini speranţele ruşilor, atunci noi nu vom avea aşa ceva înainte de sfîrşitul anului 1980, dacă, şi atunci Supremaţia aeriană va aparţine în întregime Uniunii Sovietice.

Ştim cu toţii motivele pentru care s-a tăiat aşa de mult din bugetul nostru de apărare, iar acum este prea tîrziu pentru încriminări. Este suficient să spun că, posedînd un astfel de avion-interceptor în producţie de masă, ruşii vor dobîndi o putere militară de neacceptat pentru noi.

În ce priveşte spionajul nostru, sîntem fericiţi că am reuşit să-l atragem de partea noastră pe Piotr Baranovici, care se ocupă de proiectarea şi perfecţionarea sistemului de luptă. El a recrutat, la rîndul său, încă alţi doi tehnicieni înalt calificaţi, iar David Edgecliffe l-a recrutat pe Pavel Upenskoi, agentul lui rus cel mai bun şi care, operînd la Moscova, este ultima verigă pe filiera noastră de informata. Ei sînt cu toţii foarte buni, dar ştim amîndoi că

asta nu este suficient Ce am aflat este insuficient pentru a putea reproduce sau anihila acest MIG-31. Baranovici şi echipa lui ştiu foarte puţine în afara specialităţii lor stricte, pentru că munca de cercetare este extrem de secret compartimentată.

Aşa că, în următorii cinci ani, trebuie să montăm sau sa fim pregătiţi să montăm o operaţiune împotriva proiectului de la Biliarsk şi sugerez, nici mai mult nici mai puţin, că este vital pentru noi să furăm un astfel de avion, de preferat prototipul complet, în preajma testelor lui finale.

Pot să-mi imaginez surpriza ta ! Totuşi, eu cred că operaţiunea este posibilă, cu condiţia să găsim pilotul acela unic, de excepţie. Cred că trebuie să folosim un american, întrucît piloţii noştri din R.A.F.[4] nu se mai antrenează în lupte aeriene (după cum vezi, iau în consideraţie toate posibilităţile) şi un american care a făcut războiul din Vietnam ar trebui să fie cel mai bun.

Reţeaua noastră din Moscova şi Biliarsk îl va ajuta pe pilot să ajungă la avion.

Părerile tale asupra celor de mai sus vor fi de mare ajutor. Le aştept cu nerăbdare.

Al tău,
Kenneth Aubrey

* * *

11/2/76

Numai pentru P.M./„C ”

Dragul meu Sir Richard, iţi sînt îndatorat pentru promptitudinea cu care ai răspuns la cererea mea. Am vrut într-adevăr să aflu mai multe despre avionul respectiv, probabil că vei putea să-mi trimiţi rapoartele lui

[4] R.A.F. - Royal Air Force - Aviaţia Regală Britanică.

Aubrey din ultimii trei ani. În ce priveşte sugestia lui, cred că nu vorbeşti serios ?!

Bineînţeles că este ridicol chiar să vorbim de un act de piraterie împotriva Uniunii Sovietice. Complimente soţiei tale.

Al tău,
Andrew Gresham

* * *

13/2/76

„C”/K.A.

Kenneth,

Îţi trimit o copie după scrisoarea de ieri a Primului-Minstru. Vei vedea ce crede el despre ideea ta criminală. Cel puţin în ce priveşte avionul Opinia lui este şi a mea oficial. Personal, trebuie să admit că povestea asta cu Biliarskul mă îngrozeşte. Aşa că, procedează cum crezi de cuviinţă pentru a găsi pilotul şi schiţează un scenariu pentru operaţia propusă – pentru orice eventualitate.

Ai putea să-l contactezi pe prietenul nostru Buckholz de la C.I.A.[5] care tocmai a fost promovat ca şef al secţiei „Acţiuni Clandestine”. La urma urmei, americanii au la fel de mult de pierdut în chestia asta ca şi Europa şi sînt, deci, la fel de interesaţi de Biliarsk.

Vînătoare plăcută. În această chestiune, să nu mă suni Te voi suna eu, dacă şi cînd.

Al tău,
Richard

[5] C.I.A. - Central Intelligence Agency - Agenţia Centrala de Investigaţii din S.U.A.

* * *

29/6/76

Numai pentru P.M.

Stimate Domnule Prim-Ministru,

I-aţi, cerut lui Sir Richard Cunningham mai multe informaţii despre unele caracteristici tehnice cu privire la avionul codificat sub numele „FIREFOX” (Mikoyan Mig-31). Sper că această scrisoare să-mi ofere posibilitatea de a-mi pleda cauza, dar cred că este foarte important să înţelegeţi gravitatea şi implicaţiile progresului rusesc în anumite domenii,ale aviaţiei militare, progres ce se concretizează în acest avion.

Informaţiile noastre provin în principal de la un bărbat numit Baranovici, care a răspuns de partea electronică a navei şi care a tradus în practică munca teoretică a altora în ce priveşte aşa-zisul sistem de arme ghidate telepatic şi folosirea lui în avioanele de tehnologie înaltă. Baranovici nu poate să ne furnizeze toate informaţiile pe care le-am cerut asupra acestui punct din proiectul Biliarsk.

Pe de altă parte, aşa cum sînt de păziţi la Biliarsk, pare puţin probabil că vom putea să-l scoatem pe Baranovici din Rusia. De aici şi propunerea mea de a fura unul din prototipurile din ultima serie, care să conţină tot ceea ce ruşii intenţionează să pună în versiunile din prima linie.

Poate că ar trebui să citez aici o aplicaţie civilă a ideii de „ghidare prin telepatie” – ultimul tip de scaun mobil pentru invalizi, ce se studiază în Statele Unite. Acest scaun este gîndit să permită unei persoane paralizate şi/sau imobilizate să-şi controleze deplasările printr-o activitate pozitivă de gîndire. Scaunul va avea echipamente electronice astfel încît senzorii ataşaţi creierului (prin intermediul unei caschete sau unei perne) vor transmite comenzile creierului, ca impulsuri electronice, către părţile mecanice ale scaunului pe rotile. O comandă mentala de a se mişca de exemplu: Înainte, la stînga sau la dreapta etc., va veni direct de la creier – şi în

loc să fie transmisă unor muşchi care nu mai funcţionează, se va transmite la „membrele" artificiale ale scaunului. Nu există vreun proiect care să prevadă extrapolarea acestei idei în sfera militară. În ce priveşte Sovietele, se pare că ei sînt pe punctul de a perfecţiona un sistem pentru uz militar. (Şi Vestul n-a construit nici măcar scaunul pe rotile).

Sistemul pus în practică de Baranovici pare proiectat să cupleze radarul[6] cu razele infraroşii, cele două forme standard de detectare şi ghidare în aviaţia modernă – cu un arsenal întreg de arme aflate la bord, ghidate şi controlate prin gînd. Radarul, după cum ştiţi, se bazează pe emiterea în spaţiu de unde radio şi de receptarea undelor-ecou reflectate de obstacolele întîlnite, permiţînd calcularea distanţei pînă la obstacolul respectiv. În timp ce un ecran arată natura obstacolului, razele infraroşii captate pe un ecran pun în evidenţă ce surse de căldură se află în vecinătatea echipamentului de detectare. Fiecare metodă în parte dar şi amîndouă pot fi folosite pentru direcţionarea şi ghidarea spre ţintă a rachetelor. Rachetele în sine au fie, unul, fie ambele sisteme. Dar, principalul avantaj al sistemului de ghidare prin telepatie este că pilotul păstrează comanda rachetelor şi după ce le-a lansat, precum şi faptul că propulsarea rachetelor se face mult mai rapid deoarece comenzile mentale ale pilotului se transmit direct sistemului de foc, fără interferenţa acţiunilor fizice.

Trebuie să mai spun că noi nu avem în prezent (şi înţeleg că nici ruşii nu au încă) armamentul care să poată exploata acest sistem atît de sofisticat – adică tipuri noi de rachete şi tunuri. Dar dacă nu neutralizăm cît mai repede avantajul de timp pe care programul rusesc îl are faţă de noi, nu vom mai fi niciodată în stare să-i ajungem din urma în ceea ce priveşte tehnologia militară.

De aceea, noi trebuie să intrăm în posesia acestui sistem. Trebuie să furăm un MIG-31.

---

[6] Radar - radio detection and ranging - detectarea prin radio şi determinarea distanţei - radiolocaţie.

Cu stimă,
Kenneth Aubrey

* * *

24/9/76

P.M. către K.A.

Dragă Aubrey, îţi mulţumesc pentru informaţiile transmise. Deşi îţi apreciez neliniştea nu sînt de acord cu soluţia pe care o propui. În ceea ce priveşte recentul „cadou” pe care locotenentul Belenko l-a făcut Vestului, numit şi „FOXBAT”, părerea mea este că îţi faci griji prea mari Sînt sigur că ruşii vor avea nevoie de ani de zile ca să-şi revină după deconspirarea „FOXBAT”.

Al dumitale,
Andrew Gresham

* * *

K.A. către P.M.

Stimate Domnule Prim-Ministru,

Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră, trebuie să spun că, după părerea mea, „FOXBAT” sau MIG-25 este o jucărie în comparaţie cu ceea ce N.A.T.O. a botezat „FIREFOX”. Pe de altă parte nu trebuie să ne legănam în iluzia unei false securităţi datorită „cadoului ” nesperat din Japonia.

Informaţiile pe care le-am primit de la experţii noştri din Japonia arata clar că MIG-25 nu este nici pe departe ceea ce am crezut noi că este. El este construit în cea mai mare parte din oţel şi nu din titan, atinge cu greu viteza maximă şi o menţine şi mai greu, iar partea electronică este mult mai puţin sofisticată decît am fost lăsaţi să înţelegem.

Pe de altă parte, părerea lui Baranovici despre MIG-31 este fermă: avionul va satisface cele mai extravagante aşteptări Tot el ne-a comunicat că, la Biliarsk printre savanţi, se discută deschis despre neajunsurile lui MIG-25, dar nici o plîngere despre „FIREFOX".

Cu stimă,
Kenneth Aubrey

* * *

16.08, Marţi
Richard,

Ai văzut rapoartele de control radar privind testele iniţiale ale „FIREFOX"

Americanii au avut în aer toată aparatura necesară pentru a urmări testele de performanţă ale avionului (inclusiv satelitul lor ultra-special) bazîndu-se pe informaţiile lui Baranovici în ce priveşte ora, culoarul de zbor etc. n-au aflat decît că avionul zboară şi NIMIC ALTCEVA!

Dacă este ceea ce cred eu – atunci sovieticii au pus la punct un sistem antiradar pentru „FIREFOX" aşa încît toate aparatele noastre, cît şi ale americanilor pot fi date la coş.

Convinge-l pe P.M. – ACUM
Kenneth

* * *

3/7/79

Stimate Domnule Prim-Minstru,

Nu ştiu prea bine ce este anti-radarul sau cum funcţionează acesta în cazul sistemului sovietic.

Rapoartele din Biliarsk, primite de la agenţii noştri, care nu sînt străini de secretele sale, indică faptul că sistemul anti-radar sovietic nu este nici mecanic, nici electronic şi deci, nu poate fi contracarat prin nici o metodă cunoscută. El este total diferit, atît de propriul nostru sistem „Chaff ” – folosit să producă confuzie pe ecranele radar cît şi pe toate sistemele electronice de confuzie-radar puse la punct de americani Specialiştii din R.A.F. şi din U.S.A.F. nici măcar nu s-au gîndit la ceva cît de cît apropiat de ceea ce pare să fie sistemul sovietic.

Acum este evident că FIREFOX este cea mai serioasă ameninţare la adresa securităţii Occidentului de la crearea armei nucleare de către Uniunea Sovietică şi China.

Cu stimă,
Kenneth Aubrey

* * *

30/7/79

„C ”/K.A.

Kenneth,

Ai aprobarea atît de la P.M. cît şi de la Washington. Vei lua legătura cu Buckholz. Scenariul tău, inclusiv pilotul, (o pasăre ciudată, şi rară ai spus ?), punctul de alimentare şi modalitatea de a infiltra pilotul în Biliarsk sînt aprobate. Este de la sine înţeles că pilotul trebuie să aibă un dispozitiv care să-l ghideze spre punctul de alimentare. Acesta din urmă trebuie astfel ales încît ruşii să nu-l poată bănui şi astfel să nu-l poată identifica.

Primul Ministru a înţeles urgenţa cazului şi Farnborough a trecut deja la treabă. la legătura acolo cu un tip numit Davies.

Mult noroc ! Acum e rîndul tău să arăţi ce poţi.

Richard

* * *

Singur în biroul său care mirosea puternic a vopsea proaspătă, colonelul K.G.B.[7] Mihail Iurevici Kontarski – şeful departamentului „M” însărcinat cu securitatea proiectului Mikoian de la Biliarsk, – era din nou pradă unor îndoieli întunecate. Asistentul său, Dmitri Priabin tocmai plecase şi sentimentul de siguranţă pe care îl avusese toată după-amiaza cît lucraseră împreună se risipi acum în camera spaţioasă. Stătea la biroul său nou şi impresionant, străduindu-se să rămînă calm.

Durase prea mult, realiza acum, această nevoie de a se droga prin muncă. Ştia prea bine că pierduse simţul perspectivei, acum cînd ziua testelor finale pentru MIG-31 era aşa de aproape. Nu era poate nimic, decît o panică de ultimă oră – să-şi strîngă bucăţelele muncii sale ca pe nişte bagaje risipite. Şi tot timpul, această teamă că a uitat ceva.

Îi era teamă să-şi părăsească biroul în acest moment pentru că ştia că trupul lui va refuza să-şi mai asume aroganta caracteristică funcţiei, Ar fi fost recunoscut pe coridoarele Centrului ca un bărbat neliniştit şi asta ar fi fost o eroare ireparabilă din partea lui.

Ştia de ani de zile despre scurgerea de informaţii de la Biliarsk – despre Baranovici, Kreşin şi Semelovski – şi despre curierul lor, Derkov – băcanul. În toată această perioadă cît MIG-31 fusese conceput şi construit, ar fi fost imposibil să nu ştie.

Dar el şi departamentul său nu făcuseră nimic cu ei, nimic decît să reducă fluxul de informaţii printr-o supraveghere strictă, împiedicînd întîlnirile, conferinţele şi orice asemănător. Pentru că – brusc îşi prinse capul în mîini, apăsîndu-şi palmele pe ochii închişi – riscase din teamă. Teamă să recomande îndepărtarea unor componente umane vitale pentru proiect şi teama că dacă

[7] K.G.B. - Komitet Gosudarstvennoj Bezopasnosti - Comitetul Securităţii Statului din U.R.S.S.

ar fi procedat aşa, fie britanicii, fie CIA ar fi recrutat alţii a căror existenţă i-ar fi fost necunoscută sau ar fi infiltrat agenţi noi de care nu ar fi ştiut. Un inamic pe care-l cunoşti este mai bun decît unul necunoscut, îi spusese lui Priabin în ziua cînd luase decizia, încercînd să zîmbească şi tînărul mersese alături de el. Acum remarca aceea părea de-a dreptul prostească.

Preţul eşecului era, şi atunci ca şi acum, absolut. Dizgraţia, chiar execuţia. Încercă să se autolinişteaască gîndindu-se că indiferent cît ştiu englezii şi americanii este oarecum extrem de puţin în comparaţie cu ce ar fi putut să afle…

Trăsăturile feţei sale înguste şi întunecate erau obosite, ochii cenuşii şi inteligenţi plini de teamă. A trebuit să-i lase să-şi continue munca, chiar dacă erau spioni. Cuvintele sunau goale, ca şi cînd le-ar fi recitat în faţa unei audienţe, chiar în faţa lui Andropov însuşi…

I
OMORUL

Drumul, de la avionul BAC-111, (aparţinînd Liniilor Aeriene Britanice), peste pista de aterizare a aeroportului Sheremetyevo, i s-a părut interminabil bărbatului firav ce se afla ultimul în şirul de pasageri. Vîntul se repezise în pălăria pe care bărbatul şi-o ţinea cu o mînă în timp ce, în cealaltă, purta o geantă de călătorie cu însemnele companiei de aviaţie. Era un individ şters, purta ochelari cu rame groase şi deasupra buzei superioare lăsase să-i crească o mustaţă cam anemică. Nasul i se înroşise, iar obrajii îi albiseră din cauza vîntului tăios. Purta un palton de culoare închisă, pantaloni de aceeaşi nuanţă şi pantofii cei mai obişnuiţi. Doar spasmele nervoase ale stomacului sau frica biliară, cum obişnuia el să-i spună, îl singularizau de ceilalţi pasageri.

Şi pentru că era o practică curentă a K.G.B.-ului să-i fotografieze pe toţi străinii care puneau piciorul pe aeroportul principal al Moscovei, fusese şi el fotografiat cu o cameră echipată cu teleobiectiv. Mai mult, a ghicit că aşa se întîmplase deşi n-ar fi putut spune exact momentul, cu atît mai mult cu cît mersese tot timpul cu capul plecat pentru a-şi feri faţa şi mai ales ochii, de praf.

Căldura subită ce l-a întîmpinat în holul de primire l-a determinat să-şi coboare gulerul, să-şi scoată pălăria şi să-şi netezească păru! Purta părul dat pe spate, cu cărare dreaptă ca o aţă, o pieptănătură care aparţinea unui om indiferent la exigenţele modei. Exact în acel moment, a fost fotografiat din nou. De fapt, parcă pozase într-un studio. Se uită în jur şi apoi se îndreptă spre vamă. În jur, obişnuita maree umană ce o întîlneşti pe orice aeroport internaţional. Delegaţii care încercau zadarnic să-şi croiască drum şi ochii îi căzură pe culorile vii ale costumelor naţionale africane. Mai erau mulţi orientali şi europeni. S-a simţit rapid ca o rotiţă din acel vast congres, iar familiaritatea cosmopolită a holului de aeroport internaţional îi linişti stomacul. Îşi recapătă înfăţişarea rece şi calmă, puţin afectată de zbor.

Ştia că tipii care stăteau în spatele vameşilor sînt, probabil, securişti-K.G.B. Îşi puse geanta de voiaj între ecranele detectorului cu raze X, în timp ce restul bagajului deja apăruse pe banda rulantă. Nu făcu nici o mişcare – anticipase ce se va întîmpla. Unul din cei doi bărbaţi, care stăteau cu indiferenţă în spatele vameşilor, făcu un pas înainte şi ridică cele două valize de pe bandă.

Bărbatul se uită fix la vameş, ignorîndu-l pe securistul care îi deschidea fiecare valiză, scotocindu-i conştiincios printre haine. Vameşul i-a controlat paşaportul apoi l-a înaintat controlorului de la celălalt capăt al băncii. Răvăşirea rufelor se termină şi zîmbetul de pe faţa K.G.B.-istului dispăru, înlocuit de o privire scrutătoare, fixată pe interiorul valizelor.

Vameşul spuse:

— Domnul Alexander Thomas Orton? Cu ce treburi la Moscova?

Bărbatul tuşi şi răspunse:

— După cum vedeţi din paşaport, sînt agent comercial al companiei „Excelsior Plastics” din Welwyn Garden City.

— Într-adevăr. Ochii vameşului nici nu clipiră cînd văzu figura dezamăgită a ofiţerului de securitate. Aţi fost de

cîteva ori în Uniunea Sovietică în ultimii doi ani, nu-i aşa, domnule Orton?

— Da, şi niciodată nu mi s-a mai întîmplat aşa ceva! Bărbatul nu era neliniştit ci mai mult surprins. Părea hotărît să fie amabil, un vizitator deprins cu Rusia, care nu intenţionează să se simtă insultat de răvăşirea lucrurilor din valiză.

— Îmi cer scuze, spuse vameşul. Securistul începu să discute în şoaptă cu vameşul. Ultimii pasageri tocmai trecuseră prin porţile de control şi se împrăştiaseră în holul de aşteptare. Plecaseră cu toţii şi domnul Alexander Thomas Orton începu să se simtă singur.

— Toate hîrtiile mele sînt în regulă, spuse. Semnate de ataşatul dumneavoastră comercial al ambasadei sovietice din Londra. În voce i se percepea o undă de nerăbdare, ca şi cînd ar fi fost ţinta unei glume pe care nu reuşea s-o înţeleagă. Am fost de cîteva ori aici şi niciodată n-am avut astfel de probleme. Chiar trebuia să-mi răvăşească lucrurile în halul ăsta? Ce naiba cauţi?

K.G.B.-istul se apropie. Alexander Thomas Orton îşi trecu o mînă prin părul dat cu briantină şi încercă un zîmbet. Rusul era un bărbat solid cu trăsături plate, mongoloide, care emana o senzaţie neplăcută de putere frustrată. Luă paşaportul de la vameş şi îl studie îndelung.

Cînd păru mulţumit, se uită cu asprime la Orton şi spuse:

— De ce veniţi la Moscova, domnule… Orton?

— Sînt om de afaceri, exportator ca să fiu mai exact.

— Ce speraţi să exportaţi în Uniunea Sovietică, din ceea ce are ţara dumneavoastră? În vocea rusului se făcu simţită o notă de sarcasm accentuată şi de rictusul gurii, întreaga situaţie părea ireală. Bărbatul îşi netezi iar părul pomădat, părînd mai nervos decît înainte ca şi cînd…

— Lucruri din plastic – jucării, jocuri, tot felul de lucruri de acest fel.

— Unde vă sînt mostrele – fleacurile pe care le vindeţi, domnule Orton?

— Fleacuri? Priviţi aici!

— Sînteţi englez, domnule Orton? Pronunţia dumneavoastră... nu pare foarte englezească.

— Sînt canadian prin naştere.

— Nu arătaţi a canadian, domnule Orton.

— Eu... Încerc să par cît mai englez cu putinţă. Ştiţi, asta ajută foarte mult în comerţul peste graniţă, înţelegeţi?

Brusc, îşi reaminti antrenamentul vocal pe care-l făcuse şi care la vremea respectivă îi păruse, împreună cu alte sarcini, teribil de absurd. Acum, îi era recunoscător.

— Nu înţeleg.

— De ce îmi controlaţi bagajele? K.G.B.-istul rămase interzis pentru un moment.

— Nu-i treaba dumneavoastră. Sînteţi un vizitator al Uniunii Sovietice. Să nu uitaţi, asta, domnule Orton! Şi ca sa-şi exprime nemulţumirea, apucă aparatul de radio cu tranzistori, privi drept în ochii lui Orton şi deschise capacul din spatele aparatului. Orton îşi strînse pumnii în buzunare şi aşteptă.

Rusul, evident dezamăgit, închise capacul şi spuse:

— De ce v-aţi luat tranzistorul cu dumneavoastră? Nu puteţi prinde nici unul din programele dumneavoastră ridicole, aici la Moscova!

Bărbatul ridică din umeri; i se dădu paşaportul. Îl luă, încercînd să-şi controleze tremurul mîinii.

Apoi se aplecă, îşi luă bagajul de mînă şi aşteptă ca securistul să-i închidă valizele şi să i le pună pe podea. Broasca uneia dintre valize cedă şi cămăşi şi şosete se împrăştiară pe jos. K.G.B.-istul izbucni în rîs cînd Orton, în genunchi, îşi culegea în grabă două perechi de şosete gri ce se rostogoliseră. Cînd în sfîrşit reuşi să-şi închidă valiza, părul îi căzuse în ochi, încurcîndu-i vederea, îşi netezi părul şi aranja ochelarii şi îşi luă valizele. Apoi. adunîndu-şi pe cît putu demnitatea ofensată, se îndepărtă încet, către uşile imense de sticlă, care îi vor aduce aerul curat şi uşurarea. Nu avea nevoie să privească înapoi ca să-şi dea seama că KGB-istul se consulta deja cu celălalt coleg, care tot timpul discuţiei nu făcuse nici o mişcare, nu scosese nici un cuvînt şi care probabil era superior în grad. Cel de

al doilea K.G.B.-ist nu făcuse altceva decît să-l observe intens, tot timpul.

Gant ştia că cei doi trebuie să facă parte din personalul secţiei a I-a, departamentul 7, care se ocupa direct de turiştii americani, britanici şi canadieni. Şi, reflectă Gant, stomacul lui relaxînduse pentru prima oară de la părăsirea avionului, într-un fel, el întruchipa toate cele trei naţii ia un loc, aşa încât le înţelegea îngrijorarea.

Făcu semn unui taxi, din cele parcate în faţa holului principal, îşi puse valizele pe trotuar şi îşi înfundă pălăria pe cap.

Un taxi negru trase lîngă trotuar Şi se auzi spunînd:

— Hotel MOSKVA, te rog, cu cea mai plăcută şi calmă voce de care s-a simţit în stare.

Şoferul îi puse valizele în portbagaj, îi deschise portiera, se urcă în maşină şi aşteptă, cu motorul la ralanti. Gant ştia că aşteptau de fapt maşina K.G.B. care trebuia să-i urmărească. Gant văzuse semnul pe care K.G.B.-istul îl făcuse. Îşi scoase pălăria şi se întinse comod avînd grijă să poată vedea în oglinda retrovizoare holul de aşteptare pe toată lungimea lui. Apoi, şoferul ambală motorul şi părăsiră aeroportul, intrînd pe superba autostradă Leningrad şi îndreptîndu-se spre sud-est, spre centrul Moscovei. Se aşează mai bine în scaun, avînd grijă să nu arunce nici o privire în spate. Ştia că limuzina neagră trebuie să fie în spatele lor.

Astfel, îşi spuse, simţind cum tensiunea nervoasă îl părăseşte, Alexander Thomas Orton îşi trecuse primul examen. Nu transpira – taxiul avea o încălzire insuficientă, aşa încît, înăuntru, temperatura era destul de scăzută. Totuşi, trebuia să admită că fusese nervos. Fusese un test pe care a trebuit să-l treacă. Trebuise să interpreteze o partitură, deja familiară auditoriului, atît de familiară încît orice notă falsă ar fi fost sesizată imediat. Se făcuse cît mai şters cu putinţă, nu numai folosind masca lui Orton, părul lui pomădat, ochelarii cu ramă groasă, obrajii căzuţi dar şi împrumutînd felul lui de a se mişca, gesturile lui şi chiar vocea. În acelaşi timp, trebuise să poarte cu el, ca

pe mirosul distinctiv al unui after-shave, un aer de suspect, caracteristic adevăratului Orton. În al treilea rînd şi probabil lucrul cel mai dificil pentru el, trebuise să creeze impresia că englezescul accentului şi al manierelor sale este dobîndit şi nu născut – şi chiar mai mult – dobîndit nu tocmai la modul fericit. Evaluîndu-şi succesul obţinut, Gant mulţumea în gînd lipsei de imaginaţie şi de pătrundere a K.G.B.-istului, dar trebuia să recunoască şi genialitatea minţii lui Aubrey.

Englezul acela mic şi durduliu îi crease lui Gant noua sa identitate ca Orton, identitate care trebuia să-i faciliteze intrarea şi şederea în Rusia. De aproape doi ani, un bărbat arătînd foarte asemănător cu Gant de acum, trecea regulat prin vama aeroportului Sheremetyevo. Un exportator, vînzînd cu oarecare succes jucării din plastic. Se părea că jucăriile se vindeau cel mai bine în Piaţa Roşie, fapt ce îl amuzase foarte tare pe Aubrey.

Bineînţeles că există şi un dedesubt al personajului: Alexander Thomas Orton era un contrabandist. Cu aproximativ un an în urmă şi cu mare grijă se strecurase informaţia, către K.G.B., despre posibila implicare a lui Orton în reţeaua traficanţilor de droguri. De fiecare dată, Orton fusese observat foarte de aproape şi foarte atent, dar niciodată atît de deschis. Gant se întrebă dacă nu cumva Aubrey îi făcuse vreo figură urîtă. K.G.B.-istul se aşteptase să găsească ceva în bagajele lui, asta era clar. Şi acum, pentru că suspiciunile lui trezite rămăseseră neîmplinite, Gant era talonat pînă la hotel.

Taxiul lăsă în dreapta fîntîna Kimski, a cărei perdea uriaşă de apă arăta cenuşie şi rece sub cerul înnorate Curînd intrară în aglomeraţia oraşului şi Gant recunoscu stadionul Dinamo, pe partea stîngă.

Aubrey, Gant simţise asta, nu fusese impresionat de el. Nu că i-ar fi păsat, în ceea ce-l privea pe el ca om şi rolul pe care trebuia să-l joace nu-l interesase să impresioneze şi nu avusese vreo intenţie. Era la începutul călătoriei şi, dacă simţea vreo emoţie, era numai de nerăbdare. Un singur lucru contase pentru el, de cînd Buckholz îl găsise

în amărîta aia de pizzerie din Los Angeles în timpul pauzei de prînz, cînd el lucra ca ajutor într-un garaj – prima şi singura dată cînd se despărţise de Grupa Apaşilor, cum era poreclită escadrila MIG-urilor ce aparţinea U.S.A.F. şi de fapt, numai unul şi acelaşi lucru contase în toată viaţa lui. Urma să piloteze cel mai grozav avion din istoria scrisă şi nescrisă a zburătorilor. Dacă ar fi avut un suflet, lucru de care Gant se îndoia, atunci sufletul lui ar fi fost această idee, păstrată cu sfinţenie, acest vis întipărit în toate celulele creierului său. Buckholz îl făcuse să zboare din nou, pe MIG-21 şi apoi pe FOXBAT; apoi el plecase, – încercînd să fugă de această patimă mai rea decît toate... Apoi Buckholz îl găsise din nou şi ideea fusese pusă pe tapet... FIREFOX.

Rolul de a-l interpreta pe Orton – hotărît de Aubrey – era necesar. Totuşi, cu o simplitate absolută în gîndire, Gant considera acest rol numai ca un preludiu, a cărui singură menire era să-l apropie de FIREFOX.

Gant avusese din totdeauna o singură credinţă, care cu timpul devenise aproape o boală. Şi niciodată nu şi-o pierduse. Nici în timpul coşmarurilor, nici al drogurilor, nici în spitalul de boli nervoase, nici în perioada de ispăşire. Totdeauna se gîndise la el ca la un pilot – şi cel mai bun. Buckholz ştiuse acest lucru, afurisitul, reflectă Gant – şi-l folosise ca pe singura pîrghie posibilă... Şi, pîrghia funcţionase. Nu putea să mai fugă. Slujba din Los Angeles fusese un truc, un deghizament. Înainte de asta, spitalul şi uniforma albă pe care o adoptase – tot deghizamente. Încercase să fugă de adevăr, adevărul că şi cel mai bun putea să simtă frica, putea să se supraevalueze, putea să greşească.

Acesta fusese adevăratul coşmar. Lumea plină de riscuri a lui Gant, întreaga lui persoană erau în pericol din cauza nervilor suprasolicitaţi, a prea multor misiuni de luptă, a tensiunii.

Gant îşi netezi sprîncenele şi îşi privi degetele umede. Pe faţă i se aşternuse o expresie de dezgust. Asuda abundent. Nu era o reacţie la meciul prostesc pe care îl

începuse cu K.G.B.-ul, în terenul acestuia, nicidecum, mai curînd amintirea încercărilor lui de a scăpa.

Gant provenea dintr-o familie de nulităţi. La vîrsta de 10 ani îşi dispreţuia deja părinţii şi fratele mai mare, care era agent de asigurări şi un ratat perfect. O dispreţuia, deşi nu încetase s-o iubească, şi pe sora sa, o tîrfă şleampătă cu patru copii şi un beţiv de bărbat. Venea dintr-un oraş murdar din *Midwest* – „*Clarksville pop.2763* ", cum se putea citi pe stîlpul indicator de la intrare, împreună cu legenda: „Un măreţ orăşel". Gant urîse *Clarksville*-ul. Cît timp trăise între pădurile lui nu fusese nimic, simţise că este un nimic. Părăsise oraşul cu mulţi ani în urmă şi nu se mai întorsese niciodată, nici chiar la înmormîntarea maică-si, sau pentru a-şi mîngîia tatăl, foarte bătrîn deja. Soră-sa îi scrisese odată, certîndu-l dar şi implorîndu-l. Scrisoarea îl găsise la Saigon. Cu toate acestea. Gant nu scăpase niciodată din Clarksville, îl purtase cu el. De fapt, oraşul îl modelase.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Închise ochii şi se forţă să nu se mai gîndească la trecut. Probabil că totul se datorează visului, gîndi. Afurisitul ăla de vis a declanşat totul. Visul şi mîndria lui rănită pentru că individul ăla arogant şi plin de el, pe nume Aubrey, strîmbase din nas la vederea lui. Gant izbi cu pumnul în plasticul fotoliului. Şi acum, asemeni unui copil, tot ce-şi dorea mai mult şi mai mult era să le arate el lor, la toţi, exact cum dorise să le arate el lor, în Clarksville, oraşul ăla împuţit cu oameni împuţiţi. Nu avea decît o singură posibilitate să-l înveţe minte pe Aubrey. Trebuia să aducă acasă avionul, FIREFOX-ul.

Kontarski vorbea la telefon, pe firul roşu care îl lega direct de superiorul său în cadrul Secţiei Pentru Securitatea Industriei din Direcţia a II-a, în care, departamentul „M" era o parte mică, dar vitală. Dmitri Priabin îşi urmărea foarte atent şeful, ca un sufleur urmărind actorul, cu manuscrisul deschis pe genunchi. Kontarski părea mai liniştit decît la discuţia din ziua

precedentă ca şi cînd activitatea intensă din ultimele douăzeci şi patru de ore avusese darul să-l liniştească.

În tot acest timp, Kontarski primise un raport la zi de la unitatea K.G.B. de la Biliarsk, iar supravegherea celulei clandestine fusese amplificată. La Biliarsk nu sosise nimeni necunoscut în ultimele patruzeci şi opt de ore, iar de plecat, numai Derkov – curierul părăsise oraşul. Camionul lui cu alimente fusese amănunţit controlat la întoarcerea de la Moscova. Kontarski ordonase controlul tuturor vehiculelor care intrau în oraş şi o cercetare strictă a întregului personal care pătrundea dincolo de gardul de securitate al uzinei. Dispusese mai multe patrule cu cîini în jurul perimetrului protejat de gard, iar numărul gărzilor înarmate din hangare fusese triplat.

Odată luate aceste măsuri atît Kontarski cît şi Priabin se simţiră mai liniştiţi. Priabin trebuia să plece la Biliarsk chiar în acea noapte, cu un elicopter K.G.B. şi să preia comanda efectivă a forţelor de securitate de la ofiţerul din zonă. În cîteva ore Priabin va izola perfect Biliarskul. Kontarski hotărîse să nu călătorească cu Primul Secretar al P.C.U.S.[8] şi ceilalţi membri ai partidului şi pentru mai multă impresie, să fie la faţa locului cu douăzeci şi patru de ore înaintea testului de zbor. Vor aresta pe membrii celulei clandestine numai cu cîteva ore înainte de zbor şi în momentul sosirii Primului Secretar vor fi început deja interogatoriile. Calculase cu grijă totul astfel încît să impresioneze la sigur atît pe Primul Secretar cît şi pe Andropov, care va face în mod sigur parte din anturaj. Atît Priabin cît şi Kontarski anticipau obţinerea de informaţii complete din interogatoriu. Baranovici, Kreşin, Semelovski, Derkov şi soţia lui vor fi smulşi brutal din falsul lor sentiment de securitate în care crezuseră, printr-o demonstraţie pe cît de teatrală pe atît de impresionantă a ceea ce se cheamă eficienţa nemiloasă a K.G.B.-ului.

Kontarski puse receptorul în furcă. Zîmbi foarte încîntat lui Priabin, dar şi celuilalt bărbat din cabinet – Victor

[8] P.C.U.S. - Partidul Comunist al Uniunii Sovietice.

Laneev, adjunctul şefului securităţii K.G.B. de la Biliarsk, Laneev venise la Moscova pentru a-şi face raportul, de fapt pentru a întări cele scrise de către Cernik, şeful securităţii de la Biliarsk. După ce ascultă raportul meticulos al lui Laneev despre mişcările şi contactele celor trei persoane puse sub observaţie, Kontarski se simţi nu numai liniştit, dar chiar optimist, prevăzînd deja un sfîrşit plin de succes al cursei.

Măsurile de securitate de la Biliarsk făceau parte din aceeaşi politică prea ortodoxă, prea clasică şi fără imaginaţie – politica de supradozare. Conform Ierarhiei ofiţerilor K.G.B., exista un rezident şi o grupă selecţionată din Direcţia a II-a; grupa de sprijin era constituită din agenţi G.R.U. – Serviciul Militar de Informaţii al U.R.S.S., care asigura gărzile şi patrulele în oraş şi la aeroport; în al treilea rînd erau membrii neoficiali ai K.G.B.-ului, informatorii şi spionii civili, infiltraţi în echipele de cercetare şi dezvoltare. Toate aceste trei grupe îşi concentraseră atenţia asupra a patru bărbaţi şi o femeie. Ei observau totul, vedeau şi ştiau totul.

Kontarski, bucurîndu-se deja de viitoarele felicitări ale şefului, spuse după un timp, trosnindu-şi degetele şi lăsîndu-se pe spătarul scaunului:

— Trebuie să fim şi mai siguri, prieteni. Nu trebuie să riscăm nimic în acest moment, în acest ultim moment. De aceea sugerez să cerem un detaşament special din Direcţia a V-a, una din unităţile lor de sprijin. De acord?

Laneev, omul de la faţa locului, simţindu-se puţin ofensat, interveni:

— Eu spun că nu este chiar foarte mare nevoie!

Ochii lui Kontarski aruncau fulgere, vocea era a comandantului.

— Trebuie să avem cea mai completă siguranţă că nimic nu va putea, nu poate merge rău la Biliarsk. Eşti dumneata în stare să garantezi – fără echivoc – că nimic rău nu se va întîmpla?

Kontarski îi zîmbea acum lui Laneev. Bărbatul între două vîrste, care urcase treptele ierarhice ale K.G.B.-ului prin propriile merite, privi în jos şi clătină din cap.

— Nu, tovarăşe colonel, nu pot afirma aşa ceva, spuse liniştit.

— Bineînţeles că nu poţi – şi nici nu-ţi cerem asta, Victor Alexeevici, nu!

Se aplecă spre cei doi subordonaţi. Priabin sesiză schimbarea din dispoziţia lui Kontarski. Uneori şeful lui manifesta multe din simptomele unui maniac depresiv în miniatură. De exemplu acum, îndoielile de ieri erau adînc îngropate. Kontarski n-ar fi recunoscut nici faţă de el însuşi cît de înspăimîntat fusese cu o zi în urmă.

— Cîţi oameni, tovarăşe colonel? întrebă.

— Probabil o sută – foarte discret, bineînţeles – dar, o sută. Asta s-ar putea să-i alerteze, dar trebuie să ne asumăm acest risc, oricum mai bine decît riscul de a-i scăpa, indiferent ce au plănuit.

— Tovarăşul Cernik crede că nu este planificat nimic, tovarăşe colonel, interveni Laneev.

— Probabil că nu. Dar noi trebuie să acţionăm ca şi cînd ei intenţionează să saboteze testul de zbor – ceva în neregulă la una din rachete sau la unul din tunuri… O explozie în aer. Nu trebuie să vă ţin lecţii nici unuia din voi. Producţia lui MIG-31 ar fi oprită, reconsiderată. Oricare ar fi varianta, noi toţi – ne-am trezi în dizgraţie. Kontarski încă mai zîmbea. Pentru moment, o cută de îndoială îi stărui între sprîncene dar, imediat, îşi alungă temerile. Acum, putea să înfrunte teama, pentru că nu vedea cum ar fi putut să eşueze. Numărul forţelor de la faţa locului îi dădea încredere. Aproape două sute de oameni la Biliarsk, fără să punem la socoteală informatorii…

— Trebuie să verific cu Serviciul de Securitate Politică care sînt informatorii cei mai demni de încredere, continuă cu însufleţire Kontarski. Nu vom avea nevoie de ei – dar vor fi în interiorul uzinei şi deci mai apropiaţi de dizidenţi.

Vor fi înarmaţi, sub comanda dumitale directă, Victor Alexeevici.

Laneev încuviinţă.

— Şi dotaţi cu aparate de emisie – recepţie. Acum, să verificăm unde vor fi cei trei trădători în orele dinaintea zborului cînd avionul este în curs de înarmare!

Laneev îşi consultă notiţele.

— Toţi trei vor fi chiar în interiorul hangarului, tovarăşe colonel – din nefericire.

— Da, într-adevăr. De trei ori mai periculoşi decît ar fi în alte condiţii. Dă-mi detalii!

— Baranovici a lucrat chiar la sistemul de armament, tovarăşe colonel – după cum ştiţi.

— El va lucra la avion noaptea, pînă în momentul decolării?

— Da, tovarăşe colonel.

— Nu poate fi înlocuit cu altcineva?

— Imposibil!

— Foarte bine! Dar ceilalţi?

— Kreşin şi Semelovski sînt de departe cei mai preferaţi mecanici, tovarăşe colonel, adăugă Laneev. Şi răspund de alimentarea cu combustibil şi de încărcarea în avion a rachetelor şi a celorlalte arme. De asemenea şi de Scutul de Apărare din coada avionului. Ei doi sînt cei mai familiarizaţi cu toate aceste sisteme şi nu sînt uşor de înlocuit.

— Pot fi supravegheaţi?

— Foarte strîns. Informatorii noştri vor fi umăr la umăr cu ei pe tot parcursul nopţii.

— Atîta timp cît informatorii noştri ştiu suficient ca să recunoască un sabotaj cînd îl văd.

— Ştiu, tovarăşe colonel.

— Bine. Pentru asta, te cred pe cuvînt. Derkov, bineînţeles, va fi acasă, în pat – cu grăsana de nevastă-sa. Kontarski zîmbi, încîntat de sine. Buna lui dispoziţie se hrănea din ceea ce auzise, din deciziile ce le luase, din maniera hotărîtă cu care acţiona, din vocea lui…

— Ei bine, să rezumăm! Colegii noştri de la G.R.U. vor realiza un cerc de netrecut în jurul Biliarskului. Unitatea de Securitate pe care am împrumutat-o va sosi mîine şi va dubla gărzile ce păzesc gardul din jurul perimetrului, hangarele, uzina şi chiar graniţele oraşului. Cei trei dizidenţi ai noştri vor fi supravegheaţi de aproape – în special Baranovici. Am uitat ceva, Dmitri?

— Nu, tovarăşe colonel! Mi-am notat totul în carnet, spuse Priabin.

Kontarski se întinse în spatele biroului, cu braţele deasupra capului. Din nou zîmbetul mulţumit, care începuse să-l irite pe Priabin. Privirea i se opri pe Trăsăturile ascuţite şi destul de brune ale şefului. Uniforma deschisă la gît lăsă să i se vadă mărul lui Adam foarte proeminent şi gîtul subţire ca de pasăre, pielea netedă, dar flască, atîrnînd ca la curcani… Priabin îşi alungă iritarea din minte.

— Ca o precauţie suplimentară, vom aresta şi verigile moscovite ale filierei. Nu, nu în noaptea asta! Dacă ăştia dispar cu aproape patruzeci şi opt de ore înainte, Lansing ar putea descoperi acest lucru şi i-ar preveni pe prietenii noştri din Biliarsk. Nu! Vom face asta mîine şi în felul ăsta vom avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore să aflăm ce ştiu! Dmitri, poţi să te ocupi de asta?

— Da, tovarăşe colonel! Am pus deja sub supraveghere depozitul pe care îl folosesc ca acoperire – şi vom pătrunde înăuntru la ordinul dumneavoastră.

Bine! Vreau să-i văd mîine, înainte de plecarea mea la Biliarsk. Dmitri, pentru supravegherea depozitului, cere ajutor de la Direcţia a VII-a. Nu trebuie să ne dispersăm prea mult oamenii. Tipii din Direcţia a VII-a pot fi înlocuiţi de echipa noastră cînd vom da ordin.

— Foarte bine, tovarăşe colonel.

— Foarte bine? Da, Dmitri. Încep să simt că s-ar putea să fie, într-adevăr, foarte bine! rîse Kontarski.

Priabin observă din nou mărul lui Adam alergînd în sus şi în jos pe gîtul ăla de curcan, urînd această încredere

excesivă a şefului mai mult decît se temea de lipsa lui de nerv.

Limuzina neagră trase în parcarea din faţa hotelului MOSKVA. Gant intră în holul hotelului pipăindu-şi buzunarele pentru a se asigura că are toate actele şi observă cu o uşoară mirare că nu fusese escortat de nici unul din cei doi bărbaţi din limuzină. Unul deja se apucase să citească ziarul în timp ce şoferul tocmai îşi aprindea o ţigară. Alertat de completa lor inactivitate, Gant, cu coatele pe tejgheaua de la recepţie, îl descoperi cu privirea pe bărbatul care-l aştepta să-l identifice. Portretul lui trebuie să fi fost deja transmis prin teleimprimator de la Sheremetyevo, în strada Dzerjinski[9].

Dacă n-ar fi fost temeinic pus în temă de Aubrey la ce trebuie să se aştepte, Gant ar fi rămas fără grai în faţa unei astfel de eficienţe; urmărirea strînsă şi încăpăţînată a lui însuşi. Eficienţa şi intensitatea cu care au fost realizate măsurile de securitate în ceea ce-l priveşte pe el, Orton, suspectat de a fi numai un „criminal economic”, îi cauzau, încă, un leşin la stomac.

Agentul care trebuia să-l supravegheze, mascat de ziarul „Pravda”, nu arăta nici un semn de interes. Stătea într-una din numeroasele nişe ale holului central, cu pardesiul aruncat pe spătarul scaunului de alături, fără îndoială, la îndemînă. Dacă, şi cînd Gant va părăsi hotelul MOSKVA, acest om îl va urmări. Probabil că maşina de afară, fusese înlocuită de o alta, lucrînd sub comanda aceleiaşi direcţii a K.G.B.-ului ca şi omul din spatele ziarului.

Odată ajuns în camera lui, Gant îşi scoase ochelarii cu lentilele din sticlă obişnuită, îşi ciufuli intenţionat părul şi îşi scoase cravata. Se simţea ca şi cînd se eliberase dintr-o cămaşă de forţă. Îşi deschise valizele şi-şi scoase pantofii. Camera era o încăpere mică, cu ferestre înalte care dădeau spre Piaţa Roşie măturată de vînt. Gant ignoră fereastra şi îşi turnă un whisky scoţian din barul plasat

[9] Pe strada Dzerjinski se află sediul K.G.B.

într-un colţ al camerei. Se aşează pe o canapea joasă, îşi puse picioarele pe una din cotiere şi încercă să se relaxeze. Începuse să realizeze că indiferenţa pe care o manifestase pînă acum nu va mai funcţiona, nu în această cameră luxoasă de hotel, cu uşa ei dublă, numai sticlă, atît de aparent şi ostentativ sigură. Fusese instruit să nu caute microfoane secrete pentru că s-ar putea ca oglinda de pe perete să fie de fabricaţie specială şi el să fie urmărit din spatele ei.

Aruncă o privire în direcţia oglinzii uriaşe de perete şi apoi se forţă să privească în altă parte. Începea să simtă pe propria-i piele efectele hipnotice ale supravegherii K.G.B.-ului. Se şi vedea – şi îi trebuia un efort de voinţă pentru a împiedica această imagine – pe sine, gol, ţintuit pe dinţii ascuţiţi ai unui darac, cu o lumină strălucitoare şi albă, în ochi. Se înfiora fără să vrea şi mai sorbi o înghiţitură de whisky. Băutura, cu care trebuise să se familiarizeze ca o parte din antrenamentul lui general pentru a deveni Orton, îi încălzi gîtul şi stomacul.

Era dificil să judeci la rece, obiectiv, sistemul sovietic de apărare, orele de zbor în FIREFOX, antrenamentul pe FOXBAT şi pe simulatorul construit după fotografiile şi descrierile furnizate de un tip din Biliarsk – Baranovici. Cu un efort, decise să amîne pe mai tîrziu genul acesta de consideraţii.

Se lăsă în voia unei toropeli fără gînduri. După scurt timp se sculă şi se îndreptă spre fereastră, privind Piaţa Roşie de la înălţimea etajului doisprezece al hotelului. Privi cu indiferenţă şirul de maşini parcate chiar dedesubt. Sub cerul întunecat, în ultimele sclipiri de lumină ale zilei ce se stingea, privirea lui rătăci peste acoperişul Muzeului de Istorie, către turnurile şi domurile Kremlinului. Reuşi să repereze gărzile din faţa uşilor de bronz ale mausoleului lui Lenin precum şi siluetele care intrau şi ieşeau din clădirea cenuşie a supermagazinului „GUM”. Pe latura cea mai îndepărtată a pieţii se ridica uriaşă şi incredibilă – catedrala Sf. Vasile strălucitoare, nereligioasă. Ochii lui

continuară să rătăcească peste imensitatea Pieţii Roşii, fără o ţintă anume.

Whisky-ul, din care mai sorbi o gură, nu-l mai încălzea. Gîndurile i se concentrară la viitorul imediat, la întîlnirea cu cei trei oameni pe care nu-i cunoştea, pe digul rîului Moscova, lîngă Podul Krasnoknlinski. Trebuia să părăsească hotelul după cină şi să se comporte ca un turist, indiferent cine îl urmărea. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la zece şi jumătate. Trebuia neapărat să-şi ia pălăria şi paltonul – de fapt, trebuia să le poarte – şi să nu uite tranzistorul. Toate astea îi spuneau clar că nu se va întoarce la hotel; s-ar putea chiar să fie începutul călătoriei către Biliarsk.

Alexander Thomas Orton a părăsit barul hotelului MOSKVA cu puţin timp înaintea orei zece, după ce luase cina în restaurantul hotelului. În timpul mesei îl observase pe agentul K.G.B. de la Direcţia de Supraveghere – un bărbat scund şi obez, care cinase singur la o masă, de unde putea ţine sub observaţie sala imensă. Omul îl urmărise la bar, iar acum îl supraveghea fără jenă, cu o vodcă mare în faţă. Gant bănuia că în timpul cinei, camera lui va fi scotocită cu de-amănuntul aşa că îşi pusese tranzistorul în buzunarul paltonului şi paltonul în cuier astfel încît să-l poată vedea tot timpul, iar „ceilalţi” să fie conştienţi că-l vede. Buzunarele nu-i fuseseră controlate.

În timpul cinei, studiase ghidul „Nagel” al Moscovei, urmărind textul pe o hartă uriaşă pe care o desfăşurase ostentativ pe masă în timp ce servea desertul. Continuase să studieze harta şi textul timp de o oră cît zăbovise la bar. Cînd a ieşit, a fost urmat aproape imediat.

Cînd cobora treptele hotelului, ce dădeau spre Piaţa Roşie, grăsanul s-a oprit şi şi-a aprins o ţigară, flacăra brichetei sfîşiind noaptea. Gant n-a văzut semnalul, dar a văzut silueta întunecată ce se profila în limuzina parcată aproape în acelaşi loc în care trăsese maşina de filaj în timpul după amiezii. Numai o persoană în maşină – şi grăsanul care cobora treptele în spatele lui. Doi.

Farurile maşinii izbucniră în noapte în acelaşi timp cu zgomotul motorului, apoi deveniră strălucitoare în timp ce motorul era ambalat. După liniştea de pînă atunci, zgomotul părea exagerat. Gant se temu un moment că va fi arestat, împiedicat să părăsească vecinătatea hotelului, dar nu se făcu nici o încercare de a-l opri. Îşi ridică gulerul pentru a se apăra de vîntul care mătura piaţa. Trebuia să-şi păstreze pălăria asta enervantă şi nefamiliară pe cap şi să se împotrivească vîntului mergînd cît mai aplecat.

După ce trecu prin scuarul Manejnaia şi intră în Piaţa Roşie propriu-zisă, îşi alese trotuarul din stînga. Ajunse în faţa magazinului GUM. Erau mulţi moscoviţi în piaţă – coada de la Mausoleul lui Lenin se dispersase, dar mulţi întîrziau în faţa vitrinelor marelui magazin, feţe îngheţate lucind în lumina albă. Gant nu se osteni să-şi verifice coada. Ştia că trebuie să-şi ţină urmăritorii cît mai aproape de el pentru că dacă l-ar pierde din ochi atunci s-ar da alarma generală şi ar începe vînarea lui. Ceea ce nu dorea cu nici un preţ. De aceea, pierdu cîtva timp privind modelele expuse în vitrine, adesea replici nu prea fericite ale modei occidentale, oferite de GUM, monstrul cenuşiu care era considerat cel mai mare supermagazin din lume. Înainte să iasă din Piaţa Roşie, privi încă odată, pe îndelete, turnurile Kremlinului.

Cînd ajunse la rîul Moscova şi la podul Moskvoreţki, era îngheţat tun. Pălăria şi-o înfundase pe urechi, mîinile şi le vîrîse adînc în buzunare. Nu părea să fie un om cu un ţel precis dar nici nu mai putea fi luat un simplu turist dornic să privească Moscova scăldată în lumina lămpilor electrice. Dinspre rîu sufla un vînt îngheţat şi Gant îşi ţinea pălăria cu mîna, pentru că gestul ăsta era un fel de indicator, îl informa pe agentul care-l fila că el se află acolo, în faţă, deşi ar fi preferat să-şi ţină mîna îngheţată în buzunarul paltonului. Se aplecă peste parapetul podului privind în apa neagră, încreţită de vînt. Cineva se oprise mai departe, în spatele lui, alertat probabil de imobilitatea lui, cînd toate celelalte siluete de pe pod se mişcau repede, împinse de vînt. Gant zîmbi în sinea lui.

Întoarse spatele rîului şi îşi strînse gulerul în jurul gîtului. Întîmplător, aruncă o privire în lungul podului. Maşina se oprise cu farurile stinse, părînd goală, parcată cu grijă, departe de lumina de la stîlp. Ceva mai în faţa lui, pe cealaltă parte a podului, cu spatele rezemat de parapet, stătea un alt pieton.

Gant porni din nou. În ciuda a tot ceea ce i se spusese, în ciuda antrenamentului de filaj făcut la New York şi Washington sub îndrumarea lui Buckholz, un mic nod nervos începea să i se formeze iar în stomac. Nu ştia ce urma să se întîmple cînd va ajunge la podul Krasnoknlinski, dar fusese instruit să nu-şi piardă urmăritorii. Aubrey fusese foarte strict în această privinţă cînd, cu o noapte înainte, venise în camera de hotel din Londra, pentru a-i da ultimele instrucţiuni. Agenţii K.G.B.-ului trebuiau, cu orice preţ, ţinuţi aproape de el.

Traversă canalul de scurgeri care îşi continua traseul paralel cu rîul Moscova şi coti spre cheiul Ozerkovskaia. În timp ce cobora treptele de piatră ce duceau în jos, pe dig, simţi nevoia să se oprească şi să vomeze. Realiza acum că liniştea artificială pe care o simţise pînă în acel moment, îl părăsise cu totul.

Nu mai putea pretinde faţă de el însuşi că tot ce se întîmpla era o etapă preliminară şi plictisitoare prin care trebuia să treacă pentru a ajunge, în sfîrşit, la partea rezervată lui în cadrul scenariului general. Era realitate. Frigul şi vîntul scăzuseră puţin, abătute fiind de înălţimea podului, bărbaţii ce-l urmăreau – putea să-i audă acum – paşii lor răsunînd uşor, fără grabă şi siguri pe scări, spre dig, treizeci sau patruzeci de metri în spatele lui. Era înspăimîntat. În ciuda frigului, îşi scoase o mînă din buzunar şi începu să-şi frămînte nervos reverul paltonului. Gestul îi rămăsese din copilărie.

Îl preocupa maşina şi ocupanţii ei. Nu se putea întoarce acum, să numere persoanele. Ştia, totuşi, cu o certitudine bolnăvicioasă, că erau trei, cel mult patru indivizi care îl urmăreau şi că maşina va rula de-a lungul cheiului Ozerkovskaia, deasupra lui, aşteptîndu-l să iasă în stradă.

Trecu pe lîngă podul Ustinski şi îşi privi ceasul. Zece şi douăzeci. În zece minute va ajunge la următorul pod, unde urma să aibă loc întîlnirea cu... cu cine? În umbra podului era o linişte ciudată. Digul Sadovisheskaia, pe care se afla acum, era pustiu, cu excepţia unei perechi care, ţinîndu-se de mînă, se plimba alene, ca şi cînd ar fi fost la kilometri depărtare de centrul oraşului.

Respiră adînc de trei, patru ori, ca atunci cînd, punîndu-şi casca de zbor şi aruncîndu-şi pentru prima dată privirea peste tabloul de bord al avionului, era gata de zbor. Aducerea aminte, comandată de stăpînirea fizică cu care se mîndrea, îl calmă. De fiecare dată cînd teama îl încolţea, trebuia să se gîndească că făcea acel ceva în care el era maestru – să zboare. Dacă reuşea să gîndească acest lucru, reuşea să meargă mai departe. În spatele lui, paşii se opriseră şi, ca nişte gardieni răbdători, aşteptau ca el să fie în stare să continue.

Continuă să meargă, trecu pe lîngă un cuplu de tineri, absorbiţi unul de altul, fără să le acorde vreo privire. Putea să audă paşii din spatele lui, zgomotul reverberîndu-se de pereţii digului, apoi ţignalele suprapuse ale agenţilor K.G.B. Paşii îndrăgostiţilor şovăiră o clipă şi se pierdură în spatele lui. Ar fi vrut s-o ia la fugă, nu putea să creadă că îl vor lăsa să ajungă la pod. Ar fi vrut s-o ia la fugă... Era cazul să reducă viteza, nu să o mărească; retrăi situaţia din timpul războiului, cînd, depăşind o ţintă, trebuia să reducă viteza, aşteptînd cu răbdare, deşi pierduse din colimator MIG-ul, pierduse din colimator Phantom-ul, cînd el însuşi pilota un FOXBAT... momentele teribile dinaintea reluării contactului. Se calmă. Situaţia de faţă nu era aceeaşi, era mai puţin periculoasă.

Continuă să meargă ca un halucinat, dar un halucinat care-şi regăsise echilibrul. Era cel mai bun din cîţi există... şi zbura.

Urcă treptele digului spre podul Krasnoknlinski, traversă canalul fără să se grăbească şi coborî din nou spre digul îngust al rîului Moscova, dar pe partea lui stîngă.

Apa întunecată sclipea mai la vale sub luminile galbene de pe cheiul Kotelnicheskaya, de pe celălalt mal. După ce coborî şi ultima treaptă nu mai percepu zgomotul paşilor în spatele lui în schimb sesiză zgomotul înfundat al motorului pe podul de deasupra. Maşina se reîntîlnise cu urmăritorii. Acum K.G.B.-ul va intui mişcările şi scopurile lui. Se uită la ceas. Zece şi jumătate. Probabil că şi ei văd o anume semnificaţie în exactitatea orei. Şi în timp ce privea în apa rîului, sesiză paşii care coborau cu grijă treptele de piatră. Două perechi. Apoi numai una. Unul din agenţii K.G.B. se oprise la jumătatea scării.

Privi în bezna de sub pod. Nu se zărea nici o umbră. Se întoarse şi o luă în lungul digului.

Era numai la cîteva sute de metri de scara care cobora de pe cheiul Gorovskaia cînd, în timp ce se apropia, trei umbre răsăriră pe trepte şi se îndreptară ţintă spre el. Pentru o clipă se întrebă dacă nu erau agenţi K.G.B., apoi unul din bărbaţi întrebă încet în engleză:

— Domnul Orton?

— Da!

Nu fusese nici urmă de accent străin în acea voce.

Cei trei bărbaţi i se alăturară şi o lanternă îi lumină faţa. Vocea englezească spuse:

— Da, el este!

Cel mai înalt dintre cei trei bărbaţi, tînăr, cu trăsături colţuroase, blond, începu dialogul.

— Cîţi v-au urmărit?

Deşi vorbea englezeşte, accentul era rusesc.

Gant răspunse în ruseşte, controlîndu-şi pronunţia:

— Trei pe jos, cred – şi o maşină. E sus pe pod.

— Bine, răspunse rusul. Gant îl privi pe primul bărbat, englezul, care probabil făcea parte din serviciul de securitate al ambasadei. Era de aceeaşi statură cu Gant, iar părul îi era pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea. Îi zîmbi lui Gant, încurajator sau conspirativ. Gant îi întoarse zîmbetul.

— Ce fac indivizii, Pavel? întrebă englezul, uitîndu-se fix la Gant.

— Tipul de pe trepte s-a întors la maşină, grăsanul se întreabă ce să facă acum, cînd noi sîntem patru. Rusul rîse încetişor, cred că îi este frică.

— Înseamnă că aşteaptă ajutoare. Cred că ar fi mai bine să-l luăm pe domnul Orton cît mai repede de aici, cît timp ăia se mai gîndesc.

Gant îşi continuă halucinaţia. Se afla pe o muchie, gata pentru o mişcare decisivă, pentru zbor... Toţi trei formau un grup compact şi Gant se minună în sinea lui, cît de asemănător era paltonul englezului cu al lui propriu. Rusul cel uriaş, Pavel, scoase de sub propriul palton o măciucă grea din lemn. Ei formau acum un cerc de paltoane întunecate, gîndi fără noimă Gant, şi englezul purta părul pieptănat în acelaşi fel demodat ca şi el...

Fenton, englezul care jucase rolul lui Orton de multe ori în ultimii doi ani, scoase un ţipăt de surpriză – apoi surpriza se transformă în durere. Pavel îl lovi pe englez, în frunte, cu măciuca, o dată, de două ori. Apoi, englezul căzu la pămînt, gemînd şi măciuca mai izbi de trei ori. Deşi stomacul i se revolta şi mintea îi striga că se află într-o groapă cu şerpi, ca Spitalul Veteranilor, Gant realiză că rusul cel uriaş făcea de nerecunoscut faţa englezului.

Fluierul poliţiei pătrunse în conştiinţa lui, apoi păru că se accelerează şi creşte în intensitate ca şi cînd ar fi fost pe un disc a cărei turaţie se mărea din ce în ce pentru a face sunetul de nerecunoscut. Agentul K.G.B. cerea ajutoare.

— Actele dumitale – repede! ordonă Pavel, aplecîndu-se peste faţa terciuită a englezului. Faţa aceasta sau ce mai rămăsese din ea păru să-l fascineze pe Gant. Actele dumitale!

Scotoci în buzunarul de la piept şi-i înmînă paşaportul, viza de mişcare, cartea de identificare de la ambasada sovietică, totul într-o stare de transă. Toate au fost vîrîte în buzunarele lui Fenton, iar actele englezului au fost îndepărtate. Cel de-al treilea bărbat smulse pălăria de pe capul lui Gant şi apoi îl ajută pe Pavel să ridice trupul şi să-l care cei cîţiva metri pînă la marginea digului. Îi

dădură drumul şi trupul alunecă în apele întunecate ale Moscovei.

Paltonul de culoare închisă se umflă şi braţele bărbatului deveniră braţele unui crucifix – el pluti încet, tot mai departe, tras de curent.

— Repede! Urmează-ne, spre staţia Pavoleţ, metroul, îi mîrîi Pavel în ureche, scuturîndu-l din imobilitate. Alte fluierături răspundeau apelurilor agentului K.G.B.

Picioarele lui Gant se puseră în mişcare. Urcă treptele cheiului Gorovskaia, urmîndu-l pe Pavel şi pe celălalt rus. Fluierăturile se înteţeau în spatele lui şi paşi galopau cu zgomot de-a lungul cheiului. Pavel şi celălalt bărbat alergau în faţa lui, ducîndu-l cît mai departe. Văzu faţa livid a lui Pavel cînd acesta se întoarse spre el.

— Repede! îi strigă.

Gant începu să alerge, mai repede, mai repede, lăsînd în urmă fluierăturile şi trupul care plutea…

Grăsanul şi bărbatul mai înalt care se zărise în maşina din faţa hotelului Moscova, cufundaţi în apă pînă la piept, trăgeau trupul pe dig. Grăsanul mormăia şi înjura înfundat din cauza efortului.

Cînd reuşiră să tragă cadavrul pe mal, grăsanul se aplecă peste el şi-l căută în buzunare. Scoase un paşaport britanic ud, lipit de alte documente. Tipul mai înalt aprinse o lanternă şi privi fotografia bărbatului cu părul pomădat, apoi faţa stîlcită a celui ce zăcea la picioarele lor.

— Hm, spuse grăsanul după un timp, i-am prevenit pe cei de la centru. Era o notă de satisfacţie în vocea lui. N-a avut nici un fel de drog asupra lui pe aeroport. Era clar că nu va putea să le satisfacă cererile. Ei l-au ucis, Stecico. Prietenii lui de contrabandă l-au ucis pe domnul Alexander Thomas Orton.

II

CĂLĂTORIA

Gant reţinuse numai o impresie fugitivă a faţadei uriaşe, ornamentată bogat, aproape orientală, a ceea ce era de fapt o staţie de cale ferată. Acum, goana lor încetinise şi coborau la nivelul staţiei de metrou Pavoleţ. Încercă să-şi mascheze respiraţia precipitată faţă de cei cîţiva ruşi lipsiţi de curiozitate şi ochii îi rătăciră pe pereţii de marmură închisă la culoare şi minunat şlefuită. Nimic din ce văzuse la New York, Londra sau Paris nu se compara cu ceea ce vedea acum. Staţia Pavoleţ semăna cu arhitectura grandioasă a unui muzeu în care vehiculele ce ţîşneau din gurile întunecate ale tunelului păreau nelalocul lor.

Peronul nu era aglomerat, dar ei se ţinură discret mai la o parte în timp ce aşteptau metroul. Pavel rămase numai un moment lîngă Gant, timp în care îi strecură rapid un paşaport albastru britanic cu alte cîteva documente în interior, murmurînd:

— Studiază-le înainte de a coborî din tren. Numele dumitale este Michael Grant, foarte asemănător cu cel

adevărat. Eşti un turist care stă la hotelul Varşovia. Aminteşte-ţi că ei nu caută un englez. Păstrează-ţi calmul!

Pavel se îndepărtă de-a lungul peronului. Gant privi fotografia din paşaport, înregistră propria sa imagine şi îşi scoase ochelarii pe care îi puse în buzunarul paltonului.

Apoi, îşi scoase paltonul şi-l puse neglijent pe braţ. Costumul lui închis la culoare, cu o croială atît de evident străină, părea să-l trădeze. Cîţiva ruşi se uitară curioşi la el.

Trenul se năpusti între benzile strălucitoare ale staţiei şi el avansa, îmbrăcîndu-şi din nou paltonul. Îşi dăduse seama că făcuse o greşeală. Paltonul era mult mai anonim. Cînd trenul ieşi din staţie se întoarse la locul lui. Atunci îl zări pe Pavel care, cu picioarele lui lungi, întinse pe interval, citea foarte preocupat un ziar. Celălalt rus nu se afla în acelaşi compartiment.

Gant începu să studieze feţele oamenilor din compartiment. Erau numai feţe de călători obosiţi, plictisite, închise, cu ochi care evitau privirile celor din jur. Feţe tipice pentru toate metrourile din lume, gîndi el. Le văzuse de mii de ori înainte. Totuşi, nu se mai simţea singur. Trenul intră într-o nouă staţie strălucitor luminată şi zări numele înscris pe zidul lateral – Taganskaia. Se îndreptau spre nord-est, departe, de centrul Moscovei. Uşile compartimentului se deschiseră uşor şi Gant îi studie pe cei care coborau, dar şi pe cei care urcau. Nici unul nu privi în direcţia lui. Simţi transpiraţia curgîndu-i pe frunte şi mai privi o dată spre Pavel. Uriaşul îi întoarse în tăcere privirea, forţa care se degaja atît din trupul cît şi din expresia feţei lui comandîndu-i să se comporte normal.

Gant aprobă din cap şi încercă să se relaxeze. Dar nu era uşor. Nu ştia unde merge şi mai ales nu ştia în ce măsură se putea încrede în tovarăşul său – exceptînd asigurarea pe care i-o dăduse Aubrey. Dar Gant nu se putea relaxa. Un om fusese ucis în centrul Moscovei şi K.G.B.-ul va controla toate mijloacele de transport în comun. Întreaga afacere avea o tentă ridicolă şi – Gant trebuia să

recunoască – un perfect anonimat. Din nou, meritul lui Aubrey.

Aubrey nu-i spusese nimic despre modul în care va dispărea din Moscova, nici cum va fi transportat la Biliarsk. El era un colet, o încărcătură oarecare, pînă cînd va ajunge la uzină şi la hangarul avionului. În acest fel încercase să privească întreaga operaţie. Totuşi, şocul pe care-l primiseră sistemul lui nervos, rezervele lui de calm şi indiferenţă, accentuat de omorul de pe dig, îi făcea foarte dificilă hotărîrea de a rămîne o simplă încărcătură, un simplu colet. Îi era frică.

Cînd trenul opri brusc în staţia Kurskaia reuşi să privească foarte plictisit pe fereastră, fără să studieze pasagerii de pe peron. Totuşi, cînd privi din nou spre Pavel, în momentul în care uşile se închideau şi trenul se punea în mişcare, uriaşul se uita înapoi, spre peron. Gant urmări direcţia privirii. La ieşirea spre scările rulante pasagerii, care tocmai coborîseră din tren, erau chestionaţi de doi bărbaţi cu paltoane şi pălării.

Gant, cu un nod în gît, aşteptă ca privirea lui Pavel să se întoarcă în compartiment. Cînd acest lucru se întîmplă şi îl văzu pe Gant uitîndu-se la el, dădu imperceptibil din cap, o singură dată. Gant înţelese: K.G.B. Chiar dacă nu începuseră operaţia masivă de a controla fiecare tren, blocaseră deja toate căile de ieşire. Ştiau foarte bine că metroul era un mijloc ideal de a scăpa – aveau o hartă a întregului sistem şi un orar al trenurilor, aşa cum avusese şi Aubrey cînd plănuise ruta de scăpare. Iar omorul fusese realizat, din acelaşi motiv, lîngă staţia Pavoleţ.

Rapid, aproape ca pe o distracţie, studie documentele date de Pavel. Cînd termină, le puse de o parte, iar privirea i se îndreptă ca hipnotizată spre fereastră.

Peretele întunecat al tunelului aproape că atingea fereastra şi Gant simţi cum nodul nervos din stomac devine dureros, îşi simţi chiar excesul de fiere din gît. Privi neajutorat spre uşa care comunica cu vagonul din faţă, aşteptîndu-se să o vadă din moment în moment deschizîndu-se, permiţînd accesul unui individ în trenci a

cărui comportare îi va trăda autoritatea cu care fusese investit, ai cărui ochi îi vor studia fiecare trăsătură.

Trenul încetini, întunericul de dincolo de ferestre; sfîrşind în lumina puternică a staţiei Komsomolskaia. Fără să vrea, se uită la Pavel. Rusul se sculase hotărît în picioare şi se agăţase cu mîna de bara de deasupra, chiar lîngă uşa glisantă. Gant se ridică, nesigur, în picioare – ştia că faţa îi este palidă şi transpirată – şi se postă lîngă cealaltă uşă a vagonului.

Cînd trenul se opri şi uşile se deschiseră, îşi dădu seama că nu-şi mai amintea nimic din documentele studiate, în panica subită, uitase. Ieşi pe peron clătinîndu-se, împins din spate de un alt pasager gest salutar care îi mască slăbiciunea. Grant... ca propriul lui nume. Îşi amintise. Privirea i se îndreptă spre scara de ieşire. Lîngă scară, se aflau doi agenţi K.G.B.

O mică gloată se formase pe peronul staţiei, iar Gant şi rusul erau prinşi în mijlocul ei. Uriaşul se lipi de Gant ca o prezenţă binefăcătoare. Mulţimea se mişcă încet, spre ieşire. Opulenţa staţiei ajunse pînă la conştiinţa lui. Nici aici nu existau afişe, nici reclame pentru lenjerie feminină sau mărci de whisky, nici postere cu actori de cinema – numai fresce ale victoriilor măreţe obţinute de poporul rus din 1917 încoace, în stilul îndrăzneţ dar greoi al realismului sovietic.

Pavel rămase în spate şi se pierdu în mulţime. Mulţimea se îndrepta spre cei doi bărbaţi care aşteptau. Se controlau acte şi Gant îşi scoase documentele din buzunar. Le inspectă cît de repede se putu. Michael Grant – paşaport, viza de intrare, rezervarea la hotel, ghidul Inturist.

Figura agentului K.G.B. se contura brusc în faţa lui, o faţă prelungă şi albă, cu pometii proeminenţi, un nas puternic şi acvilin şi nişte ochi cenuşii pătrunzători. Se uită atent în documentele lui Gant, privi de la fotografie la el şi din nou la fotografie. Apoi, cercetă documentele eliberate ale lui Michael Grant de la sosirea la Moscova, cu trei zile în urmă. Gant se întrebă dacă acel Grant îşi rezervase

într-adevăr o cameră la hotelul Varşovia – şi ştiu instantaneu că un astfel de amănunt nu putuse fi neglijat.

Michael Grant era, probabil, un turist de bună credinţă ale cărui acte fuseseră „împrumutate” şi duplicate.

— Nu păreţi să vă simţiţi prea bine, domnule Grant, spuse agentul K.G.B. în engleză. Zîmbea şi părea nesuspicios.

— Nu, îngînă Gant. Eu… am probleme cu stomacul. Mîncarea, ştiţi… Zîmbi, nesigur.

— În fotografie purtaţi ochelari, domnule Grant!

Gant îşi pipăi buzunarul şi continuă să zîmbească, un zîmbet palid şi completamente prostesc.

— I-am pus în buzunar pentru un moment…

— Mîncarea la Varşovia nu este bună?

— Ba da, foarte bună, însă prea consistentă pentru mine.

— Mulţumesc, domnule Grant.

Agentul îşi notase numărul paşaportului şi numerele documentelor pe care i le înapoie. Parcursese deja cîţiva metri cînd a realizat că reuşise să treacă, că paşii l-au condus automat spre scara care urca şi că în felul ăsta se îndepărtase şi ieşise din cîmpul vizual al ofiţerului. Stomacul se revoltă din nou şi rîgîi. Îşi dorea cu ardoare să fie bolnav. Se sili să nu se uite în urmă după Pavel şi celălalt, să-şi reprime panica ce creştea în el la gîndul că poate au fost prinşi şi acum era singur…

Părăsi scara şi se îndreptă spre o hartă uriaşă a metroului moscovit. Nu îndrăznea să-şi ia ochii de la hartă. Cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele paltonului, cu umerii aduşi în faţă, lupta împotriva valului de leşin care îl cuprindea. Îşi spusese mereu şi mereu că această tensiune era aceeaşi ca a zborului, ca răsucirea bruscă şi violentă a timpului de la calm şi plictiseală, la frică, erau lucruri pe care le mai trăise de multe ori înainte. De data aceasta însă, vechiul truc nu mai funcţiona. Probabil că, în staţia asta imensă de metrou, cu statuile ei gigantice din marmură şi bronz, cu podelele mozaicate şi pereţii în frescă – îi era imposibil să se transpună pe sine în carlinga avionului şi deci să-şi calmeze panica crescîndă. Tot ceea

ce ştia în acel moment se rezuma la faptul că rămăsese singur, într-o situaţie dificilă – că Pavel şi celălalt fuseseră arestaţi. Ce era de făcut?

O mînă i se lăsă pe umăr şi el făcu o săritură ca şi cînd ar fi fost curentat. Se întoarse, iar Pavel îi văzu faţa transpirată şi înfricoşată şi îndoiala i se citi în ochi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, respiră uşurat Gant.

— Arăţi groaznic, spuse Pavel, fără urmă de glumă. Domnule Gant, ţi-am urmărit spectacolul... n-a fost prea convingător.

— Iisuse! Eram al dracului de înspăimîntat, omule! izbucni Gant.

Pavel se uită la el, dominîndu-l cu statura lui uriaşă. Gant se simţi mai mic, mai slab, mai insignifiant, chiar, decît îl făcuse deghizamentul. Pavel amintindu-şi ce-i spusese Edgecliffe – şeful reţelei S.I.S. din Moscova – despre americani, era de acord. Acest om este un risc, spusese Edgecliffe – dacă vă crează probleme serioase în timpul călătoriei, scăpaţi de el – nu riscaţi întreaga reţea, numai din cauza lui. Şi Gant, aşa cum arăta, ar putea fi o mare problemă.

— Du-te şi prefă-te că vomiţi, spuse Pavel, cu dispreţ în voce. Du-te şi ascunde-te la toaletă. Vor veni mai mulţi agenţi K.G.B. Vom părăsi staţia după ce vor veni toate întăririle lor – cînd ei vor fi convinşi că, dacă am ajuns la uşa principală, am fost controlaţi de cel puţin trei sau patru ori. Du-te!

Scuipă aproape, acest ultim cuvînt şi Gant, după ce se uită lung la el, îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Pavel îl urmări cu privirea, clătină din cap, şi apoi începu să privească, de la adăpostul ziarului, noii veniţi în staţia de metrou Komsomolskaia.

David Edgecliffe, oficial, ataşat comercial la Ambasada Britanică, se afla în barul hotelului Moskva. Din poziţia lui de lîngă uşă, putea să privească în holul principal al hotelului. I-a văzut pe oamenii K.G.B.-ului venind cu cel puţin două persoane din Serviciul Securităţii Politice. Dacă

diagnosticul lui era corect, atunci Fenton, sărmanul flăcău, nu murise degeaba, clătină din cap cu tristeţe şi sorbi ultima înghiţitură de whisky. Apariţia acelor ofiţeri K.G.B. în civil însemna că înscenarea uciderii lui Orton de către complicii lui din Moscova, pentru că nu adusese marfa pentru care fusese plătit, fusese înghiţită. Orton murise – trăiască Gant!

Zîmbi sieşi cu tristeţe şi un chelner, la semnul lui, îi aduse un alt pahar cu whisky, pe o tavă, împreună cu un pahar cu apă. Îşi plăti consumaţia şi, aparent, se întoarse la cartea lui. În mod foarte discret, îi observa pe agenţii K.G.B. care încărcau bagajele lui Gant într-o maşină. Ştia că scotociseră camera şi controlaseră totul. Orton, englezul misterios care părea aşa de paşnic, dar care infectase tineretul Moscovei cu heroină, va fi investigat cu înalt profesionalism. Edgecliffe zîmbi. În mesajul de la noapte către Aubrey va putea raporta un progres satisfăcător.

Pe lîngă actele false pe care le arătase agenţilor K.G.B. care controlau metroul, pentru a se putea proteja împotriva unei eventuale suspiciuni de trafic de droguri, Pavel mai avea în buzunar, printre alte lucruri, ceva ce l-ar fi făcut pe Gant să se simtă şi mai bolnav decît fusese: o legitimaţie roşie identică cu aceea pe care o poartă membrii K.G.B. Era o legitimaţie pe care Pavel spera sincer să nu fie nevoit s-o folosească întrucît era un fals, dar de care ştia că va trebui să uzeze dacă nu ar fi fost altă cale de a ieşi din staţie.

Îi observase cînd veniseră. Erau încă puţini dar meticuloşi. El îşi schimbase deja locul de vreo zece ori în mai puţin de un sfert de oră, strunindu-şi nervii şi răbdarea pentru ca mişcările lui să pară calme, obişnuite. La intrarea principală, agenţii K.G.B. montaseră deja o barieră, astfel încît toţi pasagerii care plecau sau veneau trebuiau să prezinte actele la control. Era o colecţie pestriţă de personal activ şi colaboratori aparţinînd diferitelor secţii din Direcţia a II-a, şi unele feţe îi erau

cunoscute din fişele lui Edgecliffe privitoare la Serviciul de Securitate Politică. Ei îi căutau pe asasinii lui Orton, „criminalii economici”, care formau unul din principalele lor interese.

El îl văzuse pe Vasili, cel de al treilea bărbat de pe dig, numai o dată, aşezat la o masă în restaurantul din staţie, mîncînd o prăjitură uriaşă şi bînd o cafea. Cafeaua era bună, iar prăjiturile ieftine şi săţioase pentru un bărbat ca Vasili, ale cărui documente arătau a fi portar de noapte. Vasili putea să rămînă în restaurant încă vreo două ore, controlat şi chestionat fără să nască bănuieli. La fel şi el – dar nu Gant.

Ceea ce rămăsese din personalul K.G.B., adică cei care nu coborîseră la nivelele inferioare şi pe peroane, începuseră acum să controleze toate locurile în care cineva se putea ascunde. O echipă restrînsă era foarte ocupată să deschidă toate compartimentele pentru bagaje care se aflau pe peretele cel mai îndepărtat al holului. Alţii controlau documentele, interogau pasagerii care urcau, înghesuiţi şi înfricoşaţi. Pavel privea, cu un fel de fascinaţie această operaţie tipică şi foarte minuţioasă a K.G.B.-ului împotriva cetăţenilor Moscovei.

Pavel ţinea în permanenţă sub observaţie intrarea de la toaleta bărbaţilor, unde se retrăsese Gant. Tipul nu se simţea deloc bine. Nu înţelegea cum de fusese selecţionat Gant pentru această misiune. Pavel însuşi era numai o verigă din lanţ, unul din mica echipă rusă de care Edgecliffe dispunea în Moscova, dar ştia mult mai multe decît făcuse, deoarece Edgecliffe îi respecta pe toţi acei ruşi care lucrau pentru el, evrei, sau ne-evrei, purtîndu-le mai mult decît un respect obişnuit. El, spre deosebire de Aubrey, aprecia riscul pe care ei toţi şi-l asumau şi, dacă putea, nu-i lăsa niciodată să bîjbîie în întuneric. Iar în cazul lui Pavel, nici chiar pentru FIREFOX.

Pavel aproape că-l ratã pe agentul K.G.B. care se îndrepta spre toaleta bărbaţilor deoarece privea zarva iscată de arestarea cuiva la intrarea în staţie. Ceva în neregulă în hîrtiile omului, în viza de călătorie sau în

legitimaţia de lucru, era suficient. Imediat ce-l zări pe K.G.B.-ist, coborînd scările, îşi părăsi locul din apropierea restaurantului, strecurîndu-se pe lîngă perete. Şi totuşi n-a fost suficient pentru că un alt agent, care ieşea din restaurant ştergîndu-şi buzele cu o batistă albastru închis, îi ceru actele. Pentru o secundă, dar numai pentru o secundă, Pavel se gîndi să nu execute ordinul. Apoi, îşi întoarse capul şi încercă să zîmbească, ducîndu-şi mîna spre buzunarul de la piept.

Gant era încă într-unul din closete, aşezat pe scaunul de toaletă, cu paltonul strîns în jurul lui, o mînă strîngînd reverele în jurul gîtului, cealaltă încleştată în buzunar în încercarea disperată de a-i opri tremurul. Ştia că se afla aproape în aceeaşi situaţie ca atunci în Saigon. Era pe punctul de a avea din nou visul acela.

El nu fusese nevoit să se prefacă că vomează. Nici nu intrase bine în cabina de toaletă că începu să vomite tot ce mîncase în seara aceea. Starea de vomă continuă pînă cînd, vîrîndu-şi degetele adînc pe gît nu mai voma decît fiere. Se simţea slăbit şi incapabil să se mişte. Se aşezase obosit şi îmbătrînit pe scaunul de toaletă, încercînd să-şi disciplineze bătăile inimii şi imaginile înfricoşătoare din mintea lui. Ascultase paşii, discuţiile în şoaptă, fluieratul, curgerea apei şi ţăcănitul rolelor de hîrtie. De douăsprezece ori se golise anticamera toaletelor, dar el nu se mişcase. Şi nici nu credea că o să poată.

Se simţea ca un om pornit într-o cursă de o mie de mile şi care îşi rupe piciorul alunecînd pe pragul propriei case. Partea obiectivă a creierului său care continua să funcţioneze, deşi aproape ca un observator neputincios, găsea situaţia ridicolă şi ruşinoasă. Nu-şi putea explica de ce se simţea aşa de aproape de iad dar presupunea că pur şi simplu nu se pregătise pentru ceea ce întîmpinase. Gant nu avea nici o apărare în faţa fricii. Aroganţa lui fragilă şi copleşitoare îl lăsa vulnerabil în faţa situaţiilor pe care nu putea să le controleze şi oricît încerca să se autoconvingă că situaţia era controlabilă, ficţiunea nu prindea rădăcini în imaginaţia lui, nu-l calma.

Auzi paşi pe dalele din anticameră. Îşi promisese sieşi că va părăsi cabina imediat ce anticamera va rămîne din nou goală. Apoi, un pumn bătu în uşă.

— E cineva acolo? auzi, în ruseşte. Actele dumneavoastră. Repede!

— Eu...Eu... se sili să scoată cuvintele. Am probleme cu stomacul, spuse, regăsindu-şi engleza maternă care fusese turnată în el.

— Englez? strigă omul de afară, cu un accent puternic. Securitatea Statului, adăugă. Actele dumneavoastră, vă rog!

— Puteţi aştepta un minut?

— Foarte bine, replică omul iritat.

Gant trase hîrtie de pe rolă, o rupse cu zgomot, apoi trase apa. Îşi desfăcu catarama de la curea şi apoi o închise cu zgomot, îşi zornăi monezile în buzunare, apoi trase zăvorul şi păşi afară din cabină.

Agentul K.G.B. era scund, dar foarte musculos şi antipatic. Gant presupuse că avea un grad inferior în ierarhia de serviciu, dar că intenţiona să nu-l lase pe turistul englez să vadă acest lucru. Îşi bombă pieptul şi-l privi cu emfază.

— Actele dumneavoastră, vă rog. Întinse mîna privindu-l pe Gant drept în faţă. Sînteţi bolnav sau înspăimîntat?

— Nu... stomacul, abia îngăimă Gant.

Agentul cercetă actele cu atenţie, fără imaginaţie sau grabă. Apoi îşi ridică privirea. I le înapoie lui Gant şi spuse:

— Actele dumneavoastră nu sînt în regulă!

În repetate rînduri, Buckholz îi spusese lui Gant că un astfel de truc era o tactică în ancheta preliminară. A acuza de ceva, de orice, numai pentru a vedea reacţia celuilalt. Ştia toate acestea şi totuşi era incapabil să răspundă cu nevinovăţie. Intră în panică. Frica îi apăru în ochi, în căutătura de fiară încolţită care caută o vizuină să se ascundă. Agentul duse mîna la buzunar şi Gant înţelese că îşi va scoate pistolul. Reacţionînd instinctiv, se aruncă asupra omului, imobilizîndu-i mîna care căuta pistolul, dezechilibrîndu-l.

K.G.B.-istul se izbi de suportul de prosop înainte de a-şi putea recăpăta echilibrul. Încă mai încerca să-şi scoată pistolul, fără de care nu se simţea în siguranţă. Mîna încleştată pe pistol se răsuci în strînsoarea lui – era dificil să-i cuprindă încheietura groasă a mîini. Îl lovi pe rus în vintre cu genunchiul şi respiraţia tipului explodă, scoase un geamăt şi alunecă pe lîngă perete. Atunci Gant trase o fîşie lungă de prosop şi o răsuci în jurul gîtului K.G.B.-istului. Apoi, trase. Mîna liberă a rusului încerca sa desfacă laţul de pînză – ochii păreau că se măresc, deveniră bulbucaţi. Vederea lui Gant se împăienjenise şi ea, dar el continua să tragă prosopul şi să-l răsucească. I se păru că aude o voce; depărtată şi ascuţită, simţi o mînă pe umăr, trăgîndu-l... el rezistă. Apoi, trupul i-a fost întors şi ceva îl plesni peste faţă.

Privea la Pavel care, cu mîna ridicată, voia să-l plesnească a doua oară. Faţa îi exprima o furie rece, nemiloasă.

— Tu, animal tîmpit! Era un agent K.G.B. nu înţelegi ce înseamnă asta? Şi l-ai omorît! Gant se întoarse şi se uită uluit la faţa decolorată, cu ochii ieşiţi din orbite, a rusului ce zăcea pe podea. Limba îi atîrna afară. Se întoarse spre Pavel.

— Am... Am crezut că... ghicise cine sînt... spuse cu o voce slabă.

— Eşti o ameninţare, Gant! spuse Pavel. Ne poţi trimite pe toţi la moarte, îţi dai seama de asta?

Privi o secundă la trupul neînsufleţit, parcă hipnotizat, apoi se aplecă galvanizat de frică, şi desfăcu prosopul. Apucînd corpul de subsuori, îl trase pe podea într-o cabină goală, îi împinse picioarele cu uşa, îi scotoci buzunarele şi se închise pe dinăuntru.

— E clar? Gant îi auzi întrebarea.

— Da! răspunse Gant cu vocea unui reînviat din morţi.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe uriaş deasupra uşii cabinei şi aterizînd apoi lîngă el. Mai văzu cum îşi ştergea mîinile de praful de pe zid şi cum îşi pipăi unul din buzunare.

— Am încercat să transform tîmpenia ta într-un act de tîlhărie.

Apoi, şuieră către Gant:

— Acum, urcă rapid scările şi îndreaptă-te liniştit spre intrarea principală. Dacă cineva – oricine – te somează să te opreşti, execută ordinul. Prezintă-ţi actele şi prefă-te bolnav, ca şi înainte, ai înţeles?

— Da! El mi-a spus că actele mele nu sînt în ordine.

— Nebunul dracului, l-ai omorît pentru asta? Ele sînt în ordine. Te-a pus doar la încercare.

— N-am ştiut unde eşti…

— Am fost oprit, de către K.G.B. Dar şi actele mele au fost în regulă.

Îl împinse pe Gant spre ieşire.

— Acum, repede, spre intrare. Ofiţerul ăsta gras poate fi căutat în orice moment şi atunci, nu se va mai permite nimănui să părăsească staţia!”

Gant a fost oprit de două ori în timp ce-şi croia drum prin mulţimea din staţie, de fiecare dată de ofiţeri inferiori K.G.B. care i-au cercetat actele, s-au interesat de sănătatea şi de ocupaţia lui şi apoi l-au lăsat să treacă. Încet, se apropiase de bariera provizorie ce oprea intrarea în staţie.

Nu avea nici o idee cît de departe, în spatele lui, se afla Pavel. Ar fi trebuit să-l aştepte să treacă împreună prin barieră.

Agenţii de la barieră, cel puţin bărbatul înalt cu părul încărunţit şi cu o faţă care suferise, la vremea respectivă, o operaţie estetică foarte nereuşită – probabil o rană de război, presupuse Gant – părea să aibă mai multă autoritate decît grăsanul pe care tocmai îl sugrumase. Gant întinse actele unui bărbat mai tînăr care stătea în faţa ofiţerului superior cu părul cărunt şi cu faţa lipsită de expresie, şi aşteptă. Încercă să nu se uite la jumătatea de faţă reparată şi plină de cicatrici, dar privirea îi era atrasă ca un magnet. Bărbatul înalt zîmbi uşor şi îşi frecă obrazul artificial şi prea neted cu o mînă cu degete lungi şi fine.

— Englez? întrebă cel mai tînăr.

— Oh, da.

— Domnule Grant – trebuie să vă rugăm să aşteptaţi cîteva minute la una din mesele de aici, pînă verificăm la hotelul dumneavoastră.

— Am toate documentele…

— Bineînţeles, şi paşaportul dumneavoastră ca şi celelalte documente au primit ştampila serviciului de securitate, dar trebuie să vă rugăm să aşteptaţi.

Tînărul ridică bariera, pentru a-i permite lui Gant să treacă. Lîngă masa lui erau şi alte mese ocupate. În total vreo şase oameni. Nici unul din ei nu era rus. Auzi o voce cu accent american, aparţinînd unui domn mai în vîrstă, spunînd:

— Nu există nici un drept pe lume – care să-ţi permită să pui la îndoială paşaportul şi hîrtiile alea, puştiule!

Tînărul K.G.B.-ist, cu părul tuns perie, căruia îi era adresată remarca nu răspunse şi îşi continuă conversaţia telefonică.

Gant se aşează greoi la masă şi-şi îndreptă privirile spre barieră. Îl văzu pe Pavel primindu-şi documentele şi ieşind din staţie, fără o privire înapoi. Dintr-o dată se simţi părăsit, singur. Încă o dată, situaţia îi scăpa de sub control. Privi la telefonul de pe masă.

Apoi tînărul se aşeză pe scaunul din faţa lui şi zîmbi:

— Să sperăm că n-o să dureze mult, domnule Grant, spuse.

În timp ce tînărul telefona la hotelul Varşovia, Gant văzu, cu claritate şi pentru prima dată, cum soarta se înverşunează contra lui. Era în mîna celui mai vast, mai nemilos şi mai meticulos serviciu de securitate din lume. Faptul că Aubrey descrisese K.G.B.-ul ca fiind ineficient tocmai datorită mărimii sale, îl încălzea prea puţin sau deloc în acel moment. Stînd la masa aceea, în holul friguros al staţiei de metrou, platitudinile omului din camera hotelului situat în inima Londrei, nu-l încălzeau deloc.

— Hotel Varşovia? întrebă tînărul în ruseşte.

Gant îşi ţinu cu încăpăţînare ochii pe tăblia mesei, părînd că nu-l interesează convorbirea.

— Alo, aici Securitatea Statului. Vreau să vorbesc cu Prodkov, vă rog. Probabil că Prodkov era numele agentului K.G.B. care făcea parte din personalul hotelului, probabil chelner, funcţionar la recepţie sau spălător de vase, dar a cărui putere era mult mai mare decît a directorului de hotel.

Urmă o pauză destul de lungă, apoi:

— Prodkov, am aici un turist, Michael Grant. Este înregistrat la camera 308... Da, îl ştii? Atunci, spune-mi te rog cum arată? Vreţi să vă uitaţi la mine domnule Grant, vă rog? Mulţumesc – continuă, Prodkov! Da... da, înţeleg. Nu este la hotel acum?

Urmă o altă pauză lungă. Gant aştepta, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Aubrey nu putuse să anticipeze ce i se întîmpla acum – acum va ieşi la iveală că adevăratul Grant arată altfel sau că deja dormea dus în patul lui.

— Bun. Mulţumesc, Prodkov. La revedere.

Tînărul zîmbea îndatoritor pentru a atenua situaţia. Bineînţeles că nu fusese nici o suspiciune, doar un control obişnuit, de rutină, al documentelor. Îi înapoie toate hîrtiile, pliate cu grijă în coperţile paşaportului ce purta numele lui Michael Grant.

— Mulţumesc, domnule Grant, vă cer scuze pentru această întîrziere. Sîntem în căutarea unor criminali, înţelegeţi? Şi am vrut, bineînţeles, să vă scutim de interogatoriile ce vor urma. Acum sînteţi liber să vă continuaţi turul nocturn al oraşului nostru. Tînărul era evident mîndru de engleza lui. Se ridică în picioare, îi strînse cu gravitate mîna lui Gant şi ridică bariera. Bărbatul cu părul cărunt îi zîmbi strîmb cînd trecu pe lîngă el, numai o parte a feţei întovărăşindu-i zîmbetul.

Gant îl salută din cap şi în următorul minut se afla dincolo de barieră, îndreptîndu-se, cu pas pe cît putea de ferm, spre ieşire. Sub porticul frumos decorat, resimţi vîntul tăios. Gant realiză că tot trupul îi transpirase de uşurare.

Privi în jur şi îl văzu pe Pavel, aşteptînd în umbră.

— Bun, spuse. Am pierdut deja prea mult timp. Curînd va fi periculos să mai fim în stradă, cu sau fără acte impecabile. Haide, nu avem mult de mers. Vei merge înaintea mea, în jos de-a lungul străzii Kirov. Cînd vom fi destul de departe de aici, te voi ajunge din urmă şi-ţi voi arăta unde mergem. E bine? Atunci, dă-i drumul!

Doi dintre colaboratorii lui Pavel Upenskoi şi Vasili Levin au fost ridicaţi de K.G.B. cu puţin timp înainte de ora şase dimineaţa. Amîndoi aveau familie şi locuiau în acelaşi bloc turn de apartamente muncitoreşti sovietice de pe bulevardul Mira Prospekt, care domina vastul pavilion permanent al Expoziţiei Realizărilor Economice, situat în suburbiile nordice ale Moscovei. Limuzinele negre ale echipei lui Kontarski au parcat în curtea interioară a blocului cînd abia se lumina de ziuă şi oamenii s-au pus rapid în mişcare. Întreaga operaţie n-a durat mai mult de trei minute, inclusiv urcarea cu liftul pînă la etajul paisprezece şi respectiv şaisprezece. Cînd echipa s-a întors, cele două fiinţe umane suplimentare păreau satisfăcător de neliniştite, abia trezite şi foarte înfricoşate. Priabin ştia că şeful va fi mulţumit.

Priabin rînji la vederea feţelor palide şi înfricoşate ale celor doi oameni luaţi din paturile lor. Înţelese că cei doi ştiau de ce îi arestaseră şi că ştiau ce-i aşteaptă în momentul cînd vor ajunge la centru, pe strada Dzerjinski. Urmări urcarea lor în cele două maşini negre şi apoi aruncă o privire la blocul cu apartamente. La etajul şaisprezece a putut zări o faţă albă la o fereastră întunecată – soţia, sau poate un copil. De fapt n-avea nici o importanţă.

Răsuflarea i se transforma în aburi în aerul rece al zorilor abia mijite, cînd Priabin se întoarse la maşină. Vîrîndu-şi capul pe fereastra automobilului, spuse şoferului:

— Foarte bine – transmite ordinul echipei de supraveghere să se deplaseze la depozit. Să-l arestăm şi pe Upenskoi!

Gant se trezi din somnul greu, bîntuit de vise în momentul cînd uşa furgonului se deschise cu zgomot şi apăru Pavel Upenskoi. Scuturîndu-şi capul, mormăind, se ridică în capul oaselor pe salteaua care fusese întinsă chiar în spatele cabinei şoferului. Furgonul se afla în depozitul fabricii de obiecte sanitare.

Lumina rece a becului din tavanul înalt al depozitului se filtra în interiorul furgonului, dar Upenskoi era ascuns privirilor lui Gant, de stiva vaselor de toaletă şi a rezervoarelor de apă pe care Pavel trebuia să le transporte în ziua aceea la Kuibîşev, un oraş situat la mai mult de 700 de mile depărtare de Moscova. Noul hotel ce se construia la Kuibîşev aştepta accesoriile pentru toalete.

— Gant, te-ai trezit?

— Da, răspunse Gant posomorît, încercînd să-şi umezească cu salivă gîtul uscat.

— Cît este ceasul?

— Aproape cinci şi jumătate. La şase, pornim spre Biliarsk. Bătrînul a pregătit cafeaua, hai să bei o ceaşcă!

Gant mai auzi cum paşii grei se îndepărtau, traversînd podeaua de beton a depozitului şi cum apoi urcară nişte trepte. Se auzi o uşă trîntită. Apoi nu mai auzi decît zgomotul pe care îl făceau mîinile lui în timp ce-şi freca obrazul cu barba nerasă şi buzele lui uscate în încercarea de a-şi atenua gustul amar din gură. Îşi trecu palma peste frunte şi examina cu grijă filmul subţire de transpiraţie de pe degete, ca şi cînd ar fi fost ceva străin sau ceva familiar, de care însă uitase demult. Apoi, îşi şterse mîna de pantalonul salopetei albastre în care se îmbrăcase cînd ajunsese la depozit.

Nu dormise bine. Nu fusese lăsat să doarmă mai mult de două ore după ce Pavel îl adusese la depozit, în această străduţă comercială îngustă care se desprindea din strada Kirov. Se aflau la o depărtare de numai un sfert de milă[10] de, staţia de metrou Komsomolskaia. Pavel nu-l lăsase să adoarmă pînă cînd nu-l pusese în temă cu noua sa

[10] O milă terestră - 1609,344 m.

identitate, cea de a treia – aceea a lui Boris Glazunov, coechipierul lui Pavel, care locuia într-un bloc de pe Mira Prospekt, căsătorit, cu doi copii şi care, în realitate, îi explicase Pavel, va sta acasă pitit, în timp ce Gant va merge cu camionul pînă la Biliarsk. Instruirea fusese făcută în întregime în ruseşte şi Gant fusese obligat să-şi amintească mai mult decît o dată de antrenamentul de limbă rusă făcut cu dezertorul Lebedev, la Langley, în Virginia.

În sfîrşit după ce îşi însuşise toate amănuntele noii lui biografii şi învăţase toate documentele ce-i fuseseră înmînate şi ce reprezentau ele, îi fusese îngăduit să se culce – să doarmă liniştit pe cît îi permitea însă, starea lui nervoasă. Retrăise scena strangulării agentului K.G.B. din holul toaletelor, repetată la nesfîrşit ca într-un balet grotesc filmat cu încetinitorul şi retrăise reacţia care îl făcuse să se prăbuşească peste vitrina magazinului de pe strada Kirov, astfel încît, Pavel a trebuit să-l sprijine şi să-i susţină trupul scuturat de spasme pînă cînd criza epileptică a luat sfîrşit.

Gant se ridică în picioare şi încercă să-şi alunge din minte aceste imagini prea vii. În timp ce se căţăra şi-şi croia drum spre uşa din spate a depozitului, încercă să reflecteze asupra viitorului, asupra orelor ce vor urma, încercînd să se elibereze de trecut. Acum ştia că poate conta în întregime pe Pavel Upenskoi.

În fiecare cuvînt pe care uriaşul îl rostise şi în toate la un loc, Gant simţise dispreţul rusului, îi dădea dreptate. Pavel îşi asumase sarcina, foarte riscantă, să-l ducă, chiar ferecat, cît mai aproape de Biliarsk. Cu toate greutăţile şi slavă Domnului, îi făcuse destule, prin lipsa lui de autocontrol. Era ca şi cum el, Gant ar fi trebuit să piloteze un avion ca FIREFOX avînd drept coechipier un aviator de duminică. S-ar fi simţit insultat. Înţelegea foarte bine profesionalismul nemilos al rusului. Nu ştia unde şi cum Serviciul Englez de Spionaj reuşise să-l recruteze pe Pavel, dar bătrînul portar de la depozit îi mormăise printre gingiile ştirbe ceva despre faptul că soţia lui Pavel, evreică

fiind, era încă în închisoare sau într-un lagăr de concentrare pentru că demonstrase împotriva invadării Cehoslovaciei de către ruşi, cu 12 ani în urmă. Asta se întîmplase în răstimpul scurt cît Pavel îi lăsase singuri şi bătrînul încercase să atenueze duritatea cu care rusul îl trata pe american. Cu excepţia acestui lucru, Gant nu ştia mai nimic despre Pavel Upenskoi. Şi, destul de ciudat, accepta fără Resentiment, atît dispreţul uriaşului cît şi atitudinea lui brutală. Tipul era grozav.

Pavel şi bătrînul erau aşezaţi la o măsuţă în biroul de expediţie al depozitului. Nici unul din angajaţii depozitului nu venise încă la muncă. Pavel intenţiona ca pînă la ora de începere a programului, ei să fie de mult plecaţi. Se uită în sus la Gant cînd acesta închise uşa în urma lui, examinîndu-l critic în lumina crudă a becului fără abajur, care spînzura de plafonul biroului. Încăperea ca şi tot depozitul era rece, şi Gant îşi frecă mîinile ca să le încălzească. Pavel îi arătă ibricul cu cafea de pe reşoul electric şi Gant îşi turnă puţină cafea într-o cană ciobită care se afla pe masă. Fără zahăr, cafeaua era amară, dar fierbinte. Stînjenit, pentru că nu fusese invitat, se aşeză la masă. Bătrînul, ca la un semn, îşi termină cafeaua, şi părăsi încăperea.

— Se duce să vadă dacă mai sîntem supravegheaţi, explică Pavel fără să se uite la Gant.

— Vrei să spui că...? începu repede Gant.

— Nu, nu vreau să spun că ei ştiu unde te afli dumneata, sună răspunsul rusului. Ăştia nu sînt aceiaşi agenţi care te-au urmărit azi noapte, nici echipa din staţia de metrou – dar secţia din K.G.B. care se ocupă de securitatea avionului ştie de mine şi de ceilalţi, aşa că toţi vom fi supravegheaţi, fără îndoială, tot timpul, pînă încep testele reale de zbor, adică, privi la ceas – de acum în mai puţin de treizeci de ore.

— Înseamnă că ei ştiu că sînt în drum spre Biliarsk?

— Nu neapărat. Ei însă ne vor supraveghea.

— Şi dacă ne opresc? insistă Gant. Totul se va duce dracului înainte chiar să fi părăsit Moscova!

— Nu! Dacă sîntem opriţi, există alte argumente. Pavel părea să aibă ceva îndoieli.

— Ce alte argumente? spuse Gant morocănos. Omule, înţelege că trebuie să călătoresc şase sute de mile astăzi şi apoi să zbor – cum? Gant rîse, un rîs ascuţit, lipsit de veselie. Pavel se uită la el cu dispreţ.

— Am primit ordin să... mor, dacă este necesar, dar dumneata trebuie să pleci liber din Moscova. Personal, nu cred că acest sacrificiu este de dorit sau că se merită. Totuşi, dacă ieşim din oraş în siguranţă, atunci nu vom mai fi opriţi decît înainte de a ieşi pe autostradă, unde ne va aştepta o altă maşină care te va prelua dacă apar necazuri. Dacă nu vor fi probleme, atunci vei merge în continuare cu mine. Înţeles?

Gant rămase tăcut un timp, apoi spuse:

— Da!

— Bine. Acum du-te şi te bărbiereşte, în camera alăturată – curăţă-te pe de-a-ntregul, de acord? Gant încuviinţă din cap şi traversă încăperea. Cînd era pe punctul să închidă uşa după el, îl auzi pe Pavel, întrebîndu-l:

— Gant poţi să pilotezi afurisitul ăla de avion – vreau să spun, de-adevăratelea?

Gant îşi arătă capul de după uşă. Pavel privea în fundul căniii pe care o ţinea strîns cu ambele mîini, şi coatele sprijinite pe lemnul gol al mesei. Statura lui uriaşă părea oarecum micşorată în salopeta albastră.

— Da, spuse Gant. Pot să-l pilotez. Sînt cel mai bun din cîţi există.

Pavel se uită drept în ochii lui Gant, cîntărindu-l în linişte pentru cîteva secunde foarte lungi, apoi clătinînd din cap, spuse:

— Foarte bine. N-aş vrea să mor pentru a livra mărfuri cu defecte la Biliarsk.

Îşi reîntoarse privirea la cana de cafea şi Gant închise uşa după el. Aprinse lumina – acelaşi bec chior şi fără abajur ca peste tot – lăsă apa să curgă pînă cînd i se păru că e mai caldă şi se privi în oglinda pătată. Pavel îi tăiase

părul în noaptea precedentă şi apoi şi-l spălase. Avea acum părul scurt, fără cărare şi fără briantină. Arăta mai tînăr şi aducea mai mult cu adolescentul ce fusese, pe vremea cînd mai trăia la Clarksville, cu excepţia mustăţii ridicole care supravieţuise din rolul lui ca Orton şi apoi ca Grant. Îşi săpunise faţa cu un pămătuf prăpădit şi atacă mai întîi mustaţa pe care n-o putea suferi. Se simţi fericit cînd o văzu transformată în peri plutind pe apa cenuşie. Apoi începu, metodic, să-şi radă restul feţii.

— Cînd se întoarse în birou, Pavel era gata de plecare. Bătrînul se întorsese, dar dispăru din nou, probabil să-şi reia pînda.

— Sînt aici, spuse încet Pavel. Gant sesiza tensiunea celuilalt cu toate simţurile lui, obişnuite să sesizeze primejdia.

— Cîţi? întrebă Gant, forţîndu-se să-şi păstreze vocea calmă.

— Trei într-o maşină. Bătrînul i-a văzut şi înainte. Fac parte din echipa însărcinată cu securitatea proiectului de la Biliarsk. Ei îl urmăresc pe domnul Lansing prin Moscova şi pe Derkov, curierul care vine de la Biliarsk. Bătrînul crede că doar supraveghează, dacă ar fi venit să facă arestări, ar fi fost mai mulţi.

Gant încuviinţă cînd rusul sfîrşi de vorbit. Apoi, expresia i se schimbă în surpriză cînd Pavel scoase un pistol automat din buzunarul salopetei.

— Ce însea…?

— Ştii să foloseşti aşa ceva?

Gant luă arma şi o răsuci în mînă. Era un tip pe care nu-l mai văzuse înainte, un Makarov, dar semăna destul de bine cu Waltherul P-38 pe care-l folosise de multe ori. Aprobă din cap.

— Bine. Nu-l folosi dacă nu este absolut necesar!

— Da.

— Eşti gata?

— Da.

— Atunci, hai să ieşim de aici. E aproape şase – în curînd va fi lumină şi noi avem şase sute de mile de parcurs. Deschise uşa şi-l lăsă pe Gant să treacă.

Odată suiţi în cabina spaţioasă a dumbărului, al cărui bot era îndreptat spre uşile duble ale depozitului, Pavel porni motorul şi aprinse farurile. Gant îl zări pe bătrînul portar stînd lîngă uşi apoi acestea începură să se deschidă, alunecînd; Pavel ambreie şi dumbărul începu să ruleze spre lumina cenuşie a dimineţii. Mai văzu faţa bătrînului zîmbind încurajator şi în următorul minut se aflau pe strada laterală, cu Pavel trăgînd de volan pentru a îndrepta camionul. Cu coada ochiului zări limuzina neagră mai departe, în josul străzii în direcţia opusă celei pe care o luaseră ei, apoi cotiră pe strada Kirov, iluminată cu vapori de sodiu, cenuşie şi pustie.

În spatele lor, maşina K.G.B. stătea cuminte. Nimeni nu intrase în panică, nimeni nu pornise motorul. În schimb, unul din cei trei bărbaţi, cel mai în vîrstă şi mai solid, ridică receptorul telefonului şi în cîteva secunde era în legătură cu colonelul K.G.B., Mihail Kontarski.

— Tocmai au plecat – doi dintre ei, într-un dumbăr care transportă accesorii sanitare. Ce doriţi să facem, tovarăşe colonel?

Urmă o pauză, apoi:

— Voi verifica cu Priabin la Mira Prospekt. Pentru moment, urmăriţi-i dar nu foarte de aproape!”

— În regulă, tovarăşe colonel. Făcu semn şoferului care porni motorul. Maşina coborî de pe bordură, trecu pe lîngă uşile acum închise ale depozitului şi se opri la intersecţia cu strada Kirov. Dumbărul era doar o masă neagră şi depărtată pe şosea, îndreptîndu-se spre nord-est către Sadovaia, şoseaua inelară, interioară, care înconjura oraşul.

— Urmăreşte-i, spuse şeful patrulei către şofer – dar nu foarte aproape.

— ’nţeles! şoferul apăsă pe accelerator şi maşina făcu un salt înainte, micşorînd distanţa faţă de dumbăr. Cînd au ajuns la o distanţă de numai o sută de metri, camionul

încetinise la intersecţia dintre străzile Kirov şi Sadovaia. Limuzina trase alene lîngă bordură, aşteptînd ca dumbărul să se angajeze în traficul intens de pe şoseaua de centură. Semnalizatorul arăta că şoferul, tipul care se chema Upenskoi, intenţiona să cotească la dreapta, în direcţia sud-est.

Camionul ieşi în intersecţie, iar şeful patrulei spuse în receptor:

— Tovarăşe colonel, au intrat pe Sadovaia cu direcţia sud-est. Intrăm şi noi. Maşina tăie calea unui camion care îi claxonă disperat şi frînă brusc, iar dumbărul se depărta la mai mult de cinci sute de metri.

— Apropie-te din nou, spuse şeful iar şoferul se execută. Scoase maşina pe banda exterioară şi acceleră.

Vocea lui Kontarski se auzi în receptor:

— Priabin tocmai a cerut ca voi să-l arestaţi pe Upenskoi, îi are deja pe ceilalţi doi, Glazunov şi Riassin. Cine e cu el în cabină, Borkh?

— Nu ştiu, tovarăşe colonel – ar putea fi…

— Exact! Ar putea fi.

— Da, tovarăşe colonel, dumbărul a cotit pe Karl Marx acum – face impresia că vrea să iasă din oraş, exact… asta şi face.

— Unde trebuie să ducă marfa Upenskoi?

— Nu ştiu, tovarăşe colonel – putem afla.

— Lasă, Borkh, trebuie să-şi spună destinaţia la punctul de control rutier de pe autostradă, vom afla atunci, îi urmăreşti pînă ajung la punctul de control, apoi vom hotărî ce facem. Priabin îi interoghează pe Glazunov şi Riassin – poate o să ne spună ei.

Bărbaţii din maşină auziră rîsul lui Kontarski şi apoi declicul telefonului. Borkh puse receptorul în furcă şi începu să studieze dumbărul care acum se afla la numai 100 de metri în faţa lor, pe strada Bacunin, care te scotea afară din oraş pe direcţia nord-est, în şoseaua ce ducea spre oraşul Gorki.

— Colonelul nostru pare vesel în dimineaţa asta, remarcă şoferul. Are şi de ce, doar nu a petrecut noaptea într-o maşină îngheţată, ca alţii!

— Lipsă de respect faţă de superiori, Ilia? întrebă Borkh zîmbind.

— Cine, eu? Nici gînd, Borkh î Atenţie, amicul nostru a cotit la stînga, adăugă. Maşina traversă Iauza, un afluent al Moscovei care se vărsa în aceasta din urmă la podul Ustinski, undeva mai la sud. Dumbărul o făcuse la stînga imediat ce trecuse podul peste rîul mîlos. Maşina lungă şi neagră a K.G.B.-ului îl urmărea, menţinînd distanţa adecvată.

— Crezi că ne-au observat?

— Nu neapărat, cred că se îndreaptă spre Gorki. Drept pe bulevardul Tiolcovski şi apoi spre est, asta înseamnă oraşul Gorki. E clar!

— Apoi spre Kazan – şi apoi spre…? întrebă şoferul zîmbind.

— Poate, poate. Răspunsul la această întrebare este treaba colonelului, nu a noastră.

— Şi încă ce treabă, adăugă de sub pălărie cel de-al treilea agent, care se întinsese confortabil pe bancheta din spate.

— Ei, ei înseamnă că te-ai trezit? întrebă Borkh cu ironie.

— Cu greu, dar m-am trezit. De vină trebuie să fie viaţa plictisitoare pe care o duc şi compania plictisitoare, replică celălalt şi-şi reluă poziţia confortabilă dinainte.

— La acest punct de control al traficului vei fi fotografiat, îi spuse Pavel pe cînd îşi trăgea camionul pe banda din margine, rezervată vehiculelor grele. Privind în faţă. Gant văzu că se apropie de ceea ce părea şi intenţiona să fie un post de graniţă ca şi cînd şoseaua depăşind suburbiile Moscovei, trecea o frontieră.

— Sînt şi agenţi K.G.B. acolo? întrebă el, cînd văzu soldatul în uniforma maro deschis care-şi scosese capul pe fereastra cabinei.

— Nu, Armata Roşie. Dar ei sînt comandaţi de un ofiţer K.G.B. – el se află în baraca de colo. Gant urmări direcţia indicată de Pavel cu capul şi observă un tînăr în civil, stînd în uşa unei barăci din lemn şi fumînd o ţigară lungă. Gant nu putu vedea în interiorul barăcii din cauza soarelui care răsărise şi se reflecta galben-portacaliu în geamuri.

— Ce se va întîmpla aici? Doar un control al documentelor?

— De obicei da şi vei fi fotografiat din interiorul barăcii aceleia de lîngă birou, dar nu zîmbi – se vor întreba ce vrei să ascunzi prin zîmbet! Pavel zîmbi răutăcios şi apăsă pe frînă.

— Acum, coboară.

Gant deschise uşa şi coborî. Tensiunea nervoasă din stomac reapăru, dar nu la fel de acut ca altădată. Rezistă tentaţiei de a privi în spate să vadă feţele celor din maşina K.G.B.-ului.

Pavel stătea alături de el, fumînd nepăsător o ţigară. Gant încerca să nu se uite în jur cu prea mult interes. Noua lui identitate îl făcea un om care trecuse de multe ori prin aceste formalităţi.

Un militar le-a luat documentele şi le-a dus în birou. Gant privea plictisit la automobilele şi camioanele care se împărţiseră pe cele trei benzi folosite pentru traficul din afara oraşului. Autostrada de centură se afla deasupra lor, construită pe piloni uriaşi de beton şi se putea auzi tumultul traficului.

— Unul dintre oamenii din maşină tocmai a intrat în birou, spuse Pavel, cu o voce calmă. Ştii unde este maşina noastră dacă va trebui să alergi spre ea…?

— Crezi că s-ar putea să…?

— Nu. Cel puţin deocamdată nu le pui probleme. Iată, ne vin hîrtiile.

Hîrtiile le-au fost aduse de acelaşi soldat în uniformă, cizmele lui răsunînd distinct pe beton. Documentele purtau viza necesară pentru a călători pînă în oraşul Gorki, pe şoseaua principală. La Gorki, vor avea nevoie de un alt permis pentru a merge spre Kazan şi apoi de altul de la

Kazan la Kuibîşev. Pavel salută din cap, stinse chiştocul ţigării şi se urcă în camion. Gant, grijuliu să nu se uite în direcţia uşii biroului, ocoli botul dumbărului şi îşi reocupă locul.

Pavel porni camionul. O barieră vopsită în roşu şi alb se ridică în faţa lor, permiţîndu-le să iasă pe sub şoseaua de centură în drumul spre Gorki.

Pavel se întoarse spre Gant şi spuse:

— Gorki la prînz, Kazan la timp – pentru ceai – sau voi americanii, nu beţi ceai? Rîse încurajîndu-l pe Gant să zîmbească.

— Ne urmăresc?

Pavel privi în oglinda laterală şi spuse:

— Nu, nu încă – dar vor trimite pe careva să ne urmărească ceva mai tîrziu. Nu te nelinişti! K.G.B.-ul nu se neliniştеşte – e doar curios. Vor să ştie cine eşti!

— Vrei să spui că nu cred că aş fi tipul ăla, Glazunov?

— Chiar dacă asta cred acum, nu va mai dura mult. Pînă după amiază fotografia dumitale va fi transmisă la biroul de evidenţă al Miliţiei Statului şi comparată cu fotografiile existente ale lui Glazunov. Abia atunci vor vrea cu adevărat să ştie cine eşti.

— Şi ne vor opri să mă întrebe?

— Probabil. Dar, cum ei sînt foarte siguri de Biliarsk, să sperăm că se vor angaja într-o partidă de aşteptare. La fiecare oprire obligatorie s-au prevăzut alternative, pentru dumneata, aşa că nu ai de ce să te nelinişteşti.

— Dacă ne vor opri pe şosea e clar că, caută ceartă, nu-i aşa?

— Să sperăm că ne vor lăsa în pace pînă cînd vor deveni îngrijoraţi – şi asta durează mult timp la K.G.B.

Era la începutul după-amiezii cînd, David Edgecliffe, arătînd un regret imens, grav şi demn, identifică trupul agentului său Fenton ca fiind rămăşiţele lui Alexander Thomas Orton. Era la morgă, împreună cu inspectorul Tortiev de la Poliţia din Moscova. Stătea în camera rece şi deprimantă, uitîndu-se în jos la faţa ce cu greu putea fi

recunoscută şi dădu din cap după o pauză bine gîndită, şi după ce reuşi să scape de nodul din gît. Tabloul nu-l luase prin surprindere, Fenton arăta aşa cum ar fi trebuit să arate Gant în persoana lui Orton. Nu rămăsese prea mult din trăsăturile feţei ca să permită cuiva să facă o deosebire între american şi englez – cu atît mai mult cu cît Gant trecuse prin încă alte două transformări de cînd părăsise Moscova în noaptea precedentă.

— Da, spuse încet. După cîte îmi pot da seama este vorba de corpul domnului Orton. Se uita în sus la Tortiev, care dădu drumul cearceafului peste faţa distrusă a lui Fenton.

— Nu poate fi o greşeală, domnule Edgecliffe?

— Nu cred, inspectore, spuse Edgecliffe, calm, cu o uşoară ridicare din umeri. Faţa este foarte desfigurata bineînţeles.

— Da, într-adevăr. Ca şi cînd foştii lui complici n-ar fi vrut să fie recunoscut.

— Exact. De ce, oare?

Ochii lui Edgecliffe păreau puţin derutaţi, dar nu le scăpă nimic din înfăţişarea şi atitudinea lui Tortiev. Nu-l cunoscuse pînă acum, dar era sigur că, deşi se recomandase ca fiind poliţist, Tortiev era de fapt ofiţer K.G.B.

— Nu ştiu, domnule Edgecliffe, cum nu ştiţi nici dumneavoastră, presupun. Tortiev zîmbea. Era tînăr, plin de farmec şi sever. Avea ochi pătrunzători şi inteligenţi. Era unul din absolvenţii de facultăţi promovaţi din ce în ce mai mult în primele rînduri ale K.G.B.-ului, reflectă Edgecliffe. Un om care trebuie supravegheat.

— Eh. Pot să vă ajut cu ceva inspectore? A dracului zarvă va produce treaba asta acasă.

— A dracului zarvă va produce aici, la Moscova, replică Tortiev, pînă cînd îi vom găsi pe ucigaşi.

Apoi se relaxa şi spuse:

— Să mergem, domnule Edgecliffe. Sînt sigur că nu veţi refuza un pahar. N-a fost o seară prea plăcută… Mergem?

Ieşiră împreună.

— Atunci, cine este acest om? se întrebă Kontarski, uitîndu-se la fotografia lui Gant, în picioare lîngă camion la punctul de control, sub nasurile lui Borkh şi Priabin. Are cineva vreo idee?

Afară începuse să se întunece, aşa că aprinseră lumina în birou. Fusese o zi frumoasă de aprilie. Kontarski se plimbase prin parcul Alexandrovski după prînz şi vremea fusese călduţă. Acum, cu un aer mulţumit, privea la cei doi subordonaţi. Era foarte îngrijorat că însoţitorul lui Upenskoi nu fusese identificat. Departamentul „M” nu-l cunoştea. Dumbărul fusese urmărit, ţinut sub observaţie de una din echipele lui. Laneev se întorsese singur la Biliarsk, cu ordine noi pentru Cernik şi informaţii suplimentare cu privire la Upenskoi şi dumbărul lui.

— Nu ştim, tovarăşe colonel, spuse Priabin.

Kontarski, în ciuda încrederii ce-o avea în sine şi în oamenii lui, se arăta nemulţumit faţă de subordonaţi.

— Cum nu ştim? Avem fotografia asta de nişte ore bune!

— Verificăm, tovarăşe colonel. Atît computerul cît şi Serviciul de Evidenţă îi dau prioritate absolută, se simţi dator să intervină Borkh.

— Aşa, aşa, într-adevăr? Şi de ce ei?

— Presupunem că acest om este un agent străin, spuse Priabin. Probabil englez!

— Hm, aşa se presupune?

— De ce să nu oprim camionul şi să-l întrebăm, tovarăşe colonel? izbucni Borkh.

Kontarski îşi descarcă supărarea pe el: – Idiotule! atît spuse.

Priabin înţelese. Kontarski căuta un triumf spectaculos. El ştia că bărbatul din camion care îl întovărăşea pe Upenskoi, este important, dar acţiona considerând Biliarskul ca fiind inexpugnabil – ceea ce era adevărat, Priabin trebuia să admită acest lucru – şi deci, îşi permitea să se joace puţin cu omul, sperînd că acesta îl va conduce spre alţii, în legătură cu vreo operaţie S.I.S. sau C.I.A.

Priabin era nervos, dar el, de asemenea, nu putea să vadă o ameninţare în acest individ singur, chiar dacă acesta se îndrepta spre Biliarsk. Nu era ceva de luat în serios.

Kontarski, observînd cu cîtă atenţie îl studia adjunctul său, spuse:

— Ce se aude cu interogatoriile tale?

— Nimic, pînă acum. Ei rezistă... pînă acum.

— Rezistă, Dmitri?

— Da.

— I-ai arătat lui Glazunov fotografia cuiva care se dă drept el şi nu s-a simţit ofensat?

Priabin nu se simţi în stare să zîmbească. De altfel, era într-o dispoziţie sufletească departe de a aprecia umorul cuiva, fie el al şefului.

— Tovarăşe colonel, cred că Glazunov nu are habar cine este în camion cu Upenskoi.

— Dar şi tu şi eu am căzut de acord că dumbărul se îndreaptă spre Biliarsk, nu?

— Da, tovarăşe colonel, aşa trebuie să fie.

— Atunci, acest om, indiferent cine este şi de unde vine, trebuie să fie un sabotor, nu-i aşa?

— Probabil, tovarăşe colonel.

— Nu probabil, Dmitri, ci fără îndoială!

Kontarski îşi frecă bărbia proaspăt rasă. – Dar ce poate face un individ singur unui avion ca MIG-31 şi care nu poate fi făcut de Baranovici şi ceilalţi care se află deja acolo, eh?

Rămase gînditor pentru un moment apoi adăugă:

— Ce fel de operaţie ar putea fi? Dacă am putea şti cine este, atunci am putea pune la cale ceva foarte eficient.

Zîmbi, şi Priabin se întrebă din nou de motivaţia acestui zîmbet. Kontarski se distra, nu mai era nici o îndoială. Se aştepta, probabil, la un succes suplimentar, legat de acest om, dar care? Priabin ar fi oprit de mult camionul. Kontarski continuă:

— Îmi voi amîna zborul spre Biliarsk cu cîteva ore. Între timp alertează securitatea de acolo în ceea ce priveşte

acest dumbăr… Borkh, ia legătura cu colonelul Leprov de la Evidenţă, vreau să-l identifice pe individ cît mai repede. Între timp, Dmitri, întoarce-te la prietenii noştri şi mai întreabă-i odată cine e tipul!

Degetul lui Kontarski bătu cu nerăbdare în fotografia lui Gant, în timp ce Borkh forma numărul şi Priabin părăsea încăperea.

Gant se simţea obosit, anchilozat de atîta nemişcare, stupefiat de nemărginirea stepei ruseşti, acea cîmpie fără de sfîrşit ce se întindea pînă la Munţii Urali, două sute de mile dincolo de Biliarsk. Mintea i se întoarse la propriul său trecut frapată de asemănarea între această parte a lumii şi propriul lui Mid-West. Nu fusese o experienţă plăcută şi îi era greaţă de amintirile acelea precum şi de mirosul de benzină care se infiltrase în cabină.

Se întunecase de-acum şi Upenskoi aprinse farurile. Maşina de filaj se menţinea la o distanţă constantă de cinci sute de metri în spate, îi preluase la ieşirea din Kazan, preluînd misiunea de la înaintaşa ei, pe cînd traversau imensul pod Lenin de peste Volga, care înlocuise lacul de altădată. Maşina de filaj rula cu farurile stinse, dar şi el şi Pavel ştiau că se afla acolo.

— Cît mai avem? întrebă, sfîşiind tăcerea care se aşternuse cam de mult.

— Bifurcaţia se află la aproximativ patru mile de aici apoi încă paisprezece mile şi am ajuns la Biliarsk.

— Şi eu trebuie să întîlnesc camioneta pe drumul acela în punctul care mi l-ai arătat pe hartă?

— Da!

— Atunci e timpul să te părăsesc… spuse Gant.

— Nu încă.

— Ba da! La prima pădurice, voi sări, spuse cu hotărîre Gant.

Pavel privi spre el, apoi spuse:

— Foarte bine. După ce trec de postul de control voi încerca să nu mă las ajuns din urmă cît mai mult timp posibil. Apoi, dacă am noroc, vor fi mult în spatele meu

cînd îmi voi abandona camionul acesta demn de încredere, desemnat să furnizeze atîtea accesorii elegante hotelului „Volga” din Kuibîşev. Pavel se uita curios la Gant şi izbucni în rîs. Gant spuse:

— Nu te lăsa prins!

— Bineînţeles, dacă va depinde numai de mine, replică Pavel. Cred că Semelovski a trecut prin postul de control de aproximativ cincisprezece minute.

— De unde ştii?

— Era la staţia de benzină din Kazan. N-am vorbit amîndoi, dar l-am văzut.

— Cum a reuşit să iasă din Biliarsk? Credeam că este complet izolat pînă după testul de mîine după-amiază.

— Aşa este! Dar el este din Kazan, mama lui este pe moarte, aşa că l-au lăsat să plece, în compania unui agent K.G.B., bineînţeles. Nu te teme! K.G.B.-istul l-a urmat pretutindeni, aşa că nu-l suspectează. Ei ştiu că Semelovski este unul dintre ai noştri şi îl aşteaptă să se întoarcă la Biliarsk.

— Şi… mama lui e cu adevărat pe moarte?

— Se pare că da, cel puţin aşa spun doctorii. Oricum, este o bătrînă fainã… Semelovski te va aştepta pe drumul stabilit.

Gant avea impresia că fiecare om cu care trebuie să vină în contact fusese condamnat la moarte. O condamnare pe care ei toţi o acceptaseră ca pe ursita lor. Dorea nespus de mult să-i poată spune ceva lui Pavel, ceva deosebit şi pornit din inimă.

Vocea lui Pavel îi tăie orice elan.

— Începe să apară copacii, mai sînt cîteva curbe, cît să-i ţină treji pe şoferii de pe camioane şi apoi vine păduricea!

Pavel privi la Gant şi adăugă:

— Nu spune nimic, cuvintele n-ar folosi la nimic, ar fi chiar insultătoare. Doar scoate afurisitul ăla de avion din Rusia!

III

SUSPICIUNILE

O pereche de pantofi bărbăteşti trona pe biroul inspectorului de poliţie Tortiev şi tînărul îşi concentrase atenţia asupra lor. Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi propti un picior în uşa biroului în timp ce degetele nervoase băteau ritmic buza inferioară. În acel moment, se afla singur în birou şi aşa era de o jumătate de oră, pentru că dorise să se gîndească. Încă nu hotărîse ce să facă cu pantofii.

Scaunul scîrţîi prelung în momentul cînd îşi îndreptă poziţia şi întinse mîna. Citi încă o dată eticheta albă, prinsă de unul din pantofi care arăta clar că pantofii erau proprietatea lui Alexander Thomas Orton. Scuturîndu-şi capul ca şi cînd voia să-şi limpezească gîndurile, aşeză pantoful drept lîngă cel stîng. Nu erau, totuşi pereche, unul fiind negru şi celălalt maro. Un pantof era cu un număr şi jumătate mai mare decît celălalt. Pantoful negru, luat de la cadavrul lui Orton, era ud încă de la statul în apa rîului Moscova. Celălalt pantof – avînd încă lustrul şi foarte puţin purtat, deşi tocul arăta că fusese încălţat de

cîteva ori – ei bine, celălalt pantof fusese recuperat din camera de hotel a lui Orton, de la Hotelul MOSKVA.

Despărţi pantofii şi apoi îi alătură din nou, continuînd să-şi bată buzele cu degetele. Începu să fluiere uşor, fără sunet, cu ochii ţintă la pantofi, ca şi cînd ar fi vrut să-i oblige să lămurească această discrepanţă de mărime. Mărimea pălăriei era aceeaşi, mărimea gulerului aceeaşi, paltonul de la hotel se potrivea perfect bărbatului mort, costumele la fel, şosetele... dar nu pantofii. De ce? Poate un bărbat să aibă pantofi care să difere aşa de mult ca număr? De ce?

Împinse din nou scaunul spre spate, reluîndu-şi prima poziţie. Era într-adevăr misterios. Răspunsul care lua contur în mintea lui de cînd se afla singur în birou era că omul pescuit în rîu nu era acelaşi cu cel care îşi rezervase cameră la hotelul MOSKVA, cel care trecuse prin filtrul de securitate la aeroportul Sheremetyevo, care plecase de la hotel să se plimbe de-a lungul cheiului, numai pentru a fi omorît.

De ce nu era acelaşi om? Întrebarea era mai importantă decît găsirea răspunsului la problema pantofilor. Unul din cei trei bărbaţi cu care se întîlnise mister Orton îi luase locul în rîu? De ce?

Întrebarea poate că nu l-ar fi interesat pe un poliţist obişnuit sau cel puţin nu în aşa măsură cum îl preocupa pe Tortiev. Dar Tortiev nu era un membru obişnuit al poliţiei din Moscova. E drept că îşi avea gradul lui în poliţie şi că biroul lui se afla la Cartierul General al Poliţiei dar, ca mulţi dintre colegii săi, era mai întîi membru al Direcţiei a doua K.G.B. Singurii lui superiori, singurii oameni faţă de care răspundea, erau ofiţerii K.G.B. din Serviciul de Securitate Politică.

Tortiev fusese însărcinat cu cazul Orton din primul moment în care primele cazuri de drogare atrăseseră atenţia poliţiei din Moscova şi, în mod firesc şi inevitabil, atenţia secţiei sale din K.G.B. Gradul său în poliţie era de inspector, la 33 de ani, şi fusese investit cu autoritatea de a folosi toate forţele disponibile pentru a descoperi şi

distruge reţeaua care trafica drogurile. Tortiev ura drogurile şi pe traficanţii de droguri. Era o ură arzătoare pe care o simte oricare membru al oricărei brigăzi anti-drog din lume. Tortiev ar fi fost un profesionist la fel de bun şi la New York, Londra sau Amsterdam. Îl ura pe Orton. Cînd Holokov grasul, eficientul Holokov, îl informase de moartea englezului, fusese mulţumit dar oarecum şi frustrat. Ar fi vrut să-l înfrunte pe Orton, să-l vadă condamnat. Totuşi, moartea lui nu contase foarte mult îi ştia pe ceilalţi, pe care Orton îi aproviziona.

Acum însă, Orton nu mai era mort deloc, trebuia să admită. Dinţii îi scrîşniră zgomotos în liniştea încăperii. Ridică receptorul şi formă o cifră. Un operator de la o centrală, aparte de cea care deservea restul clădirii poliţiei, răspunse.

— Dă-mi, te rog, secţia a VII-a, biroul colonelului Ossipov, spuse şi aştepta să i se facă legătura. Cînd aceasta se realiză, ceru prompt ajutor în oameni şi timp, de la colonelul responsabil cu supravegherea turiştilor englezi. Convorbirea dură mai puţin de un minut. Tortiev avea prioritate la Direcţia a VII-a.

După ce puse receptorul în furcă se reîntoarse la studiul pantofilor, aranjîndu-i pereche, apoi desperechindu-i ca şi cînd îi obliga să execute un fel de dans. Acum, că ceruse mai mulţi oameni, ca să înceapă verificarea tuturor mişcărilor lui Orton, va avea nevoie de Stecico, Holokov şi probabil de sergentul Filipov, chiar dacă tipul era evreu, pentru a verifica înregistrările lor despre vizitele anterioare ale lui Orton la Moscova, despre contactele lui, modul de comportare, obiceiuri…

Cînd apăsă butonul interfonului pentru a-şi convocă subordonaţii, încă se uita la pantofii aceia ciudaţi. Zîmbea complice, ca şi cînd ei reprezentau o provocare pentru el.

În momentul cînd era pe punctul să vorbească, se pomeni subit întrebîndu-se ce se întîmplase cu tranzistorul radio care fusese înregistrat la aeroport şi controlat pentru droguri. Nu fusese găsit în camera de hotel nici asupra cadavrului. Probabil că zace pe fundul rîului.

— Stecico, găseşte-i pe Holokov şi Filipov şi veniţi la mine! Am o treabă de arhivă foarte importantă pentru voi, zîmbetul trădîndu-i din nou perplexitatea. Unde era radioul?

Semelovski îl aştepta în automobilul Moskvici tras pe marginea drumului îngust ce ducea la Biliarsk, cu capota ridicată. Gant putea să vadă conturul siluetei lui Semelovski aplecată în interiorul maşinii, parcă pe punctul de a fi înghiţită.

Se aşează pe valul de pămînt care mărginea drumul şi aşteptă. Omul continua să muncească sau se făcea că munceşte la motorul automobilului. Gant petrecu zece minute verificînd dacă omul era singur şi dacă drumul era pustiu. Cînd bărbatul se ridică şi-şi îndreptă spatele înjurînd în ruseşte, Gant se ascunse în întuneric. Semelovski era mic de statură şi Gant văzu lumina reflectîndu-se în sticlele ochelarilor lui. Omul privi în jurul lui, în susul şi în josul drumului, şi apoi se întoarse la lucru vîrîndu-şi iar capul sub capotă. Gant îl auzi cum meştereşte ceva la motor, fluierînd în surdină. Se ridică în picioare şi se lăsă să alunece de pe valul de pămînt. Bărbatul stătea cu spatele la el şi dacă nu era cu adevărat Semelovski, atunci…

— De cît timp mă observi, întrebă omuleţul în ruseşte, cu o voce iritată fără să-şi scoată capul de sub capotă. Gant se opri brusc cu piciorul drept suspendat în aer.

— Semelovski? întrebă, după ce şocul se risipi. Omul apăru de sub capotă, ştergîndu-şi mîinile murdare de ulei cu o lavetă de bumbac. Îl studie pe Gant la lumina lunii care abia se ridica la orizont, dădu din cap cu satisfacţie şi trînti capota cu zgomot. Gant se apropie mai mult. Omul trecuse de 40 de ani sigur, era mai aproape de 50. Ceea ce mai rămăsese din părul lui cenuşiu şi cîrlionţat îi cădea peste urechi, dar în creştetul capului era complet chel… Era îmbrăcat într-un costum cafeniu deschis peste care îmbrăcase un impermeabil. Era cu puţin mai înalt de cinci

picioare[11]. Trebuia să-şi dea capul pe spate pentru a se uita la Gant, lumina reflectîndu-se din sticlele ochelarilor lui, în timp ce îl studia pe american.

— Ai întîrziat, spuse într-un sfîrşit.

— Îmi pare rău, i-o întoarse Gant enervat.

— Ştii, problema gărzilor este foarte importantă, îi explica Semelovski ca unui copil. Încă puţin să mai fi zăbovit şi unul din posturile de pază, fie cel de la intersecţie, fie cel de la capătul drumului, ar fi trimis pe careva să descopere unde sînt. Am trecut prin primul post acum aproximativ o oră – de aceea maşina mea a trebuit, peste tot şi toate, să rămînă în pană.

Gant aprobă în semn că înţelesese şi mai adăugă:

— Cum o să pătrund în Biliarsk?

— O întrebare logică. În portbagajul maşinii, bineînţeles.

— Nu-l vor controla?

— Probabil că nu. A fost controlat la celălalt capăt, la intrare, cu de-amănuntul. În cele mai multe din cazuri, activitatea K.G.B.-ului se bazează pe automatisme – adaugă Semelovski, ca şi cînd ar fi fost pus să ţină o dizertaţie despre ineficienta unui mecanism. Dacă unuia din posturile de control i s-a ordonat să verifice toate vehiculele care vin, iar celuilalt cele care pleacă, atunci, de regulă, cele două posturi nu-şi vor schimba atribuţiile, în ciuda creşterii numărului de patrule din oraş. La postul de la intersecţie au concentrat mai mult de o duzină de agenţi.

Semelovski se înveseli brusc.

— Se aşteaptă la necazuri de un fel sau altul!

Îl ocoli pe Gant şi se îndreptă spre spatele maşinii. Deschise portbagajul şi-i făcu semn americanului să se grăbească ca şi cînd se acuza pe sine că pierduse un timp preţios.

Portbagajul era gol şi mic. Punîndu-şi în buzunar pistolul pe care îl ţinuse tot timpul în mîna dreaptă, Gant se urcă în portbagaj, se strînse covrig cu picioarele la gură şi

[11] picior(Foot) - unitate anglo-americană pentru măsurarea lungimilor. 1 picior = 0.3048 m

încuviinţă din cap. Rusul îl studie un moment şi păru mulţumit. Lumina dispăru subit şi Gant se trezi în întuneric, închis şi înghesuit. Ştia că Semelovski amenajase portbagajul astfel încît să nu se asfixieze. Întunericul nu-l afecta, iar portbagajul nu era atît de strîmt pe cît crezuse la început. Auzi murmurul motorului, pricepu că Semelovski atent la detalii, făcuse ca motorul să funcţioneze numai în trei pistoane apoi fu lipit de uşa rece de metal a portbagajului cînd maşina o luă din loc.

În timp ce parcurgea ultimele mile pînă la suburbiile Biliarsk-ului, unde fuseseră construite locuinţele personalului tehnic şi ştiinţific, Semelovski nu se mai gîndi la pasagerul său clandestin. Drumul era îngust şi aglomerat de numeroasele vehicule grele care aduceau echipamentele necesare proiectului. Semelovski se gîndi numai la rolul lui în cadrul operaţiei generale al cărei scop era să-i aducă pe cei doi protagonişti: Gant şi MIG-31, faţă în faţă. El fusese recrutat în celula clandestină de către Baranovici, pentru care – şi pentru suferinţele căruia în ghearele N.K.V.D[12].-ului şi apoi ale K.G.B.-ului – el avea un respect aproape religios. Semelovski era el însuşi evreu, dar îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sale de adult lucrînd cu succes la diferite proiecte tehnice şi militare pentru regimul care îi dispreţuia şi îi chinuia pe oamenii din rasa lui. Dar Baranovici era în aşa măsură un erou încît reuşise să-l scuture de laşitatea lui politică ce dăinuia de prea mulţi ani, şi ca orice neconvertit, era extrem de zelos.

Cel de-al doilea post de control era postat într-o deschizătură practicată în gardul înalt de sîrmă care împrejmuia toată aria aferentă proiectului, inclusiv aeroportul. Satul iniţial se întindea dincolo de gardul de sîrmă, o comunitate distinctă şi separată de case din lemn, agricultură colectivă şi sărăcie. Oraşul proiectului fusese grefat satului, o excrescenţă hibridă ascunsă de copaci, bine păzită, secretă. Semelovski reduse viteza pe

[12] N.K.V.D. - Narodnîi komissariat vnutrennih del - Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne.

măsură ce se apropia de post, sesizînd că şi aici, ca şi la postul de control de la intersecţia ce se afla la 14 mile în spate, numărul oamenilor era mult mai mare decît cel obişnuit. Doi agenţi, nu unul ca de obicei, se apropiară de maşină şi Semelovski fu aproape orbit de reflectorul mare şi puternic montat la spatele unui camion. Razele reflectorului măturară mai întîi unul din turnurile de pază, plasat la cincizeci de yarzi[13] mai încolo după care se opriră asupra lui, scăldîndu-l în lumina lor rece şi albă. Semelovski coborî geamul şi-şi scoase capul. Îl recunoscu pe soldat:

— Ei, Feodor – înţeleg că aveţi jucării noi cu care să vă distraţi, nu-i aşa? Rîse foarte natural, zîmbind în sinea lui de propriul său curaj.

— Domnule doctor Semelovski, unde aţi fost pînă acum? Aţi trecut prin celălalt post de control acum mai bine de o oră. Semelovski ghici că soldatul se încrunta mai mult pentru că de faţă era un ofiţer necunoscut care observa mica scenă şi nu pentru că era realmente supărat sau suspecta ceva.

Semelovski îşi scoase mîinile pe fereastră şi petele de ulei apărură foarte vizibile în lumina reflectorului.

— O afurisită de pană de motor! spuse. Oricît de multe s-au realizat prin ultimul plan cincinal, problema Moskvici-ului nu s-a rezolvat. Rîse din nou, invitîndu-l pe soldat să i se alăture. Acesta zîmbi la rîndul lui.

Cel de-al doilea se apropie şi spuse:

— Vă rog să porniţi motorul!

Semelovski, care nu-l cunoştea pe noul venit, privi întrebător la Feodor, ridică din umeri şi făcu ceea ce i se ordonase. Lipsa celui de al patrulea piston era foarte clară. Paznicul îi făcu semn să deschidă capota, o ridică şi capul îi dispăru în interiorul motorului. Semelovski îl cerceta cu coada ochiului pe ofiţerul necunoscut care părea să nu găsească nimic anormal în situaţia dată. Fuma plictisit o ţigară.

Scoţîndu-şi capul pe fereastră îl întrebă pe soldat:

[13] 1 yard = 0,9144 m

— Ai idee ce naiba are?

Cel de-al doilea paznic trînti brusc capota ca şi cînd ar fi fost prins făcînd un lucru nepermis şi răspunse arţăgos:

— Motorul ăsta este de-a dreptul jegos. Sînteţi om de ştiinţă, ce dracu, ar trebui să fiţi mai îngrijit! Apoi păru să-şi dea seama că renunţase la tonul politicos.

Semelovski, surprins de brutalitatea omului, îşi dădu seama că tipul făcea parte« probabil fie din K.G.B. fie din G.R.U., indiferent de ce uniformă purta. Încuviinţă din cap ca răspuns.

— Avem prea mult de lucru… începu el.

Cel de-al doilea soldat se îndepărtă uitîndu-se spre ofiţerul care se sprijinea de peretele barăcii. Ofiţerul dădu din mînă cu nepăsare şi porţile alunecară în lateralâ. Soldatul Feodor îi făcu semn lui Semelovski să treacă.

Acesta calcă ambreiajul şi demară. Cum trecu de porţi, acestea se închiseră în urma lui. În acest moment, şi numai în acest moment, un val de frică îl copleşi. De abia acum, privit în retrospectivă, incidentul părea mai spectaculos decît cel real pe care-l trăise. Reuşise să-l introducă, prin contrabandă, pe Gant în interiorul complexului şi misiunea lui se încheiase.

Îşi conduse maşina pe străzile drepte ale cartierului. Toate casele, gen vilă, din lemn, cu un singur etaj, erau identice, retrase de la stradă, amplasate dincolo de fîşia de gazon care mărginea drumul. Se gîndi că oraşul semăna mai mult a lagăr decît a oraş. Nu un lagăr de tipul celui pe care Baranovici îl cunoscuse din proprie experienţă şi pe care îl denumiseră Arhipelagul Gulag, dar era fără îndoială un lagăr. Nu avea ziduri ca Mavrino, unde Baranovici îşi petrecuse mulţi ani din viaţa lui creativă, dar avea gard de sîrmă străbătut de curent de înaltă tensiune şi turnuri de pază, şi K.G.B.-ul.

Suci volanul şi îndreptă maşina pe panta uşor înclinată ce conducea spre garajul deschis al unei case, situată cam la jumătatea bulevardului Tupolev. Strada se afla aproape în mijlocul oraşului împrejmuit şi era identică majorităţii

străzilor, cu excepţia acelora pe care se aflau magazinele, barurile, cinematograful şi sala de dans.

Semelovski remarcă individul ce se afla în maşina neagră parcată pe partea cealaltă a străzii. I se făcu subit frică din nou. Nu mai conta ceea ce îi spusese Baranovici şi ceea ce ştia el însuşi foarte bine, că nu-i vor aresta decît după terminarea testelor, altfel, cine ar putea să desăvîrşească armarea avionului şi tot restul de treabă ce mai trebuia făcută...? Reamintindu-şi faţa lui Baranovici şi auzindu-i vocea, reuşi să se calmeze. Apoi, pătrunse în garaj, apăsă pe frînă şi opri motorul. Ca şi cînd l-ar fi uitat pe Gant închis în portbagaj, rămase cîteva minute nemişcat, respirînd profund şi regulat. Văzuse prea multe, prea repede.

Apoi deschise portiera, scoase cheile din contact şi descuie portbagajul, după ce, mai întîi, închise uşa garajului.

— N-ai aflat nimic de la nici unul din ei, Dmitri – încă nimic? Din vocea lui Kontarski dispăruse orice urmă de amabilitate. Acum era tăioasă, nerăbdătoare. Colonelul măsura biroul cu paşi mari în timp ce Priabin, aşezat pe scaunul din faţa biroului îi urmărea fiecare mişcare. Era şapte şi zece. Cu numai cîteva minute în urmă, Priabin părăsise încăperea din strada Dzerjinski, după ce Riasin, bărbatul care părea cel mai uşor de frînt din cei doi care îi arestase dimineaţa în apartamentul din Mira Prospekt, îşi pierduse cunoştinţa. Priabin păstra gustul amar al unui interogatoriu fără succes. Nu fusese timp pentru metode mai rafinate, pentru procedeele mai lente pe care el le prefera – fusese doar clasica şi brutala metodă de înmuiere şi folosirea masivă a pentatolului asupra celor doi arestaţi. Totuşi, nu aflaseră nimic. Priabin era de părere că, de fapt, cei doi nu ştiau nimic, afară de faptul că îl cunoşteau pe Pavel Upenskoi şi că unul din cei doi, Glazunov, lucra cu el, ca ajutor de şofer pe camionul de marfă. Glazunov fusese instruit să rămînă acasă în acea zi, în ciuda faptului că Upenskoi trebuia să plece cu marfa

la Kuibîşev, o călătorie lungă, dar, aşa mărturisise sub influenţa drogului, nu i se spusese şi de ce.

Totuşi, Kontarski era într-o dispoziţie proastă şi nu credea că Priabin a fost suficient de dur, bineînţeles fără să-i omoare pe Glazunov şi pe celălalt; era pregătit să creadă numai că ajutorul lui eşuase. Kontarski, era clar, credea că cei doi ştiau mai multe.

Priabin îl urmărea din ochi pe Kontarski cum măsura covorul dreptunghiular. Ca şi şeful lui, avea sentimentul că e foarte important şi urgent să clarifice motivele prezenţei celui de-al doilea bărbat din camion. Problema numărul unu consta în imposibilitatea de a înţelege ce sperau să cîştige serviciile britanice şi americane prin introducerea unui agent de-al lor la Biliarsk... pentru că era clar că acolo trebuia să ajungă impostorul. Ce putea să facă acel agent şi nu putea fi făcut de Baranovici, acea minte sclipitoare şi originală, sau de Semelovski, sau chiar de Kreşin, de toţi aceştia care vor lucra la avion toată noaptea? Un străin nu va putea niciodată ajunge lîngă MIG şi a lua în consideraţie că venise pentru a spiona sau a fotografia, era ridicol, concluziona pentru a nu ştiu cîta oară, Priabin.

Îşi dădu seama că şeful se oprise în faţa lui. Privi în sus la faţa încordată a colonelului. Acesta deja îşi întîrziase cu cîteva ore plecarea spre Biliarsk, deoarece dorise să obţină mai întîi informaţii suficiente în ce priveşte bărbatul care călătorea în aceeaşi direcţie în camionul lui Pavel Upenskoi. Un elicopter K.G.B. îl aştepta la periferia oraşului, încă din zorii zilei.

— Foarte bine, spuse Kontarski, părînd că a luat o decizie. Pune mîna pe telefon, Dmitri! la legătura cu maşina de urmărire, să-i aresteze pe Upenskoi şi pe celălalt, imediat!

— Da, domnule!

Priabin ridică receptorul. Ordinul va fi transmis biroului K.G.B. din Kazan şi de aici către maşina de urmărire.

— Spune-le să ceară ajutoarele de care au nevoie, de la postul de control de la răscrucea spre Biliarsk, adăugă Kontarski. Cîţi oameni sînt în maşină?

— Trei, răspunse Priabin. Ultima informaţie despre camion arată că acesta a trecut de răscruce, nu a încetinit şi n-a oprit…

Kontarski se răsuci şi spuse pe un ton sec:

— Atunci, să-l oprească acum, vreau să ştiu dacă cel de-al doilea este încă în camion!

Imediat ce a trecut de răscrucea spre Biliarsk, aruncînd o privire spre postul de control ce se profila în întuneric, Pavel Upenskoi ştia că timpul îi este limitat. Fără să încetinească, luînd o mînă de pe volan, îşi deschise fermoarul de la scurtă şi scoase de la brîu un pistol automat vechi. Îl aşeză cu grijă pe scaunul pe care-l ocupase Gant.

Maşina de filaj renunţase la ideea de a-l urmări cu farurile stinse. Putea să vadă dîrele luminoase ale farurilor pe şosea, în spatele lui. Se întrebă un moment dacă va opri să se consulte cu patrulele de pe drumul spre Biliarsk, dar n-o făcură, probabil că luaseră legătura prin telefon. Vor afla în curînd că n-a oprit – nici măcar n-a redus viteza – şi se vor întreba de ce.

Pavel socoti că are la dispoziţie încă vreo zece mile de drum înainte ca ei să devină bănuitori sau să primească ordin de a afla cine este misteriosul pasager. Atunci îl vor depăşi şi îi vor ordona să oprească. Cunoştea foarte bine drumul dintre Kazan şi Kuibîşev. Era o zonă rurală, cu sate izolate, situate la distanţe mari unul de altul, cîteva ferme, dar nici un oraş pînă la Krasnoiar situat cu numai zece sau cincisprezece mile înainte de Kuibîşev. Nu-i vor permite să ajungă aşa departe.

Pavel acceptase riscurile. Ştia cît de important este proiectul Biliarsk pentru sovietici, cît de vital era acesta pentru NATO. Înţelesese disperarea ce se aflase la baza planului de a fură avionul. Şi disperarea care îl determinase pe Edgecliffe să-l sacrifice pe el, pe bietul

Fenton şi pe ceilalţi. Ştia cît îl preţuia Edgecliffe şi că nu l-ar fi sacrificat cu uşurinţă. Acum totuşi, trebuia să se descurce singur şi să facă uz de toate resursele pentru a evita capturarea lui, cel puţin pentru următoarele douăsprezece ore, pînă cînd Gant... Nu avea timp să se gîndească la Gant sau să retrăiască sentimentul deprimant pe care omul îl emana, ca pe un miros fizic.

Se hotărî să scoată din camion tot ce acesta putea da. Nu vor fi blocuri pe lîngă şosea, nu înainte de Krasnoiar. Trebuia să ajungă cît mai aproape de oraş unde avea şanse să se poată ascunde. Nu cunoştea pe nimeni acolo, dar acest gînd nu-l neliniştea. Avea nevoie numai de un adăpost pe care îl putea găsi şi de mîncare pe care o putea fura, apoi... Simţi că nu trebuie să se gîndească la viitor. Nu, nu se va gîndi la asta; abia reacţionă cînd maşina din spate făcu prima mişcare.

Se gîndea la soţia lui, Maria. Era timpul, se gîndi, să renunţe la acest lucru. Ce vîrstă avea oare? Treizeci şi şapte, cu trei ani mai în vîrstă decît el. Doisprezece ani în închisoare pentru că demonstrase împotriva invadării Cehoslovaciei în 1968. Sentinţa iniţială fusese de trei ani, dar Maria reuşise să trimită afară pamflete şi scrisori în care descria tratamentul la care era supusă în închisoare, fusese descoperită, şi sentinţa fusese majorată cu încă zece ani. Pavel ştia, cu o certitudine dureroasă, că nu va fi niciodată eliberată, că ea nu va beneficia de nici o favoare din partea unui regim pe care îl ura şi îl dispreţuia.

Maria era evreică şi foarte cultivată. Pusese cîndva profesoară, înainte ca activitatea ei politică să-i determine concedierea şi apoi arestarea. Nu a înţeles niciodată cum ajunsese să se căsătorească cu el, un om simplu şi fără cultură. Totuşi, o venerase pentru că a făcut-o şi el trăise ultimii doisprezece ani încercînd să fie demn de ea. Tot ceea ce i se ceruse de către Edgecliffe şi Lansing sau de cei care îi precedaseră la Ambasada Britanică, el făcuse.

Nu era sigur, şi nimeni nu putea fi sigur de astfel de lucruri, dar se gîndea adesea că soţia lui fusese supusă unui puternic tratament mental, metodă agreată atît de

Kremlin, cît şi de K.G.B. Oricine nu era de acord cu ordinea de lucruri existentă trebuia să fie nebun, aceasta era linia oficială curentă. Şi totuşi, nu ăsta era gîndul cel mai rău care-l măcina, ci faptul că, din cauza anilor de închisoare, probabil, Maria se schimbase aşa de mult sau îmbătrânise departe de el, încît s-ar fi putut să treacă pe lîngă ea pe stradă şi să n-o recunoască. Era aproape îngrozit că ar putea să i se întîmple aşa ceva. Îngrozit, el, care nu se temuse niciodată de nimic.

Îşi verifică, din obişnuinţă, spatele în oglinda-retrovizoare şi văzu maşina ţîşnind spre el. Privi în dreapta, verificînd dacă automatul e la locui lui. Patul pistolului era îndreptat spre el, aşa încît putea oricînd să-l ia. Verifică oglinda din nou. Maşina semnaliza acum că vrea să-l depăşească. Pavel zîmbi feroce. Ei ştiau că el ştie cine sînt şi presupuneau, în aroganţa lor de semi-zei, că odată ce au decis că jocul s-a terminat, el se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc. Pavel apăsă pedala acceleratorului şi luminile maşinii rămaseră departe în spate, apoi prinseră iar viteză în momentul în care urmăritorii realizară că el încearcă să scape.

Erau pe o porţiune dreaptă de drum, dar o porţiune care nu fusese lărgită şi adaptată pentru circulaţie de vehicule grele. Pentru a-l depăşi, maşina trebuia să treacă foarte aproape de el, rulînd pe fîşia de pămînt ce mărginea asfaltul. De fapt, asta şi spera. Dacă reuşea să întreacă în viteză maşina de urmărire suficient de mult timp, Pavel miza pe aroganţa agenţilor K.G.B. care, simţindu-se insultaţi, vor încerca să-l depăşească. El privea, zîmbind, cum maşina încerca să-l oprească semnalizînd cu farurile. Acceleră pînă la şaptezeci de mile pe oră (aproximativ 112 km/oră).

Din nou, luminile rămaseră mult în spate şi din nou se apropiară. Pavel ştia că bărbaţii din maşină se enervaseră deja, nu erau obişnuiţi să fie sfidaţi, în nici un fel. Se concentra asupra drumului ce-l avea în faţă. Nu erau copaci, drumul fiind străjuit doar de maluri de pămînt

care-l separau de culturile de grîu. Malul ar trebui să-l ajute, îl va ajuta în încercarea lui.

Maşina începuse să se angajeze în depăşire, cu grijă, ca şi cînd ar fi suspectat vreun şiretlic. Şoferul semnaliza cu farurile. Apoi maşina ţîşni înainte în momentul în care şoferul apăsă brusc acceleraţia, aproape luîndu-l prin surprindere pe Pavel şi ajunse la nivelul cabinei lui, înainte ca el să fi schiţat vreun gest. Cu ură, trase de volan şi camionul se aşează de-a latul drumului. Auzi şi simţi impactul distrugător cînd cele două vehicule se ciocniră, apoi îndreptă volanul şi văzu luminile maşinii dansînd nebuneşte, înainte de a plonja în mal. Luă piciorul de pe acceleraţie şi frînă în scurt. Camionul se opri – cu un scrîşnet ascuţit. Coborî geamul şi ascultă. Linişte. Motorul maşinii se oprise în urma ciocnirii de mal. Îşi luă automatul şi coborî din cabină. Maşina se afla la mai mult de o sută de yarzi cu botul adînc înfipt în mal. Cum se apropie de maşină, văzu trupul pasagerului din faţă, care, în momentul ciocnirii la viteza de şaptezeci de mile pe oră, fusese proiectat prin parbriz, zăcînd acum pe botul autovehiculului.

Spre surpriza sa, uşa din spate a maşinii se deschise şi o siluetă întunecată alunecă pe şosea. Pavel se opri locului, gata de acţiune. Scăpărarea puştii şi zgomotul gloanţelor, două pocnete seci, îl enervară prin îndrăzneala lor de a tulbura liniştea locului. Primul glonţ nu-l nimeri, dar al doilea îi străpunse umărul. Ridicîndu-şi automatul, parcă nerealizînd că este rănit, slobozi la rîndul lui două focuri. Silueta întunecată căzu încet, parcă filmată cu încetinitorul, pe şosea.

Nu trebuia să-şi inspecteze rana pentru a şti că îi va fi aproape imposibil să conducă dumbărul atît de mare şi de greu. Cu mîna rănită atîrnînd, se întoarse la camion şi cu mare dificultate se urcă în cabină. Ochii îi erau împăienjeniţi de durere, fruntea scăldată de o sudoare rece. Cu un efort suprem, porni motorul şi se îndepărtă de locul accidentului. Trupul îi tremura şi nu mai vedea bine din cauza pierderii de sînge. Pentru a putea stăpîni volanul

se proptise cu pieptul şi cu toată greutatea lui de el. În minte nu-i mai rămăseseră decît două gînduri, să ajungă ia Krasnoiar înainte de a muri şi figura soţiei sale Maria, aşa cum şi-o amintea el...

Pavel Upenskoi muri cînd, după aproximativ zece mile de la locul ciocnirii cu maşina K.G.B.-ului, camionul nereuşind să ia curba s-a răsturnat, iar el a fost aruncat în stare de inconştienţă pe asfalt. Camionul pe jumătate cocoţat pe mal a căzut înapoi, prinzîndu-i trupul sub greutatea lui uriaşă.

Pentru Piotr Vasilievici Baranovici, Gant nu mai constituia o enigmă. În prima oră a prezenţei sale în casa din bulevardul Tupolev, comportarea americanului îl nedumerise din ce în ce mai mult. Îl observase în timpul cinei, pregătită şi servită de femeia care trăia cu Kreşin, o secretară de la serviciul financiar al proiectului Biliarsk. Îl observase şi nu-l înţelesese. Îl studiase în timp ce americanul povestea despre călătorie şi despre Pavel – care Dumnezeu ştie unde se afla acum pe drumul spre Kuibîşev, sau în mîinile K.G.B.-ului – şi totuşi nu se dumirise. Apoi, au început să discute despre MIG-31, sau FIREFOX, cum îl botezaseră cei din N.A.T.O. şi a văzut nerăbdarea, pasiunea, pofta aproape carnală lucind în ochii americanului şi atunci a înţeles alegerea lui ca pilot.

Gant, a înţeles el, avea nevoie, din motive numai de el ştiute, să piloteze avionul. Acest om, aşezat acum în faţa lui, fusese expediat pur şi simplu ca un pachet de rufe murdare din America în Anglia, apoi în Rusia, de la Moscova la Biliarsk şi fusese de acord cu toate astea numai pentru că, la capătul acestui drum, ca un premiu monstruos pentru un copil cu bună purtare, se afla o jucărie strălucitoare numită MIG-31.

Semelovski îi părăsise aproape imediat ce-l predase pe american şi se întorsese la casa lui. Nu-l vor mai întîlni decît în momentul în care vor fi chemaţi la hangar, pentru echiparea avionului cu armament în vederea testelor de a doua zi. El şi Kreşin, pe de altă parte, vor trece prin

reţeaua de securitate şi vor intra în uzină împreună, la ora două din noapte.

Baranovici era conştient de faptul că el, Semelovski şi Kreşin vor fi supravegheaţi cu grijă, toată noaptea. Nu se îndoia că vor fi arestaţi cu cîteva ore înaintea zborului, dar nu înainte de terminarea echipării avionului cu sistemul complex de arme. Deocamdată, tot ce făceau era să-l supravegheze, dintr-o maşină parcată vis-à-vis de casă. Din această cauză, prezenţa iui Gant, aparent un mare risc, era în realitate o precauţie excelentă. Era mult mai sigur decît să-l ascunzi undeva în Biliarsk. Oricum, casa lui era ultimul loc în care l-ar fi căutat.

Baranovici nu avea intenţia să se gîndească la viitorul sau, Asemeni lui Gant însuşi, asemeni lui Aubrey la Londra, Baranovici accepta feliile de timp ce îi erau date, necăutînd să înţeleagă ce i se va întîmpla peste cîteva ore sau cîteva zile. Învăţase să trăiască aşa la Mavrino şi, înainte de asta, în lagărele de muncă. Ştiuse la ce se înhamă cînd acceptase să lucreze la Biliarsk, pentru punerea la punct a armelor telepatice, a căror cercetare teoretică fusese fundamentată de către un om acum mort. K.G.B.-ul de asemenea a ştiut foarte bine ce face cînd l-a eliberat ca să primească această slujbă. Baranovici trăia de toarte mulţi ani numai pe credite de timp, aproape de cînd se sfîrşise războiul... Nu, chiar dinainte, se corectă singur, de cînd milioanele de soldaţi din care făcuse şi el parte trăiau pe credit de timp, mai ales pe frontul rusesc, iarna. Pentru că trăise aşa cea mai mare parte din viaţă, nu-i era greu să înţeleagă că şi acum trăia pe credit de timp.

— Cît de bine ai fost instruit? întrebă, silindu-se să alunge speculaţiile nefolositoare despre sine şi despre caracterul americanului.

Erau aşezaţi în camera de zi a lui Kreşin, mică, bine încălzită şi confortabilă. Bărbatul mai tînăr îi lăsase singuri. Baranovici bănuia că el şi femeia făceau dragoste în camera alăturată probabil, cu disperarea tinereţii pentru care timpul, pe credit sau nu, este extrem de

preţios. Kreşin, probabil, încearcă să uite în pasiune orele ce îi aşteaptă. Baranovici îi spusese lui Gant că poate vorbi fără teama că ar putea fi ascultaţi. Casa era, într-adevăr, înţesată de microfoane, dar pentru seara asta şi special pentru ascultătorii K.G.B.-ului, expertul în electronică conectase, peste zgomotul de fond al televizorului, benzi preînregistrate cu discuţii inofensive…

— Ţi-am spus, am zburat pe copii după MIG-25 construite în Statele Unite, timp de doi ani, apoi m-am antrenat luni de zile pe un simulator de zbor MIG-31, răspunse Gant.

La rîndul lui era impresionat profund de Baranovici. Înfăţişarea lui patriarhală, părul alb şi barba tăiată scurt, ochii albaştri şi limpezi, fruntea senină şi fără riduri, toate impuneau respect.

— Înseamnă că antrenamentul a fost foarte riguros, spuse Baranovici zîmbind şi pufăind, părînd foarte relaxat ca şi cînd ei amîndoi ar fi dialogat în aula unei universităţi. Trecuseră mulţi ani, probabil vreo patruzeci, de cînd Baranovici fusese într-o astfel de încăpere…

— A fost, aprobă Gant.

— Făcu o pauză şi spuse:

— Sistemul de arme… am nevoie de mai multe informaţii despre el!

Baranovici nu păru afectat de bruscheţea lui Gant. De fapt, îl respecta pentru asta. Era şi locul şi timpul pentru întrebări foarte directe, la obiect.

— Bineînţeles! Trebuie să-ţi spun că acest sistem nu este creaţia mea deşi am realizat cea mai mare parte din electronica necesară, miniaturizarea şi altele. Trase din nou din pipă. Vei fi, literalmente, conectat la sistemul de arme. Senzorii, care răspund la procesele tale de gîndire precum şi la mişcările ochilor, sînt încorporaţi în casca pe care o vei purta, în învelişul căştii şi în vizor. Un singur cablu conduce impulsurile creierului la mecanismele de foc, cablu pe care va trebui să-l branşezi manual la consolă – ştii unde este localizată această consolă pe tabloul de bord?

Gant dădu din cap afirmativ.

— Bine! Nu intru în amănuntele ştiinţifice şi tehnice ale procesului, nu au importanţă pentru dumneata, ceea ce te interesează este rezultatul. Sistemul radar al avionului este special creat să funcţioneze împreună cu sistemul de control al armelor, în esenţă, el reduce timpul de deschidere a focului. De la radar, primeşti un impuls mai rapid decît poate transmite ochiul omenesc; acest impuls provoacă în creierul dumitale o reacţie mentală la care va răspunde prompt sistemul de arme. În acest fel, radarul grăbeşte lansarea rachetelor aer-aer sau punerea în funcţiune a tunurilor... şi, bineînţeles, în ce priveşte contactul vizual, acesta fiind mai rapid, îţi va asigura un avans de secunde faţă de orice alt avion sau pilot. Cînd ochii dumitale vor vedea ţinta, impulsul este transmis deja de la creier la sistemul de control al armelor, deci, indiferent ce armă ai decis să foloseşti ea va fi pusă în operare, va fi folosită. În plus, creierul dumitale ghidează racheta în zborul ei pînă la ţintă.

Baranovici zîmbi ochilor uluiţi ai lui Gant.

— Nu-ţi face probleme, prietene, unii din piloţii noştri din Armata Roşie nu-s prea deştepţi. Acest sistem funcţionează numai dacă porţi cască şi este conectat la ea. Nu pot să-ţi spun mai mult, e strict secret, nu?

Baranovici îşi scoase pipa din gură şi izbucni în rîs. Încă zîmbind, adăugă:

— Există de asemenea un întrerupător de siguranţă, să nu uit, care te împiedică să-ţi dobori prietenii ca urmare a unor gînduri urîte.

După o pauză, Baranovici oftă. Ochii lui păreau să fie îndreptaţi spre interior şi cînd reîncepu să vorbească părea că rezumă o problemă pentru propria lui satisfacţie.

— Guvernul dumitale este conştient de importanţa sistemului de arme. Este primul pas, cel mai greu, care are posibilităţi infinite. Aş putea să le spun multe, bineînţeles, dar ei ştiu că nu vor putea niciodată să mă scoată din Uniunea Sovietică. Aşa că, prin comparaţie, furtul avionului este o treabă mai uşoară...

Mai pufăi din pipa stinsă şi continuă:

— Statele Unite abia au început să se preocupe de un astfel de sistem. Dacă nu-l obţin cît mai curînd, nu vor mai fi în stare să reducă decalajul ce-i va separa de sovietici, ca urmare a perfecţionărilor şi multiplelor aplicaţii ce se vor realiza după ceea ce există astăzi, în acest avion şi care este totuşi numai un echipament electronic necizelat. Aşa că, ei trebuie să aibă acest MIG, de vreme ce nu mă pot avea pe mine. Aplicaţiile pot fi infinite, pe măsură ce sistemul va fi perfecţionat. Dumneata, fireşte, eşti interesat numai ca pilot, nu ca om de ştiinţă. În momentul de faţă, avionul foloseşte arme convenţionale, dar cine ştie? Curînd, armamentul poate face un salt spectaculos pentru a egala sistemul de gîndire telepatică…

Privi scrutător la Gant, care se strădui să pară interesat de cele spuse. A fost o privire scrutătoare dar şi îndurerată, după care Baranovici adăugă:

— Îmi pare rău, te plictisesc. Probabil că mă autocompătimesc. Mi-ar plăcea să mai trăiesc, poate în Statele Unite…

Gant spuse cu timiditate:

— Şi antiradarul…?

— Ah! Baranovici dădu din cap. Despre asta, nu ştiu nimic. Este cel mai secret aspect al întregului proiect, iar unui evreu cu un statut de dizident de atîta amar de vreme nu i s-ar fi permis să se familiarizeze cu aşa ceva. Gant încuviinţă.

— Trebuie totuşi să ştiu, spuse, dacă ruşii pot să-l facă inofensiv prin telecomandă cînd eu sînt în aer, sau dacă aş putea chiar eu să-l deconectez din greşeală?

Baranovici privi gînditor un moment, trăgînd puternic din pipă. Din nou, Gant se simţi ca la seminariile din universitate şi nicidecum ca la o instruire vitală înaintea zborului.

— Nu, spuse rusul, clătinînd din cap. Din cîte am auzit şi ce am auzit este destul de puţin şi nesigur, înţeleg că această capacitate antiradar nu este deloc mecanică.

— Ce naiba vrei să spui…?

— Aşa cum înţeleg eu cele auzite, cred că este adevărat. Această capacitate antiradar trebuie să fie ceva, probabil un înveliş, poate chiar o vopsea de un tip special, ca acele finisări cu fricţiune mică realizate la unele avioane americane. Gant făcu ochii mari.

— Cum de ştii aceste lucruri? Chiar dacă eu şi alţi cîţiva ştim aşa ceva, e firesc să trag concluzia că securitatea americană nu este nici pe departe aşa de bună pe cît îi place Pentagonului să creadă…

— Totuşi, cum spuneam, capacitatea antiradar provine dintr-un sistem de genul acesta, astfel încît razele-radar alunecă pe suprafaţa avionului, trec mai departe, iar pe ecrane nu apare nimic. Ştiu că sistemul poate fi neutralizat de către pilot, din motive de siguranţă, cum ar fi aterizarea pe aeroportul propriu în condiţii meteorologice nefavorabile, dar nu ştiu cum trebuie procedat. Faţa i se întunecă. Nu-l vei putea folosi, domnule Gant! Ţi-am repetat doar ceea ce am auzit. Dar amîndoi ştim că el există şi funcţionează. Această parte a proiectului a fost pusă la punct în altă parte, nu la Biliarsk.

Urmă o pauză, după care Gant spuse:

— Cît timp am la dispoziţie, odată ajuns în carlinga avionului?

— Nici un minut, cred. Securitatea este mai drastică decît oricînd. Mîine, va veni Primul Secretar al U.R.S.S. să asiste la acest triumf al tehnologiei sovietice. Însoţit de Andropov şeful K.G.B.-ului şi de alte personalităţi ale partidului, bineînţeles. Ei bine, din această cauză – şi în plus, datorită prezenţei noastre, a lui Semelovski, Kreşin şi a mea – securitatea este sporită, mult mai mult decît înainte.

Tăcu din nou, pufăind în tăcere. Apoi adăugă:

— Un detaşament special de trupe G.R.U. a sosit ieri la Biliarsk. Bineînţeles că vor fi puse sub comanda K.G.B.-ului, dar, la ora actuală, sînt mai mult de o sută în plus faţă de garnizoana dintotdeauna. Din cauza aceasta, am fost obligaţi să alegem o cale extremă de a te face să pătrunzi în hangar. Ochii lui Baranovici sclipiră şi el zîmbi:

Va trebui să-ţi tăiem părul şi mai scurt pentru ca senzorii şi casca să lucreze eficient şi să te fotografiem pentru un set special de documente, nimic mai mult!

Gant ridică din umeri. Ideea de a se deghiza din nou, de a-şi lua o altă identitate, nu-l supăra. Indiferenţa totală faţă de propria lui identitate, o calitate pe care Buckholz o înţelesese de la bun început, îl făcuse să aibă un succes nemaipomenit, ca un cameleon. Cei mai mulţi agenţi încearcă, în subconştient, să reţină ceva din ei înşişi – o piesă din îmbrăcăminte, un gest tipic, o inflexiune a vocii – ca nişte înotători ce se tem că îşi părăsesc personalitatea odată cu hainele şi pe care s-ar putea să n-o mai găsească la întoarcere. Gant nu avea astfel de probleme, nici conştiente nici subconştiente. Orton, Gant, Glazunov – şi bărbatul pe care urma să-l înfăţişeze pentru foarte scurt timp, oricine era acesta – toţi erau umbre, aşa cum şi el era o umbră.

— Ce drum trebuie să urmez, unde este situat hangarul? întrebă direct, aproape nepoliticos.

Baranovici privi pătrunzător la Gant, dădu din cap satisfăcut şi se ridică din fotoliu, arătîndu-i un desen la scară mare, care acoperea în totalitate masa. Kreşin pusese schiţa pe masă, după ce Gant terminase de mîncat.

Baranovici netezi cu mîna harta uriaşului complex şi începu să indice punctele principale.

— Ne aflăm aici, spuse, aproximativ în centrul ariei de locuinţe şi tot personalul tehnic şi ştiinţific pătrunde în hangar şi uzină prin această poartă. – Degetul lui trasă o rută care trecea de-a lungul unor străzi şi se oprea la o linie marcată cu roşu, iar mai departe marcată prin cruciuliţe roşii. – Dar, continuă Baranovici, există un alt gard de sîrmă, electric, în interiorul perimetrului împrejmuit, supravegheat din aceste turnuri de control... – Degetul lui punctă cruciuliţele roşii – şi care ne separă pe noi şi proiectul de satul propriu zis. Mai există o altă poartă, numai una, în acest gard, aici, la capătul celălalt al pistei de aterizare. – Din nou degetul lui marcă un punct

pe coala de hîrtie. – Aceasta este folosită numai de personalul însărcinat cu securitatea, prin această poartă vei intra dumneata.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum? Baranovici zîmbi.

— Cu îndrăzneală, bineînţeles – şi cu o mînă de ajutor din partea mea şi a celorlalţi. Nu-ţi face probleme! Rusul se întoarse la pipa lui din care trase cu nădejde, înconjurîndu-se de un nor gros de fum. Gant îşi încreţi nasul, a neîncredere. Fumezi? întrebă Baranovici.

— Nu, sau mai bine zis, nu mai fumez.

Dînd din cap, Baranovici scotoci în buzunarul jachetei sale ale cărei mîneci erau dublate cu piele la coate şi scoase un pachet de ţigări americane.

— Învaţă din nou, acum, spuse simplu.

— Cum?

— Învaţă să fumezi în următoarea oră, înainte de a te odihni.

Gant făcu o mutră lungă.

— Dar nu sînt ruseşti, spuse.

— E un fel de simbol al funcţiei. O ţigară străină în gura personajului care vei fi, va arăta la fel de convingător ca orice altceva, ca actele dumitale, de exemplu.

Baranovici zîmbi şi îşi întoarse atenţia asupra hărţii. Gant culese pachetul de ţigări şi îl strecură în buzunarul de la piept al salopetei.

— De la această poartă, îţi vei croi drum spre această zonă, la cel mai depărtat capăt al pistei de decolare.

Degetul lui arătător se înfipse într-un punct pe hartă. Gant urmărea ca fascinat mîna împestriţată cu vene groase, aşa cum se detaşa ea pe fondul alb al hărţii.

— Această clădire este hangarul principal, unde sînt ţinute cele două prototipuri. Aici vom lucra noi toată noaptea, pregătind avionul pentru testele finale. Lipit de hangar, se află biroul securiştilor, chiar la faţa locului şi de asemenea, camera piloţilor. Înţelegi?

Gant aprobă din cap.

— Bine! Trebuie să urci la etaj şi de-a lungul culoarului acesta… Celelalte clădiri sînt în totalitate laboratoare,

tuneluri aerodinamice, încăperi pentru testare şi altele. Nu are sens să ne pierdem vremea cu ele. Trebuie să ajungi la camera în care se îmbracă piloţii, cît de repede poţi. Locotenent-colonelul Iuri Voskov, din Forţele Aeriene Sovietice, va sosi cu cîteva ore înainte de zbor. Trebuie să fii gata pentru el.

— Cum rămîne cu ceilalţi eventuali vizitatori? întrebă Gant. Înţeleg că pot rămîne înăuntru trei-patru ore.

Baranovici începu să-i explice cu răbdare, ca unui copil.

— Vei ascunde trupul, există cîteva ascunzişuri, unele metalice, toate cu încuietori solide. Piloţii s-au plîns de nenumărate ori că li se fură lucrurile străine cu care sînt dotaţi pentru a arăta prezentabil şi manieraţi... Într-adevăr, încuietori le sînt solide. În ceea ce te priveşte, întrucît nu prea semeni cu Voskov decît la statură, ei bine, vei face un duş.

— Timp de trei ore?

— Vei da numai impresia că faci duş. Îndată ce se apropie momentul micii noastre diversiuni, te vei îmbrăca şi vizorul căştii îţi va ascunde trăsăturile. Noi, cei de la sistemul de ghidare a rachetelor cerem piloţilor să poarte căştile. Nu va părea deloc ciudat că te-ai echipat cu o oră sau mai mult înainte de zbor.

Gant încuviinţă.

— În ce constă diversiunea?

— Nu-ţi face probleme! Am un aparat de radio foarte mic prin care o să-ţi spun cînd să cobori în hangar. Ceea ce vei vedea atunci va fi de asemenea natură încît o să urci în carlinga avionului şi o să-l scoţi din hangar, fără ca cineva să aibă vreo bănuială.

Gant făcu ochii mari. Rămase gînditor un moment şi apoi spuse:

— Ce se va întîmpla cu voi toţi, după ce eu voi ieşi de aici? Vocea lui era liniştită, şoptită, ca şi cînd ştia răspunsul şi se temea de el.

— N-are importanţă, spuse blînd Baranovici. Atitudinea lui trăda simpatia pentru vizitator, simpatie pe care americanul nu putea să o înţeleagă.

— La dracu cu „n-are importanţă!” spuse Gant, începînd să se plimbe prin cameră cu umerii încovoiaţi. La dracu!

Se întoarse brusc spre rus şi îl împunse prin aer cu degetul:

— Voi ăştia – voi toţi – sînteţi atît de dornici să muriţi, nu înţeleg! Nu ai nici un resentiment faţă de tipii din Londra care, cu sînge rece, vă ordonă să muriţi?

Baranovici rămase tăcut pentru multă vreme, apoi spuse:

— Este uşor pentru dumneata să fii indignat, domnule Gant. Eşti american. Orice ordin care ţi se dă îţi trezeşte indignarea, nu-i aşa? Eşti un om liber…

Gant zîmbi cu cinism, iar Baranovici păru surprins de zîmbetul lui.

— Eşti liber, nu poţi să înţelegi… Eu nu sînt. Aceasta este marea diferenţă. Dacă am resentimente faţă de cei din Londra care mi-au ordonat să mor, atunci, trebuie să ştii că aceasta este nimic în comparaţie cu resentimentul meu faţă de K.G.B.!

Baranovici privea la hartă fără să o vadă, cu trăsăturile feţei încordate, cu mîinile proptite pe masă astfel încît venele albastre se reliefau ca nişte frînghii. Trecu un timp destul de lung pînă îşi îndreptă statura şi îi zîmbi din nou lui Gant.

— Îmi pare foarte rău… Începu Gant.

— Nu-i nevoie! De ce ai fi dumneata conştient de micile noastre probleme? Acum, să revenim la armamentul avionului. Din fericire, pentru scopul dumitale, cel puţin, cele două avioane vor folosi rachete aer-aer pentru primul test şi nu armament de atac la sol.

Îi făcu semn lui Gant să ia loc.

— Te rog să fumezi, îi spuse. Nu vreau să tuşeşti ca un începător, cînd ajungi la poartă!

Ochii îşi recăpătaseră zîmbetul.

Kontarski aproape că nu mai auzea zgomotul rotoarelor elicopterului. Acum, la ora zece, parcurseseră mai mult de jumătate din drumul spre Biliarsk, zburînd la lumina lunii, avînd pămîntul argintat dedesubt, marcat ici-colo de

luminile satelor şi colhozurilor, de farurile cîte unui camion sau automobil ce rula pe drumul dintre Gorki şi Kazan, peste care zburau în acest moment. Scaunul elicopterului era confortabil în interiorul acestui MIL MI-8. În spatele lui Kontarski, aşezat la rîndul lui, în spatele pilotului şi copilotului, se aflau douăzeci şi opt de scaune pentru pasageri. Numai patru din acestea erau ocupate de către garda personală a lui Kontarski, de secretarul lui şi de un operator radio, toţi aparţinînd K.G.B.-ului.

Kontarski moţăia, în ciuda tensiunii nervoase. Îşi întîrziase plecarea cît putuse, în dorinţa de a ajunge la Biliarsk cel puţin cu informaţii privind identitatea şi în consecinţă, misiunea bărbatului care trecuse prin punctele de control de la Moscova, Gorki şi Kazan, drept Glazunov. Rezultatul investigaţiilor lui Priabin fusese zero. Adevărat că găsiseră maşina de filaj, la cîteva mile după întersecţia spre Biliarsk; adevărat, de asemenea, că mai găsiseră şi dumbărul răsturnat şi trupul zdrobit al lui Pavel Upenskoi zece mile mai departe, pe drumul spre Kuibîşev. Dar nici o urmă a celui de-al doilea individ. De aceea, cu o certitudine logică ce le dădea ameţeli, Kontarski şi Priabin trebuiseră să privească adevărul în faţă: cel de-al doilea se afla în drum spre Biliarsk, fie pe jos fie cu un alt mijloc de transport. Bătrînul de la depozit murise aproape imediat ce începuseră „să-l trateze” pentru a scoate informaţii de la el. Inima slabă. Kontarski era încă supărat de această pierdere.

Fotografia bărbatului fusese trimisă la Biliarsk şi alertase securitatea de acolo. El însuşi intrase în panică şi ordonase plecarea imediată la Biliarsk pentru a lua personal contramăsurile necesare.

Îşi aprinse o altă ţigară, după ce aruncă o privire peste umăr, la operatorul radio. Omul, simţind ochii şefului asupra lui, clătină din cap cu tristeţe. Kontarski se întoarse aţintindu-şi privirea drept înainte, fascinat de căştile de zbor din faţa lui, ca şi cînd acestea ar fi putut să-i dea vreo idee. Simţea că i se face frică. Îşi trecu nervos o mînă peste sprîncene. Ştia că nu va avea o clipă de odihnă pînă

cînd testele nu vor fi terminate cu bine. Ca mulţi alţii din K.G.B., se simţea neputincios în faţa necesităţii de a se sprijini pe computere, pe aparatul acela uriaş şi greu de stăpînit din dotarea serviciului de securitate.

În acel moment, Priabin trebuie să fi obţinut accesul la computerul central de înregistrări din strada Dzerjinski, o cerere prioritară pentru timpul calculatorului. Căutau un bărbat, englez sau american fără îndoială, care intrase de curînd în Uniunea Sovietică, cu nume şi paşaport false, care ar putea fi identificat ca spion. Foloseau mintea electronică a uriaşei maşini pentru a-l căuta pe mapamond pe cel de-al doilea bărbat din camion. O vînătoare electronică, concluziona cu amărăciune. Atît Priabin cît şi el, Kontarski, credeau în ceva ce le puteau spune oamenii, în ceea ce ei, ca profesionişti, puteau să scoată din mintea şi din gura individului, nu în maşini, oricît de nemaipomenite ar fi ele. Totuşi cei doi pe care îi arestaseră nu ştiau nimic, asta era clar, decît propriile lor speculaţii că omul ar fi un agent a cărui destinaţie era Biliarsk-ul şi proiectul Mikoian; iar Pavel Upenskoi, care ştia cu siguranţă totul, era mort, strivit sub greutatea camionului.

Procesul de gîndire al lui Kontarski era totdeauna defensiv, chiar şi în momentele în care ar fi avut cel mai mult nevoie de îndrăzneală şi imaginaţie. În minte, îşi pregătea deja apărarea pentru ofiţerii din Departamentul Special de Investigaţii care îl vor ancheta în cazul în care va da greş. Se crispa la gîndul că depindea de capacitatea computerului de a investiga şi tria filele din Departamentul de Arhive şi Registratură al K.G.B.-ului. Totuşi, trebuia să se bazeze pe maşina aia. Nu mai avea nici o alternativă. Nu mai era nimeni în viaţă pentru a fi luat la întrebări. Mai exista o problemă. Dacă îi aresta acum pe cei trei dizidenţi – agenţi ai C.I.A. şi S.I.S.-ului britanic – avionul nu ar mai fi fost gata pentru testele de mîine. De fapt, n-ar mai fi existat nici un test. Munca lor era prea vitală.

Tuşi şi încercă să-şi limpezească mintea. Era îngrozit de posibilitatea sabotării testului în faţa lui Andropov şi a Primului Secretar...

Totuşi, cu două ore înainte de sosirea avionului oficial, îi va interoga pe dizidenţi. Pînă atunci vor fi terminat treaba. Privi la ceas. Zece şi un sfert. Acum era nerăbdător să ajungă odată, să fie la faţa locului, să acţioneze.

Inspectorul de poliţie Tortiev studia dosarul cu fotografii ale lui Alexander Thomas Orton. Împrăştiase instantaneele pe birou fără să ţină cont de dată sau loc şi lua cîte una la întîmplare. De o jumătate de oră tria şi compara. Mica sa echipă avusese nevoie de trei ore pentru a strînge întregul dosar, din diferitele surse existente în interiorul Direcţiei a II-a din K.G.B. I se refuzase accesul la uriaşul computer, care i-ar fi simplificat imens şi i-ar fi grăbit cercetările. Înţelesese că o altă cercetare avea prioritate, aşa încît echipa lui fusese nevoită să extragă manual fotografiile din fişiere pentru a completa propriul lui dosar asupra lui Orton.

Din nou, ca şi în cazul pantofilor lui Orton, Tortiev realiza importanţa fotografiilor. Aproape la întîmplare, alese două, una a lui Orton, luată la aeroportul Sheremetyevo cu două zile în urmă şi alta luată cu optsprezece luni în urmă, pe o stradă din Moscova, cînd omul ieşea dintr-un shop pentru turişti. Cea de a doua fotografie fusese făcută din rutină, înainte ca Tortiev să devină interesat de activităţile omului de afaceri din Anglia. Ţinîndu-le pe amîndouă cu aceeaşi mînă ca pe nişte cărţi de joc, le întinse peste birou lui Holokov şi Filipov, care aşteptau în linişte sfîrşitul deliberărilor sale.

— Ce credeţi? spuse, oferind cele două fotografii lui Holokov. Filipov se aplecă peste umărul lui Holokov.

Grăsanul studie fotografiile un timp, apoi clătină din cap:

— Ce vreţi să vă spun, şefule?

Tortiev zîmbi:

— Ceea ce crezi cu adevărat, chiar dacă aşa ceva ţi se pare ciudat din partea mea.

— Hm!

Holokov aruncă o privire spre Filipov, apoi adăugă:

— Nu este acelaşi bărbat!

— Foarte bine, Holokov, foarte bine! Fără interes adăugă:

— Eşti de aceeaşi părere, Filipov?

Filipov şovăi, apoi spuse:

— Eu… nu sînt sigur, şefule.

— Bineînţeles. Eu sunt, tu la fel, Holokov?

Grăsanul aprobă din cap.

— Se pune o întrebare, nu? Care dintre cei doi este mort?”

— Cum am putea spune? Seamănă foarte mult unul cu altul, spuse Filipov.

— Deghizamentul lor comun îi face să semene, Filipov! A fost desfigurat ca să nu putem descoperi că au existat doi bărbaţi implicaţi în această treabă. De ce doi?

Holokov arăta nedumerit, iar Filipov rămase tăcut. Tortiev îşi părăsi biroul şi începu să măsoare camera. Subit, îl invada un sentiment de nelinişte, deşi n-ar fi putut spune de ce. Se simţea strivit de pereţii biroului. Privi la ceas. Era zece jumătate. Se întoarse spre Holokov.

— Ce se aude cu K.G.B.-istul ucis în staţia de metrou Komsomolskaia, ieri seara? Cine l-a ucis?

— Unul din asociaţii lui Orton? fu rîndul lui Filipov să întrebe.

— De ce nu, Orton doar nu-i mort! replică Tortiev, aplecîndu-se spre Filipov care stătea rigid pe scaunul incomod cu spătarul înalt în faţa biroului său.

— De ce nu Orton însuşi?

Filipov ridică din umeri în semn că nu ştia răspunsul la întrebare.

— Care sînt asociaţii lui Orton? Îi ştim de la oamenii noştri înfiltraţi în reţea. Le-aţi percheziţionat casele, depozitele. Şi ce aţi găsit? Nimic, absolut nimic.

Se îndepărtă de Holokov şi Filipov şi începu să gîndească cu voce tare.

— Unde este Orton, unde l-au ascuns? De ce vrea el să pară că a fost omorît? Ca să i se piardă urma? Atunci, de

ce să nu moară la Londra, unde n-am putea cerceta aşa amănunţit, unde nu am avea la dispoziţie cadavrul?

Se opri din mers; rămase tăcut un timp şi apoi îşi reluă şi mersul şi raţionamentul cu voce tare. Holokov şi Filipov stăteau muţi pe scaune, rumegînd raţionamentul inspectorului.

— Nu! Răspunsul nu se afla la Londra. Orton trebuia să dispară pe teritoriul Uniunii Sovietice, mai mult, la Moscova. De ce?

Se opri din nou, în mijlocul biroului şi spuse calm, dar cu o undă de triumf în voce, pe care ambii subordonaţi o simţiră:

— Dacă nu am fi fost convinşi că Alexander Thomas Orton este un traficant de droguri, atunci ce am fi gîndit că este? Ei? Bazaţi pe ceea ce s-a întîmplat – inclusiv uciderea omului de la K.G.B., care trebuie să aibă o legătură cu Orton şi care arată dimensiunea disperării celor întîmplate – doi morţi, un fals Orton şi unul dintre ai noştri… bazat pe toate astea, ce am gîndi?

Se uita la ei, dorind să i se confirme propria concluzie, nervos din cauza ideii ce-i venise în minte, sperînd că şi ei vor avea aceeaşi idee.

Holokov tuşi, se strîmbă, se înfurie şi spuse:

— Un agent?

— Exact! spuse zîmbind Tortiev. Este un spion, britanic sau american, drogurile ne-au mascat adevărul! Acum a dispărut. Din ce motiv? Unde este? Spre ce se îndreaptă el?

Nici unul din subordonaţi nu păru să aibă vreun răspuns. Strînse pozele în mapă, şi-o puse sub braţ şi se îndreptă spre uşă.

— Holokov, vino cu mine! Vreau ca fotografia agentului să fie trimisă computerului acum! Acest om este periculos şi vreau să ştiu cine e. Registrul central cu agenţii cunoscuţi sau suspectaţi poate ne dă vreo informaţie asupra identităţii lui. Se întoarse spre Filipov:

— Ia legătura cu oamenii noştri din ambasada britanică, Filipov. Vorbeşte în numele meu şi spune-le că este

urgent. Vreau să ştiu cine este omul de legătură al lui Orton! Şi vreau să ştiu acum!

Filipov aprobă din cap, dar uşa deja se închisese în urma inspectorului şi a asistentului cel gras, care îi ţinea trena. Filipov ridică una din fotografiile care alunecaseră din mapa lui Tortiev şi o privi. Din întîmplare, era fotografia lui Gant în postura lui Orton şi nu cea a lui Fenton. Păru să o studieze un moment, răsucind-o între degete, lăsînd lumina să cadă din plin pe figură. Faţa negricioasă a lui Filipov devenise palidă, umerii i se încovoiaseră de îngrijorare.

Filipov ştia că din momentul în care Tortiev va începe să-i chestioneze pe informatorii K.G.B., care lucrau în bucătăriile, pe coridoarele şi în birourile de dactilografiere ale ambasadei britanice, va trece foarte puţin timp pînă acesta îşi va da seama că există o mulţime de legături între Edgecliffe şi Lansing pe de o parte şi bărbatul ce se afla sub identitatea lui Orton pe de altă parte. Fenton fusese agent al S.I.S., cu baza la Londra. De data aceasta venise la Moscova, nedeghizat, ca simplu turist în vacanţă şi pusese piciorul la ambasadă numai cu o oră înainte de uciderea lui – după ce, pentru foarte scurt timp, îl interpretase pe Orton. Probabil că cineva îl văzuse, făcuse legătura. Probabil că vor descoperi chiar faptul că bărbatul care îl înlocuise pe Fenton şi care se plimba acum la Leningrad, nu era acelaşi cu cel care sosise pe aeroportul Sheremetyevo, venind de la Londra.

Ştia că trebuie să-l avertizeze pe Edgecliffe, şi repede. Se ridică din fotoliu cu o mişcare rapidă şi nervoasă. Nu putea să-l sune din biroul lui Tortiev, precis că linia este sub ascultare permanentă. Pe de altă parte, nu putea părăsi clădirea. Tortiev va fi înapoi în cel mult zece minute. După cîte ştia, telefoanele din camerele de odihnă de la etajul doi – folosite de cei care nu erau de serviciu şi supranumite „liniile sociale” – nu erau supravegheate în timpul nopţii. Trebuia să rişte. Trebuia să-l sune pe Edgecliffe, înainte ca Tortiev să primească informaţiile de

la oamenii lui din ambasada britanică. Închise, fără zgomot, uşa în urma lui.

La ordinul direct al şefului suprem al S.I.S., Kenneth de Vere Aubrey – „c” – se învoise să-şi părăsească, temporar, birourile secţiei sale – S.O.4 – ce făcea parte din Departamentul de Operaţii Speciale al S.I.S., şi să-şi stabilească reşedinţa într-o cameră special amenajată şi extrem de bine păzită în interiorul Ministerului Apărării. Lui Aubrey nu-i plăcea M.O.D.[14] El şi Shelley – omul numărul 2 din secţie – îşi petrecuseră cea mai mare parte din zi şi toată seara adăugînd la dotarea, iniţială a camerei cu teleimprimator şi telefoane directe, o mulţime de hărţi pe pereţi: Rusia europeană. Marea Barenţ, Oceanul îngheţat de Nord, sistemul metroului din Moscova, planul cu străzile Moscovei etc. Toate fotografiile de pe uscat şi de pe mare necesare operaţiei pe care o concepuseră. Acum, în cameră se mai aflau alte două persoane, americanul Buckholz şi Anders, ajutorul lui. Aceştia comandaseră două birouri mici ce fuseseră mutate deja în cameră, neluînd în seamă mesele rudimentare pe care le improvizase Aubrey. Shelley, întorcîndu-se din incursiunea lui la bucătărie, îl văzu pe Buckholz vorbind la un telefon roşu şi pe Anders care, cocoţat pe o scară, fixa în pioneze o fotografie meteorologică a regiunii arctice, lîngă harta aceleiaşi regiuni. Această hartă ca şi toate celelalte ale Rusiei Europene sau ale zonei de nord fuseseră întocmite după fotografiile luate de sateliţii meteorologici. Totuşi, nu aceste hărţi atraseră privirea lui Shelley. Ochii îi erau fixaţi pe harta Rusiei Europene la care Buckholz începuse să lucreze cînd el plecase să ducă la bucătărie farfuriile de la cină. Aubrey nu lăsase pe nimeni în cameră cu excepţia lui însuşi, a lui Shelley şi a celor doi americani care sosiseră puţin după ora opt. Acum, era ora unu noaptea la Londra, ora trei dimineaţa la Moscova. Shelley se apropie de hartă. În locul hărţii obişnuite, avea în faţă ceva care, chiar fiind la depărtare de mii de mile, îl înfricoşa şi îl copleşea. Îi reveni brusc în minte imaginea lui Gant aşa

[14] M.O.D. - Ministry of Defence - Ministerul Apărării.

cum stătuse în faţa lui în acea cameră de hotel, firav dar colţos, şi regreta profund antipatia prostească şi meschină pe care o simţise faţă de american. Ceea ce privea el acum, era transpunerea în formă grafică a sistemului de apărare rusesc, pe care Gant trebuia să-l străpungă, odată furat FIREFOX-ul de la Biliarsk. Multe din cele afişate pe hartă, Shelley le ştia deja, dar văzîndu-le aşa, indicate cu pioneze şi panglici colorate, simţi un şoc profund.

În partea de sus a hărţii, extinzîndu-se mult în zonele polare, se afla o panglică galbenă care, cu multe meandre se ridica tot mai sus. Această panglică reprezenta raza de acţiune a sistemului rusesc de radiolocaţie, DEW-LINE[15], cel mai mic pericol dintre numeroasele pericole pe care Gant trebuia să le înfrunte. Ceea ce, cu adevărat, îi atrăsese privirea şi îi concentrase atenţia erau şirurile de pioneze colorate care marcau bazele avioanelor de vînătoare, cele cunoscute sau bănuite şi amplasarea rachetelor. Bazele de avioane de vînătoare – în totalitatea lor puteau fi echipate cu personalul necesar în maximum douăzeci şi patru de ore şi cuprindea frecare cîte douăsprezece avioane, care puteau fi gata de luptă în cîteva minute. Aceste baze erau marcate cu pioneze albastre şi se întindeau de-a lungul coastei nordice a Uniunii Sovietice de la Murmansk şi Arhangelsk în vest, pînă la peninsula Taimîr situată la 1 500 de mile spre est. Bazele erau situate la ceva mai mult de o sută de mile una de alta.

Sub aceste pioneze se aflau două şiruri de cerculeţe roşii, indicînd amplasamentul bazelor de rachete. Între baze, distanţa era puţin mai mică de o sută de mile şi ele se întindeau pe aceeaşi porţiune a hărţii şi pe aceeaşi lungime est-vest ca bazele de avioane. Fiecare amplasament de rachete era semifix şi poseda probabil o duzină sau mai multe de perechi de rachete sol-aer şi cu infraroşii, lansate de pe rampe de beton. Între perechile de rachete din ambele şiruri, deşi nemarcate, Shelley ştia

[15] DEW-LINE - Distant Early Warning - sistemul rusesc de supraveghere de la distanţă prin radiolocaţie.

că există rachete mobile, amplasate pe camioane, probabil o jumătate de duzină pentru fiecare pereche. Fiecare bază de rachete îşi avea sistemul ei radar, conectat la postul radar central care prelucra informaţiile furnizate de DEW-LINE. Shelley era fascinat de două şiruri de cercuri roşii, unul de-a lungul coastei, iar cel de-al doilea la ceva mai mult de trei sute de mile depărtare, mai în interiorul continentului, urmînd acelaşi drum, paralel cu primul. Arătau ca planul unei bătălii clasice, în care armata era desfăşurată în două linii paralele, o armată de rachete, în cazul acesta, legată la un radar central care supraveghea fiecare centimetru cub din spaţiul aerian al Uniunii Sovietice. Gant trebuia să treacă de ambele linii şi să împiedice cu orice preţ să fie reperat de avioanele de vînătoare, care îl vor căuta cu disperare după fuga din Biliarsk.

Şi, gîndi Shelley, Buckholz încă nu a marcat poziţiile traulerelor-spion sovietice, crucişătoarelor cu rachete ale Flotei Roşii din Nord şi activitatea submarinelor din Oceanul îngheţat de Nord şi Marea Barenţ.

Observă că Aubrey îl privea zeflemitor.

— Cam multe rachete, nu-i aşa, Shelley!?

— Prea multe, izbucni Shelley. Prea multe! Gant n-are nici o şansă! Îşi plecă ochii văzînd supărarea lui Aubrey în faţa acestei inoportune manifestări emoţionale. „Bietul băiat!”, mai murmură el.

IV

ASCUNZĂTOAREA

Gant se simţea obosit şi totuşi mintea continua să-i alerge de la un fapt la altul. Baranovici şi femeia, iubita lui Kreşin, se învîrteau în jurul lui, desăvîrşindu-i deghizarea. Kreşin însuşi, aşezat într-unui din fotoliile joase şi ieftine din cameră, îl privea intens ca şi cînd, studiindu-l pe american, se aştepta să afle ceva din felul în care acesta se mişca sau stătea locului.

Gant se dispreţuia pentru emoţia şi tensiunea interioară pe care le simţea în creştere. Ştia că nu-i fac bine. Deşi se străduia să-şi controleze sentimentele, nu se putea împiedica să nu privească în abisul orelor ce aveau să vină şi să se simtă atîrnat deasupra unei prăpăstii.

Deghizarea era, îşi dădea seama, inevitabilă. Singurul mijloc de a te strecura printr-o reţea de securitate extrem de densă şi care avea misiunea să descopere şi cel mai mic lucru neobişnuit, era să faci parte din ea. Baranovici făcu un pas înapoi şi-l studie îndelung, ca un creator care îşi inspectează creaţia. Gant, cu un gest reflex, îşi îndreptă ţinuta, îşi netezi tunica pe coapse, îşi ajusta centironul şi se privi în oglindă. Chipiul pe care îl purta acum îi

ascundea părul tăiat, de data aceasta, foarte scurt. I se lipea strîns de cap astfel încît contactele din interiorul căştii de zbor, care controlau armamentul, să funcţioneze optim, culegînd variantele de acţiune emise de creierul lui şi transmiţîndu-le mai departe sistemului radar, rachetelor sau tunurilor.

Sub cozorocul închis la culoare, faţa care îl privea din oglindă era rece, îngustă, ridată şi obosită. Era faţa unui străin, în ciuda faptului că nu se intervenise cu nimic asupra ei. În afara acestei feţe, tot ce mai vedea în oglinda de pe perete erau: gulerul cămăşii maro, cravata de uniformă şi petliţele strălucitoare de pe reverele vestonului de uniformă.

— E foarte bine, Foarte inspirate modificările făcute de Natalia, spuse într-un sfîrşit Baranovici.

Zîmbi, peste umăr, femeii, care se aşezase pe braţul fotoliului lui Kreşin, cu un braţ petrecut după gîtul acestuia. Ceva în aspectul uniformei părea că o sperie, făcînd-o să caute un contact fizic cu iubitul ei.

— Căpitan Grigori Cekov, ataşat pe lîngă Unitatea de Securitate G.R.U., în prezent subordonat…

— … Maiorului Cernik, ofiţerul K.G.B. responsabil cu securitatea proiectului Mikoian, la Biliarsk, continuă Gant în locul lui Baranovici, cu un zîmbet uşor în colţul gurii.

Baranovici aprobă din cap:

— Ce crezi despre el, Ilia?

— Foarte convingător, răspunse Ilia Kreşin ţinînd mîna fetei pe umărul său.

— Atît de convingător încît o înfricoşează pe Natalia, nu-i aşa, iubito?

El zîmbi fetei în timp ce o privi drept în faţă, iar ea încercă să-i întoarcă zîmbetul.

— Înţelegi? întrebă întorcîndu-se spre Gant şi Baranovici. Ea te ia ca pe un ofiţer G.R.U. real şi doar ea te-a ajutat la deghizare! Rîse tare, reconfortant, în timp ce mîngîia mîna fetei.

— Îţi aminteşti celelalte amănunte din fişa dumitale personală? întrebă Baranovici.

Gant dădu din cap, afirmativ.

— Bine. Acum stai jos sau plimbă-te prin cameră obişnuieşte-te cu uniforma, fii puţin mai ţanţoş!

În ochii albaştri ai lui Baranovici apăru din nou zîmbetul acela maliţios. Gant zîmbi la rîndul său şi începu să umble în sus şi în jos prin cameră. Baranovici îl urmări un timp şi apoi spuse:

— Nu, cu degetele mari ale mîinilor vîrîte în centură aşa…

El făcu demonstraţia. Gant îi copie mişcările.

— Acum e bine. Trebuie să-ţi aminteşti mereu că vei reuşi să treci numai dacă vei reuşi să pari ceea ce gărzile de la poartă se aşteaptă să fii. Şi ei se aşteaptă să vadă un căpitan arogant şi degajat care este în misiune. Dacă ai ocazia, muştruluieşte pe unul sau doi, pentru lucruri minore cum ar fi uniforma sau fumatul.

Din nou. Gant încuviinţă. Baranovici era un expert şi în ceea ce priveşte înfăţişarea ofiţerilor K.G.B. sau G.R.U. Îi cunoştea foarte bine dintr-o lungă şi amară experienţă. Ştiind toate acestea. Gant renunţă la propriul ego şi acceptă, fără reticenţe, sfaturile ce i se dădeau.

— Acum, stai jos. A deprins multe, nu-i aşa, Ilia?

Gant se aşeză, după ce mai întîi şterse cu palma fotoliul rămas liber şi după ce-şi inspecta degetele dacă sînt murdare de praf. Se aşeză, complet relaxat, picior peste picior. Fără să se uite la ceilalţi, scoase din buzunar un port-ţigaret din aur şi o brichetă tot din aur – articole ce nu puteau fi cumpărate decît în shop-ul luxos aflat vis-à-vis de sediul K.G.B. de pe strada Dzerjinski – alese o ţigară americană, o aprinse, inhala fumul cu zgomot, culese un fir de tutun de pe vîrful limbii şi apoi întoarse capul, uitîndu-se cu răceală spre Kreşin. Tînărul bătu din palme.

— Uimitor, ce melodramatic a interpretat totul şi cît de corect! observă Baranovici.

Faţa i se adumbri, ca şi cînd pe moment fusese asaltat de amintiri urîte, apoi zîmbi, ochii i se luminară şi adăugă:

— A fost foarte bine, ai talent, domnule Gant. Poţi fi, şi încă fără antrenament, o cu totul altă persoană.

Gant aprobă din cap cu politeţe, cu răceală.

— Povesteşte-mi ce aţi observat în timpul plimbării voastre de îndrăgostiţi, îi spuse lui Kreşin, ochii înăsprindu-i-se.

Nu era o cerere, era un ordin. Gant descoperise că poate să-şi canalizeze surplusul de adrenalină din corp dacă îşi rememorează fişa de caracterizare a lui Cekov, ale cărui acte false le avea în buzunar, împreună cu atotputernica legitimaţie G.R.U. de culoare galbenă, hîrtiile de tranzit şi toate celelalte. Plăcuţa de înmatriculare, falsificată şi ea, atîrna pe un lănţişor la gîtul lui. Nu întrebă nimic despre cum au fost posibile nici falsificarea şi nici deghizarea. Baranovici era un adevărat expert, mînat de ură şi de un ideal. Rezultatele erau bune.

Kreşin zîmbi şi spuse:

— Gărzile de la poartă au fost întărite, tot cu trupe K.G.B. Unităţile auxiliare de securitate nu au fost folosite acolo, probabil pentru că Cernik se simte insultat să fie ajutat de G.R.U.... ca de fiecare dată.

— Dar gardul care împrejmuieşte perimetrul?

— Turnurile de pază sînt înţesate cu soldaţi – stau să se prăbuşească – şi sînt patrule cu cîini în interiorul gardului la fiecare zece minute. À propos, gardul este dublu şi la ora la care veţi fi voi acolo, cîinii vor fi liberi, nici un om cu mintea întreagă nu se va încumeta să taie gardul. Turnurile de pază sînt plantate la o sută de yarzi unul de altul, dumneata trebuie să treci de cel puţin patru dintre ele.

— Trebuie să laşi impresia că inspectezi însuşi gardul nu uita să-i provoci pe cei din turnuri, să-i trezeşti, întrerupse Baranovici. Continuă, Ilia!

— La poartă e multă lumină – te vor vedea de la distanţă că te apropii. Poarta din exterior este numai o barieră cu un post de pază. Aici ţi se va cere să prezinţi actele pentru control. Gărzile vor fi curioase pentru că nu te vor recunoaşte, dar petliţele G.R.U. de pe uniformă vor

îndepărta orice suspiciune. După ce ţi s-a permis să treci dincolo de această barieră exterioară, vei întîlni o poartă din plasă, care va fi încuiată. Garda se află în interior şi îţi va cere să prezinţi actele din nou, înainte să-ţi deschidă.

— Şi, o vor deschide? întrebă Gant, încet.

— Nu trebuie să te nelinişteşti, noi am verificat totul şi actele uzuale şi legitimaţiile ofiţerilor G.R.U. din Grupele Speciale şi ale dumitale sînt în ordine, explică Baranovici.

Apoi îşi continuă expozeul, în timp ce Kreşin se întoarse la atitudinea gînditoare de mai înainte şi la mîngîierea mîinii Nataliei, care continua să se sprijine pe umărul lui.

— Odată înăuntru, traversezi aeroportul direct, fără ezitare. Nu dai nici o atenţie elicopterelor ce vor fi în aer, uniforma este suficientă pentru a-i satisface pe piloţii acestora. Cînd ajungi la postul de pază din afara clădirii administrative care, aşa cum am menţionat mai înainte, este fizic legat de hangarul care adăposteşte FIREFOX-ul, va trebui să prezinţi din nou actele, dar este mai mult o formalitate, pentru că, urmînd să pătrunzi în cartierul general al K.G.B.-ului de la Biliarsk, nimănui nu i-ar trece prin cap că nu eşti de-al lor! Odată înăuntru, te îndrepţi spre camera de odihnă a piloţilor, care nu va fi ocupată în momentul acela.

— Unde este pilotul, Voskov? întrebă, iritat, Gant.

— În acest moment? întrebă Kreşin, potrivindu-şi ostentativ ceasul. Probabil, în patul lui.

— El locuieşte într-un sector special, în care sînt cazaţi toţi membrii K.G.B. şi alte persoane de încredere din echipa de aici.

Dispreţul lui Baranovici răzbătu pentru moment din cuvinte ca şi cînd ar fi ridicat un „văl” şi şi-ar fi arătat un colţişor din suflet.

— Acolo sînt ţinuţi cei care lucrează la sistemul anti-radar, de aceea n-am putut afla mai nimic din trăncăneala ştiinţifică a celorlalţi.

— Dar, e sigur că va veni în camera de odihnă? Insistă Gant.

— Da! El se va schimba acolo şi probabil că va şi mînca ceva, deşi Voskov nu prea mănîncă înainte de zboruri din astea. Dumneata mănînci, domnule Gant? ochii lui Baranovici sclipiră.

— Nu, dar de obicei dorm, replică Gant.

— Înţeleg, evident. Vom părăsi casa la ora două jumătate. Vei dispune numai de două ore de somn.

— N-are importanţă, spuse Gant, oprindu-şi un căscat şi forţîndu-se să rămînă foarte atent. Aş vrea să mai recapitulăm totul o dată.

— Sistemul de securitate?

— Nu! Avionul. Sistemul de armament, ecranul de protecţie etc. Spuneţi-mi încă o dată totul.

Gant se simţi dintr-o dată cuprins de două sentimente contrare. La suprafaţă, exista numai nerăbdarea crescîndă şi tensiunea legată de FIREFOX, odată ce încetase mascarada ca ofiţer G.R.U. Pasiunea lui pentru acest avion îl ardea ca o flacără, ca un viciu. În adîncul fiinţei sale însă, ar fi vrut să doarmă, să fie întuneric, să nu-l preocupe nimic, să aibă mintea goală: fără dorinţe, fără amintiri. De cînd reintrase în viaţa reală, era prima dată cînd şi-ar fi dorit să se afle în liniştea şi siguranţa din Spitalul Veteranilor. Îşi interzise să analizeze acest sentiment.

Dmitri Priabin şi Alexei Tortiev nu erau prieteni, dar se cunoşteau de pe vremea cînd absolviseră amîndoi şcoala de securitate a K.G.B.-ului. Fuseseră aceeaşi promoţie şi ca proaspeţi ofiţeri lucraseră în acelaşi departament pînă cînd Priabin, considerat mai promiţător, fusese promovat adjunctul lui Kontarski în departamentul „M”. Tortiev, în schimb, a cărui minte sclipitoare trezise neîncrederea şefilor într-o aşa măsură încît era sortit să rămînă cu acelaşi grad pînă la pensie, fusese transferat la secţia K.G.B. a Poliţiei din Moscova, în cadrul Serviciului de Securitate Politică.

Aşa încît, a fost foarte firesc ca întîlnindu-se în camera metalică şi rece care găzduia programatorii computerului

central, la subsolul sediului din strada Dzerjinski, cei doi ofiţeri să se intereseze reciproc de carierele lor profesionale şi să se plîngă fiecare de superiorii săi. Iar după asta, tot aşa de firesc au început să discute despre cazurile la care lucrau.

O coincidenţă remarcabilă îi adusese pe amîndoi, în acelaşi timp, la computerul central. Astfel de discuţii erau caracteristice ofiţerilor tineri, departe de superiorii lor, fiecare receptiv la posibilităţile cazurilor celuilalt. Eşaloanele superioare ale K.G.B.-ului, ca şi predecesorii lor, descurajaseră din totdeauna discuţiile profesionale cu forţele de poliţie obişnuite în alte ţări şi alte societăţi, din dorinţa de a întări securitatea absolută, care, după părerea lor, era absolut necesară unei poliţii secrete. Totuşi, generaţia tînără de ofiţeri K.G.B., printre care Tortiev şi Priabin, amîndoi absolvenţi de marcă ai Universităţii Lenin din Moscova, poseda, în ochii multora din ofiţerii superiori, un grad remarcabil de scepticism faţă de unele din cele mai dragi principii ale serviciului, în special în materie de discuţii. Ei înţeleseseră, spre deosebire de superiorii lor în grad şi în vîrstă, că astfel de discuţii interdepartamentale, interdisciplinare, interumane erau mult mai folositoare decît ştirbirea adusă securităţii absolute. Priabin, aşezat în unul din fotoliile camerei de aşteptare, alăturată sălii metalice şi sterile cu şirurile ei de lumini, de bobine, de fişiere, tocmai îi spunea acest lucru lui Tortiev.

— Alexei, ei nu realizează cît de mult pierd prin această compartimentare rigidă. O mînă nu ştie niciodată ce face cealaltă.

Tortiev, care îndesase pachetul lui cu fotografii în mîna unuia dintre operatorii în halate albe şi încerca să estimeze cam cît o să dureze identificarea lui Orton după ce caracteristicile acestuia vor fi transpuse în limbajul calculatorului, aprobă din cap cu gravitate, zîmbind complice.

— Foarte adevărat. Să ne luăm pe noi, de exemplu.

— Adevărat, noi, peste tot şi toate, amîndoi căutăm agenţi străini, nu-i aşa?

Se aşternu tăcerea. Priabin îşi aprinse o ţigară englezească, în timp ce Tortiev se mulţumi să-şi cureţe unghiile. Priabin revenise la computer în timpul după-amiezii şi serii, aproape obsedat ca un copil, ca şi cînd ar fi putut, prin iritarea ce i se citea pe figură, să-i impulsioneze pe operatori, care, la rîndul lor, să determine computerul în a-şi mări viteza de acţiune. Pînă acum, computerul nu reuşise să-i răspundă la întrebarea: cine era bărbatul din camion care îl întovărăşea pe Upenskoi. Şi aceasta, în ciuda faptului că avusese la dispoziţie: fişe, descrieri, deghizări posibile – o bibliotecă întreagă de identităţi pentru fiecare figură din fiecare fişă şi sugestii privind modul în care acele feţe se puteau deghiza cu succes – şi adresele actuale, dacă erau cunoscute, a mii de agenţi cunoscuţi sau presupuşi: americani, europeni, israelieni, chiar ţările Pactului de la Varşovia sau cele în curs de dezvoltare din Africa îşi aveau locurile lor în fişierele computerului, ca inamici posibili ai K.G.B.-ului.

Priabin era furios pe computer. Prezentase maşinii o problemă simplă, genul de problemă pe care o echipă numeroasă de oameni ar fi rezolvat-o într-o săptămînă şi se întreba la ce servesc atunci maşinile dacă nu reuşesc să-i dea răspunsul dorit. Pufăi supărat din ţigară în timp ce conversaţia lîncezea şi îşi dori ca, într-adevăr, Tortiev să-l poată ajuta cu problema lui. Oare ce îl îngrijora, parcă ceva în legătură cu un cadavru pescuit din rîul Moscova, a cărui faţă fusese desfigurată?

— Cine este bărbatul după care umbli? întrebă, mai mult pentru a-şi abate gîndurile proprii, decît de dragul conversaţiei sau din interes pentru problema lui Tortiev. Kontarski era deja la Biliarsk, înfoindu-se ca un curcan, încercînd să-şi alunge îndoielile din minte printr-o inspecţie, mai mult decît zeloasă, a măsurilor de securitate de acolo. În timp ce îşi lăsase adjunctul să rezolve afurisita asta de problemă, îşi spuse în gînd Priabin. Oare ce-i spusese Kontarski, chiar înainte de a

pleca, poate pentru a douăzecea oară de cînd văzuse afurisita aia de fotografie a bărbatului care se intitula Glazunov, dar care apăruse din senin, ca dracul însuşi? Ce-i spusese? „Găseşte-l, Dmitri, pentru binele tău şi al meu. Găseşte-l în noaptea asta!” Da, asta îi spusese.

Priabin se strîmbă la aceste gînduri. Dmitri Priabin făcea asta pentru binele său – ar fi făcut-o dacă afurisitul ăsta de computer n-ar fi eşuat – într-adevăr pentru binele său.

— De fapt, acest lucru doresc să-l descopere, această teribilă maşinărie a noastră, spuse Tortiev pe gînduri. Îl ştiu pe individ sub numele de Orton...

Priabin îşi încreţi fruntea şi spuse:

— Şi ce a făcut?

— A intrat în atenţia mea ca traficant de droguri.

Priabin dădu din cap şi păru că nu este interesat. Tortiev continuă, iritat de faptul că fostul lui coleg de şcoală va găsi problema lui lipsită de importanţă.

— Dar, ceea ce este ciudat, acest Orton, care a fost ucis de asociaţii lui – sau cel puţin aşa am crezut – nu este acelaşi bărbat care a sosit pe aeroportul Sheremetyevo, acum două zile.

Priabin se redresa brusc în fotoliu.

— Cînd?

— Acum două zile…

— Cînd a murit? întrebă Priabin cu o voce ascuţită datorită emoţiei. Gîndul îi zburase spre o ipoteză imposibilă şi îşi repeta sieşi că era o nebunie.

— În aceeaşi noapte.

— I-aţi prins pe asasini?

— I-am luat la întrebări pe toţi asociaţii lui, cunoscuţi de noi, dar nici un indiciu nu-i leagă de moartea lui Orton.

Tortiev explică pe larg, mulţumit că stîrnise interesul lui Priabin dar şi mirat de atenţia subită a acestuia.

— Cine l-a ucis, Alexei?

— Nu ştim. De fapt, nu ştim cine a murit.

— Cum?

— Aşa cum ţi-am spus, bărbatul care a fost ucis nu este acelaşi Orton care a sosit la aeroport înarmat cu paşaport şi documentele eliberate de ambasada din Londra…

— Atunci cine naiba era?… erau amîndoi?

Tortiev ridică braţele în semn de ignoranţă.

— Tocmai asta doream să aflu cu ajutorul gloriosului nostru computer revoluţionar.

Priabin încuviinţă, apoi spuse cu o voce în care se ghicea emoţia:

— În regulă! Crezi că a avut loc o substituire de persoană, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— Dintr-un singur motiv: cel care a sosit acum două zile este un agent care îşi şterge urmele cu acest cadavru.

Priabin se plesni peste frunte. Faţa i se îmbujorase de emoţie, apoi păli, un moment oglindi îndoiala, apoi îi zîmbi lui Tortiev.

— Ce s-a întîmplat cu bărbaţii care au lăsat cadavrul?

— Au dispărut.

— Unde?

— În cea mai apropiată staţie de metrou, Pavoleţ.

— Şi apoi?

— Nici o urmă. Au fost pierduţi definitiv. Priabin spuse:

— Noi căutăm un bărbat, un agent, sîntem siguri de asta, care a apărut din neant într-un camion ce-a părăsit Moscova ieri dimineaţă, devreme…

Faţa lui se goli de orice culoare.

— Stop…

Respiră adînc, ca şi cum realiza pentru prima oară dimensiunea gîndului ce-i venise în minte.

— Stop…

Mintea lui Tortiev urmă aceiaşi cale ca cea a lui Priabin, fapt ce îl reconforta pe asistentul lui Kontarski.

— Crezi că…?

— Nu există nici o înregistrare privind un bărbat cu aspectul lui, care să fi intrat în Uniunea Sovietică în ultimele două săptămîni. El ar fi putut să fie aici de mai

mult timp, dar chiar şi atunci, cum a intrat? Am pus computerul să compare fotografiile mele cu cele ale tuturor agenţilor americani şi britanici cunoscuţi sau suspectaţi de noi.

— Iar eu îl caut pe Orton... Unde se află acum, agentul vostru?

— La Biliarsk.

— Dumnezeule! Vrei să spui că...

— Probabil că acum aproape că a pătruns în interiorul complexului, sub o altă deghizare.

— Să facă ce?

— Cine ştie? Să arunce în aer afurisitul ăla de avion, probabil.

Tortiev privi la Priabin, văzîndu-i frica care înlocuise entuziasmul arogant de mai înainte. Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! spuse Priabin, cu gîndurile aiurea.

Un tînăr şifonat, într-un halat alb-murdar intră purtînd un teanc de fotografii. Se opri în faţa lui Priabin, evident foarte mulţumit de munca sa, dar nervos pentru că nu ştia cum va fi primit de locotenentul K.G.B.

— N-am reuşit să vă identificăm omul... începu.

— N-aţi reuşit?

— Nu, nu există nimic în fişierele noastre care să permită identificarea, nici la americani, nici la britanici.

— Atunci începeţi cu... zise Priabin.

— În schimb, am făcut altceva, continuă tînărul, păstrîndu-şi ochii de dinapoia ochelarilor cu ramă de corn, fixaţi pe teancul de fotografii; am făcut o serie de fotografii trucate, de cum ar arăta omul sub diferite deghizamente, fără un machiaj minuţios sau operaţie estetică. Acum, trecem aceste fotografii prin computer, ca să vedem dacă tipul apare sub vreunul din aceste aspecte. Dar, e o treabă de durată, din păcate.

Priabin se uită la tînăr, se încruntă şi spuse:

— Atunci, du-te la dracu cu ele cu tot!

Tînărul, reculegîndu-se, se întoarse pe călcîie şi ieşi din cameră, lăsînd teancul de hîrtii în faţa lui Priabin. Acesta se uită în jos la ele îndepărtîndu-le amărît.

— Ei!? spuse Tortiev.

— Ei, ce!?

— Priveşte la afurisitele astea de fotografii, omule! spuse Tortiev supărat.

— Să găsesc ce?

Tortiev traversă covorul ce-i separa, luă pozele şi începu să le studieze. O dată sau de două ori, se opri, sau se uită din nou la unele din urmă, ca în final să le arunce pe masă. Priabin zîmbi în faţa iritării lui Tortiev pînă cînd îi văzu expresia feţei şi faptul că reţinuse una dintre fotografii.

— El este Orton, spuse încet, arătîndu-i fotografia unui individ obosit, mustăcios şi cu ochelari. El este…

Priabin îşi privi colegul. Bătaia din uşă îl făcu să sară în picioare, ca şi cînd ar fi fost vinovat de ceva. Uşa se deschise ca să permită intrarea lui Holokov, gîfîind, cu trenciul încheiat strîmb, cu gulerul ridicat şi cu faţa roşie de efort. Tortiev îl lăsase în restaurantul de la Centru, la etaj, unde mîncarea era la fel de bună ca în principalele hoteluri din Moscova, dar mai ieftină. Holokov avea cravata stropită cu ceai şi strîmbă, observă Tortiev.

— Ce s-a întîmplat? întrebă sec, ridicîndu-se în picioare.

— Stecico… spuse Holokov ezitînd. S-a sunat de la cartierul general, afurisitul ăla de evreu, Filipov, a luat legătura cu ambasada britanică.

— Ce?

— E-adevărat. Ai noştri supraveghează convorbirile telefonice din camerele de odihnă şi Filipov a vorbit de acolo. Stecico l-a dus deja în biroul dumneavoastră.

Tortiev continua să se uite la Holokov, rumegînd informaţia. Apoi se întoarse spre Priabin şi spuse:

— Toate problemele noastre se rezolvă dintr-o dată, Dmitri, nu? Afurisitul ăsta de trădător trebuie să ştie cine este Orton şi ce caută la Biliarsk! El i-a prevenit pe cei de

la ambasada britanică că sîntem pe punctul de a afla ce hram poartă Orton. Avem răspunsul în palmă.

Faţa tui Priabin se destinse într-un zîmbet.

— Atunci vin şi eu, evident, cu permisiunea ta?

Tortiev zîmbi.

— Bineînţeles, Dmitri.

După ce uşa se închise în urma lor, Priabin spuse:

— Valoarea dialogului, Alexei, valoarea dialogului!

Îl bătu pe Tortiev pe umăr şi amîndoi rîseră tare, la unison.

Priabin stătea la biroul lui Tortiev, cu receptorul telefonului în mînă, aşteptînd legătura cu camera de coduri de la Centru. Privi spre peretele depărtat al camerei unde, într-un scaun, zăcea trupul afurisitului de Filipov, ţinut acolo numai datorită frînghiilor cu care era legat. Faţa lui brună, cu trăsături asiatice, era plină de vînătăi şi murdară. Sîngele îi curgea dintr-un dinte spart şi buza sfîrtecată, iar pielea era plesnită şi decolorată în jurul ochilor lui închişi. Nasul îi sîngerase din belşug cînd pumnul uriaş al lui Holokov Îl izbise. Stecico şi Holokov se retrăseseră în colţul camerei – maşini silenţioase – aşteptînd comenzi noi, în timp ce Tortiev umbla prin cameră. Era trecut de unu noaptea.

Priabin privea cu indiferenţă la rezultatele cruzimii de care dăduseră dovadă gorilele lui Tortiev. Trebuiseră să lucreze în forţă şi rapid, cu prea multă cruzime după gustul lui dar, surprinzător, nu şi pentru Tortiev. Probabil că Alexei avea ceva personal cu Filipov, poate pentru că avusese încredere în el, sau poate pentru că era evreu. Antisemitismul nu era ceva neobişnuit în K.G.B.

Priabin luase legătura cu Kontarski, era doar prioritatea lui numărul unu, raportînd că bărbatul din camion era categoric un agent şi că aşteaptă rezultatele rapide de la interogatoriul trădătorului Filipov. La unsprezece fără zece a trebuit să-şi sune din nou şeful pentru a-i raporta că Filipov nu vorbise încă, deşi mărturisise că este agent britanic şi le spusese întreaga poveste a recrutării sale de

către ataşatul cultural al ambasadei, Lansing. Filipov vorbise, dar nu le spusese nimic din ceea ce ei doreau cu tot dinadinsul să ştie.

De aceea Priabin nu i-a spus nimic despre posibilitatea ca Orton să nu fie Orton şi nici despre noua înfăţişare a acestuia.

Kontarski intrase în panică, Priabin trebuia să admită. El ştia că o bombă umană se afla la Biliarsk, undeva, dar n-avea nici cea mai mică idee de ora la care va exploda, de forţa şi amploarea ei... Ceruse toate fotografiile lui Orton făcute în ultimii ani precum şi cele furnizate de calculator, sarcină care deja se încheiase.

Ceea ce îl privea acum pe el însuşi, aşteptînd ca biroul de coduri să-i răspundă, era să trimită instrucţiuni codificate ambasadelor sovietice din Londra şi Washington prin care să ceară fiecărui rezident K.G.B. de acolo să furnizeze informaţii, descrieri şi amănunte despre noii sosiţi la Cartierul General al C.I.A. din Langley, Virginia, sau la Ministerul Apărării din Londra sau la oricare din numeroasele birouri S.I.S. din oraş. Îşi dădea seama că era o acţiune disperată, dar trebuia întreprinsă. Ştia că informaţiile ce le va primi vor fi prompte dar incomplete, însă nu dispera. Spre deosebire de Tortiev, care, prin tortură, continua să spere că va scoate ceva de la Filipov, el era de părere că acesta din urmă nu ştia adevărata identitate a bărbatului care fusese Orton şi acum trecea drept Glazunov. Singura lui speranţă era să prindă un fir cît de firav care să le permită să afle ce gen de agent ar putea fi şi deci să poată stabili care era misiunea lui la Biliarsk.

— Alo, Priabin la telefon. Departamentul „M” din Direcţia a III-a, spuse în microfon.

Tortiev privi o clipă la el, apoi îşi mută privirea.

— Vreau să transmiteţi codificat următoarele mesaje, din ordinul colonelului Kontarski, către rezidenţii noştri din Washington şi Londra, cît mai repede cu putinţă...

Convorbirea a durat doar două minute. Cînd a terminat a pus gînditor receptorul în furcă. Privi în direcţia lui Filipov

şi-l văzu pe Tortiev încercînd să-l readucă în simţiri pentru un nou interogatoriu.

— Lasă-l în pace, Alexei, spuse. Mi-a venit o idee, probabil că voi mai da un telefon.

Tortiev îl părăsi pe Filipov cu părere de rău şi spuse:

— Despre ce e vorba?

— Hai să revedem ce-am făcut! Am verificat toţi agenţii cunoscuţi sau suspectaţi aparţinînd mai tuturor serviciilor de informaţii din occident, care ar putea fi interesate de proiectul de la Biliarsk şi ar fi capabile să organizeze o astfel de operaţie. Pentru că omul s-a dovedit deştept, am tras concluzia că este un agent foarte bun, unul din agenţii lor de vîrf, dar asta înseamnă că ar fi trebuit să dăm de el pînă acum. Nu crezi?

— De acord. E clar că este nou sau a fost ţinut ascuns numai pentru această unică operaţie, e destul de importantă ca să merite.

— Prea adevărat, comentă morocănos Priabin.

— Exact! Aşa că, de ce nu l-am găsit pînă acum şi unde trebuie să mai căutăm?

— Exact propriul meu gînd. Aşa cum spuneam, el este fie un super-agent, fie nu e agent deloc.

— Nu poate să nu fie, cu acest gen de operaţie de acoperire care se derulează acum.

Tortiev se uită la trupul prăbuşit al evreului.

— L-au folosit pe Filipov ştiind că s-ar putea să-l piardă. Au sacrificat un alt agent de marcă, pe conducătorul camionului. Asta înseamnă deja doi agenţi pierduţi. Şi nu au prea mulţi. Ori, englezii au foarte mare grijă de operativii lor, nu obişnuiesc să-i sacrifice cu uşurinţă!

— Cînd spun că nu este agent nu spun că nu lucrează pentru britanici sau pentru americani... doar că el a fost recrutat dintr-un alt domeniu. Încearcă să priveşti problema şi din acest unghi. Dacă prezenţa lui la Biliarsk nu înseamnă distrugerea avionului?

Din ce ştim, americanii sînt mult în urma noastră şi ar avea nevoie de zece ani să realizeze ceva asemănător lui

MIG-31, în ciuda faptului că acum cîţiva ani locotenentul Belenko le-a pus pe tavă MIG-25.

Vocea lui Priabin se transformă în şoaptă şi privi spre Stecico şi Holokov care, diplomatic, păreau ocupaţi cu trupul lui Filipov pe care-l inspectau cu cinism pentru a-şi da seama de stricăciuni.

— Acum că mi-ai spus toate astea, înţeleg şi sînt de acord, spuse Tortiev.

— Securitatea noastră a reuşit să intercepteze cea mai mare parte din corespondenţa ce s-a transmis la Londra şi Washington de către celula clandestină de la Biliarsk, prin intermediul ambasadei britanice de aici. Aşa că, americanii şi englezii vor să ştie mai mult. Vor un raport de specialitate despre MIG-31, probabil fotografii şi chiar un martor ocular al testelor…

— Vrei să spui – un expert?

— Da!

Vocea lui Priabin răsună deodată mai viguroasă.

— Ce-ai zice dacă ar fi trimis un expert în aeronautică, care ştie unde să se uite şi ce întrebări să pună?

— Dumnezeule, poate fi oricine – cineva de care nu avem habar!

Se aşternu tăcerea.

— Eu cred că omul tău nu ştie, spuse Priabin, arătînd spre Filipov, care începuse să geamă pe măsură ce-şi recăpăta cunoştinţa.

— S-ar putea să ştie, replică Tortiev. În plus, adăugă cu o voce ameninţătoare, n-am terminat cu el, cu evreul ăsta ticălos!

Priabin ridică din umeri.

— Faci ce vrei, spuse. Dar nu începe iar pînă nu dau un alt telefon. Vreau să cer computerului o verificare printre specialiştii industriilor aerospaţiale americane şi britanice.

— O să ne ia ore…! protestă Tortiev.

— Nu mai mult decît le-ar lua gorilelor tale să-l facă pe Filipov să vorbească. Nu pot fi multe nume capabile să interpreteze toată această comedie şi să ajungă la

Biliarsk. Lasă-mă să dau un telefon, apoi te poţi întoarce la munca fizică!

Tortiev ezită un moment, înălţă din umeri şi Priabin ridică receptorul.

Reflectorul îl prinse în razele lui mai devreme decît se aştepta, cînd mai avea încă cincizeci de yarzi de parcurs şi continuă să înainteze prin acest tunel de lumină albă şi orbitoare. Încercă să pară firesc dar iritat şi îşi acoperi ochii cu un gest studiat. Fiecare pas tindea să. devină o povară, Crampele îi reveniră în stomac. Ştia că fruntea îi e scăldată în sudoare şi că mîinile îi tremură. Gant se simţi dintr-o dată înfricoşat. Era mai rău decît zborul – era lupta unui peşte pe uscat.

— Identifică-te, spuse o voce şi realiză ca un şoc că se afla lîngă poartă. Un soldat îşi ţinea puşca îndreptată spre el.

— Identifică-te!

Îşi auzi vocea sunînd bătrînă şi slăbită, ieşind tremurătoare din gîtlejul uscat:

— Identificaţi-vă! Soldat!

Soldatul reacţiona prompt. Era de aşteptat din partea unui ofiţer G.R.U., chiar dacă nu-i ştia figura şi răspunse cum era de aşteptat.

— Identificaţi-vă, vă rog!

Gant îi înmînă documentele, punînd deasupra legitimaţia galbenă, atotputernică. Soldatul o luă şi o studie. Gant ştia că era momentul să-şi aprindă o ţigară pentru a se calma şi pentru a-şi ocupa mîinile al căror tremur risca să-l trădeze. Cu un gest pe cît reuşi de firesc scoase din buzunarul tunicii o tabacheră de aur. Îşi aprinse ţigara şi inhala fumul, aproape înecîndu-se. Reuşi să nu tuşească şi începu să inspecteze aranjamentele de la poartă.

Erau şase soldaţi, încremeniţi în poziţie de drepţi, scăldaţi de lumina crudă a reflectorului care mătura gardul de sîrmă şi spaţiul deschis din faţa acestuia. Bariera alb-roşu era coborîtă şi doi K.G.B.-işti în uniformă erau postaţi în faţă cu armele îndreptate spre el. De

fiecare parte a barierei se afla cîte o gheretă, dînd impresia unui post de vamă şi în uşa fiecăreia se vedea cîte un soldat. Al şaselea bărbat stătea în spatele soldatului care îi controla actele. Gant studie gradele şi însemnele de pe fiecare uniformă. Toţi aparţineau K.G.B.-ului şi nu echipei GRU de sprijin, cum ar fi fost de presupus.

— De ce sînteţi în afara perimetrului?

Un moment de tăcere şi apoi Gant spuse:

— Soldat, ai primit nişte ordine, nu? Ei bine, şi eu le-am primit pe ale mele, e clar? Ştii că prin preajma se află un agent periculos. Se aplecă în faţă, privindu-l pe soldat drept în ochi, şi zîmbi. Sau poate nu ştii?

Soldatul rămase tăcut un moment, apoi spuse:

— Da, am fost alertaţi.

— Perfect. Atunci ţi-aş sugera să aduci un cîine şi în următoarele ore să supravegheaţi în permanenţă pîlcul acela de copaci.

Gant urmărea ochii soldatului. Tot zelul acestuia se concentrase în ei. Soldatul luă poziţia de drepţi şi aprobă:

— Da. Foarte bună idee.

Gant îşi duse mîna la chipiu, ironic şi zîmbitor. Bariera se ridică la semnalul soldatului şi Gant văzu cum una din figurile ce erau postate în uşa barăcii a intrat înăuntru, probabil pentru a informa gărzile de la cea de-a doua poartă că ofiţerul avea permisiunea să intre. Dînd din cap în chip de salut, păşi dincolo de barieră, simţindu-şi dintr-o dată genunchii moi.

Brusc, se auziră rotoarele unui elicopter. Privi spre cer, comandîndu-şi să acţioneze firesc; apoi, ajunse la poarta care rămînea încă închisă în faţa lui. Văzu soldatul de gardă cu puşca pregătită, apoi îl văzu pe cel de al doilea soldat ieşind din baracă şi făcîndu-i semn că poarta e deschisă. Gant îşi scoase legitimaţia din buzunar, aruncă ţigara pe jos şi o strivi cu călcîiul. Părea supărat de întîrziere, aşa cum stătea cu buzele strînse şi cu braţele atîrnîndu-i pe lîngă trup. Văzu cu uşurare cum soldatul

recădea în rutina serviciului. Avea în faţă o uniformă, superioară în rang şi o acceptase.

Poarta se deschise, nu cea mare şi dublă ci o uşă, pentru personal, practicată în porţile uriaşe. Gant dădu din cap iritat, trecu, iar uşa se închise sec în urma lui.

Nu se învrednicise să studieze gărzile, ci se grăbise să o apuce pe poteca ce mărginea pistele de zbor şi ducea drept la hangar. Se străduia să-şi stăpînească surplusul de adrenalină care îi comanda s-o ia la fugă. Probabil că cei de la poartă îl şi uitaseră. Totuşi, le simţea privirile înfipte în spate. Cămaşa udă de transpiraţie i se lipise de trup. Inima îi bătea puternic şi îi auzea zvîcnirile în urechi, îndemnîndu-l să acţioneze, să fugă... Începuse să traverseze pista, părăsind poteca. Privi o clipă în lungul pistei, apoi se uită drept în faţa lui. Hangarul era mai aproape acum.

Un elicopter bîzîi pe deasupra capului, curentul de aer aproape smulgîndu-i cascheta de pe cap, fluturîndu-i pantalonii, îşi ţinu chipiul cu mîna şi se uită spre cer. Văzu un tip în uşa deschisă a elicopterului şi făcu cu mîna, salut obişnuit al unui ofiţer care avea toate drepturile să se afle acolo. Elicopterul se roti o dată pe deasupra lui, tipul îi zîmbi şi-şi flutură mîna în semn de răspuns, apoi elicopterul se îndepărtă. Ţinîndu-şi ferm chipiul pe cap, Gant îşi continuă drumul.

Mai avea aproape o sută de yarzi de parcurs, aprecie. Putea să vadă gărzile plantate la uşile hangarului, auzea zgomotele metalice din interior. Poteca se transformase într-o alee cotind direct spre uşa hangarului, care se deschise în faţa lui. Simţi cum pulsul i se accelerează, cum adrenalina se revarsă în corp, dar nu ca înainte, nu din cauza fricii care îi înnoda de obicei stomacul sau îi dădea fiori pe şira spinării. De data aceasta era din cauza exaltării, a emoţiei. Nu putea să se oprească şi să rămînă cu gura căscată, dar trăi aceeaşi încîntare şi bucurie ca un copil la o expoziţie. Gant era un individ foarte sincer şi cinstit, fără complexe reale de caracter. Singurul lucru pe care fusese în stare să-l facă extrem de bine vreodată, era

să piloteze avioane. Acum, în hangarul plin de lumină, răsunînd de voci şi zgomote, zări FIREFOX-ul. Botul lui alungit şi înclinat în faţă era îndreptat spre el. Văzu şi muncitorii, nişte insecte ocupate să-i lustruiască fuselajul argintiu. Două orificii uriaşe îşi căscau gura neagră şi avu impresia trecătoare de aripi cu muchii ascuţite…

Apoi îşi văzu de drum. Oprirea lui involuntară nu fusese probabil ceva neobişnuit pentru un bărbat proaspăt venit în noaptea precedentă şi străin de proiect.

La uşa clădirii K.G.B.-ului, alipită hangarului, domnea agitaţia. Era, reflectă Gant – cu un neobişnuit simţ poetic – un fel de simbol că oricare ar fi fost realizarea sovietică, K.G.B.-ul să fie totdeauna prezent, legat parcă printr-un cordon ombilical. Văzîndu-l că se apropie, gărzile de la uşă luară poziţie de drepţi şi pentru un moment, se întrebă dacă el atrăsese acest respect, apoi uşa de deschise şi Gant se trezi nas în nas cu colonelul K.G.B. Mihai Kontarski, şeful securităţii Proiectului Mikoian. Luă poziţie de drepţi, cu degetele la cozorocul chipiului, în timp ce îl privea pe bărbatul scund şi subţire ce părea tare ocupat. îl văzu îngrijorarea în ochi şi remarcă mişcarea lor nervoasă.

Kontarski privi la Gant:

— Ce-i, căpitane? întrebă, cu nervozitate.

Gant îşi dădu seama de greşeală. Apăruse ca şi cînd dorea să-i raporteze ceva lui Kontarski. În spatele lui Kontarski, se afla Cernik, uitîndu-se la el nedumerit. Intui imediat că figura lui îi era străină lui Cernik şi ştiu cu precizie că aşa ceva era o anomalie. Era firesc ca Cernik să-l fi întîlnit, fie cînd a sosit ieri cu detaşamentul G.R.U., fie că îi văzuse dosarul şi fotografia.

Situaţia îl izbi drept în stomac, răsucindu-i-l dureros. Era la mai puţin de o sută de yarzi de obiectiv, de avion, şi nimerise drept în braţele şefului securităţii.

— Tovarăşe colonel, am ordonat, fără permisiunea dumneavoastră, trimiterea unui cîine gărzilor de la intrare… să cerceteze pîlcul de copaci, cu minuţiozitate, spuse Gant, cu voce egală, controlată printr-un suprem efort. Mintea îi striga să renunţe şi să fugă.

Kontarski avu nevoie de cîteva secunde pentru a realiza ce i se spusese, gîndurile fiindu-i concentrate în altă direcţie, apoi dădu din cap:

— Bine gîndit, căpitane, mulţumirile mele. Kontarski îşi duse mănuşile la cozoroc în chip de salut şi trecu mai departe. Gant salută, apoi îl salută pe Cernik. Cu uşurare. Gant îşi dădu seama că raportul lui fusese acceptat şi de cel de-al doilea. Cernik abia dădu din cap şi fără să mai pară nedumerit, trecu pe lîngă Gant.

Pe cînd cei doi se depărtau. Gant îl mai auzi pe Kontarski spunînd:

— Acum este momentul să-l ridicăm pe Derkov, acum, cînd ceilalţi sînt în siguranţă înăuntru. De acord, Cernik?

— Da, tovarăşe colonel, bineînţeles. Voi da imediat ordinele necesare… Şi pe nevastă-sa.

Gant nu auzi mai mult. Trecu dincolo de uşă, gărzile rămînînd în poziţie de drepţi pînă cînd el dispăru din vedere. Odată dincolo, se sprijini de peretele coridorului îngust, simţindu-se sleit de emoţiile prin care trecuse. În bucuria momentului, nu-l observă pe soldatul de gardă, din coridor, decît în momentul cînd acesta i se adresă:

— Nu vă e bine, tovarăşe căpitan?

Gant privi la el, surprins. Soldatul văzu o faţă albă, transpirată şi încordată, şi o mînă care apăsa stomacul.

— Eu… numai o indigestie. Cred că m-am ales cu un pui de ulcer, adăugă pentru mai multă veridicitate.

— Vreţi, să vă aduc ceva de băut, căpitane? întrebă soldatul, dornic să fie folositor.

Gant negă din cap. Trebuia neapărat să se îndepărteze. Incidentul devenea deja memorabil şi, faţa lui prea familiară; povestea se va răspîndi printre ceilalţi, cînd soldatul va ieşi din post. Zîmbi, reuşind doar o imitaţie de zîmbet şi se reculese.

— Nu, mulţumesc, soldat. Doar nişte spasme.

Apoi, realiză că devenise prea uman, comportîndu-se ca şi cînd ar fi avut într-adevăr ulcer. Îşi netezi vestonul, îşi aranja chipiul. Privi la soldat ca şi cînd acesta i-ar fi ofensat rangul fiind martor la dificultăţile unui ofiţer, apoi

se îndepărtă pe coridor, cizmele răsunîndu-i puternic pe linoleum. În faţa lui se afla scara care ducea la popota ofiţerilor şi la camera de odihnă a piloţilor.

În timp ce urca treptele, imaginile ultimelor minute se şterseră din mintea lui, pulsul scăzu şi se rugă lui Dumnezeu ca Derkov, curierul, să nu ştie cum arată. Îşi privi ceasul. Nu era încă ora trei. Avea de aşteptat mai mult de trei ore. Se întrebă dacă zarzavagiul o fi un bărbat curajos.

În camera de operaţii a lui Aubrey, secretă şi izolată, se aflau acum cinci bărbaţi: cei doi de la C.I.A. şi cei doi reprezentanţi ai S.I.S., la care se adăugase un bărbat în uniformă de căpitan al U.S.Navy[16] căpitanul Eugene Curtin, de la biroul Operaţiunilor Navale, U.S.N.O.[17] Curtin fusese însărcinat cu realimentarea FIREFOX-ului, plecînd de la premiza că Gant va fi în stare să-l fure conform orarului şi să se îndrepte în direcţia corectă – nord, spre Marea Barenţ.

Curtin împlinise patruzeci de ani, avea o statură masivă şi uniforma stătea să-i plesnească pe umerii largi şi spatele puternic. Părul îi era tăiat aşa de scurt încît părea că vine direct dintr-un lagăr de concentrare. Faţa îi era pătrată, trăsăturile parcă cioplite, iar ochii îi avea extrem de albaştri. Tocmai făcuse unele completări pe harta uriaşă a mărilor arctice, marcînd ultimele poziţii raportate ale navelor şi submarinelor sovietice. Pentru ochiul lui Aubrey, păreau să fie foarte multe, al dracului de multe, cum ar fi spus Shelley. Curtin mai adusese fotografiile de ultimă oră ale frontului atmosferic, luate din satelit, rapoartele meteorologice locale şi cîteva din numeroasele rapoarte S.A.L. radar şi ale avioanelor meteorologice care zburau peste mările din nordul Rusiei Sovietice.

Curtin văzu că Aubrey îl priveşte completările făcute pe hartă şi îi zîmbi.

---

[16] U.S.Navy -marina S.U.A.

[17] U.S.N.O. - United States Naval Operations - Serviciul de Operaţii navale al marinei militare din S.U.A.

— Arată rău, nu-i aşa? spuse.

Aubrey nu spuse nimic, dar continua să privească harta. Nu-i plăcea sinceritatea deconcertantă pe care Curtin o împărtăşea cu Buckholz şi ceilalţi americani, pe care el îi întîlnise în lumea din umbra spionajului. Americanii, considera el, aveau o adevărată înclinaţie spre a fi năucitori de sinceri în comportare, ceea ce îl pusese de multe ori în încurcătură.

Aubrey sorbi din ceaşca de ceai pe care Shelley i-o umpluse şi continuă să studieze harta fără a lăsa să se vadă vreo reacţie pe faţa lui.

Curtin se alăturase lui Buckholz şi ajutorului acestuia, Anders, la biroul lor unde analizau rapoartele meteorologice şi la coroborau cu ultimele poziţii ale Flotei Sovietice de traulere, informaţii furnizate de contra-amiralul Philipson, prin telefon.

— Ei bine? întrebă în şoaptă Curtin, cu ochii la Aubrey.

Buckholz îşi ridică ochii.

— Arată bine, spuse, adoptînd aceeaşi şoaptă conspirativă.

Îşi luă cafeaua şi bău ce mai rămăsese. Făcu o mutră lungă. Cafeaua se răcise de mult în ceaşcă. Întinse ceaşca goală lui Anders să i-o umple.

— Vremea de-acolo se poate schimba într-o clipită, spuse Curtin amabil, pocnind scurt din două degete.

— Dar a fost bună în ultimele patru zile, interveni Buckholz.

— Asta nu înseamnă nimic, observă Curtin, neajutorat. Mai mult, înseamnă că acum avem patru zile în minus de vreme bună.

Buckholz îi aruncă o privire posomorită.

— Cît de rău se poate strica vremea?

— Atît de rău, încît pentru Hotshot[18] va fi imposibil să găsească carburantul de care va avea nevoie, răspunse Curtin, dacă va reuşi vreodată să decoleze de la Biliarsk. Ce spun informaţiile pe care le-a primit Aubrey?

[18] Hotshot - cineva care este expert în ceva. Însă într-o manieră agresivă (în limba engleză, în argou). În text, Curtin se referă la Gant.

— Nu ştiu. Prietenul nostru britanic este foarte secretos. Şi nu înţeleg de ce. Dar, pentru că vorbim de Hotshot, ce şanse are?

— Cîteva, admise Buckholz cu neplăcere. După cîte spune Aubrey, tipii de la Biliarsk nu sînt deloc nebuni, Curtin.

— N-am spus niciodată că ar fi. Dar am auzit că şi K.G.B.-ul este foarte bun în meserie. Dacă ei află că am trimis un pilot la Biliarsk, Hotshot nu va putea niciodată să se apropie de afurisitul ăla de avion.

— Ştiu asta, se răsti Buckholz, părînd subit supărat pe Curtin.

— Scuză-mă, spuse Curtin, ridicînd din umeri. Eu sînt numai un trimis al marinei şi ţi-am prezentat situaţia.

— Nu-i nevoie de scuze. Ştiu toate astea la fel de bine ca tine.

Curtin privi la teancul de hîrtii de pe biroul lui Buckholz şi remarcă:

— Iisuse, dar asta e o operaţie pe jumătate.

— Zău?

— Zău! Mă întreb de ce i-ai lăsat pe britanici să planifice totul, Buckholz. Şi mă mir.

— Pentru că, ei sînt cei care au oameni acolo, frăţioare, iată de ce!

— Dar aşa de multe depind de această operaţie, atîţia oameni!

— Asta se cheamă elementul surpriză, Curtin.

— Vrei să spui, surpriza ca operaţia să reuşească? întrebă Curtin, ridicînd ironic din sprîncene.

— Poate, poate! Buckholz îşi privi hîrtiile de pe birou, indicînd că pune capăt conversaţiei. Curtin continua să-l privească curios.

Curtin ştia că Buckholz supravieţuise, chiar beneficiase, în urma epurărilor operate după ce Congresul investigase activităţile C.I.A., ca urmare a Afacerii Watergate. De fapt, fusese numit şeful secţiei de Operaţiuni Clandestine, în interiorul coteriei consilierilor de marcă din jurul Directorului – The Big Boss – Marele Patron. El fusese

acela care, captivat de ideea trăsnită a lui Aubrey de a fura ultimul tip de MIG, făcuse toate aranjamentele pentru furt, montase – în stilul lui propriu de buldozer încăpăţînat – planul de realimentare cu carburant, supravegherea radar, coordonarea asistenţei tehnice dintre S.A.C.[19] şi U.S. Navy, asistenţă pe care tot el o ceruse. Tot el îl convinsese pe şeful Operaţiilor Navale să i-l dea pe Curtin pînă la finalizarea „Operaţiunii Rip-Off[20]”, fapt pentru care, Curtin nu-i era prea recunoscător. Această numire îi dăduse lui Curtin, chiar dacă temporar, o putere imensă, dar era genul de operaţiune care tot atît de bine putea să însemne sfîrşitul Carierei sale navale. Ori, aşa ceva era greu de acceptat.

Detaliile, privind puterea Flotei Sovietice din Marea Barenţ şi Oceanul Arctic, nave de suprafaţă şi submarine, pe care el însuşi le trecuse pe harta imensă de pe perete, îl copleşiră pe Curtin cu îndoieli. El, ştia mai bine ca oricine, capacitatea de luptă a Flotei Nordice a Drapelului Roşu, parte componentă a puternicei Marine Roşii, şi cît de rapid şi de total putea să devină operaţională împotriva oricărui intrus descoperit în ceea ce Kremlinul considera că sînt apele sovietice. Pînă acum, vasul de realimentare nu fusese detectat, cel puţin, nu se făcuse nici o mişcare împotriva lui, ceea ce ar trebui să însemne acelaşi lucru. Dar, în tapajul care va urma după furtul avionului – căutarea riguroasă şi cuprinzătoare prin radar şi sonar[21] a aerului şi apei ce va fi efectuată de crucişătoarele cu rachete, traulerele şi submarinele spion – cine ar putea spune ce se va întîmpla?

Pe cînd se îndrepta spre automatul de cafea, plasat într-un colţ al camerei, îi spuse lui Buckholz, care continua în mod deliberat să-l ignore:

— Gant n-are nici o şansă, frate, nici o şansă!

---

[19] S.A.C. - Strategic Air Command - Comandamentul Aviaţiei Strategice din S.U.A.

[20] RIP-OFF - a lua ceva de la cineva prin înşelăciune.

[21] SONAR - SOund Navigation And Ranging sau hidrolocator - radiolocator ultrasonic.

Era trecut de trei şi jumătate cînd locotenet-colonelul Iuri Voskov ajunse în camera de odihnă, situată la etajul doi al clădirii securităţii, lipită de hangarul ce adăpostea FIREFOX-ul, la Biliarsk. Deschise uşa şi se opri o clipă, bîjbîind după întrerupător. Cînd mîna atinse butonul, surpriza lui nu mai avu timp să se transforme în şoc şi teamă pentru că primi o lovitură ucigătoare, în spatele urechii. Nu văzu figura asasinului, podeaua îi fugi de sub picioare, forţa loviturii proiectîndu-l dincolo de jumătatea camerei.

Gant aprinse lumina şi se apropie de trupul inert, frecîndu-şi pumnul cu care lovise. Atunci, ca o mare uşurare, nervii întinşi cedară şi începu să tremure ca o frunză în vînt. Fusese în stare să-l ucidă pe Voskov, ca un automat, cu sînge rece şi cu mîinile goale. Uneori, chiar Buckholz se minuna de performanţele lui. Reacţia nervoasă continua să-i scuture trupul şi îi trebuiră cîteva minute pînă se simţi în stare să îngenuncheze lîngă bărbatul mort.

Gant întoarse trupul pe spate şi privi în jos la faţa încremenită a lui Voskov. Bărbatul era mai bătrîn decît el, împlinise, probabil, patruzeci de ani. Nu simţea nici o remuşcare. Îndepărtase o piesă stînjenitoare de pe tabla de şah, atîta tot. Atîta doar, se întreba cît de bun fusese Voskov ca pilot.

Subit intră în acţiune. Trase corpul pe covor pînă la dulapurile înalte, înşirate lîngă perete. Se căută prin buzunare, pescui şperaclul pe care i-l dăduse Baranovici şi deschise unul din dulapuri. Acesta era, aşa cum i se spusese şi se aşteptase, gol. Ţinînd uşa deschisă cu piciorul, introduse mai întîi capul şi umerii mortului în dulap. După care, ca într-un balet grotesc filmat cu încetinitorul, ridică trupul şi-l aşeză în picioare, ca şi cînd ar fi fost încă în viaţă. Închise rapid uşa şi o încuie. Mai auzi zgomotul uşor cu care corpul lui Voskov se lovi de uşa închisă, în timp ce îşi proptise spatele de dulap. Apoi, puse şperaclul în buzunar.

Deschizînd un alt dulap, inspecta costumul presurizat care atîrna înăuntru – al lui Voskov. Voskov avusese aproximativ aceeaşi statură ca a lui. Sau cel puţin, erau suficient de asemănători încît Gant să poată folosi costumul de concepţie şi fabricaţie rusească. Era, din fericire, o adaptare a costumului presurizat normal şi nu ceva nestandardizat şi special precum costumul spaţial folosit la N.A.S.A.[22] Dacă nu ar fi fost aşa, cea mai mică diferenţă de conformaţie, greutate şi forma corpului ar fi făcut imposibilă purtarea costumului lui Voskov.

Terminîndu-şi inspecţia, Gant începu să-şi scoată uniforma de ofiţer G.R.U. Era ora trei şi patruzeci şi şase de minute, noaptea… Gant îşi simţi stomacul ca un ghem de nervi. În timp ce îşi scotea cămaşa, îşi privi dispozitivul prins sub braţ prin care va fi chemat în hangar.

Mai avea de aşteptat două ore şi jumătate.

[22] N.A.S.A. - National Aeronautics and Space Administration - Administraţia naţională pentru probleme spaţiale şi aeronautice din S.U.A.

V

OPERAŢIUNEA „RIP-OFF”

Kontarski şi-a privit ceasul de aur de la mînă. Era ora patru. Aşa cum stătea în cadrul uşii deschise a hangarului principal, putea să supravegheze întreaga activitate intensă ce se desfăşura în tăcere, în interior. Observase că soldaţii de gardă deveniseră-conştienţi de prezenţa lui, nu numai cei de la uşă, dar Şi cei din apropierea avionului. Şi unii şi alţii îşi intensificaseră vigilenţa. Cei mai mulţi dintre oamenii de ştiinţă şi dintre tehnicieni păreau să-i ignore prezenţa – deşi îl văzuseră pe Kreşin privind în sus, spre el şi apoi murmurîndu-i ceva lui Semelovski care lucra alături. Din Baranovici nu se vedea decît o siluetă încovoiată, înghiţită pe jumătate de carlinga deschisă a avionului, dînd instrucţiuni tehnicianului ce stătea în scaunul pilotului.

Kontarski nu se uita la avion nici cu suflet de militar nici cu ochi de estetician. Liniile aerodinamice, eleganţa şi eficacitatea lui, ca şi cele două prize uriaşe de aer nu însemnau nimic pentru el, decît o problemă de securitate. Şi pentru a rezolva această problemă, i se părea că luase toate precauţiile, omeneşte posibile.

Îşi dădea, seama că ar fi trebuit să se simtă mulţumit şi liniştit. Şi totuşi, aceste sentimente îl ocoleau. Noaptea era călduţă dar lui îi era frig. Mesteca o pastilă contra indigestiei dar ştia că nu va avea nici un efect.

Prototipul numărul unu al avionului se afla la o depărtare mai mică de o sută de picioare. În spatele acestuia, ignorat de tehnicienii care munceau din greu şi cu răbdare, se afla cel de-al doilea avion – prototipul numărul doi – plasat în partea din spate a giganticului hangar.

Kontarski se întreba dacă era cazul; să ie vorbească gărzilor de lîngă avion şi decise, într-un sfîrşit, că nu. Toţi erau aleşi pe sprînceană şi îi instruise personal şi cu minuţiozitate înainte de a intra în post. Să-i inspecteze acum, în faţa tuturor, cu puţin înainte de marea încercare, ar fi fost o eroare de conducere, un semn al lipsei de încredere în ei, în el… Nu, nu-şi putea permite. Traversă în silă fîşia de lumină ce se strecura prin uşile deschise şi se apropie de garda lui personală care stătea de vorbă cu unul din cei ce păzeau uşa. Făcîndu-i semn să-l urmeze, se îndreptă spre cel de-al doilea hangar, acela în care fusese construit MIG-31. Hangarul era închis şi întunecat, dar va ordona să mai fie încă o dată controlat de soldaţii care îi asigurau paza.

Ştia că, la ora aceea, Priabin îl căuta pe agent pe tot mapamondul. Pe măsură ce orele treceau, devenea din ce în ce mai înclinat să fie de acord cu ideea avansată de adjunctul său cum că omul trebuie să fie un fel de expert tehnic, trimis să discute cu Baranovici şi ceilalţi înainte de arestarea lor, inevitabilă, imediat după ce testele se vor fi încheiat cu succes; mai mult, să fie el însuşi, pe cît posibil, un observator al testelor. Despre echipamentul pe care îl adusese cu sine, în afara propriilor lui ochi, Kontarski nu avea nici o idee. Pe cînd traversa spaţiul puternic luminat dintre cele două hangare, privi dincolo de gard, căutînd o poziţie avantajoasă de unde un astfel de observator ar considera că are cea mai bună privire asupra pistei. Dar nu exista nici un dîmb, nici cea mai mică ridicătură de pămînt.

Cînd îşi va termina inspecţia, îşi spuse sieşi, va trebui să ordone patrulelor cu cîini să controleze şi în afara gardului, pentru orice eventualitate.

În ciuda acestei decizii, simţea totuşi că omul se afla în interiorul perimetrului, că făcea parte din complex, într-o deghizare oarecare. Va ordona ca tot perimetrul să fie scotocit din nou.

Baranovici observase silueta pe care o recunoscuse ca fiind a lui Kontarski, cînd acesta ieşise în noaptea de afară şi dispăruse în direcţia hangarului de producţie. Cînd privi din nou în jos, din vîrful scării lipită de fuselajul avionului, văzu faţa latră, cu trăsături mongoloide a mecanicului care, aşezat în scaunul pilotului, privea la rîndul lui în sus la el, rînjind. Baranovici, cu tot aplombul de care era în stare, îi întoarse zîmbetul şi mecanicul, care se aştepta şi chiar dorea să vadă frică sau măcar nelinişte pe figura lui Baranovici, se încruntă şi se întoarse la munca lui. Tocmai începuse să controleze circuitele sistemului de ghidare a rachetelor. Partea stîngă din tabloul de comandă fusese scoasă, dînd la iveală circuitele miniaturizate şi complicate ale sistemului. Sub conducerea lui Baranovici, verificarea finală continua să decurgă lent.

Baranovici ştia că mecanicul făcea parte din K.G.B. Cu multe luni în urmă, pe cînd instalase şi perfecţionase sistemul la care fusese forţat să lucreze încă din timpul şederii lui în închisoarea ştiinţifică de la Mavrino, mecanicul, Grosch se chema, fusese numit în echipa lui tehnică. Tehnician electronist, deosebit de capabil, Grosch era fiul unui savant german capturat de Armata Roşie în 1945. Grosch era un membru extrem de devotat al Partidului.

Baranovici nu simţea nici ură nici mînie faţă de acest om, deşi ştia că tatăl lui fusese nazist iar el făcea parte din poliţia secretă. Dacă Gant ar fi putut să-i vadă ochii ce priveau în jos la capul tuns al lui Grosch, ar fi recunoscut acea privire plină de înţelepciune dureroasă, de milă dezinteresată, pe care o văzuse în casa lui Kreşin. Baranovici îşi privi ceasul. Patru şi patru minute. Aruncă o

privire circulară la forţele de securitate din interiorul hangarului, în timp ce Grosch era absorbit în verificarea unui circuit integrat. Decisese deja ce metodă de diversiune va folosi.

Privi în spate peste ampenajul FIREFOX-ului acolo unde se afla cel de al doilea prototip, înghesuit într-un colţ. Avionul, aşa cum stătea în umbră, părea lipsit de farmecul şi strălucirea prototipului pe care era căţărat el acum. Ştia însă că avea plinul de combustibil şi era gata de decolare împotriva oricărui atac aerian asupra uzinei. Toate avioanele militare sovietice, fie ele prototipuri, modele de serie sau de serviciu, aveau obligaţia, ca atunci cînd rămîneau la sol, să fie gata de decolare douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

De aceea, concluziona Baranovici, numai un singur lucru vor mai putea ei să facă atunci cînd Gant va reuşi să fugă cu avionul. Îl vor trimite pe cel de-al doilea după el. Acesta va decola cu o oarecare întîrziere, bineînţeles, timpul necesar să fie complet armat, probabil o oră, inclusiv verificarea rapidă a sistemelor de control. Cel de al doilea va putea fi alimentat în aer în timp ce Gant va fi obligat să aterizeze undeva pentru a se alimenta, oriunde acest „undeva” se găsea. Dacă nici unul din ei trei nu va fi în stare să scoată din funcţiune cel de-al doilea avion, atunci Gant va fi prins şi distrus de singurul avion capabil să le facă pe amîndouă: PP-2.

Focul, acesta era răspunsul. Un foc în hangar va crea panică şi îi va permite lui Gant să se urce în avion şi să scoată avionul afară, pe pistă, fără să stîrnească bănuieli. Doi iepuri dintr-un singur foc, îşi spuse: Gant plecat şi urmărirea lui făcută imposibilă. Erau atîta combustibil, ulei, cherestea şi alte materiale inflamabile în hangar, încît nu era o problemă să provoace un incendiu. Focul fusese una din propunerile pe care le făcuse celorlalţi, iar acum le va spune că decizia lui finală este în favoarea acestuia.

Baranovici nu şi-a pierdut timpul întrebîndu-se dacă Gant va supravieţui zborului. El nu va fi prins pe ecranul

radarelor, ceea ce va însemna că ruşii vor trebui întîi să-l vadă şi apoi să-şi lanseze rachetele autoghidate în infraroşu, sau să trimită cel de al doilea avion. Privi spre coada avionului, unde Semelovski supraveghea montarea dispozitivului special, conceput de el de la A la Z şi la care Kreşin lucrase ca asistentul lui. Acest ansamblu „tail-unit[23]" îl înzestra pe Gant cu cel mai eficient sistem antirachetă şi protecţie E.C.M.[24] Semelovski îl asigurase că sistemul va funcţiona, dar că nu fusese testat decît cu proiectile reactive inerte – şi că acţionarea lui va face parte din testele din acea zi, cînd cineva din echipaj trebuia să-l folosească. Ştia că Gant va avea nevoie de acest sistem.

Totul era o chestiune de timp, acum. Avionul Primului Secretar era aşteptat la ora nouă. Ştia că înainte de această oră el şi ceilalţi vor fi arestaţi. Toată treaba va trebui să fie gata pînă la şase şi jumătate, cel mai tîrziu. Aceasta însemna că şase jumătate era şi ora, limită atît pentru diversiune cît şi pentru decolare. Va stabili orarul cu ceilalţi la următoarea pauză de cafea de la ora cinci.

Securitatea era atît de strictă încît atunci cînd s-a dus la toaletă, cu o oră în urmă, un soldat din gardă l-a întovărăşit înăuntru, cu nici o intenţie de a se uşura ci mulţumindu-se să-l supravegheze pe Baranovici. În următoarele minute Grosch va găsi tranzistorul defect care, spera, va prelungi verificările finale.

Subit şi ciudat, amintiri vechi îl asaltară, amintiri înrudite cu situaţia lui actuală, dar golite de orice sentiment de autocompătimire. Era şi atunci ca şi acum, îmbrăcat în salopetă, dar salopeta din amintirile lui era murdară şi pătată de ulei. Temperatura era cu mult sub zero grade şi mîinile îi erau îngheţate. Stătea în scaunul pilotului unui MIG, un MIG vechi din timpul războiului, aplecat peste tabloul, de bord. Se afla într-un hangar, la o bază aeriană a Armatei Roşii, lîngă Stalingrad. Şi pentru că era evreu,

---

[23] tail-unit - element (dispozitiv) de coadă.

[24] E.C.M. - electronic counter measures - sistem de protecţie, ecranare şi bruiaj electronic.

nu i se permisese să fie decît mecanic militar, nimic mai mult.

Îşi alungă amintirile. Trecutul însemna o perturbare a ceea ce avea de făcut, de planificat. Se gîndi la arma pe care o purta la subsuoară. Nu fusese controlat la intrarea pe poartă. Arma, realiză dintr-o dată, ca sub senzaţia unui duş rece, însemna, de fapt, acceptarea ideii că ajunsese la capătul drumului. Şi că nu se aştepta să mai apuce ziua ce va începe peste puţin timp.

Baranovici zîmbi cînd Grosch, găsind circuitul defect, ridică triumfător capul spre el. Ţinea în mînă pătrăţelul de plastic pe care îl scosese din bord cu cei treizeci şi şapte de pini ai săi placaţi cu aur, pe care i-l întindea lui Baranovici.

— Arată ca tranzistorul de putere, tovarăşe director Baranovici, spuse.

Baranovici îi zîmbi. Grosch devenise extrem de politicos. El, de asemenea, înţelesese că acesta era capătul drumului.

— Mda! Baranovici răsucea între degete pătrăţelul de plastic, încuviinţînd din cap.

Apoi i-l înapoie lui Grosch.

— Aruncă-l! Mă voi duce să iau altul.

— Din stocul tehnic experimental, tovarăşe director? chestiona Grosch, zîmbind.

— Da, Grosch. Dar nu trebuie să-ţi părăseşti scaunul acela confortabil pentru a mă însoţi. Mă va duce soldatul din gardă.

Înainte ca Grosch să-i răspundă, începu să coboare scara cu pas sigur, uşor, tineresc.

— Nebun, sadic şi incompetent! Stecico, e mort! L-ai omorît! explodă Tortiev.

Se apropie de Stecico şi bărbatul masiv ca un urs, făcu un pas înapoi, privind încurcat şi ruşinat. Tortiev ştia că bătaia fusese aplicată cu prea multă răutate şi prea în grabă, acum, îşi dădea seama de asta. În efortul lui disperat de a-l face pe om să vorbească, le permise lui

Stecico şi lui Holokov să-l omoare. Scrîşnea din dinţi, încleştînd şi descleştînd pumnii în furia neputinţei.

Cînd se întoarse spre Priabin, locotenentul K.G.B. era deja la telefon. Indiferenţa acestuia făcu să-i crească şi mai mult furia. Traversă camera pentru a-şi vărsa nervii pe Holokov, care, călare pe un scaun, privea intens la tipul inert, în speranţa de a vedea un semn de viaţă. Tortiev s-a oprit în faţa lui şi expresia figurii lui Holokov se transformă în îndoială.

— Grăsan tîmpit şi impotent, şuieră Tortiev, cu ochii scăpărînd. Rahat incompetent şi plin de zel!

— Ne-aţi grăbit... Începu Holokov şi apoi se strînse ghem cînd Tortiev îl plesni peste faţă, cu dosul palmei.

Îşi pipăi buza spartă, surprins. Îşi inspecta degetele, iar mirosul de sînge – propriul lui sînge – îl şocă profund.

— Filipov nu ştia nimic, îl auzi pe Priabin şi se întoarse spre el. Ţi-am mai spus-o. Priabin acoperea cu o mînă microfonul telefonului şi-i zîmbea. Zîmbetul lui îl irită pe Tortiev.

— Ce dracu vrei să spui cu asta? întrebă.

— Nu ştia nimic, ce dracu, ţi-ar fi spus de mult dacă ar fi ştiut ceva.

— Atunci, care e răspunsul, domnule locotenent Ştie-Tot? Preţiosul şi afurisitul tău de avion este încă în pericol, sau ai uitat? Tortiev îşi şterse saliva de pe buze.

Priabin continuă să zîmbească enervat şi îndreptă receptorul în direcţia lui Tortiev.

— De ce crezi că vreau să iau legătura cu computerul? spuse moale.

Tortiev privi la ceas şi spuse:

— Mai bine ne-am pune dracului în mişcare. E ora patru şi jumătate sau nici n-ai băgat de seamă?

În voce i se strecurase o notă de zeflemea, semn că era din nou stăpîn pe sine. În ce-l privea, îşi făcuse datoria. Acum, era rîndul lui Priabin.

— Alo? spuse Priabin în receptor. La telefon, Priabin. Ce veşti aveţi?

Ascultă un timp şi apoi spuse:

— Cît timp vă ia să verificaţi pe unde sînt aceşti oameni?

Nervozitatea i se citea pe faţă.

— Nu mă interesează, informaţia se află undeva în afurisita aia de maşinărie şi o vreau! Acum!

Trînti telefonul în furcă şi-l văzu pe Tortiev zîmbindu-i.

— Ce miracol trebuie să facă computerul nostru minunat?

Priabin ignoră întrebarea, se gîndi un moment şi apoi spuse, uitîndu-se la trupul lui Filipov:

— Scoateţi-l de aici, voi doi, acum!

Holokov privi la Tortiev şi poliţistul încuviinţă din cap. Cele două gorile apucară cadavrul de picioare şi-l tîrîră afară.

Pauza păru să-i calmeze pe amîndoi. Cînd rămaseră singuri, Tortiev spuse:

— Ce încearcă să afle computerul?

— Specialiştii de-acolo au obţinut o listă cu şase experţi de marcă în aeronautică din America şi Europa, suficient de tineri ca să-i recomande pentru această misiune. Ei verifică acum adresele curente ale tuturor şi asta ia timp… prea mult timp, adăugă încet, cu vocea plină de încordare: S-au cuplat la computerul Direcţiei a I-a, a cărui bancă de date deţine informaţii la zi, după cum ştii, despre mii de personalităţi ştiinţifice sau publice, potenţial folositoare, din lumea occidentală. Răspunsurile vor veni.

— Dar poate să fie prea tîrziu.

— Foarte adevărat.

Priabin îşi părăsi biroul şi începu să se plimbe prin cameră, frecîndu-şi bărbia sau trăgîndu-se de buza inferioară. Trecură minute pînă vorbi din nou.

— Nu pot să grăbesc procesul. Vom obţine informaţia la timp sau nu. Oricare ar fi situaţia, prefer să nu mă gîndesc. Dar, ce altceva aş putea face sau ce altceva aş putea să-i cer blestematei ăleia de maşini să facă în paralel cu verificarea oamenilor ăştia? Stătea în faţa lui Tortiev, cu o privire rugătoare.

Tortiev rămase tăcut un moment, apoi spuse:

— Orice are legătură cu avionul. Verifică-i pe toţi şi toate, Dmitri!

— Cum?

— Verifică fiecare fişă a fiecărei persoane cunoscute ca avînd legătură cu programele aerospaţiale americane sau europene sau care a avut o astfel de legătură, cîndva, în trecut...

Faţa lui Tortiev părea iluminată din interior.

— Au trimis un bărbat tînăr, antrenat şi deştept. De ce n-ar fi cosmonaut? Unul din cosmonauţii noştri ar şti la ce să se uite, cum să analizeze informaţiile primite de la cineva ca Baranovici, nu crezi?

Priabin n-a răspuns imediat.

— Pare improbabil, nu-i aşa? spuse, dorind să fie contrazis.

— Ei bine, este chiar aşa de improbabil, totuşi? Gîndeşte-te la asta. Cauţi un bărbat de aproximativ treizeci de ani, inteligent, schimbător ca un cameleon... Şi la început crezi că este un agent. El trebuie să posede atît calităţi de comando cît şi de om de ştiinţă. Cosmonauţii de la NASA sînt cei mai bine antrenaţi oameni din lume. De ce nu?

Priabin nu părea suficient de convins.

— Hm... Mă întreb...

— Nu prea mai ai timp să te întrebi, Dmitri, îi reaminti Tortiev.

— Ştiu! Lasă-mă să mă gîndesc... Mă întreb cîte fişe or fi existînd relativ la cosmonauţi, piloţi ai forţelor aeriene şi alţii la fel?

— Sute. Probabil mii. De ce?

— În acest caz, pentru că serviciul nostru colectează totul şi, ca orice gospodină grijulie, nu aruncă niciodată nimic, trebuie să avem o ordine de priorităţi. Hai să aruncăm o privire în memoria computerului nostru!

— Foarte bine, spuse Tortiev, părînd fericit că vor intra în acţiune. Îţi voi da o mînă de ajutor.

— Mulţumesc.

— În afară de asta, acest loc a început să miroasă a evrei şi a moarte, mai adăugă Tortiev.

— Foarte bine, atunci. Voi chema o maşină.

— Nu-i cazul – la ora asta, mai bine mergem pe jos. Nu ne strică o plimbare matinală.

Era ora cinci fără douăzeci dimineaţa, cînd cei doi ofiţeri părăsiră biroul împreună.

Gant îşi adusese un scaun în cabina de duş şi aranjase draperia de plastic în aşa fel încît să-l apere de jetul de apă. Cabina era plină de abur.

Nu avea îndoieli că la ora aceea, Pavel era fie mort, fie arestat şi zăcea într-o celulă a K.G.B.-ului unde, sub tortură, divulgase numele lui şi misiunea ce o avea de îndeplinit. Îl tulbura gîndul că Pavel trebuia să sufere mult înainte de a mărturisi, dacă va mărturisi vreodată. Din nou, era silit să se simtă răspunzător.

Mai mult decît gîndul la Pavel care, oricum ar fi putut muri repede şi curat, într-un schimb de focuri oarecare, îl tulbura gîndul la Baranovici şi ceilalţi. Niciodată înainte, nu întîlnise un curaj ca al acestor oameni, orb şi acceptat, iar acest lucru îl nedumerea.

Gant îşi scosese uniforma şi stătea în cabina de duş numai în chiloţi. Uniforma G.R.U. devenită periculoasă acum, fusese vîrîtă în acelaşi dulap cu Voskov. Fusese nevoit să ţină corpul cu o mînă, să-l împiedice să cadă în afară, în timp ce cu cealaltă mînă îndesase hainele, ce fuseseră cîndva ale căpitanului Cekov, într-un colţ al dulapului. Nu privise nici un moment figura lui Voskov şi era mulţumit că nu mai trebuia să-i privească trupul. Apoi, dăduse drumul la duş. Aburul, deşi îi îngreuna respiraţia, îi ţinea de cald. Se aşezase călare pe scaun, cu braţele sprijinite pe spătar, cu bărbia odihnindu-se pe braţe. Închisese ochii şi lăsase aburul fierbinte să-l toropească. Nu putea să doarmă şi ştia că nu trebuie, dar încerca să reducă activitatea creierului şi noianul de gînduri, printr-o simulare a somnului.

La început nici nu a auzit vocea ce venea din camera alăturată, din camera de odihnă A doua chemare l-a smuls din somnolenţă şi a sărit în picioare avînd grijă, din reflex, să nu răstoarne scaunul pe pardoseala duşului.

— Da? răspunse.

— Verificare de securitate, tovarăşe colonel, este important.

Era K.G.B.-ul, probabil, ultima verificare a lui Kontarski, ultima lui încercare de a da de urma agentului pe care îl suspecta că se află deja la Biliarsk.

— Ce doreşti?

— Să vă legitimaţi.

Gant intră în panică. Uitase documentele lui Voskov în buzunarul acestuia cînd îi vîrîse trupul în dulap, grăbit să scape cît mai repede de el. Acum; doreau să-i vadă actele, dacă nu le văd, vor vrea să-l vadă pe el...

Se întreba cu înfrigurare cum să blufeze pentru a ieşi din încurcătură. Reacţia nervoasă îl trezise de-a binelea, pulsul accelerat îi bătea în urechi şi i se părea dificil să respire normal. Din vastele lui rezerve de autocontrol, pe care nu şi le cunoştea decît pe jumătate şi care de aceea îl surprinseseră o dată în plus, ţîşni singura reacţie posibilă. Foarte clar, dincolo de panică, se gîndi că Voskov trebuia să fie un individualist, un tip răsfăţat care n-ar fi primit cu amabilitate o astfel de imixtiune.

Pe un ton răspicat şi iritat, spuse:

— Sînt sub duş, indiferent cine eşti. Ce naiba vrei cu întrebările astea prosteşti? Dincolo de perdeaua de plastic, în spaţiul strîmt şi plin de abur, vocea proprie i se păru slabă, nefirească şi neconvingătoare. Percepu tusea stînjenită şi plină de respect a tipului din camera de alături. Încercă să privească prin perdeaua de abur şi prin cea de plastic. În dreptunghiul luminos al uşii de la baie se detaşa o umbră. Nu erau mai mult de trei paşi între el şi acea umbră.

— Vă rog să mă scuzaţi, tovarăşe colonel, dar...

— Asta este iniţiativa dumitale personală, nu-i aşa soldat? Ţi-a dat colonelul Kontarski ordin direct să

controlezi această cameră şi să mă chestionezi? Îşi simţi vocea cîştigînd în putere şi aroganţă. Putea foarte bine să interpreteze partitura lui Voskov, aviatorul, era o partitură foarte asemănătoare cu propria lui aroganţă profesională, exprimînd propriul lui dispreţ pentru tot ce nu era aviaţie.

— Am primit ordine! mai auzi şi îşi dădu seama imediat că soldatul minţea.

Gant ezită cîteva momente şi apoi izbucni, cu vocea ca un lătrat.

— Ieşi afară, înainte să-ţi fac eu raport!

Aşteptă. Ştia că soldatul putea să-i vadă silueta prin perdeaua de plastic ce i se lipise de trup, înmuiată de căldură.

Se întrebă dacă tipul va îndrăzni să facă cei trei paşi ce-i separau pentru a se asigura. Îşi lăsase arma, automatul Makarov ce aparţinuse lui Cekov, în buzunarul halatului lui Voskov, care acum atîrna pe uşa camerei de baie. Se înjură în gînd pentru această scăpare şi, în acelaşi timp, se întrebă dacă ar fi în stare să-l omoare pe K.G.B.-ist cu mîinile goale, înainte ca acesta să poată trage un foc.

Momentul de încordare trecu. Din nou. Gant avu senzaţia de ceva masiv care îl strivea, a unei lumi ce se întorcea pe dos, lăsîndu-l epuizat, obosit şi stors.

— Vă rog să mă scuzaţi! Dar, fiţi atent! Tovarăşul colonel Kontarski ne-a dat ordin să tragem, tipul este periculos. Mult noroc la zbor, adăugă, cu intenţia de a-i intra pe sub piele. Gant simţea cum îl apucă migrena.

Abia a auzit uşa de la baie închizîndu-se în urma omului care fusese doar o umbră şi o voce. Cînd a realizat că pata de lumină şi soldatul au dispărut, a ieşit din cabina de duş şi s-a repezit la halatul lui Voskov. A luat arma cu amîndouă mîinile, apoi şi-a lipit metalul rece de tîmplă.

Îşi ridică mîna stînga în dreptul ochilor. Tremura uşor, dar ştia că este doar începutul. Pe faţă i se oglindea teama, ca şi cînd ar fi privit spre ceva exterior lui, ceva inevitabil faţă de care nu se putea apăra. Umerii i se prăbuşiră şi muiat de transpiraţie se aşeză pe scaunul de toaletă, cu capul

plecat şi coatele pe genunchi, arma atîrnîndu-i neglijent în mîinile moi.

Gant era îngrozit. Ştia că e pe punctul de a avea din nou coşmarul, că ultimele minute îl goliseră de rezervele lui de fanfaronadă, de automistificare şi stăpînire de sine. Acum, era o cîrpă, un vas gol în care coşmarul putea curge nestînjenit. Acum, nu-l mai putea opri.

Simţea cum muşchii picioarelor se înţepenesc. Ştia că trebuie să-şi şteargă transpiraţia şi să îmbrace costumul de zbor al lui Voskov cît timp se mai putea mişca, înainte ca paralizia, care întovărăşea inevitabil imaginile, să-l ţintuiască pe locul unde stătea. Încercă să se ridice, dar picioarele îi erau moi şi departe, tare departe de creier, pentru a-i primi comenzile. Se prăbuşi la loc pe scaun. Îşi lovi coapsele cu pumnii ca, pedeapsă pentru îndrăzneala de a nu-l asculta, se lovi cu patul armei, dar nu simţi mai nimic. Paralizia isterică se reîntorsese şi îl copleşea.

Era prins în capcană şi o ştia. Putea numai să spere că atacul şi coşmarul vor trece de la sine.

Putea să simtă mirosul de ars în nări, iar duşul pîrîia ca lemnul cuprins de flăcări. Putea să simtă mirosul de carne arsă...

Modul curtenitor în care Baranovici, Kreşin şi Semelovski fuseseră serviţi cu cafea şi sandwich-uri, chiar lîngă avion, semăna a bătaie de joc. În timp ce tehnicienii, inclusiv linguşitorul şi ironicul Grosch părăsiseră hangarul pentru a merge la restaurantul din clădirea alăturată, celor trei suspecţi li se ordonase, de către un tînăr ofiţer K.G.B. să rămînă pe loc. Gărzile stăteau, cu aparentă indiferenţă, la zece yarzi de ei.

În timp ce-şi sorbea cafeaua fierbinte, Baranovici era mulţumit că securitatea părea să nu ştie încă ce să facă cu ei. Dădeau impresia că au ales calea cea mai uşoară, mulţumindu-se să-i ţină sub strictă supraveghere. Baranovici îi zîmbi lui Kreşin ale cărui buze tremurară cînd încercă să-i imite gestul. Baranovici spuse:

— Ştiu, Ilia, că parcă am fi în faţa plutonului de execuţie aşa cum stăm cu spatele la avion, şi în faţa noastră, soldaţii cu armele gata să tragă.

Kreşin încuviinţă din cap şi înghiţi cu greutate încercînd din nou să zîmbească.

— Nu-ţi fie teamă, adăugă Baranovici în şoaptă.

— Nu reuşesc, Piotr, răspunse Kreşin.

— În ce mă priveşte, am renunţat cu mulţi ani în urmă la frică, dar atunci eram foarte tînăr şi trupul meu muritor nu însemna foarte mult pentru mine.

Îşi puse o mînă pe umărul lui Kreşin, care stătea lîngă el. Simţi cum trupul tînărului tremura uşor. Kreşin îşi ridică privirea spre el, dorind din tot sufletul să poată privi adevărul în faţă dar şi să-i spună minciuni liniştitoare. Baranovici îl privi cu tristeţe.

— O iubeşti chiar aşa de mult?

— Da… Ochii lui Kreşin se umplură de lacrimi şi îşi umezi buzele.

— Îmi pare tare rău, murmură Baranovici. O să fie mult mai greu pentru tine.

Kreşin păru că luase o hotărîre. Mîna lui Baranovici era încă pe umărul lui şi bărbatul mai în vîrstă simţi efortul muscular pe care îl făcea tînărul pentru a-şi controla tremurul.

— Dacă tu… dacă tu poţi face asta, atunci pot şi eu…

Spuse:

— Bine! Bea-ţi cafeaua şi încălzeşte-te. Gărzile de colo ar putea crede că ţi-e frică. Nu le da această satisfacţie, chiar dacă, pentru un om inteligent, acest lucru pare o copilărie…

— Ce facem acum? întrebă scurt Semelovski, parcă nerăbdător să termine odată cu totul, inclusiv cu viaţa lui. Mai avem foarte puţin timp. Kreşin şi cu mine am întîrziat cît s-a putut munca la „tail-unit” – dispozitivul special – dar acum este aproape gata.

Baranovici dădu afirmativ din cap.

— Înţeleg. Grosch, umbra mea, „ma bête noire[25]”, el, de asemenea, va intra la bănuieli dacă nu vom termina într-o jumătate de oră, poate ceva mai mult.

Mai luă o gură de cafea şi muşcă din sandwich-ul cu şuncă pe care-l comandase.

— Cred că v-aţi dat seama că prietenii noştii de colo ne fac cunoscut, aproape pe faţă, că jocul s-a terminat.

Privi la Semelovski.

— Bineînţeles că ne-am dat seama.

Probele armamentului reprezintă termenul limită pentru noi.

— Şi… nu-ţi pasă?

— Ţie îţi pasă? întrebă, ironic, Semelovski. Baranovici privi un moment la gărzile nemişcate, la fiecare din cele patru feţe ce priveau spre el. Ar fi vrut să răspundă afirmativ, să le explice că, pe măsură ce îmbătrîneşti, viaţa devine mai preţioasă şi nu invers. Că tinerii sînt cei care se sacrifică bucuros sau cu entuziasm pentru cauze bune sau rele. Ar fi vrut să le explice că bătrînii ţin foarte mult la viaţă, oricum ar fi ea. În schimb, simţind întreaga povară a responsabilităţii dar şi un fel de vinovăţie, dădu răspunsul pe care ştia că ceilalţi doreau să-l audă şi de care aveau nevoie.

— Nu, spuse…

Semelovski aprobă din cap:

— Ştiam asta.

Baranovici îşi înghiţi amărăciunea provocată de sentimentul vinovăţiei. El îi adusese în această situaţie din care singura ieşire însemna: celule, şi interogatorii, şi durere.

Baranovici era fără milă cu ceilalţi, dar mai întîi cu el însuşi. Se scutură de sentimentul de vinovăţie şi decise că ar putea, cel puţin să le asigure o moarte rapidă.

— Trebuie să provocăm incendiul despre care am vorbit acolo! Nu, nu priviţi în jur… lîngă cel de-al doilea prototip. Sub un pretext oarecare, unul dintre noi trebuie să se afle acolo la ora şi minutul pe care le decidem acum, împreună

[25] ma bête noire - omul pe care-l urăsc (lb. Fr)

şi la care vom începe operaţiunea. Care este părerea voastră care este momentul cel mai potrivit?

— Şase şi jumătate, cel mai tîrziu!

Semelovski replicase în felul lui brusc şi iritat.

— Am ştiut că aşa vei hotărî, mai adăugă.

— Este locul cel mai indicat, spuse Baranovici. Exact în zona din jurul celui de-al doilea prototip. După cum v-am mai spus, scoaterea din funcţiune a celui de al doilea avion va fi în avantajul prietenului nostru american. Bineînţeles, asta înseamnă că acest avion..., el bătu uşor cu palma fuselajul rece de lîngă el. Acest avion va fi deja afară din hangar. Dacă Gant apare la momentul potrivit şi urcă în carlingă, nimănui nu-i va trece prin cap să-l legitimeze sau să-i ceară să-i arate faţa. Le pîndi reacţiile şi le văzu ochii. Ştiau că moartea lor este inevitabilă.

Semelovski încuviinţă din cap, îndulcindu-şi trăsăturile feţei. Spuse:

— În ce mă priveşte, n-am deloc chef ca bruta aceea, colonelul Kontarski, să-şi verse furia unei cariere ruinate pe pielea mea.

— Înţelegi ce vreau să spun, Ilia? întrebă Baranovici.

Tînărul rămase tăcut cîteva secunde, apoi spuse:

— Da, Piotr Vasilievici, înţeleg.

— Bine! Ţi-ai luat arma?

Kreşin încuviinţă.

— Bine. Asta înseamnă că dumneata, Maxim Ilici, va trebui să pui focul. În plus, adăugă zîmbind, dumneata arăţi cel mai inofensiv.

— Hm! Foarte bine. La şase şi zece, mă voi scuza şi mă voi duce la toaletă. Dacă vreunul din gardă va dori să mă întovărăşească... Cu atît mai rău pentru el!

Bătrînelul chel părea ridicol aşa cum îşi bomba pieptul îngust şi îşi îndrepta umerii, de obicei încovoiaţi. Şi totuşi, Baranovici ştia că Semelovski era foarte capabil să ucidă, dacă trebuia. Într-un anume fel, el era cel mai disperat din ei trei, iar zelul lui de non-convertit mereu la fel de puternic. Semelovski era un cruciat.

— Vei ucide soldatul numai dacă este necesar, îl atenţiona Baranovici. N-am vrea să fii rănit.

— Nu înainte să pun focul, nu? Ochii lui Semelovski sclipiră.

Baranovici sesiză nota de provocare din comportarea omuleţului, un fel de bravadă pe care acesta o mai încercase, deşi Baranovici n-o ştia, la poarta de intrare, cînd Gant era ascuns în portbagajul maşinii lui.

— Nu, nu înainte! scăpă Baranovici, într-un moment de sinceritate parţială… Cînd te vei întoarce de la toaletă, vei găsi tot materialul de care ai nevoie aşezat lîngă peretele hangarului, în spatele prototipului doi, cîteva butoaie cu combustibil.”

— N-am nevoie să mi se spună cum trebuie să provoc un incendiu, Piotr Vasilievici, spuse Semelovski furios.

— Foarte adevărat. Dar să fie mare şi strălucitor.

— Va fi!

— La şase şi douăsprezece minute, spuse Baranovici. Apoi, tu şi cu mine, Ilia, va trebui să barăm accesul spre cel de al doilea avion pînă cînd vîlvătaia va fi suficient de mare ca să atragă toate gărzile, absolut toate. Înţeles?

— Da. Noi… facem parte din distracţie?

Baranovici încuviinţă. Privea peste fuselajul avionului cînd auzi vocile celor ce se întorceau, răsunînd în hangar.

— E timpul să ne întoarcem la lucru, spuse.

Îşi privi ceasul.

— Numărătoarea inversă începe acum, mai spuse. Este cinci şi douăzeci şi trei de minute. Sincronizaţi-vă ceasurile cînd puteţi s-o faceţi fără să fiţi observaţi.

Se mai uită o dată la cei doi tovarăşi şi ochii i se umeziră.

— Noroc bun, prieteni, spuse şi le întoarse spatele, începînd să urce scara.

Kreşin îi privi spatele o clipă şi apoi îl urmă pe Semelovski spre coada avionului. Se uită o singură dată în direcţia gărzilor, care dădeau raportul ofiţerului.

Concentrează-ţi ura asupra lor, îşi spuse. Urăşte-i şi urăşte ceea ce reprezintă şi ceea ce fac. Urăşte-i…

Kontarski se uită la ceas. Era ora şase şi şapte minute. Tocmai primise o înştiinţare de la Centru că avionul Tupolev TU-144, în care se aflau Primul Secretar, Şeful K.G.B.-ului şi Mareşalul Forţelor Aeriene Sovietice, părăsise Moscova şi trebuia să aterizeze la Biliarsk la ora şase-treizeci. Kontarski fusese profund zguduit de această veste. Avionul nu era aşteptat decît după ora nouă. Nu putea face altceva decît să se întrebe de ce Primul Secretar îşi grăbise sosirea. Bănuia că este un fel de presiune ce se exercita asupra lui, o insultă calculată. Turnul fusese anunţat să fie pregătit pentru a dirija aterizarea. Nu mai putea să facă nimic altceva decît să mai încerce să-l contacteze pe Priabin şi, prin el, să obţină date suplimentare despre agentul străin care pătrunsese în Biliarsk şi încă nu fusese prins.

Într-o cameră goală din clădirea rezervată forţelor de securitate, o echipă de tineri aparţinînd K.G.B.-ului analiza rapoartele patrulelor care cercetaseră cu de-amănuntul întreaga arie a proiectului. Cercetarea finală tocmai se încheiase. Ca şi celelalte, nu dăduse nici un rezultat.

Sub ei, într-o cămăruţă cu pereţi albi şi lumini puternice, erau interogaţi Derkov şi soţia lui. Fiecare din ei fusese martor la chinurile celuilalt şi nici unul nu le spusese ceea ce ei ar fi dorit să ştie. Kontarski era incapabil să admită posibilitatea că cei doi nu ştiau nimic important. Fuseseră mult prea multe frustrări şi prea mulţi complici neştiutori. Pentru el ca şi pentru cei care îi interogau, zarzavagiul şi nevastă-sa erau doar încăpăţînaţi.

Doctorul folosise drogurile. Acestea ruinaseră, aproape imediat, mintea bărbatului, cufundîndu-l într-o stare profundă de inconştienţă din care ieşise complet incoerent. Femeia, în ciuda durerii pe care i-o provoca starea soţului ei, refuza încă să trădeze atît locul unde se afla agentul cît şi identitatea acestuia. Kontarski îi ordonase doctorului să folosească din nou pentatolul, dar acesta refuzase. Kontarski se înfuriase cumplit, suspectîndu-l pe doctor că folosise doze prea mici.

Degetele lui Kontarski băteau cu nerăbdare în tăblia mesei în timp ce aştepta să i se facă legătura cu biroul lui de la Centru. Priabin nu era de găsit. Legătura i-a fost comutată la sala computerului. În timp ce aştepta, ochii lui cercetară chipurile bărbaţilor din echipă, aplecate deasupra meselor, cea mai mare parte dintre ei în cămaşă, obosiţi, extenuaţi. Nici unul dintre ei nu găsise răspunsul, nici unul nu sugerase o nouă posibilitate. Kontarski resimţea amărăciunea şi supărarea unui om care vede cum, în propriile mîini, aurul se transformă în cenuşă. Toată noaptea avusese senzaţia că trebuie numai să întindă mîna ca să poată prinde adevărul. Dar fiecare răspuns, fiecare sursă de informaţii se sfărîmase între degetele sale. Se simţea prins în capcană.

Cînd în sfîrşit, răspunse superiorului său, Priabin era gîtuit de emoţie. Kontarski îi auzea vocea clar deşi cu o oarecare nuanţă de depărtare ceea ce ar fi putut să-i dea această impresie de exaltare. Propriul lui stomac se strînsese nervos la ideea unei posibile soluţii.

— Tovarăşe colonel, am reuşit. L-am identificat! Îl auzi pe Priabin spunînd.

— Tovarăşe colonel, mă auziţi?

— Repede, Priabin, spune-mi!

Unul sau două din capetele cele mai apropiate îşi ridicară privirile la sunetul gîtuit al vocii lui Kontarski. Simţeau şi ei că sosise momentul revelaţiei.

— E pilot… Mitchell Gant, un american…

— American? repetă mecanic Kontarski.

— Da. Un membru al escadrilei lor de MIG-uri, aceea pe care americanii au înfiinţat-o pentru a-şi antrena piloţii pentru lupta împotriva avioanelor ruseşti; ei o numesc grupa „Apache”, denumită de noi şi de Forţele Aeriene ale Armatei Roşii ca escadrila „Mirror[26]”.

— Continuă, Priabin. De ce el?

---

[26] Mirror – oglindă (lb. engl.); escadrila-oglindă fiind replica americană a escadrilelor sovietice de MIG-uri, creată de americani pentru a-şi antrena piloţii.

— E clar că americanul cunoaşte foarte bine avionul. Este o alegere nimerită pentru sabotaj sau pentru analiza informaţiilor. Probabil că intenţionează o inspecţie amănunţită a avionului.

La capătul firului se aşternu liniştea. Adevărul, imens şi copleşitor, îi izbi pe amîndoi în acelaşi moment. În tăcerea prelungită, vocea lui Kontarski căzu ca o piatră.

— El... el nu poate avea intenţia să...?

— Nu, sigur că nu. Nu puteau fi aşa de naivi să creadă că pot ieşi de aici cu aşa ceva!

Vocea lui Kontarski tremura cînd spuse:

— Mulţumesc, Dmitri, mulţumesc. Bine lucrat! Receptorul a zăngănit stîngaci cînd l-a pus în furcă.

Kontarski privi peste capetele echipei pentru cîteva momente şi apoi, ridică din nou receptorul. Formă numărul postului de gardă al hangarului.

— Cernik, tu eşti? Arestează-i pe Baranovici şi pe ceilalţi. Acum!

— Aveţi noutăţi?

— Da, la dracu, am noutăţi! Ei trebuie să spună unde se găseşte agentul şi imediat. Şi nu lăsa pe nimeni lîngă avion. Pe nimeni, înţelegi?

— Da, înţeleg. Cernik pusese receptorul în furcă.

Kontarski privi din nou prin cameră la bărbaţii din jurul mesei, cufundaţi în munca lor inutilă. Se uită la ceas. Ora şase şi unsprezece minute. Răcni un ordin.

— Cîţiva dintre voi, nu, mai bine toţi! Coborîţi în hangar, acum, nu, mai bine jumătate din voi acolo, restul controlaţi această clădire, repede!

Toţi s-au repezit să-şi ia hainele, să-şi verifice armele. O voce îndepărtată spuse:

— Ce căutăm?

— Un pilot, pe dracu, un pilot! Vocea lui Kontarski urcase cu o notă, devenind ascuţită, aproape isterică.

Baranovici remarcă silueta firavă a lui Semelovski, ieşind de la toaleta din capătul hangarului. Omuleţul închise uşa şi începu să traverseze hangarul. Baranovici aşteptă. Un

soldat din gardă îl întovărăşire pe Semelovski la toaletă. Baranovici se întreba dacă şi acesta va apare în cadrul uşii.

Semelovski ajunsese în umbra lui PP-2 şi soldatul tot nu se vedea. Baranovici zîmbi, un zîmbet sălbatic şi triumfător. Probabil că Semelovski îl omorîse folosindu-se de vreo cheie mecanică sau de vreun lemn. Îşi descheie halatul alb pe care şi-l pusese peste salopetă pentru a-i ascunde automatul ce-l purta la centura pantalonilor. Apoi încuviinţă din cap, fără să privească în direcţia lui Kreşin. Ştia că acesta pîndea semnalul lui.

Terminaseră munca la avion, puţin după ora şase. Grosch, suspectînd că Baranovici întîrzia cu bună ştiinţă să termine lucrul, dar punînd-o în mod greşit pe seama fricii, se întorsese la restaurant, împreună cu cei mai mulţi dintre tehnicienii şi şefii de echipe tehnice. Unul dintre aceştia din urmă, Pilac, un expert în electronică, ca şi Baranovici, trecuse în mod deliberat pe lîngă el, salutînd cu capul în direcţia lui şi privindu-l neajutorat. Baranovici fusese mişcat de acest gest, în ciuda zădărniciei lui.

Îşi vîrî mîna în buzunarul halatului şi căută butonul transmiţătorului miniaturizat. Neauzit în jur, acesta transmise semnalele scurte către aparatul prins pe braţul lui Gant, la fiecare secundă un semnal. Aceste semnale îl informau pe Gant că diversiunea începuse. Cînd Baranovici apăsă a doua oară pe buton, semnalele scurte se transformară într-un sunet continuu. Acesta era momentul cînd Gant trebuia să-şi croiască drum spre hangar, cît mai repede cu putinţă. Îşi întoarse capul pentru a aprecia distanţa dintre el şi cel mai apropiat soldat. O aprecie la aproximativ douăzeci şi cinci de yarzi. Numără patru soldaţi care, în ciuda orei matinale, nu păreau nici obosiţi şi nici plictisiţi. Fuseseră prea des schimbaţi tocmai pentru a preveni oboseala şi plictiseala. Privi spre celălalt capăt al hangarului. Cu toate simţurile ascuţite, detectă flacăra brichetei lui Semelovski. Aproape imediat, izbucniră flăcările. N-a mai avut timp să vadă

silueta aplecată a lui Semelovski şi nici să afle dacă prietenul lui fusese prins de vîlvătaie.

Se întoarse, scoţîndu-şi arma. Chiar înainte ca flăcările să se înalţe la acoperişul hangarului, se auziră strigăte în spatele lui. Proptindu-şi automatul pe antebraţul stîng, îl împuşcă în stomac pe soldatul cel mai apropiat şi se îndreptă rapid spre Kreşin şi spre celălalt capăt al hangarului. Un glonte atinse fuselajul deasupra capului său în timp ce alerga încovoiat, iar cineva striga să se oprească focul care ar putea cuprinde avionul. Şi-a zîmbit sieşi în timp ce se apropia de silueta imobilă a lui Kreşin şi amîndoi alergară spre incendiu, împreună cu alte siluete.

Sirena de alarmă a început să sune şi, în ciuda exerciţiilor de stingere mereu repetate, Baranovici avea impresia unui val de oameni care se precipită în direcţia flăcărilor. Înregistra o imagine confuză şi zguduitoare a unei siluete firave într-un halat alb, arzînd ca o torţă, şi ştiu că era Semelovski. Îşi puse automatul în buzunar şi umăr la umăr cu Kreşin, se opri într-un grup de intervenţie, dogoarea flăcărilor izbindu-i faţa ca vîntul fierbinte al deşertului. Căută butonul transmiţătorului din buzunar, rugîndu-se ca semnalul continuu de acum să ajungă la Gant. Împins într-o parte de un soldat care tîra după el un furtun şi apoi de un altul, privi la ceas. Şase şi treisprezece minute. Se uită peste umăr. Peste capetele mulţimii ce se înghesuia în spatele lui, putu să vadă soldatul de lîngă FIREFOX şi văzu, de asemenea, lanţul de securişti care înconjura avionul. Îşi dădu seama că aflaseră sau ghiciseră scopul diversiunii, cine era agentul de la Biliarsk şi care erau intenţiile acestuia.

Nu ştia cum, dar distracţia fusese luată drept ceea ce şi era de fapt, iar MIG-ul nu fusese lăsat, nici un moment fără pază. Putea să vadă silueta scundă a lui Cernik dirijînd formarea lanţului de soldaţi în jurul avionului şi pe ofiţerul însărcinat cu securitatea hangarului, desfăşurîndu-şi oamenii pentru stingerea incendiului. O voce răzbătu în megafon, peste zgomotul flăcărilor, trezind spectatorii care păreau să fi uitat pericolul ce-i

ameninţa. Focul se întinsese rapid pe podeaua hangarului, ca lava scuipată de vulcan, ajunsese dedesubtul celui de al doilea avion şi o perdea de fum începuse să-i înghită pe soldaţii din primele rînduri, cu furtunurile şi stingătoarele lor cu tot.

Vocea din megafon ordonă tuturor privitorilor să părăsească zona, reuşind să acopere tărăboiul făcut de sirena de alarmă şi de autotunul cu spumă, adus în grabă, în haosul din hangar, de la depozitul alăturat.

Mai trebuia făcut un singur lucru, îşi zise, în timp ce, cu spatele, la flăcări, observa atît înaintarea autotunului cît şi graba soldaţilor nou-veniţi, care ieşiseră din gardă, dar fuseseră rechemaţi. Îl căutau pe el şi pe Kreşin. Mai trebuia făcut un lucru, să rupă cercul din jurul MIG-ului şi, dacă era posibil, să-l atragă în altă parte. Începu să se mişte în direcţia valului de spectatori care se retrăgeau pe măsură ce autotunul îşi croia drum printre ei. Aruncă o privire spre uşa prin care ştia că trebuia să pătrundă Gant în hangar. Dar, nici urmă de american.

La început, semnalul transmiţătorului a fost doar un tic muscular pentru Gant cufundat cum era în flăcările coşmarului. Era încă aşezat pe scaunul de toaletă, cu trupul ţeapăn şi imobil, lac de transpiraţie. Ceva îi pulsa în braţ, era sigur de asta, dar nu-şi putea mişca mîna să se scarpine, sau să se frece. Coşmarul era pe sfîrşite şi aştepta, răbdător, eliberarea. Nu trebuia să se mişte, nu trebuia să lupte. Fusese cumplit, dar acum răul era în descreştere, imaginile erau din ce în ce mai dispersate.

Semnalul îşi făcu loc în mintea iui; la fiecare secundă un sunet scurt. O parte din creierul lui Gant, aceea care întotdeauna observa cu detaşare progresele crizei, incapabilă să o împiedice, să o potolească, realiză că este vorba de un semnal, un semnal a cărui semnificaţie degetele lui înţepenite se străduiră să o descifreze. O alertă, dar nu cea obişnuită pentru o decolare de alarmă.

Dintr-odată, cu o claritate înfricoşătoare, a ştiut ce era. Imaginea FIREFOX-ului, aşa cum îl văzuse într-una din

fotografiile pe care le studiase, se înşuruba în faţa lui, apoi îşi aminti carlinga simulatorului pe care îl construiseră pentru el şi pe care învăţase... Ştia ce era. Baranovici. Printre flăcări, îi văzu figura înţeleaptă, iradiind bunătate şi o înţelepciune olimpică.

Pulsaţia şi sunetul se suprapuseră. Receptorul de pe braţul lui însemna Baranovici. Instrucţiunile se filtrau haotic spre creierul lui, precum pietricelele căzînd neregulat într-o apă întunecată. Sunetele scurte şi repetate însemnau: fii pregătit, aşteaptă sunetul continuu. Iar sunetul continuu însemna... Însemna... intrarea imediată în acţiune.

Încercînd să se mişte, simţi că trebuie să înfrunte un val uriaş, care îl ţinea ţintuit pe locul unde se afla. Se luptă, încercă din nou să se ridice şi, a reuşit!

Camera de baie reveni prea brusc la verticală; îşi scutură capul încercînd să-şi descleşteze muşchii gîtului şi îşi trecu mîinile înţepenite peste obraji. Avea senzaţia că se întoarce din morţi, senzaţie mult mai rea decît atunci cînd revenea din expediţiile iluzorii produse de narcotice, infinit mai rea.

Apa duşului, curgînd încă, era înregistrată de creierul lui numai ca un sunet îndepărtat, neavînd nimic comun cu trosnetul flăcărilor. Întotdeauna în trecut, îi fusese teamă să se mişte ca acum, înainte de epuizarea de la sine a crizei. Acum, însă, ştia că trebuie.

Deschise uşa de la baie, mîna lui, ca o gheară îngheţată, prinzînd clanţa cu stîngăcie. Trînti uşa în urmă. Subit, simţi o durere surdă şi îndepărtată, în coapsă. Privi în jos. Muşchiul era brăzdat de o zgîrietură. Presupunea că şi-o făcuse singur, înainte de toate astea, timpul de atunci părîndu-i-se ca aparţinînd unei alte vieţi.

Traversă camera păşind rigid către dulapul unde îşi reamintea că lăsase costumul de zbor al lui Voskov. Trebuia să se îmbrace...

Sunetele scurte însemnau, aşteaptă sunetul continuu. Sunetul continuu însemna intrarea imediată în acţiune. Baranovici îi zîmbea; revăzu acel moment din camera lui

Kreşin şi pe bărbatul cu părul alb ţinînd ceaşca fierbinte cu cafea în căuşul palmei. Îi vedea faţa dintr-un unghi ciudat, ca şi cînd el, Gant, ar fi stat întins pe pat.

Scăpă costumul din mîinile rigide şi stîngace. Se aplecă să-l ridice şi drumul pînă la podea i se păru lung şi obositor. Şi-a desfăcut aparatul de pe braţ şi l-a fixat pe uşa dulapului. Apoi începu să se lupte pentru a-şi vîrî membrele, încă rigide, în veşmîntul lipsit de elasticitate. Transpiraţia curgea şiroaie.

Un alt sunet îi atrase atenţia încă învăluită în ceaţă; o alarmă, o alarmă de incendiu, era, sigur. Atunci îşi dădu seama în ce consta diversiunea despre care pomenise, în treacăt, Baranovici. Ştia, de asemenea, că incendiul însemna că trebuia să-şi sporească eforturile, să se grăbească. Intrase într-o etapă nouă. Continuă să se lupte cu costumul de suprasarcină, acel costum presurizat care constituia singura lui protecţie împotriva efectelor dezastruoase ale forţelor gravitaţionale la care va fi supus în FIREFOX. Treaba cerea mai multă îndemînare decît era el capabil în acel moment. Totuşi, trebuia făcută cum trebuie, altfel, l-ar putea omorî tot atît de sigur ca oricare altă defecţiune mecanică a avionului. Chiar mai sigur. Încercă să se concentreze.

Nu era uşor, dar îi era familiar. Ştia ce făcea. Se forţă să fie atent, propria lui respiraţie răsunîndu-i în urechi.

Semnalele scurte înseamnă să fie pregătit. „Aşteaptă sunetul continuu care înseamnă intrarea imediată în acţiune!” îi spusese Baranovici.

Într-un tîrziu, a terminat. Costumul era fierbinte şi lipicios din cauza transpiraţiei. N-avusese timp să-şi pună haine uscate pe dedesubt. Luă casca de zbor de pe raft şi privi în interiorul ei. Nu avea nimic de verificat la contactele şi senzorii sistemului telepatic. Toate fuseseră verificate de Baranovici cu o zi înainte.

Îşi puse casca; coborî vizorul şi imaginea flăcărilor reapăru în imaginaţia lui, un ultim efort al coşmarului de a-l înhăţa din nou.

„Aşteaptă semnalul continuu care înseamnă intrarea imediată în acţiune”, îi murmură Baranovici peste zgomotul produs de flăcări.

Realiză că sunetul scurt şi, repetat încetase. De la receptorul fixat pe dulap venea un singur sunet continuu şi ascuţit. Întinse mîna şi de pe raftul din dulap luă componentele fostului său aparat de radio. Se uită la micul obiect negru, care, acum cînd nu mai era mascat de tranzistori şi baterii, părea un portţigaret.

Semnalul continuu înseamnă intrarea imediată în acţiune. Se îndreptă rapid către uşă.

Ca la comandă, mulţimea se retrăsese cît mai departe de cei doi evrei. Aceştia erau singuri şi stigmatizaţi. Nu exista un loc unde să se ascundă, nici un adăpost pentru ei. O trupă de soldaţi avansa în semicerc, croindu-şi drum prin fumul care umplea hangarul şi care se rostogolea în valuri spre uşile deschise. Capul lui Cernik dispărea în spatele portavocii, dar puteau să-i audă glasul, amplificat mecanic, adresîndu-li-se:

— Depuneţi armele, acum, sau voi da ordin să se tragă.

— Depuneţi armele, imediat!

Nu mai erau multe de făcut. Maşina de intervenţie intrase în funcţiune şi echipele de pompieri inundaseră avionul şi podeaua cu spumă, înăbuşind focul lui Semelovski şi rugul lui funerar. În jurul celor doi erau acum oameni, dar toţi se îndepărtau ca de ceva contaminat, bărbaţi în halate albe, alţii în salopete, tehnicieni şi savanţi, toţi cei care alergaseră spre incendiu şi care acum se retrăgeau ca un val de reflux. Baranovici şi Kreşin erau prinşi între lanţul soldaţilor care înaintau şi cel al pompierilor din spatele lor. Baranovici percepu scăderea temperaturii imediat ce spuma înăbuşise focul de sub cel de al doilea MIG. În jurul primului prototip, în jurul avionului lui Gant, cercul soldaţilor se subţiase, dar nu dispăruse. Nu toţi îşi părăsiseră posturile.

Unde era Gant? Apăsă din nou butonul transmiţătorului. Semnalul continuu trebuia să-l fi adus pînă acum, Dacă nu

apărea în următoarele secunde în uşa hangarului, gărzile îi vor aresta şi se vor regrupa în jurul avionului. Flancurile argintii ale avionului reflectau flăcările care mureau. Rezervoarele de combustibil ale celui de al doilea MIG nu luaseră foc aşa cum sperase Baranovici. Din fericire pentru sovietici, acesta va putea zbura.

Simţea zgomotul din spatele lui împingîndu-l cu o forţă aproape fizică. În faţă era un con de linişte în vîrful căruia se aflau el şi Kreşin, iar semicercul de soldaţi ce înainta îi învăluia încet. Era una dintre cele mai puternice imagini din viaţa lui, soldaţii care se apropiau şi liniştea aproape materială care îl înconjura.

Răsună o împuşcătură şi zgomotul ei păru, de asemenea, că vine de departe. Văzu unul din soldaţi căzînd şi pe altul clătinîndu-se. Era prea uşor să-i împuşti, se pomeni gîndindu-se. Înaintează în şir prea compact, aşa înaintaseră şi nemţii în luptele de la Stalingrad, prea umăr la umăr... Creierul lui nu-i comandase să deschidă focul. Propriul lui automat rămăsese în buzunar, nefolosit.

— Depuneţi armele, sau dau ordin să se tragă! se auzi aceeaşi voce îndepărtată şi mecanică.

N-a auzit ordinele, dar a văzut flăcările puştilor şi a simţit, mai mult decît a văzut, cum Kreşin se prăbuşeşte. Apoi, cu disperare crescîndă şi cu o repulsie subită faţă de moartea iminentă, şi-a simţit propriul trup izbit de gloanţe, iar halatul lui alb se acoperi cu găuri întunecate. Se simţi dintr-o dată bătrîn. Se clătină, nesigur pe propriul său echilibru. Făcu cîţiva paşi înapoi şi se lăsă la întîmplare pe podea, ca un copil care a ratat prima lecţie de mers. Apoi i se păru că luminile din hangar s-au stins şi se rostogoli pe o parte ca o păpuşă dezarticulată. În momentul în care obrazul i s-a izbit prosteşte de podeaua de beton, îşi ţinu ochii strîns închişi pentru a evita clipa teribilă a morţii şi nu-l văzu pe Gant, o umbră neclară în costumul verde de zbor apărînd la uşa de intrare în hangar. Baranovici muri convins că americanul nu va mai ajunge.

Din locul unde stătea. Gant putu să vadă ceva într-un halat alb, zăcînd pe pămînt şi semicercul compact de

soldaţi care se apropia precaut de acel ceva. Mai văzu capul blond al lui Kreşin şi trupul prăbuşit al acestuia zăcînd în acea atitudine lipsită de poză, caracteristică morţii violente. Avionul se afla la treizeci de yarzi depărtare, nu mai mult.

Fusese un incendiu la celălalt capăt al hangarului. Putea să vadă cele două maşini de incendiu şi conturul celui de-al doilea prototip sub stratul gros de spumă. Se îndepărtau toate materialele care alimentaseră incendiul şi care mai mocneau încă. Realiză că, deja, personalul din hangar era pe punctul de a-şi întoarce atenţia spre FIREFOX. Era aproape prea tîrziu. Pretextul pentru evacuarea numărului unu din hangar nu-şi mai avea sensul pentru că incendiul fusese stins. Văzu flăcările izbucnind lîngă peretele hangarului şi auzi explozia butoiului cu combustibil. Îi văzu pe pompieri repezindu-se într-acolo. Cel de-al doilea prototip era departe de flăcări, dar oamenii care îl remorcaseră cu un tractor se grăbiră să-l îndepărteze şi mai mult. Aceasta era şansa lui.

Picioarele îi erau încă ţepene, rebele, în urma paraliziei epileptice din timpul coşmarului, dar se forţă să le mişte, să parcurgă cei treizeci de yarzi de beton pînă la FIREFOX.

Scara pilotului pe care o folosise Baranovici pentru a superviza munca lui Grosch, era încă acolo şi începu s-o urce. Cînd să intre în carlingă, o voce îi strigă de jos:

— Colonele Voskov!

Privi în jos şi încuviinţă din cap spre faţa tînără, zăpăcită şi transpirată de la piciorul scării. Tînărul era în uniformă de subofiţer K.G.B. În mînă îşi ţinea automatul.

— Da, spuse.

— Ce faceţi, tovarăşe colonel?

— Ce dracu crezi că fac, idiotule? Vrei ca şi acest avion să fie avariat ca şi celălalt? O să-l scot de aici, asta o să fac! Îşi săltă picioarele peste prag şi ateriza pe scaunul pilotului. În timp ce încă mai privea spre tînărul subofiţer K.G.B., îşi fixă chingile paraşutei şi se legă în scaun.

Tînărul se dăduse cîţiva paşi înapoi ca să-l poată vedea mai bine. Datorită vizorului căştii de zbor şi a măştii de

oxigen, îi era imposibil să afirme că în scaunul pilotului nu se afla colonelul Voskov. Nu ştia ce atitudine să ia. Era foarte adevărat că cel de-al doilea MIG-31, remorcat de tractor, părăsise colţul hangarului şi se îndrepta spre el şi că, deşi situaţia părea sub control, mai erau încă explozii şi fum şi flăcări. Cernik le spusese că nimeni, din ordinul expres al colonelului Kontarski, nu avea voie să se apropie de avion. Oare, ordinul îl privea şi pe pilot?

Gant îl uită pe K.G.B.-ist şi începu rapid, verificările dinaintea pornirii. Îşi conecta echipamentul radio şi de comunicare găsind instinctiv locul prizei ca şi cînd ar fi zburat dintotdeauna pe FIREFOX. Simulatorul ce fusese construit la Langley, Virginia, la cartierul general al C.I.A.-ului, după descrierile şi fotografiile trimise de Baranovici dar şi după proiecţiile computerului, îşi dovedeau, acum utilitatea. Apoi, îşi conecta casca la sistemul de armament, folosind o mufă obişnuită ca pentru radio. Împinse mufa la locul ei, în cotiera scaunului catapultabil. Acesta era cel mai sofisticat lucru din sistemul de armament al MIG-ului. Dacă ar fi fost nevoit să se catapulteze, putea să acţioneze mecanismul de distrugere a sistemului şi astfel, nici o parte, nici un fragment din armamentul avionului sau din sistemul de control al acestuia nu putea cădea în mîinile inamicului.

Privi rapid la subofiţerul K.G.B., ca şi cum ar fi citit unul din aparatele de bord. Tînărul părea încă perplex, fără tragere de inimă. Gant îşi conecta alimentarea cu oxigen şi oxigenul de rezervă. Apoi conectă scafandrul costumului de suprasarcină – un tub care pornea din costumul lui depresurizat, chiar de sub genunchiul stîng. Prin acest tub aerul va intra în costum pentru a contracara efectele creşterii acceleraţiei gravitaţionale asupra presiunii sîngelui şi-l va proteja împotriva efectului virajelor, picajelor sau accelerării bruşte… Precaut, îl testă. Simţi aerul pătrunzînd rapid în costum şi verifică aparatele de măsură care confirmau funcţionarea lui promptă. Funcţiona.

Ştia că simplificase la maxim rutina dinaintea decolării dar nu-şi putea permite să mai întîrzie nici o secundă. Ochii îi fugeau pe aparatele de control: flapsuri, frîne şi combustibil. Rezervoarele de combustibil erau pline şi trebuiau să fie pentru că, aşa cum stătea acolo, nu ştia nici natura şi nici poziţia punctului de realimentare.

Mai avea de făcut un lucru. Dintr-un buzunar lateral scoase componentele tranzistorului-radio şi cu ajutorul unei benzi adezive fixă cutia neagră şi subţire, special construită la Farnborough, pentru această misiune, în colţul tabloului de bord, rugîndu-se în tăcere ca ea să nu fi fost avariată în ultimele trei zile. Dacă a fost, nu va şti niciodată.

Era gata. Toată această rutină îi luase cîteva secunde. Cel de-al doilea FIREFOX se afla la cîţiva yarzi depărtare şi era tras de un tractor. Avea doar un singur argument pentru a-l convinge pe omul de jos. Se aplecă din carlingă şi îi făcu semn cu mîna să se îndepărteze, strigîndu-i:

— Dacă mai stai acolo, o să rămîi fără cap! Îşi trecu un deget peste gît, arătînd în spate spre aripă şi spre prizele de aer ale motoarelor. Tînărul se uită, înţelese şi instinctul de conservare îl făcu să se îndepărteze, luînd şi scara cu el.

Gant zîmbi, se relaxă şi îşi concentra atenţia asupra avionului. Privirea îi alunecă spre uşa hangarului prin care el însuşi intrase, probabil cu un minut în urmă. Îl văzu pe Kontarski, cu faţa albă şi cu braţul întins, arătînd spre el. Erau şi alţii cu ei, probabil vreo şase, îngrămădiţi în spatele lui. Cu un gest reflex apăsă pe butonul de comandă al cupolei şi aceasta coborî blocîndu-se electronic. Apoi o blocă manual ca o măsură standard de asigurare dublă. Era izolat în interiorul maşinii. O parte din ea.

Confuzia, letargia, coşmarul, toate îl părăsiseră acum şi, în mod curios, nu se simţea nici exaltat. Era numai o maşinărie în interiorul unui mecanism mai mare. Exaltarea va veni, probabil, mai tîrziu.

Verifică presiunea aerului în interiorul carlingii; apoi, aplecîndu-se în faţă, puse simultan sub sarcină declanşatoarele de aprindere, cuplă motoarele auxiliare de pornire, deschise ventilul de înaltă presiune şi apăsă starterul.

Sunetul unei explozii duble la jumătatea fuselajului, asemănător zgomotului produs de un tun de mare calibru, i-a anunţat funcţionarea cartuşului de pornire. Două rotocoale de fum negru ţîşniră din motoare. Urmă un huruit din ce în ce mai puternic pe măsură ce uriaşele turbine intrau în funcţiune; alinie instrumentele giroscopice[27]. Spot-ul[28] luminos ce clipea la bord îi semnală că uitase pompele auxiliare de combustibil; le puse în funcţiune şi spot-ul dispăru. Deschise progresiv gazele pînă cînd acul indicator al aparatului de turaţie ajunse la douăzeci şi şapte de procente pe scală; îl stabiliza acolo. Aruncă o privire prin geamul lateral. Kontarski şi doi dintre oamenii lui, galvanizaţi parcă de explozia cartuşului de pornire, alergau spre avion dar, în comparaţie cu rapiditatea manevrelor lui şi promptitudinea cu care răspundea avionul, se mişcau prea încet pentru a-l mai putea opri acum. Văzu o puşcă ridicată şi ceva ricoşa şuierînd pe cupola carlingii, fără să producă vreo stricăciune.

Cu un ochi pe indicatorul J.P.T.[29], deschise şi mai mult gazele, pînă cînd turaţia urcă la cincizeci şi cinci de procente iar şuieratul jeturilor crescu reconfortant. În acest moment, slăbi frînele.

FIREFOX-ul, care apăsase din greu pe saboţii de frînă, făcu un salt înainte drept spre uşile hangarului prin care Gant putea să vadă ivindu-se zorile şi cerul luminîndu-se.

---

[27] giroscop - dispozitiv a cărui axă, în timpul unei rotaţii rapide, păstrează întotdeauna aceeaşi direcţie, indiferent de mişcarea în care este antrenat. Intră în categoria instrumentelor care indică o direcţie fixă (de ex. girobusola) servind la stabilizarea vehiculelor în mişcare, în navigaţie, aviaţie, astronautică.

[28] spot – pată,punct (lb.engl.)

[29] J.P.T. - jet pipe temperature. Temperatura ajutajului de reacţie. (lb.engl.)

Observă cum mai mulţi bărbaţi alergau spre uşi cu intenţia de a le închide, dar şi ei se mişcau cu greutate, cu o încetineală absurdă. Oricum, se treziseră prea tîrziu, mult prea tîrziu. Mai verifică o dată aparatele de bord şi pompele auxiliare, iar în următoarele secunde ţîşnea prin uşile hangarului şi în sfîrşit pe pista de rulare. În oglindă văzu siluetele alergînd, gesticulînd şi rămînînd ridicole în spatele lui, în timp ce FIREFOX-ul rula spre pista de decolare.

Din frîne şi palonier întoarse avionul spre pista de decolare. În timp ce-l îndrepta, mai făcu o ultimă verificare a aparatelor de bord.

Respiră o dată adînc, deschise complet gazele, apoi împinse maneta dincolo de pragul forţajului.

Resimţi puterea motoarelor ca pe un val uriaş ce-l izbi în spate şi încercă o voluptate aproape fizică. Trăi un moment de exaltare sălbatică şi pură. Avionul prindea viteză, sărea peste muchiile dalelor cu care era pavată pista. La 165 de noduri[30], acţiona profundorul şi „FIREFOX” se desprinse de pămînt. Urmă o nouă creştere a acceleraţiei în momentul în care frecarea, indusă de contactul cu pista; a încetat. Escamotă trenul de aterizare.

Neobişnuit cu fineţea şi calitatea sistemului de comandă a motoarelor, forţă avionul şi „FIREFOX” se cabră, vibrînd. Se înălţă în şandelă cîteva secunde. Dintr-o dată, în soarele care răsărea, văzu, în faţă, dreapta o sclipire metalică. Trase de manşă şi vină spre dreapta. Manevra lui bruscă şi în forţă răsuci aproape complet avionul, iar Gant resimţi presiunea anti-gravitaţională. Apoi, stabiliza avionul. Privi spre stînga, sub el şi în spatele lui. Un avion Tupolev TU-144, care îl transporta, după cum ştia, pe Primul Secretar, intra în turul de pistă, înainte de a ateriza pe aeroportul de la Biliarsk. Se uită la altimetru. Se afla deja la aproape opt mii de picioare.

---

[30] Un nod - în engleză knot - unitate de măsură pentru viteză folosită în marină echivalentă cu 0,51444 m/s. 160 de noduri fac 296.32 km oră iar 165 noduri, fac 305.58 km ora.

Nu trecuseră decît cincisprezece secunde de cînd trenul de aterizare părăsise contactul cu pista. Se găsea la o mie de mile distanţă de graniţa Rusiei – de oricare din graniţele Rusiei. Evitase coliziunea cu celălalt avion în ultima clipă. Reacţia nervoasă a momentului se transformase în transpiraţie abundentă. Şi, în timp ce sudoarea îi şiroia pe gît şi pe spate, îşi zîmbi sieşi. O făcuse! Al dracului ce o făcuse! Furase FIREFOX-ul!

PARTEA A II-A

ZBORUL

VI

CONTRAMĂSURI

Imediat ce gigantul supersonic TU-144 începuse să ruleze spre linia de sosire de pe pista de aterizare de la Biliarsk, colonelul Kontarski s-a şi urcat în maşina care transporta scara pentru pasageri. În timp ce urca val-vîrtej la bordul avionului, Primul Secretar al Partidului Comunist Sovietic fusese deja informat prin UHF[31] de furtul MIG-ului 31. Cînd a fost introdus în secţia comandamentului militar al avionului aflată în spatele compartimentului rezervat pasagerilor şi echivalentul biroului Comandamentului Strategic de la bordul avionului Preşedintelui Statelor Unite, Kontarski s-a găsit în faţa unui adevărat consiliu de război. Încăperea era deja plină de fum de ţigară.

Kontarski salută rigid şi îşi ţinu ochii fixaţi drept înainte. Doar ceafa operatorului-radio, aflat la capătul celălalt al încăperii în formă de ţigară, se afla în cîmpul lui vizual. Cu toate acestea ştia că ochii principalilor ocupanţi ai încăperii erau aţintiţi asupra lui. Un al şaselea simţ dar şi lunga lui experienţă îi spuneau acum unde stătea fiecare din puternicii zilei. Ştia că fiecare din ei îl privea intens.

[31] UHF - Ultra high freqvency - unde ultrascurte.

Drept în faţa lui, în jurul mesei de comandă, circulară ca formă şi prevăzută cu un echipament sofisticat de proiecţie (care putea proiecta pe masă harta în relief a oricărei părţi din Uniunea Sovietică şi a oricărei zone din lume) stătea însuşi Primul Secretar; la dreapta lui stătea Kutuzov, mareşalul Forţelor Aeriene Sovietice, un as al ultimului război mondial, un comunist al şcolii staliniste, un adept al liniei dure; la stînga Primului Secretar stătea Andropov, Preşedintele K.G.B.-ului şi şeful lui suprem. Această trinitate îl îngrozea în aşa măsură încît secundele ce trecuseră de cînd pătrunsese în acest sanctuar straşnic păzit i se păreau ore… fără sfîrşit.

Kontarski, încă în poziţie rigidă de drepţi, neordonîndu-i-se să ia repaos sau să stea jos, văzu cu coada ochiului cum mîna Primului Secretar se aşează ezitînd pe mîneca lui Andropov. Acesta a întors capul şi lumina s-a reflectat în ochelarii cu rame aurite ai Şefului K.G.B.-ului. Primul Secretar rupse tăcerea.

— Colonele Kontarski, explică-ne ce s-a întîmplat, spuse Primul Secretar, cu o voce moale dar autoritară.

Nu părea grăbit. Nu se auzea nici un alt sunet în încăpere în afara ţiuitului unui aparat de radio. Trecuseră aproape trei minute de cînd Gant decolase şi nu se luase încă nici o măsură.

Acum cînd eşuase, Kontarski era nerăbdător să încurajeze şi să grăbească eforturile pentru a readuce – sau pentru a distruge – avionul furat.

Înghiţi cu greutate.

— Un american… începu, şi începu să tuşească.

Îşi ţinea ochii drept înainte, fixaţi pe ceafa operatorului-radio.

— Un pilot american, pe nume Gant, este răspunzător de furtul avionului MIG-31.

— Din contră, colonele, dumneata eşti răspunzător, replică Primul Secretar, cu o voce lipsită de ameninţări, lipsită de umanitate. Continuă!

— S-a infiltrat în complex cu ajutorul cîtorva evrei dizidenţi, care sînt acum morţi.

— Hm! Dar nu înainte să-ţi fi spus tot ceea ce doreai să afli de la ei, presupun?

Kontarski privi pentru prima dată în jos, la faţa masivă şi ridicată. Era o faţă puternică. Totdeauna fusese aşa. Ochii păreau două bucăţele de granit cenuşiu.

— N-am aflat nimic… a reuşit să articuleze.

Din nou tăcere. Observă cum operatorul-radio stătea mai drept în scaun, mai rigid. Cînd îşi întoarse ochii la masa circulară, văzu din nou mîna puternică cu vene proeminente a Primului Secretar bătînd uşor pe mîneca costumului sobru, de om de afaceri, al şefului K.G.B.

— Nu ştii care este destinaţia MIG-ului 31? îl auzi din nou pe Primul Secretar.

— Nu ştii nimic? se interpuse Kutuzov, şocat.

Kontarski îl văzu pe Primul Secretar privind rapid spre bătrînul mareşal în uniformă de paradă, albastrul închis fiind garnisit cu insigne şi decoraţii. Bătrînul pilot rămase tăcut.

— Nu! spuse Kontarski, cu o voce înceată şi plată, ca şi cînd încăperea nu avea nici o rezonanţă.

— Foarte bine! concluzionă Primul Secretar, după un moment de tăcere grea, apăsătoare.

În acel moment Kontarski îşi văzu propria ruină. Pentru Primul Secretar, ca şi pentru ceilalţi, personal militar sau K.G.B., adunaţi în jurul mesei circulare, el încetase pur şi simplu să existe.

— Te vei pune singur sub pază strictă, colonele!

Buzele lui Kontarski tremurară şi el mai privi o dată în ochii Primului Secretar. Dar avea impresia că priveşte într-o oglindă care refuza să-i întoarcă imaginea lui fizică.

— Eşti liber.

După ce Kontarski părăsi încăperea şi uşa se închise uşor în urma lui, Primul Secretar se uită în direcţia mareşalului. Încuviinţă din cap şi apoi se întoarse ca să se uite la Andropov. Spuse:

— Nu avem timp acum pentru încriminări. Astea vor veni mai tîrziu. Pentru mine apare clar că este o acţiune a C.I.A., o încercare disperată de a anihila avantajul uriaş pe care avionul l-ar fi adus Uniunii Sovietice în domeniul superiorităţii aeriene. Nu ştim nimic altceva decît numele agentului şi fişa lui oficială. Aceasta nu ne spune nimic folositor. Cu fiecare minut scurs, MIG ul-31 se îndepărtează tot mai mult de noi, îndreptîndu-se spre... spre ce, Mihail Ilici?

Mareşalul Forţelor Aeriene Sovietice se adresă peste umăr operatorului aflat la consolă:

— Dă-ne harta „Wolfpack[32]" a URSS, repede!

Operatorul apăsă repede cîteva butoane şi, în timp ce bărbaţii aşezaţi la masă îşi scoteau pachetele de ţigări şi tabacherele suprafaţa mesei se transformă într-o hartă a Uniunii Sovietice, acoperită cu puncte mici de culori diferite. Acolo, în faţa lor, pe ecranul mesei, se afla diagrama imensului sistem de apărare a graniţelor Uniunii Sovietice. Primul Secretar se aplecă peste masă şi îşi fixă un deget pe hartă.

— Biliarsk, spuse.

Degetul lui trase un cerc în jurul ariei indicate.

— Ei bine, în ce direcţie a luat-o?

— Nu ştim, tovarăşe Prim Secretar, spuse Kutuzov, cu voce înăbuşită.

Cu doi ani în urmă, mareşalul suferise o operaţie de cancer la gît şi de atunci vocea îi rămăsese mai mult o şoaptă.

Se uită peste masă, peste proiecţia strălucitoare a hărţii, la Vladimirov, ofiţerul înalt şi suplu, cu părul cărunt şi ochi albaştri, care stătea în faţa lui. Duritatea şi aerul de siguranţă al acestei feţe îl ajutau să-şi recapete ceva din calmul său după lovitura dată de furtul MIG-ului. Un timp, după ce aflase se simţise paralizat de cele întîmplate. De data aceasta fusese mai mult decît suferinţa fizică pe care o încercase în urmă cu patru ani, cînd Belenko dezertase, cu un FOXBAT. Cu ochii minţii putea încă să vadă

[32] Wolfpack - haita de lupi.

imaginea strălucitoare şi rapidă a fuselajului argintiu, cînd avionul se îndepărtase de TU-144, urcînd vertiginos. O sclipire, asta a fost tot ce avusese din FIREFOX.

Apoi, prin UHF, le parvenise informaţia că un avion neautorizat decolase de pe singura pistă care se vedea sub ei în lumina zilei ce se năştea. Cu o siguranţă subită, ştiuse despre ce avion era vorba. Ştiuse din primul moment, înaintea tuturor şi înainte să primească confirmarea la bord, imediat ce avionul Tupolev se aşezase pe pistă. Cineva, un american, furase cel mai grozav avion pe care Uniunea Sovietică îl produsese vreodată – îl furase.

— Ce crezi, Vladimirov? întrebă.

Bărbatul înalt, şi suplu privi în jos la hartă, apoi îşi ridică privirea, adresîndu-se direct Primului Secretar. Generalul Med Vladimirov, comandantul armatei tactice de atac din cadrul, Forţelor Aeriene Sovietice, denumit codificat „Wolfpack” era îngrijorat. Înţelegea prea bine problema – cum să urmăreşti un avion care nu lasă nici o urmă – dar nu intenţiona să-l lase pe Primul Secretar să-i vadă îndoielile. Apoi, scuturîndu-se de letargie, spuse:

— Sugerez o cercetare aeriană zonală în linii alternante, tovarăşe Prim Secretar. În două zone. Trebuie să folosim cît mai multe avioane de-a lungul graniţelor noastre din sud şi din nord.

— De ce acolo?

— Pentru că, tovarăşe Prim Secretar, acest lunatic trebuie să se realimenteze dacă vrea sa ducă avionul într-un loc complet sigur. Sînt convins că realimentarea nu se va face în aer, am şti imediat dacă un avion cisternă l-ar aştepta undeva, pe un cer neutru sau inamic.

— Ce autonomie de zbor are avionul? întrebă generalul Leonid Borov, care stătea lîngă Vladimirov.

Borov era comandantul secţiei E.C.M. din cadrul Forţelor Aeriene Sovietice. El era cel care, în cazul unui atac occidental prin surprindere, trebuia să asigure coordonarea dintre radar şi rachetele defensive pe de o parte şi apărarea aeriană pe de altă parte.

— Întrucît are plinul de combustibil, trei mii de mile maximum, spuse Kutuzov. Depinde foarte mult de cîte ştie americanul şi de cum manevrează avionul.

— Ceea ce l-ar aduce aici – sau aici, spuse, Vladimirov, degetul lui fixîndu-se mai întîi în Oceanul Arctic apoi traversă masa pentru a indica frontiera iraniană şi mai departe, Mediterana.

— De ce ar alege numai nord sau sud, Vladimirov?

Vocea Primului Secretar devenise nerăbdătoare, iar trupul părea dornic de acţiune ca şi cînd sîngele începuse să-i curgă mai repede prin vene.

— Deoarece orice pilot care şi-ar asuma riscul confruntării cu sistemul de apărare al Moscovei s-ar sinucide chiar pilotînd un avion care nu este prins de ecranele radar.

Se aşternu un moment de tăcere. Toţi cei aflaţi în încăpere, cei cinci bărbaţi din jurul mesei circulare şi echipa de gardă, oamenii de la cifru, operatorii-radio şi aghiotanţii ofiţerilor superiori, absolut toţi au înţeles că secretul atît de bine păzit fusese, în sfîrşit rostit. Acum că americanul furase MIG-ul, faptul că sistemul de apărare al avionului încorpora şi un dispozitiv anti-radar, era în avantajul total al acestuia.

— Sistemul anti-radar funcţionează foarte bine, al dracului de bine, adăugă Kutuzov, cu vocea lui răguşită.

— Americanul ştie de asta? întrebă Andropov, vorbind pentru prima dată. Toate capetele se întoarseră spre persoana amabilă a Preşedintelui K.G.B.-ului. Acesta părea netulburat de eşecul întîmpinat de unul din ofiţerii lui, un eşec monumental. Vladimirov zîmbi subţire. Probabil, se gîndi el, cu un Prim Secretar de linie dură pro-stalinistă, Preşedintele K.G.B.-ului se considera pe el însuşi de neatins. Continua să privească la omul din faţa lui, care arăta mai mult a om de afaceri occidental, prosper şi eficient, decît şeful celei mai puternice forţe poliţieneşti şi de spionaj din lume.

— Trebuie să ştie, spuse Vladimirov, cu o voce de gheaţă. Securitatea ofiţerului dumitale trebuie să fi fost

plină de găuri, tovarăşe Preşedinte, pentru ca CIA să-şi trimită omul atît de departe.

Mîna Primului Secretar izbi masa o dată şi proiecţia hărţii tremură cîteva clipe sub impact.

— Fără încriminări! Nici una. Vreau să acţionăm, Vladimirov, şi repede! Cît timp avem?

Vladimirov se uită la ceas. Era şase şi douăzeci şi două de minute. MIG-ul era în zbor de şapte minute.

— Gant are de parcurs mai mult de o mie de mile pînă la oricare din graniţele sovietice, tovarăşe Prim Secretar. Va zbura la viteză sub-sonică cea mai mare parte din timp pentru că va dori să economisească carburant şi pentru că nu va vrea să-şi trădeze prezenţa lăsînd o dîră supersonică de condensare. Deci, avem la dispoziţie ceva mai mult de o oră, chiar dacă ar zbura direct…

— O oră?

Primul Secretar realiză că se află într-un domeniu străin, că Vladimirov şi ceilalţi experţi militari vor întocmi un pian detailat, în care minutele vor fi elastice şi în care toate lucrurile vor fi posibil de realizat. Adăugă:

— Este suficient. Ce propui, Kutuzov?.

— Aşa cum a sugerat comandantul Wolfpack-ului, tovarăşe Prim Secretar, o cercetare aeriană zonală în linii alternante. Trebuie să instituim o cercetare vizuală pentru acest avion. Trebuie să ridicăm în aer o cuvertură de avioane, o plasă în care să fie prins. Toate escadrilele noastre „Wolfpack” şi „Bearhunt” cunosc această procedură foarte clar. Acest gen de operaţiune nu lasă goluri. Putem chiar s-o facem în ordine inversă. Vor începe escadrilele „Bearhunt” şi-l vor căuta pe american pe o distanţă de trei sute de mile în interiorul frontierelor noastre. „Wolfpack” va fi masat şi va patrula, în acelaşi timp, chiar pe frontiere.

— Înţeleg.

Primul Secretar rămase tăcut şi gînditor un moment, după care spuse:

— De acord.

La Centrul Comandamentului Strategic din avionul Tupolev TU-144 se înregistra o oarecare relaxare. Din această încăpere – perfect asemănătoare, exceptînd dimensiunile, cu Centrul Comandamentului Strategic din inima Kremlin-ului, Primul Secretar putea să ordone, dacă necesitatea o impunea, începerea operaţiunii Armageddon. Pentru conducătorul sovietic, ca şi pentru acei membri ai înaltului Comandament care erau prezenţi, norocul îşi spusese cuvîntul întrucît la acea oră ei posedau centrul nervos al sistemului de apărare sovietic, chiar dacă în formă portabilă. Suspansul odată risipit, a fost înlocuit de tensiunea nervoasă ce precede orice acţiune hotărîtă.

— Mulţumesc, tovarăşe Prim Secretar, spuse Vladimirov, aplecîndu-se peste masă şi studiind zonele colorate ce acopereau topografia hărţii, alegînd punctele colorate care indicau bazele escadrilelor sale şi bazele de rachete aferente lor.

— Proiectaţi harta de poziţie a escadrilelor „Bearhunt”, ordonă.

În timp ce privea cu atenţie, punctele colorate se înmulţiră, umplînd spaţiile din interiorul hărţii, la intervale regulate. Îşi trecu mîna peste hartă şi, zîmbind sardonic, începu să vorbească:

— Misiunea de luptă cu cercetare şi în succesiunea SSS, escadrilele în ALB printre sectoarele ROŞII şi cele în VERDE prin sectoarele MARO. Escadrilele „Bearhunt” să se ridice în aer. Aceeaşi misiune, G prin N.

Îşi frecă bărbia şi ascultă trăncănitul maşinii de cifrat în timp ce aştepta ca semnalele codificate să fie transmise ofiţerului cu comunicaţiile. Acesta, un colonel tînăr, era aşezat în faţa unei console şi avea în spatele lui o echipă formată din trei oameni.

După ce transmisia rapidă începuse, Vladimirov privi la Primul Secretar şi spuse:

— Ce doriţi să facem cînd vom zări MIG-ul?

— Vreau să vorbesc americanului care a îndrăznit să fure cea mai nouă dar şi cea mai grozavă jucărie a Forţelor

Aeriene Sovietice. Obţineţi frecvenţa şi dacă nu va ateriza cu avionul unde îl dirijăm, atunci trebuie distrus complet!

Pilotul automat care echipa FIREFOX-ul era reprezentat pe tabloul de bord printr-un display similar feţii unui calculator de buzunar. La fel cu acesta din urmă avea o serie de butoane marcate ca de exemplu: „Pistă”, „Direcţie”, „Viteză la sol” şi „Coordonate”. Putea să-l alimenteze cu date cunoscute de navigaţie, iar computerul de la bord calcula şi afişa informaţii ca distanţa de parcurs, timpul necesar etc. Prin punerea în funcţiune a unor programe în calculator la poziţii şi momente cunoscute, computerul putea să măsoare schimbările de viteză şi direcţie şi să menţină poziţia şi direcţia avionului. Procedură standard ce impunea ca datele afişate să fie confirmate prin mai multe mijloace convenţionale cum ar fi observarea vizuală a reperelor de pe pământ.

Gant avea o întîlnire, în spaţiul aerian la nord-vest de Volgograd, cu avionul de pasageri ce efectua cursa de la Moscova în fiecare dimineaţă devreme, un rendezvous care îl va arăta îndreptîndu-se spre graniţa sudică a Uniunii Sovietice. Ţinea foarte mult ca această idee să fie strecurată în mintea acelora care vor conduce operaţiunea de căutare a lui.

Reduse gazele, menţinînd viteza puţin peste 650 noduri (1 204 km/oră). Nu folosea viteza supersonică a FIREFOX-ului pentru că, zburînd la înălţimea de aproape cinsprezece mii de picioare (4 500 metri), dîra de condensare ce ar fi lăsat-o în urma lui i-ar fi trădat direcţia de zbor acelora care aveau ochi să vadă şi urechi să audă. Mai avea douăzeci şi trei de minute pînă la rendezvous.

Făcuse o inspecţie rapidă a echipamentelor cu care era dotat FIREFOX-ul. Cele mai multe din ele, respectiv sistemele de comunicaţii şi de radar fuseseră construite şi pe simulatorul de la Langley şi erau foarte asemănătoare cu realizările americane din aceleaşi domenii. Ele nu justificau necesitatea de a fura avionul. Primul motiv

pentru care se impusese această soluţie extremă consta în cele două turboreactoare Turmanski, extrem de puternice, care produceau o compresiune suplimentară (presiune axială, împingere) de 50 000 lbs. fiecare, asigurîndu-i avionului incredibila viteză de peste 5 Mach. Al doilea motiv era acel magic sistem anti-radar care, aşa cum sugerase răposatul Baranovici nu era de tip mecanic ci mai curînd un fel de tratament al învelişului avionului sau o placare a acestuia. Al treilea motiv şi ultimul consta în sistemul telepatic de acţionare şi ghidare a rachetelor şi tunului rotativ cu care era dotat avionul.

În faţa lui, cerul era limpede şi albastru, iar lumina orbitoare a soarelui ce se ridica era difuzată şi atenuată de viziera de protecţie a căştii de zbor. Nu era nimic de văzut.

Gant nu manifesta nici un interes pentru stepa întinsă, fără de sfîrşit, de sub el. Ochii lui aproape că nu părăseau tabloul de bord, în special radarul trebuia să-i semnalizeze apropierea vreunui avion sau vreunei rachete. Unul din aparatele E.C.M., pe care Baranovici i-l explicase la instruirea finală, era un monitor permanent al emisiunilor-radar din terenul pe care îl survola. Şi într-adevăr, „Nasul” cum îl poreclise Baranovici, trimitea toate semnalele radar, direct spre el. La început, „Nasul” i se păruse inutil lui Gant pentru că oricum el nu putea fi prins pe nici un ecran radar de pe sol sau din aer, dar Baranovici îi explicase şi el înţelesese. Dacă va fi reperat cu ochiul liber, atunci activitatea radar la sol se va intensifica, folosind avioane de observaţie ca ghid pentru determinarea poziţiei lui aproximative.

Atîta timp cît supraveghea afişările pe micul ecran al „Nasului”, va şti în permanenţă unde şi cum sînt amplasate, pe solul de sub el, radarele rachetelor.

Gant ştia ce formă va lua căutarea şi prinderea lui. Ruşii vor ghici, fără îndoială, că se îndrepta fie direct spre nord, fie direct spre sud; că spre est era o himeră – ar rămîne fără combustibil cu mult înainte de a ajunge în Republica Populară Chineză, în timp ce spre vest era o sinucidere,

întrucît între el şi o ţară prietenă se afla apărarea masivă din jurul Moscovei. Mai ştia că escadrilele „Bearhunt” îşi vor lua zborul pentru a-l căuta şi îi mai suspecta pe ruşi că vor folosi sistemul de detecţie sonică, denumit, în glumă, de N.A.T.O. drept „BIG EARS” Gant considera gluma ca dovedind o superficialitate nepotrivită.

Sistemul fusese conceput ca, în interiorul nepopulat din inima Rusiei, să detecteze avioanele ce zburau la joasă altitudine pentru a nu fi prinse pe ecranele radar. Gant nu ştia cît de numeroase erau aceste instalaţii nici cît de precis determinau direcţia aparatelor care se deplasau cu mai mult de 600 de mile pe oră (965 km/oră). Mai ales, nu ştia la ce altitudine sistemul înceta să mai fie eficient.

Îşi reaminti şi un alt lucru: fotografierea din satelit, cu viteză mare şi cu infraroşii. Nu ştia dacă aşa ceva era posibil în timpul cît dura zborul lui.

Mai era un lucru care îl îngrijora. Purta un război electronic. Se simţea ca un astmatic, echipat cu cizme grele care bocăne şi care încearcă să treacă printr-o cameră plină de oameni care nu dorm, fără să-i deranjeze.

Gant nu avea nici cea mai vagă idee nici despre natura nici despre locul precis al punctului de alimentare. Închisese în memorie o succesiune de coordonate pe care trebuia să le introducă în pilotul automat, la momentul oportun.

Lăsase deschis canalul UHF, pentru că ştia că vor încerca să-l contacteze de la Biliarsk. De fapt, spera şi aştepta să se ia legătura cu el. Imediat ce va vorbi, oricine aflat pe o distanţă de două sute de mile de el va fi în stare să capteze convorbirea şi mai mult chiar să-i fixeze, aproape instantaneu, poziţia. Pentru el, acest lucru era esenţial: va confirma faptul că se îndreptă spre sud.

Bănuia că liniştea ce se aşternuse după decolarea lui era cauzată de transferul de comandă către Comandamentul Strategic de la avionul Tupolev, în care se afla Primul Secretar. Aştepta cu nerăbdare să fie contactat, nu numai din dorinţa de a fi considerat că se îndreaptă spre graniţa sudică a URSS, îşi mai dorea, cu o vanitate aproape

copilărească, să audă vocea Primului Secretar sau a Mareşalului Forţelor Sovietice. Dorea să-i înfurie şi mai tare.

Dintr-o dată, radioul prinse viaţă. Vocea era aceea pe care o ştia din înregistrări, din interviuri, aceea a Primului Secretar al Partidului Comunist. Involuntar, ochii îi fugiră pe instrumentele de la bord, verificînd direcţia şi viteza, corectitudinea cadranelor şi indicatoarelor.

— Mă adresez individului care a furat proprietatea Uniunii Sovietice, spuse vocea plată, fără inflexiuni, ca şi cînd dorea să-l dezamăgească. Mă auzi, domnule Gant? Presupun că ai renunţat la gradul dumitale militar de cînd ai trecut în slujba, hai să zicem, altor persoane, nu-i aşa? Gant zîmbi în faţa emfazei şi prudenţei individului.

Am renunţat demult, de la incidentul cu U-2, răspunse Gant în gînd. Atenţie, nu trebuie să admită, nu încă, faptul că lucra pentru CIA, chiar dacă era american. Spuse:

— Continuaţi, vă ascult.

— Îţi place excursia, domnule Gant, îţi place noua noastră jucărie?

— Ar putea fi îmbunătăţită, spuse Gant laconic.

— Ah, înţeleg, domnule Gant – este părerea unui expert.

Gant aproape că îl vedea pe bărbatul masiv, cu faţă puternică şi pătrată, stînd înaintea transmiţătorului din Centrul Strategic de Comandă în timp ce, în jurul lui, activitatea se desfăşura frenetic dar aproape neobservată. Deja, cineva îi pusese sub ochi detaliile pe care le obţinuseră despre el. În acel moment, însă, duelul se purta între ei, între bărbatul care avea avionul şi un alt bărbat care avea la dispoziţia lui puterea unui Dumnezeu. Totuşi, Gant ţinea toate cărţile, părea să sugereze vocea. Gant nu se lăsa păcălit. Înţelegea disperarea şi furia cu care era căutat. Încercau să-l ameţească, să-i adoarmă suspiciunile pînă îl prindeau.

— Puteţi spune acest lucru despre mine. Sînt într-adevăr un expert. Sper că nu vreţi să mă ameninţaţi sau ceva de genul acesta?

— O voi face, dacă aşa doreşti, i se răspunse cu acelaşi calm. Dar, mai întîi, te rog să aduci înapoi ceea ce nu-ţi aparţine.

— Şi după asta, veţi uita întreaga istorie?

La celălalt capăt al UHF se auzi un rîs uşor.

— Cred că nici dumneata nu crezi aşa ceva, domnule Gant, nu-i aşa? Nu, bineînţeles că nu! Cei de la CIA ţi-au împuiat capul cu minciuni despre Lubianka şi serviciile de securitate ale Uniunii Sovietice. Nu! Tot ceea ce îţi pot spune este că vei trăi, dacă te întorci imediat. S-a calculat că nu-ţi trebuie mai mult de patruzeci de minute de zbor pentru a fi înapoi la Biliarsk. A fost un test minunat, domnule Gant, cred că eşti de acord, dar acum, jocul s-a terminat. Definitiv!

Gant aşteptă un moment înainte de a răspunde:

— Şi alternativele…?

— Veţi fi anihilat, domnule Gant, pur şi simplu. Nu vei fi lăsat să înmînezi acest MIG-31 serviciilor de securitate ale ţării dumitale. Nu putem permite aşa ceva.

— Vă înţeleg, domnule. Dar, în ce mă priveşte, trebuie să vă spun că îmi place teribil acest avion. Mi se potriveşte. Cred că o să-l păstrez, cel puţin pentru moment…

— Înţeleg. Domnule Gant, aşa cum o să-ţi dai seama, personal nu mă interesează viaţa unui pilot vagabond cu o sănătate mai mult decît precară. Ce doresc şi sper eu este să salvez milioanele de ruble care au fost pompate în realizarea acestui proiect. Înţeleg că vrei să mă împiedici. Foarte bine. Bineînţeles că nu vei face acest lucru, indiferent în ce direcţie te vei îndrepta. La revedere, domnule Gant.

Gant închise comunicaţia şi îşi zîmbi sieşi în dosul măştii inexpresive de zbor. Singura ameninţare pentru el, îşi spuse – singurul factor, din această partidă, care putea să-i anuleze toate avantajele – ardea în hangarul de la Biliarsk: al doilea FIREFOX. Dacă ei nu vor putea să-l detecteze în viitor şi vor reuşi să trimită cel de-al doilea prototip împotriva lui, atunci… Se cutremură.

Cursa de pasageri de la Moscova la Volgograd l-a luat prin surprindere A remarcat pe neaşteptate, reflexia soarelui pe duraluminiu, constatînd că se află chiar pe direcţia ei. La acea oră de dimineaţă şi în condiţiile atmosferice date, trena de condens devenise vizibilă foarte tîrziu. Intenţionase să treacă chiar prin faţa avionului Tupolev, dar, acum, avea numai trena lui la babord. Scoase din funcţiune pilotul automat.

A înclinat FIREFOX-ul pe o aripă şi a resimţit cum costumul său presurizat îşi îndeplinea funcţia antigravitaţională, strîngîndu-se şi apoi relaxîndu-se în jurul coapselor şi pieptului. Executa o întoarcere. Avionul Tupolev cu carcasa sa strălucitoare se afla, acum, chiar în fata lui. Trebuia să dea echipajului posibilitatea de a-l identifica vizual şi mai trebuia ca în momentul cînd le tăia calea să fie clar pentru toată lumea că se îndreaptă spre sud.

Se angaja în picaj, virînd mult spre babord şi îndepărtîndu-se de avionul Tupolev, pînă cînd îl pierdu din vedere. Rămăsese doar un spot verde strălucitor în centrul ecranului-radar. Cînd decise că se afla suficient de mult în stînga şi în spatele avionului de linie şi că avea suficientă viteză pentru a-l depăşi din nou, reveni la direcţia iniţială, observînd cum spotul verde îşi recîştiga poziţia alături de linia centrală a ecranului. Şi-a strunit FIREFOX-ul ca pe un cal nerăbdător pînă cînd avionul Tupolev i-a reapărut în cîmpul vizual, la tribord, şi-a putut să-i vadă atît trena de condens cît şi reflexia razelor de soare pe fuselajul de duraluminiu.

Deschise supapele complet şi FIREFOX-ul s-a repezit înainte ca un bolid, de o manieră sinucigaşă. Era convins că pilotul de pe avionul de pasageri văzuse o ciocnire sigură.

El, însă, nu se îndoise nici o clipă de exactitatea cu care socotise distanţa şi direcţia. Se lăsă să alunece pe o aripă şi plonjă, îndepărtîndu-se de avionul Tupolev pe care acum îl lăsa în dreapta lui. Era sigur că l-au văzut şi că au intrat în panică, cu atît mai mult cu cît ecranele lor radar

rămîneau stupefiant de goale. Fuselajul zvelt şi motoarele uriaşe ale unui avion necunoscut, apărînd subit de niciunde, se vor imprima definitiv în minţile lor, prin frică. La o mie de picioare sub avionul Tupolev îşi îndulci coborîrea şi începu să asculte discuţia pilotului, zîmbind cu satisfacţie.

Pămîntul a părut că se repede spre el cînd avionul coborî la 15 000 de picioare. Renunţă la plonjonul sinucigaş stabilizînd avionul la ceva mai mult de două sute de picioare, deasupra cîmpiilor nesfîrşite ale stepei ruseşti. Presiunea din costumul antigravitaţional se dovedise foarte neplăcută cînd fusese proiectat înapoi în scaunul pilotului. Privirea i s-a împăienjenit, apoi s-a înroşit şi în sfîrşit s-a limpezit permiţîndu-i să citească instrumentele din faţa lui.

A trecut avionul pe pilot-automat şi a introdus noile coordonate de zbor pe care le memorase extrem de exact. Computerul prelua datele şi aşeză FIREFOX-ul pe noua direcţie. Fusese identificat vizual, iar înregistrările radio vor confirma faptul că, deasupra Volgogradului, se îndreptase spre sud, probabil spre frontiera cu Iranul şi spre un rendezvous în Israel sau peste Mediterana. Căutarea lui se va concentra în sectorul sudic al sistemului sovietic de apărare. Era momentul să ştie de ce viteză era în stare „Vulpea”. A deschis supapele şi observă cu satisfacţie cum creşte numărul rotaţiilor pe minut, iar contorul Mach îi spune că zbura mai repede decît viteza sunetului Se îndrepta spre est către lanţul Munţilor Urali, căutînd adăpostul pereţilor lui estici, înainte de a se îndrepta spre Nord. Nu putea folosi viteza reală de croazieră a navei. Totuşi, încerca o adevărată satisfacţie urmărind succesiunea cifrelor pe contorul Mach… Mach 1 1,1 1,2 1,3 1,4 1,5…

Chiar sub el, stepa întinsă, goală şi tăcută, rămînea în urmă. Exaltarea pe care o simţise, puritatea şi plăcerea primelor clipe de zbor, se întorceau cu toată puterea. Pilota cel mai grozav avion ce fusese construit vreodată. Era întîlnirea memorabilă dintre acest avion magnific şi

singura fiinţă umană suficient de bună pentru a-l pilota. Orgoliul lui din-totdeauna, rece şi calculat, era satisfăcut pe deplin. La înălţimea la care zbura, identificarea lui vizuală devenise din ce în ce mai puţin probabilă. Dîra supersonică lăsată de trecerea lui era de numai două sute de picioare iar sub el nu prea existau multe aşezări omeneşti care să-i remarce prezenţa, Era însă imperios necesar să evite „Urechile Mari” ale reţelei de detecţie sonică. N-avea idee nici de eficienţa acestei reţele, nici de localizarea ei. În Urali, totuşi, ecourile stîrnite de trecerea lui vor face ineficient orice echipament de acest gen.

În ciuda raţiunii, deschise şi mai mult supapele de evacuare şi privi cu satisfacţie contorul Mach: 1,8 1.9 2 2,1 2,2...

Ştia că risipeşte combustibilul preţios şi totuşi nu a redus evacuarea. A stabilizat viteza la 2,6. Pămîntul de sub el nu mai era decît pată întunecată. Era deasupra luminii şi dincolo de ea. Începea să se simtă în siguranţă şi puse în funcţiune aparatul T.F.R., care constituia ochii şi reacţiile lui, operînd ca şi pilotul automat. Nu se aşteptase să aibă nevoie de el pînă la picioarele munţilor Urali dar la viteza de aproape 2 000 mph cu care zbura a trebuit să-l pună în funcţiune. Acum nu mai pilota el. Uralii erau numai la cîteva minute depărtare şi acolo va prelua din nou controlul avionului. Cifra de 2,6 pe contorul Mach la care se stabilise era bine gîndită de el. La această viteză, în ciuda consumului suplimentar de combustibil, identificarea lui vizuală era imposibilă.

Era în siguranţă; zbura şi era în siguranţă...

— Alertaţi toate punctele de realimentare imediat, înţeles? spuse sec Aubrey.

Vorbea prin scrabler[33] generalului maior de aviaţie Satchford de la Comandamentul Unităţilor de Şoc din Higl Wycombe. Tocmai primise un raport de la Satchford care anunţa decolarea lui Gant de la Biliarsk. A.E.W.R.-ul[34] înregistrase semne ale unei cercetări zonale în linii alternante la care participau escadrilele de graniţă ale Forţelor Aeriene Sovietice. Aceste semne coroborate cu înregistrările mesajelor-radio codificate dintre diferitele secţii ale Forţelor Aeriene Sovietice, dintre Primul Secretar şi Amiralul Flotei Nordice precum şi cu navele ruseşti din Marea Mediterană toate acestea arătau clar reuşita lui Gant.

Satchford confirma transmiterea ordinului către ambele puncte de realimentare pentru lansarea semnalului stabilit pe frecvenţa foarte specială a tranzistorului lui Gant. Semnalul trebuia să-l dirijeze spre casă.

— ”Mother Two şi Mother Three”, pregătiţi-vă. Veţi avea grijă de „Mother One”, cel puţin presupun că o veţi face, întrucît n-am idee unde o s-o găsiţi, spuse generalul Satchford.[35]

La celălalt capăt al firului se auzi un rîs înfundat. Satchford fusese pus în temă, cu cele două puncte posibile de realimentare, dar nu i spusese nimic despre cel de al treilea, cel pe care probabil Gant îl va folosi. Aubrey se simţea exaltat ca toţi ceilalţi.

— Da, căpitanul Curtin va avea grijă de „Mother One”, îl asigură Aubrey şi adăugă: Mulţumesc, domnule Comandor veştile dumneavoastră au venit ca o rază de soare aş putea spune. Multe mulţumiri.

---

[33] Scrabler - aparat de radio-telefonie cu unde scurte care leagă escadrilele de cartierul general şi care posedă ciudata proprietate de a bruia undele de la emiţător şi de a le debruia în receptor. Orice mesaj interceptat pe drum de către inamic devine astfel o nemaipomenită limbă păsărească; este practic, rapid şi evită cifrarea.

[34] A.E.W.R. Aeroborne Early Warning Radar - radar de prevenire rapidă în timpul zborului.

[35] Mother One, Mother Two, Mother Three - Mama Unu, Mama Doi. Mama Trei - denumiri codificate pentru punctele de realimentare. (lb.engl.)

Mai ascultă tusea de răspuns a lui Satchford şi puse receptorul în furcă.

Buckholz, cu coatele pe birou, se uita intens la el.

— Confirmă ştirea? Toată vînzoleala de la ruşi nu înseamnă că l-au prins pe flăcăul nostru, nu-i aşa?

Aubrey clătină din cap şi spuse amabil:

— Nu, dragul meu Buckholz, A.E.W.R.-ul confirmă activitatea aeriană prevăzută din partea Forţelor Aeriene Sovietice, atît la frontiera nordică cît şi la cea sudică. Gant zboară deja.

Buckholz respiră adînc, cu zgomot. Se întoarse către Anders, care aproape adormise lîngă el, zîmbi cu satisfacţia unui copil şi murmură:

— Mulţumesc Doamne.

Se aşternu tăcerea, întreruptă doar de scîrţîitul scării de pe care cobora Curtin. Cînd ajunse pe podea, îi spuse lui Aubrey:

— Cînd m-am oferit voluntar pentru această treabă nu m-am gîndit că o să fiu băiat de birou, şi se strîmbă. Doriţi să anunţ Washington-ul să alerteze pe „Mother One”, domnule Aubrey?

Aubrey încuviinţă din cap.

— Da, dragul meu, fă-o acum. Adică, dacă vremea se menţine convenabilă.

Curtin se întoarse la hartă, luă o baghetă şi indică fotografia din satelit a hărţii meteorologice, fixată în partea de sus a peretelui.

— Aceasta este ultima de la ora două noaptea după ora dumneavoastră. Cer senin.

— Care este cursul lui „Mother One”?

— Constant, se îndreaptă încet spre sud, într-o zonă de sloiuri răzleţe. Temperatura suficient de scăzută. Îşi menţine direcţia.

— Perfect. Atunci, ia legătura, te rog cu „Mother One”, căpitane Curtin.

Din camera de Coduri, se auzi zgomotul caracteristic al teleimprimatorului. Aubrey îl văzu pe Shelley care, mai tînăr fiind, rupsese deja banda din maşină.

— Cei de la comunicaţii au cules asta acum cîteva minute, spuse, pe faţa lui albastră apărînd pentru prima oară un zîmbet. De data asta, necodificat. Convorbire înregistrată de operatorul care asculta pe frecvenţa Aviaţiei Militare Sovietice.

Ah, remarcă Aubrey „Şi…?”

— A fost localizat ia nord-vest de Volgograd – aproape retezînd botul avionului ce venea de la Moscova – apoi l-au pierdut din vedere. Pilotul a ţipat de frica ciocnirii apoi a înjurat, pînă cînd cineva i-a spus să-şi ţină gura.

— Perfect.

Aubrey inspecta imprimanta şi i-o înmînă lui Buckholz. Acesta o citi atent ca să se convingă şi spuse:

— Bine! Al dracului de bine!

Se uită drept în ochii lui Aubrey şi adăugă:

— Pînă acum e perfect, nu?

— De acord, dragul meu Buckholz. Din fericire, ruşii trec prin ciur zona de la sud de Gant, inclusiv popota ofiţerilor. Totuşi, sistemul lor de detecţie sonică, – acele „BIG EARS” mă îngrijorează. Gant trebuie să fi făcut un zgomot infernal, îndreptîndu-se spre Urali.

— Dragul meu, Kutuzov, aceasta nu este o situaţie de război, spuse Primul Secretar aşezat în fotoliul din faţa mesei rotunde, Ochii lui ignorau harta Rusiei Europene, de la graniţa poloneză la Urali, de la Oceanul Arctic la Marea Neagră, în ciuda pătrăţelelor colorate şi strălucitoare, a şirului de luminiţe pîlpîitoare care semnalau staţiile de interceptare cu avioane de vînătoare, în ciuda altor lumini care formau panglici luminoase, semnalînd amplasamentele rachetelor în cazul Alertei de Gradul Zero (caz de război). De cealaltă parte a mesei, Kutuzov părea că nu-şi poate desprinde ochii de la proiecţia hipnotică din faţa lui. Aproape în silă, îşi ridică privirea şi se uită la Primul Secretar.

— V-aţi gîndit că ar putea fi un bluff al americanilor, tovarăşe Prim Secretar. Să-l urmărim în sud şi să ne distragă atenţia de la frontiera nordică.

Nu era o întrebare. Era evident că mareşalul Kutuzov privea foarte serios această supoziţie.

Primul Secretar oftă şi spuse:

— Nu, Kutuzov. Aceasta este o operaţie tipică CIA sprijinită, fără îndoială, de cabinetul Preşedintelui şi de Pentagon.

Îşi ridică palmele de pe birou pentru a preveni să fie întrerupt.

— Este doar o operaţiune extravagantă, fără sorţi de izbîndă. Concepută minuţios, da. Ţintind departe, da, Bine planificată şi executată, da. Este toate aceste lucruri. Dar nu este război! Nu. CIA trebuie să fii aranjat, undeva, un punct de realimentare pentru nebunul ăsta – computerele ne vor spune, fără îndoială, cele mai probabile locuri. Dar, dacă doborîm MIG-ul 31 şi chiar dacă distrugem vehiculul de realimentare, americanii vor acţiona muteşte, cum spun ei. Nu vor face nimic. Şi, voi toţi…

Ridică subit vocea, astfel încît zgomotul de fond din Centrul de Comandă amuţi şi toţi ochii se întoarseră spre el.

— Voi toţi înţelegeţi acest lucru. Dacă vom distruge sau vom recupera avionul, nu vom mai auzi nimic de această afacere.

— Sînteţi sigur? întrebă Kutuzov. Faţa lui exprima dorinţa de a fi convins.

De cînd lansase supoziţia, avea impresia că asistă la mutarea de deschidere în partida finală pentru cucerirea lumii.

— Eu sînt sigur. Americanii şi englezii vor acest avion pentru că sînt conştienţi de potenţialul lui. Şi unii şi alţii şi-au redus cu mult, în ultimii ani, bugetele de apărare, în special în domeniul cercetării şi dezvoltării. Astfel, în ciuda cadoului nesperat cu MIG-25, de acum cîţiva ani. n-au reuşit să conceapă şi să proiecteze – după cum bine ştim – nimic care ar putea să semene chiar pe departe cu MIG-31.

Subit, se întoarse către Andropov, care stătea în picioare lîngă umărul lui.

— Tovarăşe Andropov, securitatea acestui proiect a fost... de neiertat!

Andropov încuviinţă încet din cap. Din nou, ramele de aur ale ochelarilor sclipiră în lumină. Vladimirov, care stătea în picioare lîngă Kutuzov, a putut să-i simtă supărarea. Înţelese, de asemenea, mînia înăbuşită care determinase această remarcă glacială a Primului Secretar.

— Aveţi dreptate, tovarăşe Prim Secretar, din nefericire.

Privi peste masă, la cei doi militari.

— Îmi amintesc că mareşalul Kutuzov şi generalul Vladimirov au cerut să se întărească securitatea proiectului, după primele teste.

Zîmbi cu răceală.

— Se pare că au avut dreptate!.

— Americanii ştiu incredibil de multe, a mormăit Kutuzov, cu o voce care era mai mult o şoaptă răguşită.

Primul Secretar îşi ridică mîna. Îşi dăduse seama că alimentase, încă o dată, conflictul distructiv dintre Armată şi K.G.B.

— Să lăsăm asta acum, spuse, calm. Vom analiza, în profunzime, această problemă, dar mai tîrziu. Reiese că – din ancheta preliminară făcuta de Preşedintele K.G.B.-ului – colonelul Kontarski a jucat şi... a pierdut.

În spatele lui, Andropov aprobă din cap şi apoi se uită peste masă.

Kutuzov şi Vladimirov se abţinură să facă vreo remarcă. Kontarski se angajase singur într-un joc periculos, încercase să folosească securitatea proiectului de la Biliarsk pentru a-şi asigura promovarea şi reputaţia. Se mai întîmplase şi înainte. Ofiţerul care conducea departamentul K.G.B. pentru Orientul Mijlociu, în 1967, reţinuse informaţii vitale pentru Kremlin şi pentru satelitul acestuia, Egiptul, privind pregătirile de război ale Israelului, pînă cînd acesta din urmă i-a luat prin surprindere. Direcţia a V-a din K.G.B., direcţia asasinilor, îl lichidase puţin timp după aceea. Nici Kontarski nu va supravieţui acestui eşec.

S-a auzit o bătaie în uşă. Garda de corp a Primului Secretar deschise şi preluă teancul de hîrtii pe care i-l înmînase o persoană într-un halat alb. Apoi uşa a fost închisă.

— Mulţumesc, spuse Primul Secretar.

Studie hîrtiile un moment, apoi ridicînd privirea, le trecu lui Kutuzov.

— Spune-mi despre ce este vorba.

Mareşalul le analiză temeinic, după ce îşi pusese pe nas o pereche de ochelari cu ramă de sîrmă. Zgomotul pe care îl făceau operatorii de comunicaţii acoperea cu greu fîşîitul filelor pe care le parcurgea. Cînd termină, îşi scoase ochelarii şi înmînă hîrtiile lui Vladimirov.

Tuşind spuse:

— Este raportul cu privire la stricăciunile provocate celui de al doilea MIG, tovarăşe Prim Secretar, după cum v-aţi dat seama. Se pare că dizidenţii nu au reuşit să-l scoată din funcţiune.

Dintr-o dată, Vladimirov înţelese privind peste masă la Primul Secretar şi la Andropov, că Centrul de Comandă era un centru al disperării. Pentru cei doi bărbaţi atotputernici, care nu înţelegeau nici aviaţia nici zborul, cel de al doilea MIG era un fel de panaceu; aceasta speraseră şi anticipaseră. Credeau cu adevărat că dacă vor putea să lanseze cel de al doilea prototip, vor fi în stare să-l aducă înapoi pe american. Îşi reprimă un început de zîmbet.

— Cît de repede poate fi gata de zbor şi înarmat? întrebă Primul Secretar cu vocea tremurîndu-i de emoţie.

— Probabil o oră, sau chiar mai puţin, răspunse Vladimirov, consultînd hîrtiile ce le avea în mînă. A fost pregătit pentru zbor pentru a-l susţine pe PP-1, dar acum trebuie curăţat de spumă, verificat şi înarmat, tovarăşe Prim Secretar.

— Trebuie mai întîi să ştim unde se află americanul, cu exactitate! spuse Kutuzov cu vocea lui răguşită.

Vladimirov realiză că superiorul său nu prea înţelegea subtilităţile politice din atmosfera Centrului de Comandă.

Tot ceea ce dorea Primul Secretar era să vadă odată cel de al doilea avion decolînd. Nu-i plăcea să i se reamintească dificultăţile practice ale unei misiuni de căutare şi distrugere a avionului.

— Ştim, ştim asta, Kutuzov! îl repezi Primul Secretar, făcîndu-l să amuţească pe bătrînul mareşal.

Privi în jurul camerei, ca şi cînd spatele curbat al operatorului-radio l-ar fi inspirat, furnizîndu-i răspunsul de care avea nevoie.

Vladimirov sesiza disperarea ce se afla dincolo de calmul de gheaţă, dincolo de personalitatea puternică a omului. Pentru el însuşi, cercetarea zonală în linii alternante prezenta singura speranţă, deşi destul de subţire. Ceva în subconştientul lui nu-i dădea pace, ceva ce gîndise de prima dată, în primii ani ai proiectului MIG-31, ceva ce semăna cu o posibilă obiecţie la sistemul anti-radar ce fusese deja conceput la vremea aceea şi aplicat apoi la Biliarsk. Vocea lui de atunci fusese singura care obiectase, o voce lipsită de pasiune, un duş rece peste entuziasmul arzător al celorlalţi.

Prin natura lui, Vladimirov era un bărbat rece şi raţional, un strateg. În calitate de comandant al forţelor ruseşti de intercepţie – „Wolfpack” – se realizase pe deplin ca militar. El şi Kutuzov acţionaseră foarte energic pentru a grăbi alocarea fondurilor necesare producerii rapide a sute de MIG-uri 31 care să înlocuiască avioanele FOXBAT, considerate, în prezent, ca fiind aşii Forţelor Aeriene Sovietice. Sistemul telepatic de acţionare a armamentului conceput pentru acest avion, era, trebuia să recunoască, adevăratul atu. Împreună cu viteza lui incredibilă, MIG-31 ar fi propulsat Aviaţia Sovietică într-o altă ligă, deasupra posibilităţilor prezente sau din viitorul imediat ale R.A.F.-ului şi U.S.A.F.-ului.

Gîndurile îi zburau departe de atmosfera încărcată din jurul mesei circulare a Centrului de Comandă şi asculta cu o jumătate de ureche fluxul de rapoarte decodificate furnizate de echipa de operatori. Totul era înregistrat şi

gata pentru reproducere imediată, dacă era nevoie să se consulte rapoartele.

Faptul că PP-1 fusese văzut la nord-vest de Volgograd îi trezea suspiciunea. Ca fost pilot, unul dintre cei mai buni, suspecta însăşi evidenţa. Fusese obligat să-l respecte pe Gant, pilotul american. Studiindu-i fişa K.G.B., transmisă prin teleimprimator de Centrul de la Moscova, apreciase alegerea lui de către CIA. Gant era un potlogar de pilot, orgolios şi indisciplinat, un as al Vietnamului. În sinea lui, Vladimirov spera că, dacă rolurile s-ar fi inversat, şi el ar fi avut previziunea şi îndrăzneala să selecteze un astfel de om.

Simţea că îl înţelege pe Gant şi dorinţa lui arzătoare de a fura MIG-ul, să probeze că o astfel de treabă poate fi făcută. Gant va dori să-şi îndeplinească cu orice preţ misiunea, va fi hotărît să ducă MIG-ul acasă.

Din raportul pilotului de pe cursa Moscova-Volgograd reieşea că americanul fusese luat prin surprindere de apariţia subită a avionului de linie în tribordul lui, chiar pe direcţia de ciocnire. Ca pilot, Vladimirov ştia, însă, că radarul lui Gant îi semnalase prezenţa avionului cu suficient timp înainte pentru a evita o astfel de situaţie. Şi Gant era un pilot excelent, poate chiar cel mai bun, dacă fişa lui nu minţea. Chiar într-un avion necunoscut el n-ar fi făcut o astfel de eroare de pilotaj. Vladimirov era sigur că la Langley, Virginia, fusese construit un simulator, care să-l poată ajuta pe Gant la antrenament. Îl înjură în minte pe Kontarski care, în lumina eşecului, apărea ca un mare tîmpit. O mare cantitate de informaţii trebuie să fi ajuns la americani, în ultimii ani, ca să fie posibil aşa ceva.

Şi-l scoase pe Gant din minte. A se gîndi la el era egal cu a stărui asupra unui lucru ce nu mai putea fi schimbat. Nu, avea ceva mai important de făcut, ceva care să contracareze avantajul suprem pe care imunitatea radar a MIG-ului 31 i-o conferea lui Gant. Ce dracu putea fi? Vocea unui operator radio, ce repeta o comunicare, îl trezi din gînduri. Cuvintele alunecaseră pe lîngă el, fără să aibă rezonanţă.

— Detectare de sunet, instalaţia de la Orsk... spunea vocea de lîngă el.

Nu sesiză tăcerea subită din jurul lui şi nici că operatorul se uita la el. Îşi urma gîndurile. Nu, nu era nimic în legătură cu sunetul. Era... era... Subit, chiar în momentul în care înregistra tăcerea din jurul lui şi văzu aşteptarea de pe figura operatorului, ideea îi apăru clară, deşi încă îndepărtată.

Spusese atunci clar, o voce, singura în atmosfera de euforie politică şi militară, că imunitatea radar prin şi din cauza ei înşişi nu împiedica complet detectarea unui avion, oricît ar fi el de sofisticat. Echipamentul de detecţie cu infraroşii, conceput nu să primească sunetul de la un obiect solid ci să detecteze sursele de căldură pe pămînt şi în aer, ar putea fi folosit pentru a detecta prezenţa unui avion imun la radar. Emisia de căldură de la un motor cu reacţie va arăta ca un punct portocaliu pe orice ecran cu infraroşii. Era o substituţie mediocră pentru detectarea şi localizarea ţintei, dar ar putea, chiar în interiorul limitărilor ei, să anuleze ceva din avantajul total al sistemului anti-radar de pe MIG-31.

Ar putea să se dovedească suficient de precis pentru ca rachetele detectoare de căldură să fie lansate în direcţia presupusei ţinte. Apoi, rachetele, cu proprii lor senzori, vor căuta şi vor găsi sursa de căldură ce apăruse pe ecranele infraroşii de pe sol. Asta era! Îşi privi mîna şi crezu că tremura.

Găsise răspunsul. În acest fel, cercetarea în linii alternative a spaţiului aerian, pe care o ordonase, nu se va baza numai pe posibilitatea foarte puţin probabilă, de identificare vizuală. Era suficient ca fiecare avion de vînătoare să-şi testeze propriul sistem de ochire cu infraroşii în faţa avionului, într-un spaţiu sub formă de con. Orice vehicul dotat cu un motor cu reacţie şi care trecea prin acest con, în orice condiţii atmosferice, la orice altitudine, va apărea ca un punct portocaliu de căldură pe ecranul de detecţie în infraroşii de pe tabloul de bord.

Văzu faţa operatorului-radio şi zîmbetul lui încurcat.

— Da? Ce ai spus?

— Tovarăşe general, unitatea mobilă de la vest de Orsk semnalează sunetul neidentificat al unui avion care zboară la altitudine joasă şi cu o viteză mai mare de 2 Mach.

— Unde este Orsk-ul? se repezi Vladimirov, emoţia ce o citea pe figura tînără din faţa lui părînd să-l contamineze.

Fără să aştepte un răspuns, generalul se întoarse către ofiţerul de la consola computerului, care introducea deja datele necesare proiectării hărţii pe masă.

— Orsk! Proiectaţi regiunea aceasta pentru mine.

Şi-a amintit: Orsk-ul se afla la extremitatea sudică a Munţilor Urali…

Se plesni cu palma peste frunte în momentul cînd adevărul suspiciunilor sale se contura clar în mintea lui. Gant dorise să fie văzut îndreptîndu-se spre sud.

— Care este problema, generale Vladimirov? îl auzi pe Primul Secretar, de care uitase.

Fără să-şi dea seama, îşi flutură mîna într-un gest de concediere în direcţia vocii.

— Cereţi confirmarea raportului pentru mine, repede!

Cu paşi mari, se apropie de harta desfăşurată sub ecranul mesei, opac la supărarea crescîndă ce se întipărea pe figura Primului Secretar. Febril, începu să cerceteze extremitatea sudică a Munţilor Urali şi realizînd că aria era prea mică spuse:

— Daţi-mi proiecţia Munţilor Urali, pe cît posibil de la partea cea mai din nord la punctul cel mai sudic. Acum!

În timp ce aştepta, degetele băteau cu nerăbdare muchia mesei. Harta veche se dizolvă şi apăru alta. Uralii se întindeau ca o cicatrice vînătă în centrul proiecţiei. Spre sud, pînă la o întindere colorată în maro: Iranul. Spre nord, pînă la albastrul închis al mării Barenţ şi al Oceanului Arctic. Continuînd să-l ignore pe Primul Secretar, care stătea la masă ca o statuie, Vladimirov îşi plimba degetul pe hartă, mai întîi spre sud, către Orientul Mijlociu şi Mediterana; apoi, mult mai încet şi mai gînditor, degetul subţire cu unghia lungă şi îngrijită, se îndreptă spre nord,

traversînd harta, urcînd paralel cu lanţul muntos al Uralilor. S-a oprit deasupra insulei Novaia Zemlea[36], apoi şi-a continuat drumul spre nord, apoi a deschis un arc spre nord-vest în Oceanul îngheţat de Nord.

Cînd a ridicat capul, a făcut-o numai pentru a auzi operatorul-radio care îl informa despre sunetul detectat:

— Sunet confirmat, domnule. Avionul, care a refuzat să răspundă cererii de identificare, se îndrepta spre nord-est prin munţi. Au pierdut urma lui după treizeci de secunde, dar se confirma direcţia şi viteza.

Vladimirov realiza că Gant făcuse prima greşeală care ar putea fi transformată într-o eroare fatală. Ignorase cererea pentru identificare şi asta îl făcuse imediat suspect De asemenea, zbura mult prea repede, alergînd după adăpost... La viteza asta, combustibilul nu-i va ajunge pe cît sperase la început. Începu să studieze harta din nou, dîndu-şi seama că Gant căuta să se adăpostească de detecţia vizuală şi sonoră, la poalele Munţilor Urali, dar pe versantul lor estic.

Ceea ce nu poate însemna decît că... Sigur că da, realiza cu o emoţie crescîndă, nu poate însemna decît că punctul de realimentare trebuie să fie undeva la nordul Uniunii Sovietice, în Marea Barenţ sau mai sus. Îşi ridică ochii. Primul Secretar nu se mişcase.

— Ei bine? spuse acesta, încet.

— Dacă vă uitaţi la hartă, tovarăşe Prim Secretar, spuse Vladimirov, simţindu-l pe Kutuzov lîngă umărul său, voi încerca să-mi explic deducţiile.

Rapid, arătă direcţia probabilă a lui Gant. După ce a sfîrşit, a adăugat:

— Putem să-l urmărim, tovarăşe Prim Secretar, în ciuda imunităţii lui radar.

A urmat o pauză de linişte după care, Andropov care stătea în picioare la spatele Primului Secretar întrebă cu o voce moale şi ironică:

— Cum?

---

[36] Novaia Zemlea - pămînt nou - insule în nordul Uniunii Sovietice.(lb. rusă)

Vladimirov le-a explicat, cît de simplu a putut, modul în care sistemul de ochire în infraroşii putea fi folosit ca o rază de căutare direcţională. Kutuzov îl bătu pe umăr şi Vladimirov a crezut că simte nu numai mulţumirea profesorului că elevul lui a răspuns excelent dar şi emoţia, ce o resimţea bătrînul pilot. Mai îndepărtat, a simţit de asemenea că se pecetluise succesiunea, că el va fi viitorul mareşal al Forţelor Aeriene. Perspectiva nu-l afecta. În acel moment, nu era preocupat decît de a-l elimina pe Gant ca ameninţare militară.

— Bine, e foarte bine, generale Vladimirov, spuse Primul Secretar. Eşti de acord, Mihail Ilici?

Kutuzov încuviinţă din cap.

— Toate acestea necesită modificări mecanice?.

— Nu, doar un ordin codificat în acest scop din partea dumneavoastră sau a mareşalului Kutuzov.

Primul Secretar încuviinţă.

— Atunci, ce sugerezi, Vladimirov?

— Trebuie să alertaţi unităţile Flotei Roşii din Nord, tovarăşe Prim Secretar. Ei trebuie să caute o navă sau un submarin… Făcu o pauză. Nu, trebuie să fie o navă de suprafaţă şi chiar asta este improbabil. Cel mai probabil, un avion, care aşteaptă să alimenteze MIG-ul în aer, tovarăşe Prim Secretar.

Liderul sovietic încuviinţă.

— Apoi, vom ridica în aer escadrilele „Wolfpack”, cele mai apropiate de coasta de nord, să caute „avionul-mamă”.

Îşi întoarse capul să poată privi în ochii inteligenţi ai lui Kutuzov. Bătrînul încuviinţă.

— Vom alerta toate unităţile de rachete de-a lungul Primului Lanţ, să-l aştepte pe Gant. Vor colabora cu unităţile „Wolfpack”. Şi unele şi altele îşi vor folosi sistemele lor proprii de ochire cu infraroşii pentru a-l căuta pe american.

Degetul lui se opri, brusc, pe hartă, chiar în faţa Primului Secretar.

— Aici, chiar aici! Dacă urmează lanţul Uralilor pînă la punctul lor cel mai nordic, atunci va trebui mai întîi să identifice vizual fie golful Olei de la estul peninsulei Iamal, fie golful de la vestul aceleiaşi peninsule, şi numai după aceea să-şi schimbe direcţia pentru întîlnirea cu „avionul-mamă”. După cum vedeţi, tovarăşe Prim Secretar, există două unităţi fixe ale Primului Lanţ, unităţile mobile care le asigură legătura precum şi escadrilele „Wolfpack” cu baza în peninsulă. Îşi ridică ochii şi faţa i se destinse într-un zîmbet.

— Avem nevoie doar de cîteva minute să organizăm totul, tovarăşe Prim Secretar şi americanul va cădea în cea mai grozavă cursă care s-a întins vreodată.

Încă zîmbea cînd spuse:

— Vă daţi aprobarea ca orice avion sovietic care este detectat vizual în zonă să fie ţinta rachetelor – dacă va fi necesar?

Vladimirov simţi cum lui Kutuzov i se opreşte respiraţia, dar îşi menţinu privirea înfiptă în ochii Primului Secretar. Şi în ochii cenuşii şi reci ai acestuia, a putut să vadă confirmarea succesiunii. De data aceasta, resimţii o plăcere reală, deşi momentană. Primul Secretar încuviinţă din cap.

— Bineînţeles, spuse.

— Foarte bine, tovarăşe Prim Secretar, atunci Gant este un om mort.

Călătoria prin Munţii Urali i-a luat lui Gant ceva mai mult de două ore deoarece, pe parcursul celor o mie şase sute de mile pe care le străbătuse de la Orsk la Vorkuta, pe versantul estic al lanţului muntos, nu depăşise şase sute de noduri (1 080 km/oră) menţinîndu-se la o viteză sub-sonică pentru a-şi conserva combustibilul pe care acum regreta că îl consumase în panica lui de a fi la adăpostul munţilor. Viteza redusă avea şi avantajul că nu-i trăda prezenţa prin trena de condens. La poale, munţii erau învăluiţi în ceaţă, ceea ce făcea aproape imposibilă detectarea lui vizuală fie de pe sol fie din aer.

Informaţiile lui despre instalaţiile militare din Urali erau foarte sumare. Buckholz şi Aubrey nu ştiau prea multe. Se presupunea doar că versantul estic al lanţului muntos ar fi mai puţin înarmat şi supravegheat. Odată identificat vizual Orsk-ul pentru a obţine un relevment la compas, introduse toate coordonatele zborului său spre nord în pilotul automat şi îşi aşează avionul pe noua rută de zbor. A pus în funcţiune dispozitivul radar de urmărire în teren şi pilotul-automat, trecînd ca o nălucă prin lumea cenuşie a dealurilor învăluite în ceaţă – nălucă fără de contururi precise ca luna de pe cer sau ca lumea amintirilor sale.

Se temuse de o reîntoarcere a coşmarului sau cel puţin de unele simptome fizice, de paralizie isterică, chiar de leşin. Totuşi, nu se întîmplase nimic. I se părea că trecuse de la întuneric la lumină. Ca şi cînd persoana care fusese înainte de decolare se desprinsese ca o piele de şarpe. Nu şi-a pierdut timpul să se minuneze în faţa integrităţii sale mentale nou-recuperată sau a calmului desăvîrşit de gîndire. Nu era ceva neobişnuit pentru el. Chiar în Vietnam, spre sfîrşit, fusese capabil să zboare aproape perfect, părăsind în urma lui, ca pe o uniformă în dulap, epava unui individ ce aluneca spre prăpastie.

Instrumentul ECM pentru culegerea emisiunilor-radar din terenul de dedesubt nu înregistrase nimic de la începutul zborului său prin munţi. Se mişcase într-o lume complet izolată, genul de izolare despre care îi auzise vorbind pe tipii de la NASA care fuseseră pe orbită în jurul pămîntului în sateliţii-laborator. Odată, îl întîlnise pe Collin, unul dintre astronauţii care fuseseră pe Lună. Şi el spusese acelaşi lucru. În felul lui propriu. Gant simţea aceeaşi izolare cînd trecea comanda pilotului-automat. Nu mai exista nimic decît o cabină presurizată, trainică, încălzită şi Pămîntul cu gloata lui umană care aluneca pe lîngă el ca valurile de ceaţă prin care zbura. Această izolare perfectă, era o necesitate de care nu putea scăpa nici pe pămînt. Nu o găsise nici în băuturile drogate nici în braţele prostituatelor, din Saigon. Şi motivul pentru care considera cerul ca fiind net superior pămîntului era că

pămîntul nu-i oferise niciodată mai mult decît o copie inferioară a acestei izolări. Era trecut de ora nouă şi ceaţa se risipise la altitudinea lui astfel încît, lumina soarelui i se reflecta în mască, iar albastrul pal al cerului de dimineaţă se întindea în faţa ochilor. Ştia că, urmînd direcţia actuală şi la viteza cu care zbura, va trece în cîteva minute peste Golful Kara, acea intruziune ascuţită de la vestul Peninsulei Iamal. Cu dublul relevment vizual efectuat ia intrarea în golf va putea să furnizeze pilotului automat următorul set de coordonate.

Privi în faţă. Vizibilitatea nu era bună. Nu se vedea nici un petec de apă, doar un orizont cenuşiu şi ceţos. Ştia că trebuie să coboare cît mai jos, riscînd să fie văzut de pe sol, riscînd să provoace „Lanţul de Foc” pe care ruşii îl instalaseră de-a lungul coastei nordice. Trebuia, totuşi, s-o facă. Ultimele înălţimi muntoase din lanţul Uralilor care coborau spre mare, se apropiară din nou de el în momentul în care îşi schimbă altitudinea, lăsîndu-se să alunece în jos, spre pungile de ceaţă, nedispersate încă de soarele ce urca pe cer. Văzu orăşelul Vorkuta departe, la babord şi ştiu că direcţia de zbor era corectă. Marea se afla la cîteva minute în faţa lui.

Dintr-o dată, ecranul radar îi semnală prezenţa unui avion, departe la tribord şi la înălţime mai mare; probabil un avion Badger[37] de recunoaştere, cu autonomie mare de zbor care, fără îndoială, se întorcea dintr-o patrulă de rutină deasupra Mării Kara şi a Oceanului Arctic.

Trecură cîteva momente în care s-a simţit mulţumit că se afla în apropierea avionului Badger, fiind convins că va trece foarte uşor în spatele lui. Presupunea că, ajutat de puţin noroc, cea mai mare parte a echipamentului de detecţie electronică de la bordul avionului de recunoaştere va fi scoasă din funcţie datorită apropierii de bază. Apoi necrezîndu-şi ochilor, pe ecran apărură trei puncte portocalii strălucitoare care urcau, apropiindu-se. O sursă cu infraroşii. Cineva pe sol, lansase rachetele de la una din staţiile „Lanţului de foc”.

[37] Badger - bursuc (lb.engl.)

Ştiau unde se afla. Realizînd brusc situaţia, mintea lui sări înnebunită de la calmul imunităţii aparente împotriva detecţiei şi atacului, la pierderea totală a încrederii.

Nu putea să creadă. Rachetele trebuiau să caute sursa de căldură, punctul cel mai fierbinte de pe cer şi care se afla în gazele fierbinţi evacuate de turbinele uriaşe. Într-un fel oarecare era vizibil pentru cei de pe pămînt. Aproape instantaneu a ştiut şi cum.

Una din bazele de rachete din „Lanţul de Foc” trebuia să-şi fi folosit echipamentul propriu în infraroşii pentru a-i detecta trena de gaze. El era invizibil pe radar dar pe ecranul în infraroşu apărea ca un spot luminos de culoare portocalie. Aşa ca imunitatea radar a ceva care, totuşi, emana gaze fierbinţi, însemna el, Gant. Pierderea acestei imunităţi îl năucise. Privea fascinat cum cele trei puncte portocalii şi strălucitoare de pe propriul lui ecran se măresc, pe măsură ce rachetele se apropiau de FIREFOX.

VII

CAUTĂ ŞI DISTRUGE!

Timp de contact, şapte secunde. Năuceala primelor momente trecuse. Îşi desprinse privirea de la cele trei spot-uri portocalii de pe ecran.

Acesta continua să înregistreze şi blip-ul[38] verde strălucitor al avionului Badger, care acum se afla numai la cîteva mile depărtare, dedesubtul lui şi la babord. Unicul ecran de la babord, care constituia „ochiul" detector al sistemului electronic de pe FIREFOX fusese construit pentru a înregistra emisiile de infraroşii ca spot-uri portocalii, în timp ce imaginile radar apăreau ca blip-uri verzi. Rachetele din spatele lui se aflau în jumătatea de jos a ecranului, în timp ce Badger-ul din faţă se afla în jumătatea de sus.

Avionul de recunoaştere se afla pe direcţia lui.

Badger-ul era cheia salvării. Datorită lui putea să abată direcţia rachetelor care îl căutau. Trebuia să creeze pe cer un spot mai fierbinte decît cel produs de motoarele lui, spre care să fie atrase rachetele. Trebuia deci să distrugă avionul, să-l facă să ardă ca o torţă uriaşă.

[38] blip - impuls scurt (lb.engl.)

Îşi plasă aparatul pe direcţia de interceptare a avionului rusesc. Cu toată voinţa de care era în stare, ignoră cele trei blip-uri portocalii care se apropiau de centrul ecranului. Timp de contact, cinci secunde. Deschise complet gazele, trebuia să fie cît mai aproape de Badger în momentul în care va lansa una din propriile lui rachete. Costumul antigravitaţional se strînse în jurul lui şi apoi se relaxa pe măsură ce contracara creşterea de presiune datorată vitezei şi plonjării. Cele trei blip-uri verzi au alunecat pe ecran, apoi s-au adunat din nou, urmărindu-l. Spot-ul verde al Badger-ului crescu în diametru. Gant împinse butonul „Weapon Arming[39]" ce se afla în partea stîngă a consolei. Cu degetul mare împinse comutatoarele care conectau trăgaciul telepatic şi sistemul de ghidare. Aceste două butoane aveau rolul de apărare împotriva unei declanşări şi teleghidări neatente. Gant putea să-şi teleghideze rachetele vizual, prin observarea directă a rachetei şi ţintei, sau pe ecran. Ceea ce vedea cu proprii lui ochi şi necesita intervenţia rachetelor, era convertit de creier în impulsuri electrice, receptate de electrozii din cască şi transmise sistemului de armament care, la rîndul lui, lansa un semnal spre rachetă. A verificat distanţa pînă la ţintă şi s-a gîndit că era momentul optim pentru a lovi. Automat, sistemul telepatic lansă una din rachetele de sub aripă. Racheta părăsi suportul, ţîşnind în sus şi depărtîndu-se de ruta pe care o urma Gant.

Trei secunde timp de contact, începea să spere. Pentru un moment, văzu clar conturul avionului sovietic, drept în faţa lui, o siluetă cenuşie şi zveltă care creştea. Viră brusc spre dreapta, îndepărtîndu-se rapid de Badger. Două secunde. Pe ecran, spot-ul portocaliu aproape s-a contopit, apoi a depăşit unicul blip verde.

Badger-ul se afla în centrul ecranului, ca o floare enormă şi portocalie, cel mai fierbinte punct de pe cer. Atunci şi-a detonat propria lui rachetă. Timp de contact, zero secunde. În timp ce se îndepărta, a mai văzut cum, imediat sub centrul ecranului, floarea se făcuse mai

[39] Weapon Arming – armarea armamentului de bord (lb.engl.)

strălucitoare şi apoi crescuse subit – în momentul în care rachetele de urmărire detonaseră în mijlocul infernului produs de distrugerea Badger-ului.

Îşi dădu seama că transpira din abundenţă în interiorul costumului presurizat şi încercă un sentiment de uşurare. Sub el pe pămînt, ecranele cu infraroşii care îl reperaseră erau acum confuze, pline de lumina produsă de detonarea masivă. Cînd se vor clarifica, va fi în afara razei lor de detecţie. Spera că vor trage concluzia că şi el pierise în explozie.

Îşi verifică viteza. Ceva sub şapte sute de mile pe oră. Nu putea folosi viteza supersonică acum, cînd se apropia de coastă. Prea multe „urechi" antrenate, care pîndeau zgomotul supersonic al trecerii lui.

Acum cînd supravieţuise, începea să-şi dea seama de posibilităţile FIREFOX-ului Sistemul telepatic de ghidare a rachetelor funcţionase, aşa cum, de fapt, fusese sigur. Fusese proiectul lui Baranovici şi, în ciuda faptului că îi era dificil să-şi reamintească figura sau vocea lui ca şi cînd i-ar fi separat o veşnicie, în subconştientul lui îi rămăsese un sentiment profund de seriozitate şi siguranţă, asociat cu persoana evreului rus. Nu fusese nevoit să acţioneze cu viteza gîndului, dar trebuise să ia o decizie conştientă, în momentul în care, în mintea lui, luase decizia de a folosi racheta de la babord, racheta aer-aer tip Anab pornise. Simţise doar o uşoară legănare cînd racheta se autodetaşase.

Privi din nou la radarul de urmărire în teren. Zbura peste linia de coastă. Pîcla care învăluise ultimele masive muntoase se transformase într-o ceaţă de mare, subţire, gata să se risipească, dar care încă îl ascundea privirilor. Mai mult decît atît, atenua sunetul, dispersînd zgomotul făcut de motoare astfel încît detecţia sunetului era mascată de ecouri.

Apoi a văzut creasta, ca o linie neregulată ce traversa ecranul radarului. Gîtul îngust de mare ce pătrundea adînc în continent nu era altceva decît Golful Kara.

Memoria lui furniza următorul set de coordonate, în timp ce zbura deasupra apei. Înclinase botul avionului şi mai pierduse din altitudine, căutînd să se menţină în fîşia îngustă de ceaţă, care aluneca pe lîngă carlinga lui, cenuşie şi fără formă, izolîndu-l de lume. A citit noua direcţie de zbor şi, ascultîndu-şi pilotul-automat, a virat spre cele două insule gemene denumite Novaia Zemlea, la nord-vest de poziţia lui actuală.

Altimetrul arată două sute de picioare. Pe ecranul radar, nimic. Mai închise gazele şi turaţia motorului scăzu. Menţinu avionul la înălţimea de două sute de picioare şi încă mai închise gazele. Cît timp zbura prin ceaţă putea să economisească combustibilul şi astfel să facă mai puţin zgomot.

Dacă era auzit, voia să pară cît mai mult un avion autorizat de cercetare şi nu avionul furat. Îşi fixă viteza la 250 mile/oră.

Întinse mîna spre componentele fostului său tranzistor care constituiau, de fapt, dispozitivul special pus la punct pentru el la Farborough, numai pentru această operaţie. Era un receptor homing[40], de reîntoarcere la bază, care funcţiona după o schemă prestabilită, de o complexitate incredibilă şi care căuta setul de balize pe aceeaşi schemă alternativă a frecvenţelor semnalului. Semnalul rămînea pe o anumită frecvenţă suficient de mult timp ca cineva să-l anuleze considerîndu-l ca staţie sau neimportant.

Gant nu putea şti, dar maşina putea spune în ce moment după punerea ei în funcţiune va fi introdusă secvenţa care îl interesa. Aparatul trebuise să fie conceput cît mai complicat cu putinţă deoarece comunicaţiile verbale de orice fel, oricît de scurte sau critice, erau supravegheate şi înregistrate de ruşi. Împinse întrerupătorul de pe faţa pătrăţelului de ebonită cu înfăţişare atît de inofensivă. Nimic, dar nu era o surpriză. Nu sosise încă momentul.

Ştia că dispozitivul va căuta banda de frecvenţă pentru semnal şi că exista o limită pentru domeniul în care

[40] homing - radioghidaj - proces de determinare şi urmare a direcţiei unei emisii radio in scopul revenirii la bază.(lb.engl.)

acesta era operaţional şi, totuşi, începu să se neliniştească în momentul în care atinse întrerupătorul. Abia cînd văzu că funcţionează îşi dădu cu adevărat seama cît de dependent era de acesta. Dacă nu reuşea să capteze semnalul transmis de nava de realimentare şi dacă receptorul lui nu se coordona cu transmiţătorul pentru a transforma semnalul de la bază într-un impuls direcţional continuu, atunci ar fi fost pierdut şi ar fi rămas fără carburant undeva deasupra Oceanului îngheţat de Nord… sortit morţii.

Cu unul din zîmbetele lui sardonice, Aubrey îl botezase „Deaf Aid” sau „Ajutorul Mut”. Construirea lui fusese necesară deoarece nimeni, nici chiar Buckholz care dispunea de informaţiile la obiect ale lui Baranovici, nu putea fi sigur că ruşii nu sînt în stare să bruieze orice transmiţător sau receptor de la bordul FIREFOX-ului cînd acesta se afla în aer – în care caz. Gant n-ar fi găsit niciodată carburantul de care avea nevoie. Chiar în situaţia în care sovieticii ar putea doar să urmărească transmiţătorul şi receptorul, atunci Gant i-ar conduce drept la „Mama”.

Observînd ceaţa care se subţia şi vizibilitatea care se îmbunătăţea. Gant se gîndi că nu i se spusese unde îşi va găsi „Mama”. Precauţie pentru cazul în care ar fi fost prins. Ceea ce nu ştia nu putea spune nimănui, indiferent ce i-ar fi făcut. Era o logică extravagantă, dar logică.

Privi la indicatoarele de combustibil. Rezervoarele pline mai puţin de un sfert. N-avea idee cît de departe trebuia să zboare. Tot ce ştia era că după ce capta semnalul – dacă şi cînd – va avea numai trei sute de mile de parcurs pînă la punctul de realimentare. Mecanismul de la Farnborough continua să rămînă mut.

Trecu comanda pilotului-automat, cuplat cu radarul de urmărire în teren. Cea mai lungă parte din misiunea lui abia începea, partea care îi va solicita nervii cum n-o făcuse nici una din etapele de pînă acum. Să zboare la noroc, bazîndu-se pe o cutiuţă cu şmecherii, care nu

fusese niciodată testată. Era un cobai. Un nătăfleţ. Asta era!

Gant era un pilot electronic. În toată viaţa lui de aviator se bazase pe instrumente. Şi, totuşi, total, nu depinsese decît de îndemînarea lui de zburător, acea calitate înnăscută de a struni un avion, de a fi una cu el, un alt simţ sau instinct, neinfluenţat de nimic altceva pe lume.

Conturul nedefinit al mării defila pe ecran nesfîrşit, lipsit de nave. Ridică botul avionului, înălţîndu-se deasupra cetii subţiri, pentru o scurtă privire. La patru sute de picioare îl întîmpină soarele şi albastrul cerului. Nimic. Coborî din nou în ceaţă. Toate instrumentele îi spuneau că Novaia Zemlea era prea departe în faţă pentru a putea fi înregistrată, totuşi, dorise să verifice cu ochii lui, ca şi cînd sentimentul de a depinde de o bucăţică electronică neînsufleţită l-ar fi întors la începuturile aviaţiei.

Privi din nou indicatoarele de combustibil. Punctul de realimentare va fi la sute de mile în nordul coastei ruseşti sau ar trebui să fie, pentru siguranţa lui. Uriaşele rezervoare din aripi, învelişul fuselajului care era el însuşi un rezervor de combustibil, totul era plin mai puţin de un sfert.

Gant nu se preocupase de ecuaţia de variaţie a combustibilului în funcţie de distanţă şi din nou se blestemă pentru momentul de panică ce-l cuprinsese pe cînd se îndrepta spre Urali, ceea ce atunci îl făcuse să se simtă salvat, acum ar putea să-l ucidă.

— Ce s-a întîmplat, tovarăşe general Vladimirov? întrebă, pe ton de conversaţie. Primul Secretar. Trebuie să înveţi să accepţi succesul cu mai mult aplomb, dragă Vladimirov!

Primul Secretar rîse.

Vladimirov zîmbi cu răceală, şi spuse:

— Aş vrea să fiu sigur, tovarăşe Prim Secretar. Dar, deşi ştiu cît de mult vă displace această atitudine, nu sînt sigur…

— Nu eşti fericit că am terminat cu MIG-31?

— Nu. Nu sînt fericit că l-am pierdut. Dar, mă întreb dacă l-am terminat cu adevărat pe Gant. Aşa uşor?

— Dar noi toţi am urmat planul dumitale, Vladimirov, şi acum te îndoieşti de el? întrebă Andropov din spatele Primului Secretar, zîmbind subţire.

— Niciodată n-am fost sigur de succes, tovarăşe Preşedinte, replică Vladimirov.

— Haide, haide, ce te-ar face fericit, Vladimirov? Sînt într-o dispoziţie sufletească foarte generoasă, spuse Primul Secretar, amabil.

— Să continui, să intensific căutarea lui Gant. Tonul lui Vladimirov fusese scurt, direct.

— De ce?

— Pentru că – dacă este încă în viaţă, automulţumirea noastră ar putea fi exact ajutorul de care are nevoie. Şi mai trebuie să găsim avionul sau nava de realimentare, care îl aşteaptă pe undeva.

Primul Secretar părea să citească în mintea lui Vladimirov în timp ce acesta îşi dezvolta argumentele. După o tăcere lungă, îşi concentra privirea spre Kutuzov.

— Ei bine, Mihail Ilici – ce spui?

— Sînt de acord cu toate precauţiile ce se vor lua, tovarăşe Prim Secretar.

— Foarte bine, atunci.

Bonomia Primului Secretar dispăruse şi părea supărat că euforia ce domnise în încăpere se evaporase după raportul făcut de „Lanţul de Foc UNU-24”. Acum era tăios, eficient, rece.

— De ce ai nevoie, în afara forţelor masive pe care deja le ai la dispoziţie...?

Apăsase cu o emfază aproape sinistră pe cuvîntul „masiv” şi lăsase fraza neterminată ca o ameninţare.

— Proiectaţi harta Mării Barenţ cu amplasamentele curente ale forţelor noastre navale din zonă, împreună cu poziţia traulerelor şi navelor Elint, ceru Vladimirov peste umăr, în timp ce se oprise în faţa mesei. Proiecţia coastei de nord a URSS-ului dispăru, şi odată cu ea şi punctele luminoase care reprezentau staţiile „Lanţului de Foc” şi

bazele „Wolfpack”. A fost înlocuită cu proiecţia Mării Barenţ.

Vladimirov aşteptă, în timp ce operatorul butona cererile lui pe consola computerului. Încet, una după alta, ca nişte stele, au apărut pe hartă alte luminiţe, reprezentînd navele din Marea Barenţ şi din sudul Oceanului Arctic. Vladimirov se uită la ele mult timp, în tăcere.

— Unde este imprimanta? a întrebat după un timp. Operatorul de la hartă se desprinse de consolă şi-i înmînă o hîrtie tipărită pe care erau înregistrate numele, ultima poziţie raportată şi direcţia fiecărui punct luminos de pe hartă. Vladimirov cercetă imprimanta, uitîndu-se din cînd în cînd la hartă.

La Nord de insula Koluiev şi la vest de Novaia Zemlea, punctele îngrămădite, de culoare albă, reprezentau flota de traulere. Culoarea lor neutră semnifica scopul lor nemilitar. Constituiau o flotă uriaşă de pescuit. Totuşi, puţin mai la o parte de ciorchinele de traulere existau două puncte albastru închis, care reprezentau navele Elint – adică traulerele – spion, echipate cu cel mai perfecţionat şi puternic echipament de detecţie în aer, la suprafaţă şi sub apă. Ele flancau flota pescărească ca nişte cîini ciobăneşti, dar Vladimirov ştia că interesul lor era în altă parte. În acel moment, deja cercetau spaţiul aerian din sectorul în care navigau, cu ajutorul detectoarelor în infraroşu. Cercetarea se făcea conform unei scheme pe care o primiseră de la comandantul de sector al escadrilelor „Wolfpack”. De obicei, navele Elint nu-şi începeau aşa devreme, calendaristic vorbind, activitatea în Marea Barenţ. Dar, Ministrului Adjunct al Apărării – amiralul Gorşkov îi plăcea să-şi vadă navele – spion în acţiune imediat ce vremea devenea favorabilă în timpul anului arctic. Ca în fiecare an la această vreme, primăvara arctică făcea ca sloiurile de gheaţă să plutească în derivă spre sud şi din cauza lor, cele două vase nu făcuseră altceva decît să suplimenteze informaţiile radarului de coastă.

Ochii lui Vladimirov se îndreptară spre nordul Mării Barenţ, sesizînd punctul roşu al unei nave. Din lista ce o avea în faţă ştia că era crucişătorului RIGA dotat cu rachete şi elicoptere – mîndria Flotei Roşii de Nord: 18 000 de tone deplasament, înarmat cu două lansatoare de rachete suprafaţă-aer, două lansatoare de rachete de suprafaţă sau antisubmarin, patru tunuri de şaizeci de milimetri, mortiere, patru torpile şi patru elicoptere de vînătoare tipul Kamov-KA-25. În acest moment se îndrepta spre est, la comanda expresă a Primului Secretar transmisă prin Gorşkov de la Leningrad. În ceva mai mult de o oră, crucişătorul va fi în vecinătatea insulelor Novaia Zemlea.

În altă parte a hărţii, Vladimirov înregistra prezenţa a două distrugătoare cu rachete, replici mai mici şi mai puţin înarmate decît crucişătorul RIGA, dat fiind faptul că nu aveau suportul elicopterelor. Unul dintre distrugătoare se afla la nord de Novaia Zemlea, lîngă Ţara lui Franz Josef şi la marginea calotei polare. Celălalt plecase rapid din zona Insulelor Spitzbergen şi se îndrepta spre sud-est. Majoritatea navelor de suprafaţă ale Flotei Roşii de Nord se afla la uriaşa bază navală de pe insula Kronstadt, situată în estuarul Nevei, lîngă Leningrad. Îl îngrijora însă faptul că era prea devreme pentru operaţii în Marea Barenţ.

Cu satisfacţie, Vladimirov observă o serie de puncte galbene strălucitoare, ce semnificau prezenţa submarinelor sovietice. Se uită pe listă, identificînd tipurile de submarine care îi puteau fi folositoare, enumerînd în minte armamentul şi puterea lor de detecţie. Politica navală sovietică în Marea Barenţ era că, în lunile de iarnă grea şi de sloiuri plutitoare de la începutul primăverii, să ţină navele de suprafaţă în docuri. Pentru patrulare era folosită numai uriaşa flotă de submarine, ce se afla la dispoziţia Kremlinului şi Amiralului Flotei Sovietice. Această politică explica de ce Uniunea Sovietică se concentrase de atîta timp şi cu succes pe dezvoltarea flotei sovietice de submarine de toate tipurile spre

deosebire de politica exclusivistă a Statelor Unite care se concentrase pe un singur tip: hidosul şi costisitorul submarin nuclear.

Ignoră pentru moment cele trei submarine nucleare antisubmarin tip T, precum şi cele două submarine dotate cu rachete balistice, care se întorceau la Kronstadt după efectuarea misiunii de patrulare de-a lungul coastei estice a Statelor Unite. Nu-i erau folositoare. Avea nevoie de submarine cu capacitatea necesară pentru a localiza şi doborî un avion.

— Ce spun rapoartele de cercetare despre distrugerea avionului? a întrebat cu voce tare, în sfîrşit obosit să mai privească la harta strălucitoare. Era imposibil pentru Gant să scape şi totuşi… ar trebui să fie deja mort.

— Nu prea multe, rapoartele de recunoaştere aeriană indică doar distrugerea avionului Badger… grupele de cercetare la sol nu au ajuns încă la locul dezastrului.

— Raportul privind căutarea navei de realimentare!

— Negativ. Nu a fost identificată nici o navă, nici un avion în zona pe care computerul a indicat-o ca fiind limita autonomiei MIG-ului.

Vladimirov părea supărat şi încurcat. Dintr-un punct de vedere, asta dorea să audă. Nici un avion, nici o navă occidentală în apropierea zonei. Şi totuşi, era imposibil. Trebuia să existe un punct de realimentare. Dar cel mai apropiat teritoriu neutru sau prieten ar trebui să fie undeva în Scandinavia. Mai se putea presupune, desigur, că lui Gant i se programase o nouă schimbare de direcţie spre vest, de-a lungul ţărmului rusesc către Capul Nord sau Laponia Finlandeză…

Nu putea crede acest lucru, deşi luase măsuri şi pentru această posibilitate. Nu credea că C.I.A. sau S.I.S.-ul britanic reuşiseră să convingă vreuna din ţările scandinave de a-şi asuma riscul aterizării MIG-ului pe teritoriul lor în situaţia relaţiilor foarte delicate cu Uniunea Sovietică, ce se afla în vecinătate. Nu, realimentarea trebuia să se facă fie în largul mării, fie la altitudine mică. Nu putea fi un portavion pentru că nu se afla nici unul în

zonă sau prin apropiere. În plus, MIG-31 nu era echipat pentru apuntare. O staţie meteorologică americană, stabilită permanent pe o banchiză de la Polul Nord ar putea oare servi de bază pentru realimentare?

Lui Vladimirov îi displăcea să se confrunte cu problema realimentării. Pînă la confirmarea definitivă că Gant trecuse linia de coastă şi că nu exista nici o staţie vizibilă de realimentare, se concentrase să-l stopeze pe american pe teritoriul sovietic. Dar, acum…

— Unde se află? spuse cu voce tare.

— Unde se află, ce? întrebă Primul Secretar. Faţa îi era încordată din cauza gîndurilor şi a deciziei pe care trebuia să o ia.

— Vasul de realimentare… sau avionul, orice ar fi! răspunse scurt Vladimirov, fără să-şi ridice ochii de pe hartă.

— De ce?

Lui Vladimirov îi veni subit o idee. Fără să răspundă Primului Secretar, întrebă peste umăr:

— Nici o ştire de la detectoarele cu infraroşii sau cu sunet, din vest, de la bazele „Lanţului de Foc” sau de la patrulele de coastă?

Un moment de tăcere şi apoi o voce neutră răspunse:

— Negativ, domnule. Nimic, în afara operaţiunii de cercetare zonală în valuri alternante.

— Absolut nimic? întrebă Vladimirov cu un început de disperare în voce.

— Nu. Complet negativ.

Vladimirov era în încurcătură. Era ca şi cînd ar fi privit un joc de cuburi în care dintre piesele disparate, trebuia să le aleagă numai pe acelea care puteau alcătui o imagine coerentă; sau ca la o partidă de şah în care subit, fuseseră introduse mutări neautorizate, nedumerindu-l şi aducîndu-l în impas. Îşi dădu seama că acţionase prea rigid, ca un tactician, în timp ce tipii care planificaseră furtul MIG-ului fuseseră experţi în neprevăzut, oameni ai securităţii, ca Andropov. Aruncă o privire rapidă în direcţia Preşedintelui K.G.B.-ului. Gîndul că acesta îl ucisese

probabil pe Kontarski îi repugna în aşa măsură încît hotărîse să dirijeze singur operaţiile.

Trebuia să existe un răspuns, dar nu-l putea găsi. Cu cît se gîndea mai mult la problema realimentării lui Gant, cu atît devenea mai convins că aceasta era cheia problemei.

Dar cum?

Privi harta din nou ca şi cînd i-ar fi ordonat să-şi dezvăluie secretele. Fiecare punct luminos reprezenta un vas sovietic, excepţie făcînd doar flota britanică de traulere de la marginea hărţii, în Marea Groenlandei, la vest de Insula Ursului.

Mai calculă o dată şi decise că era prea departe. Gant nu ar avea suficient combustibil să ajungă pînă acolo şi apoi, cum ar fi putut britanicii să ascundă un portavion printre traulere? Ideea era caraghioasă.

Nu! Harta nu-i putea furniza răspunsul. Nu-i spunea nimic.

Cu degetul arătător bătu în hartă. Luminile au tremurat, s-au stins ca să se reaprindă mai strălucitoare.

— Unde este Gant? spuse cu voce tare.

După un moment, Primul Secretar întrebă:

— Eşti convins că n-a murit?

Vladimirov îşi ridică privirea şi încuviinţă.

— Da, tovarăşe Prim Secretar. Sînt convins.

Asta era, se gîndi Aubrey, un simplu ac cu gămălie portocalie pe harta uriaşă de pe perete. „Mother One”. Un submarin neînarmat, ascunzîndu-se sub un sloi de gheaţă plutitor, care se îndrepta încet spre sud, în drumul lui obişnuit din fiecare primăvară. Compartimentul torpilelor şi careul echipajului fuseseră umplute cu combustibilul necesar pentru alimentarea rezervoarelor goale ale lui Gant.

Tuşi. Curtin se întoarse şi vraja, care-i ţintuise pe toţi în faţa hărţii, se rupse în momentul în care Shelley îşi făcu intrarea precedat de o măsuţă cu diverse feluri de mîncare. Aubrey a simţit imediat aroma cafelei. Cu mirare a constatat că îi este foame. Deşi îl invidia pe Shelley că

se spălase, se răsese, şi îşi schimbase cămaşa, Aubrey era plăcut impresionat de farfuriile acoperite cu şervete imaculate.

— Micul dejun, domnule! anunţă tînărul, zîmbind cu toată faţa în timp ce observa surpriza crescîndă a şefului său. Zîmbetul se transformă în mulţumire.

— Omletă cu şuncă, mi-e teamă, adăugă el, la adresa americanilor. N-am putut găsi pe nimeni la cantină în stare să facă gogoşi sau clătite!

Curtin se strîmbă la el şi spuse:

— Domnule Shelley, primul lucru pe care noi, americanii, îl facem cînd descindem într-un hotel englezesc este să comandăm un mic-dejun tipic englezesc.

Shelley, prea mulţumit de el însuşi, se gîndea Aubrey, era incapabil să perceapă ironia fină din remarca lui Curtin. Dar, de fapt, era un lucru lipsit de importanţă.

— Mulţumesc, spuse Buckholz, ridicînd unul din şervete. Aubrey inspiră cu deliciu aroma de şunca prăjită, îşi părăsi scaunul şi se apropie de măsuţă.

Au mîncat un timp în tăcere, apoi Aubrey spuse, în timp ce cuţitul lui întindea untul pe o felie subţire de pîine prăjită, cu o voce plină de bonomie satisfăcută:

— Spune-mi, căpitane Curtin, care este condiţia actuală a sloiului de gheaţă sub care se ascunde rezervorul nostru de combustibil?

Curtin, mîncînd doar cu furculiţa, în stil american, îşi puse un cot pe masa în jurul căreia se aşezaseră cu toţii şi răspunse:

— Ultimul raport privind grosimea gheţii şi starea suprafeţei acesteia, arată că totul este adecvat pentru aterizare, domnule.

Aubrey zîmbi în faţa acestui exces de politeţe şi adăugă:

— Eşti sigur de asta?

— După cum ştiţi, domnule, toate semnalele de la „Mother One” ne parvin prin intermediul staţiei meteorologice permanente şi sînt deghizate, pentru cazul în care cineva le-ar recepţiona, în rapoarte banale despre vreme sau despre sondarea gheţii. Aşa că nu ştim ce

gîndeşte cu adevărat Frank Seerbacker la bordul submarinului său, ştim numai ce ne trimite. Dar condiţiile sînt bune, domnule. Suprafaţa gheţii nu s-a schimbat şi nici nu a fost deformată de vînt, iar sloiul încă nu a început să se micşoreze, vor mai trece trei sau patru zile pînă cînd va ajunge suficient de departe în sud, unde va începe topirea.

— Şi este destul de groasă? insistă Aubrey. Shelley zîmbi în spatele furculiţei cu omletă. Recunoştea semnele. Ori de cîte ori Aubrey nu evolua pe un teren familiar, cum era cazul cu gheaţa polară, natura şi comportarea ei, repeta întrebările, căutînd asigurări din ce în ce mai ferme de la cei care treceau drept experţi.

— Nu numai groasă, dar şi lungă şi lată cît trebuie, domnule, răspunse Curtin cu aceeaşi amabilitate, zîmbind uşor. Iar dacă Gant este cu adevărat pilotul care se spune că este, atunci va reuşi să aşeze „pasărea” aceea pe sloiul nostru.

— Şi vremea? continuă Aubrey.

Buckholz îşi ridică privirea, se strîmbă şi spuse:

— Ce te-a apucat Aubrey, indigestia sau altceva?

— Şi vremea? insistă Aubrey, ignorîndu-l pe Buckholz.

— În acest moment, foarte bună, domnule, îl informă Curtin. Rămase un moment tăcut, apoi mai adăugă: „Anormal de bună pentru această perioadă a anului şi la acea latitudine...”

— Anormal?

— Da, domnule. Se poate schimba, aşa! Curtin pocni din două degete.

— Şi se va schimba? întrebă Aubrey, îngustîndu-şi ochii, ca şi cînd ar fi suspectat că se glumeşte pe seama lui. Se va schimba?

— Nu ştiu, domnule. Oricum, fotografiile luate de satelit nu arată nimic major la orizont.

— Ce spun rapoartele de pe submarin?

— Nimic încă, domnule. Vremea este perfectă. Senzorii de pe submarin străpung gheaţa sloiului din oră în oră. Vremea locală este minunată, domnule. Minunată!

Curtin sfîrşise de vorbit cu o ridicare din umeri, arătînd că Aubrey îl storsese de toate informaţiile, dar şi de toată siguranţa de sine.

Aubrey nu era satisfăcut. Îşi întoarse atenţia spre Buckholz.

— Ascultă Buckholz, trebuie să recunoşti că este un scenariu nebunesc, chestia cu stolul, nu crezi?

Buckholz se uită la el, peste farfuria goală din faţă.

Spuse:

— Nu se recunoaşte aşa ceva, Aubrey. Pentru mine, realimentarea este sfîrşitul afacerii. Tu l-ai trimis acolo şi recunosc că ai făcut o treabă grozavă – dacă asta ai vrut să mă auzi spunînd – dar trebuie să-l aduc acasă. Şi mai bine te-ai încrede în mine Aubrey, pentru că nu am de gînd să-mi schimb planurile din cauza îndoielilor tale.

— Dragul meu coechipier, spuse Aubrey, te asigur că nici nu m-am gîndit să mă îndoiesc de tine sau de planul tău. Departe de mine! Zîmbi dezarmant. Am vrut doar să fiu mai în problemă, s-o înţeleg mai bine. Atît! Nimic mai mult!

Buckholz păru îmblînzit.

— Sigur că este o idee nebunească să faci un avion să aterizeze pe un sloi plutitor de gheaţă, să-l realimentezi de pe un submarin – admit asta. Dar va merge, Aubrey! Nu există nici o urmă a submarinului acela, nu în acest moment, pentru că el se află sub gheaţă şi nu apare pe nici un ecran de sonar de nicăieri, cu excepţia unuia care s-ar afla chiar pe sloi. El va ieşi din apă, va umple rezervoarele şi flăcăul nostru va fi departe.

Îi zîmbi lui Aubrey.

— Din păcate noi n-am putut folosi deghizări ca ale tale, Aubrey. Acolo, pe mare, nu putem deghiza o navă să arate ca o focă gravidă!

După o clipă de tăcere, Aubrey spuse:

— Foarte bine, Buckholz. Accept raţiunea pentru care foloseşti acest submarin. Totuşi, voi fi mult mai fericit cînd realimentarea va fi făcută şi încheiată.

— Dumnezeu să ne ajute, spuse Buckholz, turnîndu-şi cafea din percolator. Dumnezeu să ne ajute!

Aproape imediat ce ceaţa de la ţărm s-a dispersat şi suprafaţa cenuşie a Mării Barenţ a început să alunece pe sub el, nereflectînd în mod ciudat albastrul cerului, Gant s-a trezit deasupra traulerului. Zbura cu ceva mai mult de 200 mile/oră, bucurîndu-se de calităţile FIREFOX-ului, îndreptîndu-se spre cele două insule Novaia Zemlea. Acestea constituiau următorul punct de verificare vizuală a coordonatelor. Traulerul se afla exact sub el. Cînd trecu pe deasupra punţii, la mai puţin de o sută de picioare înălţime, văzu faţa albă întoarsă spre el. Un marinar vărsa o găleată în mare. Apoi, traulerul a rămas în urmă, doar un punct verde pe ecranul-radar şi se blestemă pentru că plin de încredere, închisese radarul cînd depăşise ţărmul. Acum, prea tîrziu, îl pusese din nou în funcţiune. În clipa de succes împotriva avionului Badger, fusese euforic şi lipsit de grijă. În momentul în care văzuse faţa albă ridicată spre el, mai văzuse şi altceva, ceva mult mai mortal. Ca să-i confirme ceea ce văzuse, înregistratorul ECM al activităţii radar îi arătă emisii puternice provenite de la o sursă ce se afla chiar în spatele lui şi aproape. Şi ghinionul făcuse ca vasul peste care zburase să fie o navă Elint adică un trauler-spion. Chiar acum, sigur îi urmăreau trena de condens pe ecranele cu infraroşii.

Împinse maneta şi avionul se înclină în faţă, iar marea cenuşie şi încreţită se ridică ameninţătoare în faţa lui. Stabiliza avionul la 50 de picioare, ştiind că, cu puţin noroc, va fi în afara captării electronice, datorită altitudinii foarte joase. Operatorii de pe nava Elint l-au văzut dispărînd de pe ecranele lor, chiar dacă l-au informat pe căpitan despre descoperirea lor; chiar dacă marinarul care vărsase găleata peste bord rămăsese cu gura căscată cînd îl văzuse. Oricum, îl reperaseră şi ştiau direcţia în care zbura. Se îndrepta spre Novaia Zemlea – şi un orb putea să-şi dea seama de acest lucru.

Privi din nou indicatorul de combustibil şi din nou blestemă panica care îl determinase să alerge spre adăpostul munţilor Urali. Numai dacă…

N-avea timp să-şi facă reproşuri. Nu putea face nimic decît să urmeze ruta prescrisă şi să facă următoarea şi ultima schimbare de direcţie cînd va atinge cele două insule.

Ştia că pe Novaia Zemlea sînt concentrate rampe de rachete şi că insulele fuseseră abandonate şi deveniseră terenul de testare pentru armele nucleare ale ruşilor, iar acum constituiau punctul cel mai nordic al sistemului sovietic de apărare, „DEW-LINE” şi primul şir din „Lanţul de Foc”. FIREFOX-ul se dovedise capabil de o viteză de 2,6 Mach la nivelul mării. Cît de rapid putea cu adevărat să zboare, nu ştia încă. Presupunea doar că la înălţime mare putea atinge 6 Mach şi nu 5 Mach cum i se spusese. Mai mult de patru mii cinci sute de mile pe oră. Şi probabil două mii două sute de mile pe oră la nivelul mării. FIREFOX era un avion de luptă uluitor.

Deschise complet gazele. Trebuia totuşi să abuzeze din nou de preţiosul combustibil. Aproape cu furie, urmări contorul Mach cum îşi modifică cifrele… Mach 1,3 1,4 1,5…

FIREFOX-ul nu era decît o pată confuză, urmată de un zgomot ca de tunet. Se îndrepta direct spre punctele de observare situate mai la nord de rampele de rachete de la Matocikin Sar, în partea de sud-est a canalului îngust dintre cele două insule gemene denumite Novaia Zemlea. Pe ecranele în infraroşu apăru ca o pată subită de căldură ce se apropia, apoi doar ca o urmă ce se îndepărta, în momentul în care trecuse ca un fulger prin canalul cu o lăţime de numai două sute de picioare. Gant zbura pe pilot-automat şi T.F.R. Dacă ar fi pilotat el şi dacă în canalul îngust ar fi existat o navă nu ar fi avut timp s-o evite în fracţiunea de secundă dintre vizualizare şi impact; dar aparatul T.F.R. de urmărire în teren rezolva această problemă. Nu-şi dezlipea ochii de pe ecran, aşteptînd

apariţia spot-ului incandescent care îl avertiza de lansarea rachetei. Nu se întîmplă nimic.

Cînd perdeaua de stînci cenuşii ce străjuia canalul dispăru şi marea se deschise în faţa lui din nou, resimţi o uşurare imensă; introduse noile coordonate după care trebuia să-şi continue zborul. Avionul îşi schimbă automat direcţia şi, progresiv, reduse evacuarea gazelor. Trecu din nou pe comandă manuală, încercînd cu disperare să oprească consumul catastrofal de carburant.

Cînd avionul a trecut la viteză subsonică, precum un bolnav ce revine la normal după o febră puternică. Gant şi-a dat seama de ce nici o rachetă nu fusese lansată în urmărirea lui. Orice rachetă lansată la înălţimea extrem de mică la care zbura s-ar fi izbit pur şi simplu de stîncile din faţă. Nu ar fi reuşit nici măcar să se aşeze pe direcţie, pentru a-l urmări.

Acum se îndrepta spre nord-vest, într-o direcţie care ar trebui să-l conducă undeva în gheţurile veşnice, între Insulele Spitzbergen şi Ţara lui Franz Josef. Însă, cu mult timp înainte de a atinge acest punct, combustibilul se va fi terminat, iar el va fi mort. Sub el, marea cenuşie se întindea ca un covor cenuşiu, arătînd aproape solidă. Deasupra, cerul era de un albastru pal, descurajam de gol.

Singurătatea muşca cu poftă din nervii lui. Minusculul aparat „Deaf Aid”, cum îl botezase Aubrey, rămînea tăcut. Se întreba dacă va funcţiona vreodată. Începea să se întrebe dacă în faţa lui aştepta, cu adevărat ceva sau cineva care să realimenteze FIREFOX-ul. Ecranul era gol, cerul de deasupra era gol, marea de sub el era lipsită de vase. FIREFOX continua să zboare peste un deşert cenuşiu şi curgător, consumîndu-şi ultimele rezerve de combustibil.

Raportul transmis de pe nava Elint şi confirmat de observatorii de la Matocikin Sar, îl enervase la culme pe Primul Secretar. Ca şi cum, pînă acum, acceptase îndoielile lui Vladimirov şi precauţiile pe care acesta le luase numai ca un exerciţiu teoretic; acum, dintr-o dată,

descoperea că ele fuseseră necesare şi că americanul nu fusese distrus în explozia Badger-ului.

Şi tocmai acest amatorism de care dăduse dovadă în cîntărirea situaţiei, îl supăra cu atît mai mult cu cît nu era ştiut numai de el. Îşi vărsă mînia pe Vladimirov. Cu o voce ridicată şi înecîndu-se din cauza furiei, îl învinuia că nu fusese în stare să distrugă MIG-ul.

Cînd mînia i s-a potolit, lăsîndu-l mut şi tremurînd în fotoliul din faţa mesei circulare şi a hărţii Oceanului Arctic, Vladimirov vorbi în sfîrşit. Fusese de-a dreptul înfricoşat de izbucnirea Primului Secretar. Acum ştia că îşi joacă viitorul profesional şi personal. Gant trebuia să moară cu orice preţ. Era şi simplu şi complicat.

Se apropie rapid de masă, fără să privească la Primul Secretar sau la Mareşalul Kutuzov. Primul se părea că îşi recăpătase calmul, iar cel de-al doilea, bătrînul as al aviaţiei ruseşti, părea încurcat şi zguduit de ieşirea politicianului atotputernic dar ignorant împotriva militarului strălucit care încerca să obţină aproape imposibilul.

Vladimirov rezumă situaţia de pe hartă. Dacă direcţia lui Gant, după ce părăsise Novaia Zemlea, era corectă, atunci se îndrepta direct spre crucişătorul RIGA, dotat cu rachete şi spre cele două submarine de escortă, submarine concepute pentru vînătoare şi distrugere. Datorită lor, putea să întindă o nouă cursă.

Ordonă avioanelor să facă recunoaşteri în zona gheţurilor veşnice spre care se îndrepta Gant şi unde ar fi putut să aterizeze. Era posibil să-l oprească pe Gant. Inconştient, degetul lui lovea harta în punctul care indica poziţia crucişătorului RIGA. În acel moment, cele două submarine de protecţie – clasa F de submarine antisubmarin, cu motoare Diesel şi înarmate cu rachete, erau încă în imersie. Dată fiind importanţa şi rolul lor în protejarea crucişătorului, fuseseră adaptate să folosească şi rachete apă-aer, pentru a suplimenta puterea de foc, şi aşa monstruoasă, a crucişătorului împotriva unui atac aerian.

— Ordin către crucişătorul RIGA să rămînă pe poziţia actuală, iar cele două submarine de escortă să iasă imediat la suprafaţă!

— Înţeles, replică operatorul radio, confirmînd ordinul.

— Transmiteţi alarmă generală pentru toate navele Flotei Roşii, daţi-le noua direcţie a lui Gant.

— Da!

— De cît combustibil mai dispune Gant? O altă voce răspunse prompt:

— Computerul estimează o rezervă de combustibil pentru cel mult două sute de mile.

— Cît de exactă este estimarea?

— O eroare de 30 % – nu mai mult.

Aceasta înseamnă că FIREFOX-ul mai avea carburant pentru încă o sută şi patruzeci de mile sau pentru maximum trei sute. Vladimirov îşi scărpina bărbia. Chiar cea mai generoasă estimare l-ar lăsa fără combustibil înainte de a atinge zona gheţii compacte. Ignoră implicaţia logică a acestei concluzii, comportîndu-se aşa cum prevăzuseră consilierii lui Buckholz. Din tînărul care fusese pe vremea cînd zbura, Vladimirov devenise un bărbat precaut, lipsit de imaginaţie. Îndrăzneţ după standardele sovietice de înaltă comandă, în realitate prea grijuliu şi lipsit de fantezie. Nu putea să facă săritura mentală ce ar fi fost necesară. Dacă Gant nu avea combustibil să ajungă la gheaţa compactă, atunci singura concluzie ce se impunea era că se va prăbuşi în mare. Nu putea fi un alt răspuns. Trebuia să verifice, totuşi.

— S-a semnalat vreo activitate aeriană neidentificată, în zonă? »

— Nici una. Totul este clar.

— Foarte bine. Se reîntoarse la contemplarea hărţii. Gant va continua să zboare la joasă altitudine neavînd suficient combustibil pentru a folosi viteza uluitoare a avionului. Aşa că va continua să călătorească, ca şi pînă acum, cît mai aproape de suprafaţa mării. Aceasta însemna, cu puţin noroc, un control vizual al focului de pe crucişător, de la distanţă mică. Altfel, ar depinde de sistemul de

ochire în infraroşu, care nu era cel mai eficient sistem de la bordul crucişătorului. Totuşi, va merge. Trebuia să meargă…

O voce îi întrerupse şirul gîndurilor:

— Raportul Turnului de Control. Maiorul Ternik. PP-2 este gata de decolare.

Vladimirov îşi întoarse capul în direcţia vocii, apoi, cînd privirea i se îndreptă spre hartă, îl văzu pe Primul Secretar privindu-l. Îşi dădu seama că acesta aştepta ceva de la el, dar pe moment, nu înţelese ce anume. Nu era nevoie să folosească cel de-al doilea MIG, nu acum, cînd Gant se afla la mai mult de trei mii de mile depărtare şi în curînd în pană de combustibil. El nu va putea să se realimenteze, aşa că rolul de interceptare, rezervat celui de al doilea avion, devenea lipsit de importanţă.

— Cine este pilotul? întrebă Primul Secretar, direct.

— Nu cred că-l ştiu… a răspuns Vladimirov, surprins de întrebare.

— Treţov, murmură Kutuzov. Maiorul Alexandr Treţov.

— Bine. Înţeleg că avem puţin timp, dar voi vorbi cu el înainte de decolare. Primul Secretar părea că vrea să se ridice din fotoliu.

Într-o sclipire, Vladimirov înţelese că Primul Secretar se aştepta ca el să ordone ca PP-2 să decoleze şi, cu viteză maximă, să ia urma lui PP-l.

Vladimirov ştia că Treţov va avea nevoie de aproape o oră să atingă Novaia Zemlea de unde să pornească în urmărirea lui Gant. După părerea lui, era o pierdere inutilă de timp. Privi la Primul Secretar.

— Desigur, tovarăşe Prim Secretar, răspunse el, intuind corect dorinţa acestuia. Primul Secretar dădu din cap, evident mulţumit. Cu o uşurare interioară, Vladimirov ordonă peste umăr:

— Convocaţi-l pe maiorul Treţov, imediat! Transmiteţi Turnului şi tuturor celorlalte forţe să fie pregătite pentru decolarea celui de-al doilea MIG, în următoarele minute.

Trebuiau alertate avioanele de realimentare. Undeva, pe coastă, la vest de punctul prin care traversase Gant, PP-2

va trebui alimentat în aer. Ordonă alarmă generală. Înţelesese că trebuie să joace farsa pînă la sfîrşit. Ar fi fost nepolitic şi chiar mai mult decît atît, să-şi facă cunoscută părerea că Gant nu va ajunge la punctul lui de realimentare, sau siguranţa că RIGA îl va doborî.

Iar ultima alternativă, ştia foarte bine, ar fi fost cel mai neînţelept lucru ce-l putea face în conjunctura dată.

Privi din nou, în jos, la hartă. Nu mai era nimic de făcut. Acum, totul se baza pe crucişătorul RIGA şi pe submarinele lui de escortă. Era o acţiune mult mai sigură decît Treţov, bîntuind pe cerul albastru, în urmărirea a ceva ce nu va mai exista la acea oră.

Nici un semnal de la „Deaf Aid”. Indicatorul de combustibil trecuse în zona roşie şi Gant continua să zboare consumînd ceea ce presupunea că este ultima rezervă de combustibil. Începuse să consume din rezervoarele de rezervă de cîteva minute. Nu avea idee despre capacitatea lor, dar ştia că va muri oricum dacă, în următoarele două minute, nu va primi semnalul de la sursa lui de alimentare şi dacă acest semnal nu va fi transmis de undeva din imediata apropiere.

Marea era liberă. Radarul îi spunea că nici pe cer nu se vedea nici un avion. Era pe moarte şi cobora ultimele trepte spre veşnicie în timp ce încă respira. Acesta era sfîrşitul.

Îi trecu prin minte că punctul lui Buckholz de realimentare trebuie să fi fost un avion, unul care încercase să se strecoare prin liniile de apărare ale ruşilor şi care fusese reperat, somat şi distrus. Fusese un rezervor de realimentare care acum nu mai exista.

Nu se gîndise la moarte, nu în felul în care se contura acum, înecîndu-se, îngheţînd în drumul lui spre momentul final, în timp ce avionul va aluneca sub valurile mării. Spre deosebire de cum descrisese unul din experţii lui Buckholz pe cei care se cramponează de viaţă. Gant nu dorea să moară. Descoperise că nu era absolut necesar să iubeşti viaţa ca să nu vrei să mori. Moartea era încă un cuvînt şi

nu o realitate, dar cuvîntul acesta se fixa în mintea lui, cu litere de foc.

Ecranul radar semnala prezenţa unei nave de suprafaţă de mari proporţii, drept în faţa lui. Chiar dacă ar fi zburat automat şi deci ar fi putut evita o acţiune directă, ecranul mai semnala încă două blip-uri, cîte unul de fiecare parte a navei de suprafaţă. Ştia la ce se uită. Nimic altceva decît un crucişător cu rachete care merita o escortă de două submarine. Se îndrepta direct spre contactul cu ei.

La viteza actuală, avea un minut pînă la ţintă. Se strîmbă în spatele măştii la cuvîntul care se formase în mintea lui. Ţintă. Un crucişător cu rachete. El, Gant, era ţinta. Fără îndoială că aparatele în infraroşu de pe navă îl localizaseră deja, îi stabiliseră şi capacitatea, îi determinaseră direcţia şi introduseseră toate aceste informaţii în computerul ce controla puterea de foc. Deja, nu mai avea nici o posibilitate să evite lupta.

Dacă trebuia să moară, atunci dorea să ştie de ce era în stare, cu adevărat, FIREFOX-ul ca avion de luptă. Nu se gîndi nici un moment să se sinucidă, rămînînd pe direcţia actuală. Îi era imposibil să se autosacrifice. Era pilot, mai mult chiar, era pilot militar şi ţinta inamică se afla la un minut în faţa lui.

Exact în acel moment „Deaf-Aid”-ul a ieşit din muţenie. Gant îngheţă în scaun. Nu putea să privească cadranul aparatului. Nu voia să ştie cît de puţin timp îi lipsise, cît de scurt era timpul dintre viaţă şi moarte. Crucişătorul şi submarinele se adunaseră pe ecranul radar. Distanţa pînă la ţintă era de treizeci de secunde. Din cauza altitudinii aproape zero la care zbura, ajunsese deasupra lor înainte să-şi dea seama. Acum, era prea tîrziu.

Semnalul de la „Deaf-Aid”, un sunet continuu şi înnebunitor reverbera în casca sa ca un strigăt violent, ca o lumină orbitoare. Ignorîndu-l, privea drept înainte, în aşteptarea contactului vizual cu inamicul, în aşteptarea morţii.

VIII

MOTHER ONE

Doar o fracţiune de secundă a durat acea pauză dintre frică şi acţiune, acel spaţiu de timp, parcă suspendat, dinainte ca înaltul lui profesionalism, devenit a doua natură, să alunge amorţeala copleşitoare şi gustul amar al înfrîngerii. Fără îndoială că, în acea fracţiune de timp. Gant ar fi putut ceda nervos în faţa disperării, zguduit dintr-o dată de chemarea semnalului de la bază şi de indicaţia care îi spunea că, erau mai puţin de o sută patruzeci şi şase de mile pînă la punctul de realimentare, pînă la combustibilul care, pentru el însemna viaţa. Dar n-a cedat. Lovitura uriaşă pe care sistemul lui nervos o primise, a fost absorbită cumva de o anume calitate a personalităţii lui pe care şi Buckholz şi psihiatrii de la Langley trebuiseră să i-o recunoască şi care se presupunea că încă mai există. Sau poate era adevărată presupunerea lui Buckholz că un om golit psihic nu poate ceda nervos.

Un tremur violent îi străbătu tot corpul. O mînie rece. O încîntare violentă, reţinută, va lupta împotriva crucişătorului rusesc. Se agăţă de această idee.

Rapid la rece, analiză situaţia. Semnalul de la bază arăta că sursele de emitere, oricare ar fi fost, se aflau aproape în linie directă, dincolo de crucişător. Indicatorul de combustibil îi spunea că nu poate ocoli lupta. Distanţa cea mai scurtă dintre două puncte... şi el căuta distanţa cea mai scurtă. Trebuia. Trebuia să se angajeze el însuşi. Chiar dacă dorea să trăiască, – şi realiză cu surpriză, ca şi cînd regăsise ceva pierdut de mulţi ani, – trebuia să lupte împotriva crucişătorului şi a puterii lui de foc. Acum cînd nu mai avea altă alternativă, lupta devenea pentru el drumul spre viaţă nu spre moarte şi acest gînd îi dădu o satisfacţie amară.

Analiza radar îi spunea că cele două submarine se aflau la trei mile babord şi tribord de crucişător, realizînd un ecran sonar şi de foc pentru uriaşa navă. Ele ieşiseră la suprafaţă şi îşi reglau sistemele cu infraroşii în direcţia lui. Dacă rămînea la înălţimea zero, submarinele vor fi pe orizontul lui, ceea ce va face ca sistemul lor de control al focului să nu poată realiza o ochire precisă. Cu puţin noroc numai crucişătorul reprezenta cu adevărat o ameninţare. Va trece printre crucişător şi unul din submarine. Acesta din urmă nu va îndrăzni să-şi lanseze rachetele cu infraroşii atît de aproape de crucişător şi de uriaşele lui turbine.

Analiză rapid capacitatea armamentului de pe crucişător, pe care acesta îl putea folosi împotriva FIREFOX-ului. La viteza lui, orice control vizual de ochire era în afara oricărei discuţii. Torpilele erau numai pentru submarine ca şi mortierele, în număr de patru. Elicopterele de vînătoare, deşi erau în aer, probabil că încă nu fuseseră înarmate cu rachete aer-aer pentru a-i putea produce stricăciuni. Ştia că sînt acolo şi mai ştia că sistemul lor de control al focului era conectat la sistemul central de control E.C.M. de la bordul crucişătorului. Tunurile de 60 mm, amplasate în partea din faţă a punţii, vor fi controlate de acelaşi sistem electronic computerizat legat şi el la radarul de cercetare, care opera de asemenea în infraroşu. Totuşi, toate acestea nu erau importante. La viteza ce o avea la

altitudine zero, ei nu puteau, după toate probabilităţile, să-l depisteze dacă zbura foarte aproape de navă.

Trecu în revistă tot armamentul crucişătorului, unul cîte unul. Nu mai rămăseseră decît cele patru lansatoare de rachete suprafaţă-aer, de tipul S.A.-N-3, cel mai perfecţionat. Nici rachetele suprafaţă-suprafaţă, nici cele anti-submarin nu constituiau o ameninţare pentru, el. Dar rachetele SA cu infraroşii, care căutau sursele de căldură, constituiau o adevărată ameninţare: şi erau gata de pornire.

Şi-a reamintit de Scutul de Protecţie a Spatelui şi se rugă în gînd ca el să funcţioneze. Lansatoarele de rachete S.A. erau montate în partea din faţă a suprastructurii punţii, lăsînd zona netedă şi largă de la pupa pentru cele patru elicoptere Kamov. Dorind să reprezinte o ţintă cît mai mică pentru atac, crucişătorul va înainta chiar pe direcţia lui. Nu mai avea timp să atace însuşi crucişătorul. Gant abandonă ideea fără regrete. Acum era o parte din maşina pe care zbura, o parte care prelucra la rece informaţiile imprimate în memoria lui în timpul lungilor ore de antrenament şi instruire. Se întreba cît de bun era comandantul crucişătorului şi cît de serioasă fusese instruirea lui. Dacă ştia sau nu despre Dispozitivul de Protecţie a Spatelui, despre armamentul FIREFOX-ului sau despre viteza lui? La toate aceste întrebări pe care şi le punea, Gant îşi răspunse: NU! Pasiunea sovieticilor pentru secret dusese deja la crearea celui mai compartimentat serviciu secret din lume şi acţiona ca o vastă inerţie, inerţia unei obişnuinţe adînc înrădăcinată conform căreia un ofiţer al Flotei Roşii nu trebuia să ştie mai mult decît era necesar. Probabil că primise ordinul de a opri avionul neidentificat, prin orice mijloace. Atît! Fără detalii de prisos!

Ţinta se afla acum la douăzeci şi una de secunde, va vedea silueta lungă în faţa lui. FIREFOX va fi faţă în faţă cu... Ar fi vrut să ştie numele crucişătorului.

Un sloi lung şi scund de gheaţă alunecă pe sub fuselajul FIREFOX-ului, uimitor de alb în comparaţie cu cenuşiul

opac al Mării Barenţ. În ultimele cîteva minute trecuse peste alte sloiuri de acest fel. Erau cei mai sudici mesageri ai derivei de primăvară a gheţurilor nepermanente. Atunci văzu crucişătorul, o formă lungă pe linia orizontului, care se apropia cu viteză înfricoşătoare. Resimţi acel moment de tensiune cînd adrenalina era pompată în tot sistemul, iar inima îşi mărea presiunea asupra sîngelui. Era momentul care la el preceda acţiunea.

Se întreba dacă crucişătorul va aştepta ca un animal vanitos, să-l prindă în focul său nimicitor sau va lansa o pereche de rachete în momentul cînd el se va afla la ceva mai mult de o milă depărtare. Infraroşul era imprecis, tehnologia fusese incapabilă să limiteze împrăştierea inevitabilă a sursei de căldură înregistrată pe ecrane. Nu era cel mai bun sistem pentru ochire precisă. Oricum, controlul focului la bordul unui crucişător, care folosea rachete cu infraroşii, nu avea nevoie să fie foarte precis.

Ştia că acum era vizibil pentru echipajul de pe punte, ca o pasăre cenuşie suspendată chiar deasupra apei acoperită de sloiuri. Îşi supraveghea ecranul-radar, aşteptînd ca rachetele să ţîşnească din trupul crucişătorului. În momentul lansării, orice rachetă S.A. va arăta ca un bold portocaliu.

Pe ecranul radar identifică unul din elicopterele Kamov, iar dispozitivul E.C.M. i-a afişat imediat înălţimea şi distanţa. Decise să lanseze una din propriile rachete AA, ca diversiune, să lase adrenalina electronică să pătrundă în computerul de control de la bordul crucişătorului, să facă o nouă mutare pe tabla de şah peste care zbura către crucişător.

A lansat, racheta a ţîşnit, a început să urce şi apoi a dispărut din cîmpul lui vizual. A văzut-o traversînd ecranul, îndreptîndu-se spre elicopterul care, nu va putea evita coliziunea. Gant rînji în spatele măştii. Războiul electronic era singurul lucru care îl impresiona pînă în măduva oaselor care îi satisfăcea fiecare muşchi, fiecare nerv. Războiul era redus la un joc de şah, la elaborarea continuă de mutări şi Contramutări. Şi el era cel mai bun.

Pe ecranul radarului, puntea crucişătorului înflori în spot-uri luminoase de foc. Îl aşteptaseră, anticipînd că el se va feri de ameninţarea submarinelor şi elicopterelor. Totuşi, el îşi menţinuse aceeaşi direcţie şi venea direct peste ei. Computerul de dirijare a focului fusese, aşa cum sperase, indus în eroare de atacul lui asupra elicopterului Kamov care explodase pe cerul de deasupra lui. Îl văzuse doar periferic, ca pe o floare portocalie înflorită subit şi ale cărei petale cădeau...

Doriseră să-l determine să treacă printre crucişător şi unul dintre submarine, ştiind că astfel va fi nevoit să ia înălţime şi să se îndepărteze. Dar el se încăpăţîna să vină peste ei. Căpitanului sovietic probabil că nu i se dăduseră detalii, dar despre lipsa de combustibil a lui Gant, sigur, i se spusese. Şi acest lucru îl determină să acţioneze prematur. Ordonă lansarea, acţionînd din reflex, în faţa încăpăţînării lui Gant.

Nava se afla numai la o sută de yarzi în faţa lui, cînd cele două rachete părăsiră prova crucişătorului. Înclinîndu-se pe o aripă, Gant se angajă pe lîngă crucişător, expunînd burta avionului spre babordul acestuia. Pe ecranul din faţa lui, văzu cum cele două rachete deviază de la traiectoria lor iniţială, luîndu-se după el cu o viteză uluitoare. Apoi, în momentul optim şi la comanda tăcută a creierului său, sistemul de ghidare telepatică acţiona dispozitivul de spate. Subit, în urma lui, izbucni o vîlvătaie care făcu să pălească soarele. Deschise gazele şi FIREFOX-ul trecu peste valuri, atingîndu-le coama încreţită, în timp ce prova crucişătorului se înălţă pentru o clipă deasupra carlingii, la numai cinzeci de yarzi distanţă.

În spatele lui, dispozitivul special lansase o sursă care, timp de patru secunde, emanase mai multă căldură decît cele două turboreactoare Turmanski de pe FIREFOX, atrăgînd rachetele. Mingea de foc de pe ecran strălucea atît de puternic încît îi răni ochii, chiar şi în spatele măştii de protecţie. Apoi strălucirea a murit subit. Pe ecran, crucişătorul rămăsese la mai mult de o milă în urmă, acum cînd se deplasa cu viteză supersonică.

Indicatorul de combustibil era pe zero. Contorul Mach se stabilizase la 1,6. Altimetrul indica mai puţin de cincizeci de picioare şi, deci, era în afara privirii submarinelor şi aparatelor lor cu infraroşii. Cel puţin aşa spera, deşi crucişătorul probabil că transmisese deja relevmentul şi distanţa.

Pe ecran apărură alte două puncte portocalii, o altă pereche de rachete SA. Căpitanul sovietic acţionase prematur. Aşteptase momentul optim pentru a ţinti cît mai bine, dar acţiunea dispozitivului de spate al FIREFOX-ului îl luase prin surprindere. Totuşi, contraatacase prin lansarea a încă două rachete, şi…

La marginea din stînga ecranului radar, Gant observă alte două puncte luminoase, reprezentînd două rachete SA îndepărtate, lansate de pe submarinul cel mai apropiat de el şi care convergeau acum spre gazele fierbinţi eşapate de FIREFOX.

Şi-a verificat indicaţia de pe „Deaf Aid”. Relevmentul transmiţătorului indica aceeaşi poziţie pe care o stabilise după ce părăsise canalul dintre cele două insule Novaia Zemlea. Localizarea relevmentului continua să se afle în faţa lui, pe aceeaşi direcţie, la o distanţă de o sută şaisprezece mile. Semnalul de la bază îşi făcuse apariţia în cele cîteva secunde de linişte dinaintea angajării luptei. Ştia că este imperios necesar să reducă viteza. Închise parţial gazele astfel încît pe ecran cele patru puncte portocalii au părut că-şi măresc viteza. Dispozitivul de spate funcţionase. Gant ştia că risca, dar de data aceasta avea o alternativă, în timp ce înainte nu avusese nici una. Putea încerca să întreacă în viteză rachetele pînă cînd i se va termina combustibilul.

Încerca o senzaţie curioasă de neajutorare, neavînd la dispoziţie nici un buton pe care să apese, singura lui legătură cu realitatea fiind doar cele patru spot-uri luminoase ce se apropiau. Nedezlipindu-şi ochii de pe cadran, simţea că este un punct neajutorat, o ţintă de sacrificiu. Îşi simţea transpiraţia curgîndu-i rece pe trup, în

interiorul costumului presurizat. Ştia că mîna care strîngea maneta de gaze tremura de furie. Aşteptă…

Deschise gazele şi FIREFOX-ul sări ca un animal speriat zburînd ca o pasăre înfricoşată. Dispozitivul de spate intră din nou în funcţiune şi explozia a avut lac aproape instantaneu, uriaşă şi auzibilă; apoi unda de şoc zgudui FIREFOX-ul şi i-a trebuit ceva timp pentru a stabiliza avionul. Rapid, reduse evacuarea şi viteza scăzu din nou la mai puţin de 170 de noduri.

Continua să ignore indicaţiile rezervorului de combustibil. Îşi întoarse ochii spre „Deaf Aid”, concentrîndu-şi atenţia pentru a prinde semnalul bazei. Mai puţin de o sută de mile. Şi în aceste momente de relaxare, după ce scăpase de acţiunea coordonată a rachetelor de pe crucişător şi submarin, realiză dintr-o dată că nu ştia cum va fi realimentat.

Sloiuri de gheaţă mai mari şi mai dese treceau pe sub burta FIREFOX-ului ce se îndrepta spre nord.

Conversaţia Primului Secretar a fost scurtă şi la obiect. Nu şi-a pierdut timpul făcînd apel la loialitatea maiorului Alexandr Treţov ca rus, ca membru de partid sau altă lozincă ipocrită. A preferat să folosească cealaltă armă care devenise sinonimă cu el: frica. I-a spus lui Treţov ce era în joc şi care era preţul eşecului. Treţov trebuia să se îndrepte spre nord, cu viteză maximă, folosind puterea fenomenală a avionului MIG-31, şi spre întîlnirea cu avionul de realimentare, dincolo de coasta nordică a Rusiei. De acolo, se va îndrepta spre crucişătorul RIGA, de la care încă nu se primise nici un raport. Acolo îl va aştepta un alt avion în eventualitatea că va avea nevoie de o altă realimentare. Cele două avioane de realimentare erau deja în drum spre coordonatele lor de contact.

Treţov era în mod vizibil nervos din cauza sarcinii grele ce i se pusese pe umeri. Pentru un pilot de încercare din Forţele Aeriene Sovietice, era foarte tînăr, abia împlinise treizeci de ani şi arăta chiar mai puţin de atît. Lui Vladimirov îi părea rău de el, mai ales cînd vedea cum

personalitatea zdrobitoare a Primului Secretar se concentrase asupra lui. La toate acestea, Andropov adăuga un suflu de gheaţă. Totuşi, băiatul era bun, fişa lui excelentă. Vladimirov trebuia să recunoască acest lucru. Dacă, în eventualitatea că va putea să-l localizeze pe Gant, va fi destul de bun pentru a-l distruge pe american, aceasta era o altă poveste. Lui Vladimirov aproape îi părea rău pentru Treţov că va fi pus în acest fel la încercare. Din punct de vedere tehnic, el era pilotul junior de încercare pentru proiectul de la Biliarsk şi avea mai puţine ore de zbor la activ decît superiorul lui, Voskov. Dar Voskov era mort, ucis de Gant, K.G.B.-ul îi găsise cadavrul în dulap. Mai degrabă grotesc; acesta se prăbuşise comic din dulap ca o mumie dintr-un sarcofag.

După plecarea lui Treţov, atmosfera din Centrul de comandă devenise mai corespunzătoare pentru Primul Secretar. Exercitarea puterii, supunerea şi frica pe care le văzuse în ochii pilotului, îl calmaseră, întărindu-i credinţa în superioritatea copleşitoare de forţe pe care Gant trebuia s-o înfrunte, americanul nebun care îndrăznise... Primul Secretar simţi că începe să se enerveze iar şi încercă să se domine. Cel de al doilea MIG-31, spălat de spuma cu care fusese acoperit în urma încercării de sabotaj şi înarmat cu rachete AA şi obuze de tun, se afla la capătul pistei principale de decolare, aşteptînd acordul turnului de control. În cîteva minute va trece pe lîngă avionul Tupolev ce aparţinea Primului Secretar. Liderul sovietic se aşează la una din ferestre pentru a privi decolarea.

Pentru Vladimirov, situaţia nu era nici simplă nici mulţumitoare. Pe comandantul escadrilelor „Wolfpack”, conversaţia Primului Secretar cu tăcutul Treţov, îl îngrijorase. Primul Secretar dădea impresia că vrea să ignore timpul ce se scurgea şi care îl aducea pe Gant la intercepţia cu ruta crucişătorului şi a celor două submarine. Dar Vladimirov ştia că RIGA trebuie să-l oprească pe Gant pentru că era ultima lor şansă. În sfîrşit pentru că nu-şi dădea seama cum se va produce

realimentarea, ştia că ea trebuie să aibă loc. Trecu din nou în revistă toate posibilităţile încercînd, la rîndul lui, să ignore scurgerea vertiginoasă a timpului.

Un portavion... un submarin remorcher... o banchiză polară... un avion... posibilitatea de a fi colectat de un submarin?

Nici una din variante nu avea sens. Era aproape imposibil pentru un submarin să se ascundă în Marea Barenţ şi nu avea decît propria lui teorie nebunească cum că americanii ar fi construit un submarin pentru realimentare, mai ales pentru că MIG-31 nu era adaptat pentru apuntarea cu un portavion. Nu, trebuie să fie un avion. Şi nu fusese semnalat nici unul De necrezut, dar adevărat. Nici un avion neidentificat nu fusese semnalat în zonă, nici unul nu putea ajunge în timp util la întîlnirea cu Gant.

Luă în consideraţie şi posibilitatea ca, Gant să arunce avionul în mare, sperînd că va fi colectat de un submarin.

MIG-ul putea fi scufundat în apă, apoi remorcat de submarin şi îndreptat spre orice punct stabilit de CIA. Era o teorie fantastică, dar putea fi făcută operaţională. Avionul va fi deteriorat de apa de mare, dar americanii vor afla suficient de multe pentru a elimina definitiv şi complet supremaţia aeriană a MIG-ului 31.

Totuşi nu fusese semnalat nici un submarin în zonă şi nici o navă de suprafaţă nu putea ajunge la ultima poziţie a lui Gant decît după multe ore.

Ceea ce însemna că nu-i rămăsese decît banchiza polară. Gant, probabil spera să-şi folosească ultima rezervă de combustibil pentru a urca cît mai sus posibil şi apoi să planeze restul drumului. Era o idee disperată, dar nu mai disperată decît ideea de a trimite un singur om să se confrunte cu K.G.B.-ul la el acasă, să iasă din Moscova şi să mai ajungă şi la Biliarsk. Şi Gant făcuse toate aceste lucruri la ordinul stăpînilor lui. De ce nu şi aceasta? Teoria spunea că un avion de tipul MIG-31 putea cîştiga două mile de alunecare pentru fiecare o mie de picioare ne care le urca. Gant putea să urce suficient de sus (dacă avea

combustibil) pentru a plana pînă la marginea banchizei polare.

Era pe punctul de a cere ca toată această ghicitoare să fie introdusă în computer pentru analiză cînd auzi vocea operatorului de la maşina de codificat. Codul conceput de computer, în care se primise mesajul de pe RIGA, fusese automat descifrat şi acum operatorul îl citea de pe imprimantă.

— Tovarăşe general, un mesaj de pe RIGA... spuse operatorul, cu şovăială în glas, ca şi cînd nu ar fi dorit să continue, simţind cum întreaga atenţie din cameră se concentrase asupra lui.

— Ce spune? întrebă, nerăbdător, Vladimirov.

— Contact realizat cu un avion neidentificat. Au fost lansate rachete cu infraroşii de pe crucişător în două grupe de cîte două...

— Şi?

— Şi se pare că avionul purta un fel de dispozitiv de spate care s-a detaşat şi a explodat. MIG-ul 31, nu a fost distrus domnule, după cîte şi-au putut da seama. Avionul a dispărut de pe ecranele radarelor, înainte de împlinirea timpului de contact pentru rachete, iar căpitanul nu este pregătit pentru a verifica un contact pozitiv. Operatorul privi direct la Vladimirov. Căpitanul ar vrea să ştie tipul şi calităţile avionului pe care a încercat să-l distrugă.

Capul lui Vladimirov se întoarse, astfel încît ochii lui întîlniră ochii cenuşii şi reci ai liderului sovietic. Cuvintele dispreţuitoare care îi veniră pe buze muriră imediat în mintea lui. N-a mai spus nimic. Faţa cu care se confrunta era implacabilă şi mînia pe care comandantul „Wolfpack” o simţea clocotind, a fost zdrobită, înmormîntată. Nu putea să-şi arunce cariera pe fereastră, nu cu uşurinţă, incriminîndu-l pe Primul Secretar. În schimb se răsti la operator.

— Secretul trebuie păstrat. Mulţumeşte-i căpitanului pentru treaba pe care a încercat s-o facă şi ordonă-i să rămînă pe aceeaşi poziţie pînă la noi ordine.

— Tovarăşe Prim Secretar!

Maşina de codificat îşi începu imediat activitatea. Cînd văzu mulţumirea ce se aşternuse pe figura Primului Secretar, Vladimirov şi-a dat seama că în mod deliberat îi satisfăcuse pasiunea pentru secrete şi securitate. O clipă se simţi ruşinat. Apoi, alungă acest sentiment supărător.

— Ce intenţionezi să faci acum, Vladimirov? îl întrebă Primul Secretar, ai cărui ochi erau complet lipsiţi de expresie, a cărui gură desena doar o linie dreaptă pe faţa masivă. În acea faţă şi în acea clipă, Vladimirov văzu adevărul puterii în Uniunea Sovietică, văzu inima însăşi a nomenclaturii din interiorul Kremlinului. Pentru că Primul Secretar era oricînd capabil să arunce vina eşecului asupra altora, eşecul în sine nu mai era important. Dacă el, Vladimirov era destituit şi dizgraţiat pentru pierderea MIG-ului 31, acesta va fi singurul lucru care va avea importanţă. Omului din faţa lui nu-i păsa de realitatea situaţiei, nu-i păsa de eforturile depuse pentru realizarea celui mai grozav avion din lume. Îl interesa numai exercitarea puterii şi politica personală a propriei lui supravieţuiri.

Vladimirov se simţea mai mult dezgustat decît înspăimîntat. Cu un simţ al datoriei împins la extrem, însuşit ca una din virtuţile castei militare căreia familia lui îi aparţinea de multe generaţii, el nu se gîndise nici un moment la propria sa supravieţuire şi nici la propriul lui succes. Totuşi, minunea ce se chema MIG-31 nu putea fi lăsată în mîna americanilor.

— Voi da ordin tuturor unităţilor din zona crucişătorului RIGA, tovarăşe Prim Secretar, spuse pe un ton uniform din care reuşise să excludă cu grijă orice notă de supărare sau amărăciune.

— Şi, ce vor mai face ăştia toţi? întrebă Andropov cu dispreţ.

Bătrînul Kutuzov îi veni în ajutor. Probabil că şi el fusese dezgustat de tot ce se petrecuse în încăperea Centrului de Comandă, sau poate că intuise tensiunea nervoasă a lui Vladimirov şi încerca să-i salveze cariera chiar împotriva voinţei lui. Oricum, curajul bătrînului vultur de a i se

adresa cu dispreţ Preşedintelui Comitetului pentru Securitatea Statului, îi încălzi inima şi un val de recunoştinţă se ridică tăcut în fiinţa lui.

— Ăştia toţi, după cum vă place să-i numiţi, tovarăşe Preşedinte, vor face toate eforturile pentru a recupera acest MIG-31 pe care securitatea dumitale mai mult decît mediocră de la Moscova şi de la Biliarsk nu le-a făcut. Sau le-a făcut? Da, a făcut, permiţînd ca un singur om – un singur american să fure cu succes cel mai minunat avion din lume, în care au fost investite minţile, vieţile, speranţele şi eforturile a sute de oameni – a mii de oameni. Şoaptele au ieşit nete şi clare din gîtul în ruină al mareşalului ajungînd la urechile tuturor persoanelor din încăpere, iar tonul vocii, tăios şi fără drept de apel, ca pe vremea cînd se arunca asupra inamicului, se imprimă în conştiinţa fiecăruia. Preşedintele K.G.B.-ului se aprinse la faţă, două pete roşii pe obrajii de culoarea pergamentului. Zîmbetul, cinic şi dispreţuitor, dispăruse.

Vladimirov îşi mută privirea pe faţa Primului Secretar. Liderul sovietic părea tulburat ca şi cînd şi-ar fi amintit realităţi dureroase. Ca şi cînd ar fi vrut să repare o greşeală, dar fără să-şi ceară deschis scuze, spuse:

— Mihail Ilici, ştiu că veţi face tot ce se poate. Dar ce vă propuneţi să faceţi cu toată Flota Roşie din Nord la dispoziţie plus cea mai mare parte din „Wolfpack”? Vocea era calmă, aproape amabilă, invita la stăpînire de sine.

Kutuzov îşi întoarse privirea spre Vladimirov, încuviinţă din cap ca şi cum ar fi existat o înţelegere şi prealabilă şi secretă între ei şi atunci, Vladimirov spuse:

— Prioritatea numărul unu, tovarăşe Prim Secretar, este să ordonaţi decolarea celui de al doilea MIG. Primul Secretar se întoarse prompt să privească prin hublou, impulsionat parcă de responsabilitatea pe care comandantul „Wolfpack” o trecuse pe umerii lui.

— Bineînţeles, spuse. Transmiteţi ordinul către Turn. Ordinul a fost imediat transmis de unul dintre operatori. Păstrîndu-şi privirea aţintită asupra pistei de decolare, adăugă:

— Şi-apoi?

Vladimirov se uită în jos la harta din faţa lui care evidenţia puncte strălucitoare şi izolate de lumină pe cuprinsul pustiu al Mării Barenţ, la nord de gheţurile veşnice.

— Să ordon crucişătorului RIGA şi submarinelor de escortă să-şi schimbe direcţia şi să se îndrepte spre nord, cu cea mai mare viteză, în urmărirea MIG-ului.

Peste zgomotul făcut de maşina de codificat, Vladimirov îl auzi pe Primul Secretar murmurînd:

— Bine.

Se părea că uriaşa vanitate a individului se întorsese. Vladimirov îtîlnise acest fenomen şi înainte, ori de cîte ori avusese de a face cu cei care îi conduceau ţara: individul mărunt dispunînd de putere şi îmbătat de ea.

Privi în jos la hartă, ignorînd spatele lat al Primului secretar, al cărui costum gri închis stătea să plesnească pe umerii puternici. Se gîndea că dacă ar fi fost un om mai puţin elevat ar fi fost posibil să se simtă reconfortat de această siluetă rigidă, care te domină prin aroganţa impresiei de putere.

— Scramble pentru toate detaşamentele de cercetare polară, imediat, ordonă.

A observat cum capul leonin se înclină aprobator, a văzut cum umerii largi se îndreaptă satisfăcuţi. Şiretenie de suprafaţă, se gîndi Vladimirov.

— Ordin către distrugătoarele cu rachete „Otlitnîi” şi „Slavni” să se îndrepte cu viteză maximă spre locul estimat de aterizare al MIG-ului, pe marea banchiză polară.

— Da!

— Cele trei submarine de tip „V” să se îndrepte imediat spre acelaşi loc de aterizare.

— Da!

Vladimirov făcu o pauză. Trecut prin fuselajul avionului Tupolev, ce aparţinea Primului Secretar, zgomotul motoarelor celui de al doilea prototip îi ajunse la urechi ca un vaiet. MIG-ul, cu permisiunea Turnului, era gata de

decolare. Cînd zgomotul motoarelor începu să crească şi MIG-ul alerga deja pe pista de decolare, Vladimirov nu se îndreptă spre hublou ca toţi ceilalţi. Rămase la locul lui, observînd în schimb umerii Primului Secretar şi uşoara înclinare a capului, semne care trădau o concentrare plină de speranţă. O umbră neclară trecu pe sub fereastră urmată de sunetul inconfundabil al unui avion cu reacţie care părăseşte pista şi urcă vertiginos. Pierdut în contemplaţie Primul Secretar a mai întîrziat cîteva secunde în faţa hubloului, apoi s-a întors cu faţa spre interiorul încăperii şi Vladimirov a putut să-i contemple zîmbetul de satisfacţie înscris pe chip.

Distanţa pînă la transmiţătorul semnalului „homing” comunicată de „Deaf Aid”, era de nouăzeci şi două de mile. Indicatorul de combustibil arăta zero. Gant ştia că era timpul – deşi poate era prea tîrziu – să urce cît mai sus posibil şi apoi să se îndrepte în zbor planat spre punctul de întîlnire cu avionul cisternă.

Cu cît se gîndea mai mult cu atît îşi dădea seama că unica lui şansă era să planeze. Trebuia să urce cît mai sus şi apoi să spere că o să mai aibă suficient combustibil pentru a egala viteza avionului de realimentare şi pentru a realiza operaţia complicată de cuplare la furtunul ombilical din spatele cisternei. Nici o secundă nu se gîndi că realimentarea ar putea fi făcută de o navă de suprafaţă. Nu putea fi un port-avion. Statele Unite nu şi-ar fi permis să expună o ţintă aşa de mare şi de vulnerabilă tocmai în Marea Barenţ. Spre deosebire de Vladimirov, el ştia că americanii nu construiseră nici un fel de submarin port-avion.

Deci, trebuia să se realimenteze în aer. Ştia că predecesorul FIREFOX-ului, respectiv MIG-25 FOXBAT, stabilise un record absolut de altitudine de aproape 119 000 de picioare (aproximativ 35 700 metri) şi că FIREFOX-ul fusese construit cu intenţia de a depăşi această performanţă şi în condiţiile atmosferice existente, cîştigînd două mile şi jumătate de zbor planat, pentru

fiecare o mie de picioare altitudine, putea cu uşurinţă să ajungă avionul de realimentare. Trebuia numai să poată ridica propriul lui avion la mai mult de patruzeci de mii de picioare (peste 12 000 m).

Totuşi, trebuia să-şi asume un risc teribil. În momentul întîlnirii cu avionul-cisternă trebuia să aibă suficientă altitudine dar şi suficient combustibil pentru manevrele finale.

Rezervoarele de combustibil ale FIREFOX-ului erau, probabil, aproape goale, îşi spuse sieşi. Era un aspect al avionului cu care nu se familiarizase. Deşi îl întrebase pe Baranovici, inginerul electronist nu fusese în stare să-l ajute.

La viteza cu care se tîra la suprafaţa mării cenuşii presărată cu sloiuri de gheaţă, motoarele funcţionau încă fără probleme. Totuşi, nu-şi putea permite nici un alt risc. Ştia că rezerva de carburant intrase automat în funcţiune, dar nu avea idee cît timp va dura. Oricum, presupunea că nu suficient, pentru a ajunge la punctul de întîlnire.

Împinse manşa şi avionul îşi ridică botul. Acceleră observînd cum altimetrul începe să urce, la început constant, apoi din ce în ce mai rapid, pe măsură ce creştea puterea celor două turboreactoare uriaşe. A urcat un minut şi jumătate şi în tot acest timp aproape că nu a respirat. Pe măsură ce urcase, cerul palid de primăvară devenise de un albastru intens.

Stabiliza avionul la 62 000 de picioare şi reduse puterea atît cît să menţină generatoarele în stare de funcţionare. De la această înălţime va ajunge în zbor planat la aproximativ; 27 000 de picioare în momentul sosirii la locul de realimentare. Va fi suficient. Îşi controla ecranul radar. Nimic.

Dorea, şi spera ca în momentul întîlnirii, ecranul să fie la fel de lipsit de activitate ca şi cum.

Direcţia semnalului rămînea neschimbată în faţa lui iar, distanţa pînă la ţintă era de optzeci şi opt de mile. Încă se mai întreba cît combustibil îi rămăsese şi gîndul acesta îl rodea. Se putea foarte bine să fi depăşit marja de

siguranţă în timpul urcării în şandelă. Probabil că epuizase rezerva de combustibil.

În faţa lui, foarte departe, se îngrămădeau nori cenuşii. Ecranul rămînea lipsit de activitate. FIREFOX-ul aluneca tăcut pe un cer gol, cu albastrul profund al ultimelor straturi atmosferice deasupra şi cu cenuşiul apelor nordice ale Mării Barenţ dedesubt. În faţa lui, mult mai în faţă, dincolo de norii ce păreau să se îngrămădească se zărea o dungă albă, – Marea banchiză polară.

Căpitanul Frank Delano Seerbacker din Marina Statelor Unite stătea întins în cuşeta îngustă din cabina lui, la fel de îngustă ca la bordul submarinului nuclear U.S.S.[41] PEQUOD, din clasa „Sturgeon[42]”. De cinci zile se lăsaseră purtaţi în derivă, întovărăşind în drumul lui spre sud, sloiul de gheaţă sub care se ascundeau. Submarinul lui Seerbacker intrase sub marea banchiză polară în apropierea coastei vestice a Groenlandei şi, echipat special pentru a se deplasa fără zgomot, se strecurase în apele Mării Barenţ după paisprezece zile de călătorie sub gheaţă.

Călătoria comportase trei faze distincte, atît pentru căpitan cît şi pentru ofiţeri şi echipaj. Mai întîi fusese cursa scurtă şi cu viteză maximă, după plecarea de la baza secretă de submarine de pe coasta Connecticut-ului, urmată de claustrofobia călătoriei pe sub banchiza polară. De atunci, se gîndea căpitanul cu iritare, se lăsaseră purtaţi în derivă, fără motivare, cu o viteză de trei mile pe zi, imitînd mişcările şi direcţia sloiului.

PEQUOD era neînarmat, un alt lucru care îl amăra pe Seerbacker. Camera torpilelor şi cabinele din faţă ale echipajului fuseseră umplute cu carburant parafinos de cifră octanică mare pentru realimentarea super-avionului,

---

[41] U.S.S. - United States Ship - Navă a Statelor Unite (lb. engl.). Se aplică tuturor navelor de suprafaţă sau submarine aparţinînd Statelor Unite şi este urmat întotdeauna de numele navei.

[42] Sturgeon - nisetru (lb.engl.)

pe care C.I.A. îl fura pentru Statele Unite ale bunei şi bătrînei Americi.

Faţa colţuroasă şi ridată a lui Seerbacker se încreţi într-o strîmbătură dispreţuitoare. Categoric, nu-i putea suferi pe cei de la C.I.A. şi, de fapt, nu agrea deloc întreaga organizaţie. Resentimentul crescuse de cînd această organizaţie imatură şi cu idei trăsnite îi spusese să stea sub afurisitul ăsta de sloi pînă cînd un super-reactor va ateriza pe el.

Se răsuci pe patul îngust de campanie, ridicîndu-şi genunchii pentru a-şi dezmorţi picioarele. Stătea cu mîinile sub cap şi se uita în tavan fără să-l vadă. Şi el şi oamenii lui erau sătui de toată rutina monotonă a misiunii ce o primiseră; sătui pînă în gît să urmeze sloiul în drumul lui şerpuitor şi constant spre sud.

Nu ieşiseră din rutină nici măcar pentru a alege un sloi de gheaţă corespunzător. Sloiul – denumit, de fapt pista de aterizare (la gîndul ăsta se strîmbă iar dispreţuitor) – fusese selectat după studierea a sute de fotografii luate de sateliţi şi apoi verificat şi confirmat de un Lockheed Orion care făcuse atît fotografii cît şi constatări vizuale.

Date statistice verificate, furnizate de studiile oceanografice, permiseseră experţilor de la Langley să facă o estimare fermă cu privire la capacitatea sloiului de a prelua greutatea FIREFOX-ului. Lui, deşi căpitanul submarinului, i se spusese numai unde şi cum îl va găsi. Realiză că deşi înjura de mama focului, continua să execute ceea ce i se ordonase. După toate, (îşi spuse, calmîndu-se), sînt atîtea alte lucruri de făcut decît să-i înjuri pe puternicii zilei, (care oricum sînt trecători), şi ideile lor nebune care îl băgaseră în acest rahat şi-i murdăriseră submarinul cu carburantul lor parafinos.

O bătaie uşoară în uşă.

— Ce este? întrebă mai mult iritat decît mulţumit că fusese smuls din visarea lui inutilă.

Un membru al echipajului îi adusese un teanc de hîrtii, scrise de mîna secundului său, care îndeplinea şi atribuţiile de ofiţer-meteorolog. În ele, negru pe alb, era

trecută informaţia pe care o bănuia, dar care era de două ori nefericită. Temperatura aerului deasupra sloiului scădea mult prea rapid, iar norii care se îngrămădeau în zonă îi vor masca lui Gant poziţia şi dimensiunile pistei de gheaţă.

Seerbacker clătină din cap în faţa acestei informaţii. Ăsta îi era norocul, afurisitul lui de noroc! Rămas singur, începu să se gîndească. Nu avea nevoie de alte informaţii. Dacă apărea ceva în plus, secundul îl va anunţa. Nu era nevoie să se ducă în camera de comandă, nu încă. Înjură din nou rutina verificărilor regulate şi inutile ce trebuiau făcute rezervoarelor şi conductelor de carburant, asupra vremii şi temperaturii de la suprafaţa sloiului, a condiţiei suprafeţei gheţii. Făcea o treabă care nu era pentru un comandant cu o experienţă de douăzeci de ani şi care avea unul din cele mai bune echipaje din marină…

Analiză informaţia cu privire la temperatura aerului. Scădea rapid ceea ce anunţa schimbarea vremii, care şi aşa fusese neobişnuit de stabilă şi de blîndă pentru acea altitudine şi pentru acel moment al anului. Schimbarea cînd va veni, ar putea să se transforme cu uşurinţă în ceaţă polară persistentă, localizată în zona lor, nu mai răspîndită, pe cîteva mile pătrate. Pe o astfel de ceaţă, lui Seerbacker nu-i trebuia să aibă cunoştinţe aprofundate despre avioane şi aviatori ca să ştie că lui Gant îi va fi imposibil să aterizeze pe gheaţă. La bordul submarinului nu aveau nici un fel de instrumente de navigaţie cu care să-l ajute să facă o aterizare automată. Nimic, cu excepţia transmiţătorului care îi va permite lui Gant să-i localizeze. Deja putea vedea o îngrămădire locală a norilor. Probabil că nici în această situaţie, Gant nu va fi în stare să aterizeze…

Îndoiala apărută în mintea lui îl făcu să revadă măsurile ce trebuiau luate în caz de pericol. Într-o situaţie extremă, trebuiau să împiedice capturarea submarinului. Cu orice preţ. Washingtonul nu ar putea recunoaşte vreodată că un submarin al Marinei Statelor Unite a făcut parte din schema pentru furtul FIREFOX-ului. Dacă era necesar,

trebuia să distrugă submarinul, să prevină capturarea lui de către ruşi.

Gîndurile i se concentrară asupra ordinelor secrete, din plicul pe care îl deschisese în largul mării; în situaţia în care Gant nu reuşea să aterizeze sau se prăbuşea pe gheaţă sau în mare, în vecinătatea submarinului. Atunci trebuia să depună toate eforturile pentru a salva pilotul – şi eforturi chiar mai mari pentru a recupera avionul, după care să-l remorcheze şi să-l aducă acasă, trecîndu-l pe sub banchiza polară. Nu era pregătit să se gîndească la ce va însemna acest lucru pentru submarin, pentru echipaj şi pentru el. Ştia că, teoretic, era posibil, dar spera din tot sufletul că nimic din toate acestea nu se va întîmpla. Mai spera ca Gant să fie suficient de bun pentru a aşeza FIREFOX-ul ca pe un fulg.

În final, Seerbacker a trebuit să admită că adevărata lui problemă era întîrzierea lui Gant. Fusese instruit cu privire la performanţele şi raza de acţiune a FIREFOX-ului, iar timpul estimat pentru sosirea avionului trecuse deja de cîteva minute. Mai ştia că pentru acel avion, minutele însemnau intervale uriaşe de timp – un interval suficient de mare care să însemne moartea pilotului. Nu va şti sigur dacă Gant reuşise să fure avionul decît atunci cînd va apărea pe ecranul în infraroşu al submarinului. Va apărea, oare? Prin gheaţă fusese trecut un singur vîrf metalic care, la suprafaţă era camuflat în alb. Pe el era montat aparatul de transmitere a semnalului „homing” reglat pe aceeaşi frecvenţă cu aparatul lui Gant, denumit atît de plastic „Deaf Aid”. Semnalul acela complex şi schimbător trebuia recepţionat de Gant. Era singura lui legătură cu pilotul american.

Seerbacker îl înjură în gînd pe proiectantul aparatului, care nu se gîndise să prevadă o posibilitate pentru ca pilotul să se identifice. Funcţiona strict doar într-un singur sens. PEQUOD transmitea şi FIREFOX recepţiona, cel puţin pînă în momentul în care era suficient de aproape pentru ca receptorul de impulsuri din transmiţătorul submarinului să emită un semnal de identificare. Oricum, distanţa era

în limita razei vizuale. Şi aşa cum comentase secundul, dacă Compania „General Dynamics” îl va impune ca echipament standard pe submarinele „Sturgeon”, atunci el va lăsa marinăria şi se va apuca de vîndut Coca-Cola sau de spălat rufe. Buzele lui Seerbacker se destinseseră într-un zîmbet gînditor.

Cînd Gant va fi deasupra lor, frecvenţa semnalului pe care îl primea se va schimba şi el va auzi echivalentul unui ecou instantaneu, ca pe sonar. Atunci, brusc, în mintea lui înfricoşată va deveni clar că trebuie să aterizeze pe sloiul de gheaţă. Fără vizibilitate, mai adăugă de la el, Seerbacker, probabil pe ceaţă polară. Aceasta va însemna sfărîmarea avionului la aterizare şi prăbuşirea lui în mare. Trebuia să pescuiască rămăşiţele, să le remorcheze şi să le aducă acasă, în Connecticut. Nu suporta să se gîndească la această posibilitate.

Gant era în întîrziere. Gîndul nu-i dădea pace. Întîrzierea era doar de cîteva minute, dar era. Carburantul lui era pe sfîrşite, poate chiar se sfîrşise. Seerbacker simţea cum îl cuprinde mînia. Ar trebui să coboare la postul de comandă şi se dădu jos din cuşetă. Apoi, decise să mai aştepte. Unde aşteptase cinci zile, trebuia să-i mai acorde lui Gant o şansă de cîteva minute în plus. Cu atît mai mult cu cît activitatea aeriană în zonă era foarte redusă, chiar dacă aceasta îl includea şi pe Gant.

Posibilitatea de a fi descoperit şi capturat nu-i surîdea deloc. Era chiar dezagreabilă.

Cu totul surprinzător, Buckholz – masivul, încrezătorul, tăcutul Buckholz – a fost cel care a cedat primul. Aubrey fusese conştient de tensiunea nervoasă care creştea în încăpere pe măsură ce dimineaţa înainta. Serviseră micul dejun, Shelley strînsese masa, terminaseră de băut cafeaua. Şi, dintr-o dată nu mai aveau nimic de făcut. Decît să aştepte. În cameră, tensiunea devenise aproape palpabilă. O tăcere profundă se lăsase peste cei cinci bărbaţi, întreruptă din cînd în cînd de scîrţîitul scării ori de cîte ori Curtin urca sau cobora pentru a prinde fotografiile

meteorologice pe perete şi să modifice sau să suplimenteze pionezele colorate pe harta Mării Barenţ.

Buckholz încetase să se mai uite la hartă. De mai bine de o jumătate de oră nu privise nici o singură dată în direcţia acesteia. Părea că ascultă o voce interioară, că priveşte cu ochii minţii o anumită imagine şi nu avea nevoie să fie convins cu fotografii şi pioneze.

Aubrey ştia de ce Buckholz era aşa de tăcut, de întunecat, de încordat. Era şi el la fel de încordat pentru că înţelegea cît de periculoasă era situaţia carburantului pentru Gant. Ultimul raport de la PEQUOD, de la „Mother One" şi Seerbacker nu era decît un raport meteorologic de rutină care nu conţinea nici o referinţă codificată cu privire la apariţia lui Gant pe ecranul în infraroşu. Conţinea în schimb ştiri descurajante despre înrăutăţirea vremii în zona sloiului, ştiri care ar putea face foarte dificilă aterizarea lui Gant. Aubrey nu voia ca operaţiunea curată, concepută de el cu atîta grijă şi executată metodic, punct cu punct, să sfîrşească umilitor printr-o prăbuşire la aterizarea pe gheaţă. Nu putea să conceapă infamia unui FIREFOX avariat şi corodat de apa de mare în urma călătoriei la remorca submarinului.

Mai mult decît vremea, situaţia carburantului era cea care îl neliniştea cel mai mult. Aubrey presupunea că pentru Buckholz, Gant deja eşuase. Aubrey se uită la ceas şi apoi din nou la Buckholz. Nu era prea indicat să-i reamintească acestuia ceea ce era evident că uitase, dar, cu toate acestea, începu să vorbească avînd grijă ca vocea să sune respectuos:

— Nu este timpul să lansăm submarinul-momeală în arenă, Buckholz?

După un moment de tăcere, Buckholz întrebă pe un ton sec:

— Pentru ce dracu? Se uită cu severitate la Aubrey, ca şi cînd ar fi întrerupt cine ştie ce ritual solemn şi cumplit ce se derula în interiorul americanului.

Aubrey arătă spre ceas.

— E timpul, nu? spuse cu blîndeţe.

— De ce să-l irosim?

— Ce?

— Momeala, momeală pentru ce, omule? Buckholz, pe jumătate ridicat de pe scaun părea că vrea să-l strivească pe micuţul şi rotofeiul Aubrey.

— Nu ştim cu siguranţă că a eşuat... începu Aubrey.

— Atunci ce dracu au însemnat toate acele mesaje codificate, interceptate de noi, dintre Biliarsk şi RIGA? i-o întoarse sec Buckholz. L-au prins, Aubrey, l-au spulberat de pe cer!

— Nu ştiu, ar putea să însemne tocmai că nu l-au prins.

Se aşternu din nou tăcerea. Buckholz se aşezase la loc pe scaun. Anders, care stătea în spatele lui, privi în jos la capul masiv cu părul tăiat perie, apoi îşi îndreptă privirea spre Aubrey. Părea perplex. Aubrey aprobă din cap şi spuse un singur cuvînt:

— Momeala!

Anders se precipită spre telefonul din colţ, formă un număr şi începu să vorbească. Auzindu-i vocea, Buckholz s-a întors să-l privească, apoi se uită rapid la Aubrey şi fără să întrebe nimic clătină din cap.

Buckholz continua să contemple, fără să vadă, hîrtiile din faţa lui. Între timp, Anders îşi terminase convorbirea telefonică cu Departamentul de Operaţii Militare, care urma să alerteze atît submarinul-momeală aflat la vestul insulei Spitzbergen cît şi avionul-momeală ce aştepta să decoleze din estul Groenlandei.

Aubrey încuviinţă din cap satisfăcut de telefonul dat de Anders şi reîncepu să studieze harta de pe perete. Avionul-momeală va fi descoperit în cîteva minute de radarele ruseşti de pe uscat şi de pe mare şi va fi văzut îndreptîndu-se spre marea banchiză polară. În acelaşi timp, submarinul va ademeni navele şi submarinele ruseşti să-l caute, îndepărtîndu-se de PEQUOD atît timp cît acesta va trebui să iasă la suprafaţă pentru realimentarea FIREFOX-ului.

Îndoiala subită îi strînse dureros stomacul, iar inima îşi acceleră ritmul. Îl cuprinse fierbinţeala. Va avea, oare,

submarinul PEQUOD motiv să iasă la suprafaţă? Privind din nou la Buckholz, era evident că acesta considera că nu. Aubrey îşi frecă obrajii trandafirii şi continuă să-şi pună întrebări.

La douăzeci şi două de mii de picioare, FIREFOX-ul intră în vîrful pachetului de nori pe care Gant îl observase apropiindu-se inexorabil. Avionul tăcut a străpuns mai întîi marginile inofensive ale norului ca să se afle apoi, în liniştea cenuşie din interior. Era la fel de neajutorat ca o piatră. Nu putea să estimeze grosimea pachetului de nori, dar ştia că la această altitudine putea să ajungă pînă la suprafaţa mării plumburii. Mai avea patru minute pînă la ţintă şi cobora cu o viteză constantă de trei mii cinci sute de picioare pe minut, înaintînd cu 180 de noduri, respectiv 3 mile pe minut. Cînd va ajunge la ţintă va avea încă opt mii de picioare deasupra nivelului mării. Ar trebui să fie suficient. Pe ecran nu se zărea nimic. Doar T.F.R.-ul reflecta sloiurile de gheaţă ce alunecau monoton, sub grămada de nori. Nu se vedea nimic ce ar fi putut semăna cu o navă, nicăieri în limitele zonei din jurul ţintei. Nu exista decît semnalul neîntrerupt, monoton, emanînd dintr-o sursă necunoscută şi care îl chema.

În interiorul norilor, Gant simţi că se face frig. Semnalul era singurul lui contact cu realitatea şi totuşi se părea că nu posedă altă realitate decît aceea a sunetului. Nu putea să creadă că sunetul se datora vreunui fenomen fizic. Gant fusese dintotdeauna un pilot electronic şi se bazase întotdeauna pe instrumente. Poveştile pe care piloţii mai bătrîni i le istoriseau despre zborurile de bombardament deasupra Germaniei în ultimele zile ale ultimului război, i se păreau că vin din Grecia antică, mitologice. Din această cauză nu intrase în panică, nu îi era cu adevărat frică. Semnalul avea o sursă electronică, oricît de departe, oricît de fantomă. Nu era o iluzie. Credea în el.

Începuse, fără îndoială, să se facă frig în cabină, încet, dar sigur. Era un frig arctic şi sărat ca marea.

Seerbacker tocmai îşi lăsase picioarele pe podeaua cabinei cînd secundul, în persoană, pătrunse în încăpere, cu faţa roşie de emoţie. Aproape sufocîndu-se, îi spuse:

— A fost semnalat un avion, domnule – se îndreaptă spre noi.

— Distanţa? întrebă sec Seerbacker, îndesîndu-şi cascheta pe cap şi trecînd iute pe lîngă bărbatul mai tînăr, care îşi urmă căpitanul spre postul de comandă.

— Mai puţin de patru mile, domnule – înălţimea, aproximativ douăsprezece mii – este pe direcţie, domnule. Radarul nu-l semnalează, numai o foarte slabă impresie în infraroşu. Fie că zboară la puterea cea mai scăzută, fie că şi-a oprit motoarele de tot.

— Atunci, el este, spuse Seerbacker fără să întoarcă capul. Ce temperatură avem la suprafaţă?

— Continuă să scadă, domnule. Mai sînt două grade pînă la punctul de condensare.

Seerbacker se opri brusc şi se întoarse spre secund:

— Două grade, ai spus?

— Da, domnule!

— Vîntul?

— Cinci pînă la zece noduri, variabil.

— Turbulenţă insuficientă, atunci? spuse misterios bărbatul mai tînăr.

Căpitanul-locotenent Dick Fleischer, încuviinţă din cap, înţelegîndu-i intenţia.

— Dar, ce ştii despre turbulenţele lui, cînd va ateriza – ei? Ce se va întîmpla atunci?

— Nu s-ar putea… începu cel mai tînăr.

— Cum va pune roţile jos, se vor topi, şi gata! Luminile se vor stinge şi va cădea cortina! Încercă să zîmbească, dar efectul nu era convingător.

Atît el cît şi Fleischer ştiau că, oricum ar fi fost spus, conţinutul afirmaţiei sale era al naibii de serios. Scăderea temperaturii cu două grade va însemna că aerul de la suprafaţa gheţii va atinge punctul de condensare, acel punct de pe scală cînd începe să se formeze ceaţa polară.

Iar efectul turbulenţei produsă de FIREFOX la aterizare ar putea să grăbească scăderea temperaturii.

Seerbacker, propulsat parcă de propriile lui gînduri întunecate, făcu să vibreze scara în timp ce o cobora. Imediat ce silueta lui subţire şi uscată pătrunse în postul de comandă al submarinului, întrebă:

— Unde este?

— La trei mile, puţin peste unsprezece mii de picioare, domnule! răspunse prompt operatorul radar.

— Este încă pe aceeaşi direcţie?

— Da, domnule!

— Poate vedea sloiul?

— Da, domnule. Baza norilor se află la treisprezece mii cinci sute de picioare.

— Atunci, să-i facem o surpriză, domnilor, spuse Seerbacker cu un zîmbet silit. Purjaţi tancurile de balast, la suprafaţă!

Sloiul era singurul lucru pe care Gant îl vedea cu adevărat, acolo, jos. Ieşise din nori la treisprezece mii de picioare, la numai trei minute şi ceva de ţintă, şi iată-l! Mare, probabil două mile de la nord la sud şi aproape tot atît cît de la est la vest. Se afla chiar pe direcţia lui. Pe ecranul radar nu se afla nici o altă navă, de nici un fel. Totuşi, ţinta se afla la mai puţin de şase mile în faţa lui. Iar sloiul acela se afla exact la această distanţă. Numai coincidenţa acestei distanţe îl determină să-l privească mai atent.

Ştia că trebuie să fie sloiul. Bănuia mai de mult că nu se intenţionase ca el să ajungă la marea banchiză polară şi nici să se întîlnească cu un avion-cisternă. Ar fi fost mult mai riscant şi mai periculos. Trebuia să fie sloiul şi o aterizare. Ochii lui căutară în faţă. Nimic. Apoi, pentru o clipă, se simţi aproape de panică. Un sloi plat ca un nufăr alb pe suprafaţa cenuşie a mării polare. Era înconjurat de altele mai mici. Nu se vedea vreun semn de viaţă! Simţi din nou gustul amar al fierii în gură şi mintea lui refuza să funcţioneze, să analizeze informaţiile. Apoi – s-a întîmplat

Semnalul se schimbă, începînd să emită o chemare întreruptă de două blip-uri pe secundă. Recunoscu asemănarea semnalului cu sonarul, ecoul instantaneu. Secundele treceau, iar blip-ul devenea din ce în ce mai insistent, mai urgent. Era aproape de ţintă. Analiză suprafaţa mării din nou, estimînd viteza vîntului de cinci pînă la zece noduri, nu mai mult. Chiar înainte ca întrebările lui să fi primit răspuns, chiar înainte ca şocul schimbării semnalului să fi dispărut, îşi începuse rutinele necesare pentru capul aterizării pe sloi. Ultimele steluţe de gheaţă de pe ecranul de vînt se dispersaseră sub efectul dezaburitorului. Analiză din nou suprafaţa sloiului, de data aceasta privind cu atenţie netezimea ei, lungimea unei posibile piste de aterizare-decolare, căutînd marcaje, judecînd direcţia vîntului...

Apariţia îl surprinse ca un duş rece sau ca o palmă. La marginea vestică a sloiului, departe la babord, dar încă în faţa lui, gheaţa se încovoie şi se încreţi înainte de a se sparge. Văzu apărînd chioşcul unui submarin nuclear, iar dedesubt desenîndu-se corpul uriaş; gheaţa se sfărîmă, alunecînd de pe carenă.

Un balon portocaliu strălucitor a fost lansat din chioşc şi apoi o dîră portocalie de fum ţîşni vertical, înainte ca vîntul s-o aplatizeze în spatele submarinului. Imediat ce a văzut chioşcul ieşind din apă. Gant a ştiut că privea un submarin american.

Cu un gest reflex, verifică radarul. Negativ. Crescu puţin puterea şi avionul ţîşni înainte, aplecîndu-şi botul. Îşi stabiliza viteza la 260 de noduri. Remarcă din pură curiozitate cum sunetul asemănător sonarului se transformase într-un semnal continuu, ecoul instantaneu. Deci, ţinta se afla sub el, un submarin plin ochi cu carburant. Va fi o treabă de o oră sau mai puţin să se realimenteze şi să fie gata de decolare. Manevră avionul spre stînga estimînd că dintr-o singură întoarcere se va înscrie pe direcţia indicată de fuiorul de fum lansat de submarin.

Direcţia vîntului îi permitea să aterizeze în lungul axei nord-sud, ceea ce îi va oferi aproximativ două mile de gheaţă acoperită cu zăpadă în care să se oprească. Ştia că zăpada, dacă nu era complet îngheţată, va acţiona ca un sistem eficient de frînare – şi va fi, îşi spuse sieşi cu un zîmbet amar, ca şi cînd ar ateriza pe un portavion – alt lucru ce învăţase să facă în Vietnam. Constată că sentimentul de uşurare ce-l simţise la vederea submarinului încă îl încălzea.

Scoase trenul de aterizare şi luminile se aprinseră, indicînd că roţile sînt blocate. Reduse viteza la 220 de noduri şi stabiliza avionul. Sloiul se afla în faţa lui, cu submarinul, ca o ţigară de foi, încastrat în el, o şopîrlă pe jumătate ieşită din găoace, iar panglica de fum portocaliu în linie cu direcţia lui.

Verifică altitudinea: o mie de picioare. Reduse viteza la 180 de noduri şi o stabiliza acolo. Viteza lui de coborîre era acum de 350 de picioare pe minut. Valurile cenuşii şi încreţite păreau că se grăbesc spre el, să-l înghită. Reduse în continuare evacuarea şi viteza scăzu la 175 de noduri. Era aproape orbit acum de strălucirea gheţii.

Cu toată orbirea, văzu că suprafaţa se prezenţa bine.

Reduse din nou gazele şi FIREFOX-ul păru că se arcuieşte obosit în aer, după care începu să piardă din înălţime.

Cu flapsurile scoase complet, FIREFOX-ul păru să cadă o clipă, apoi avionul se hurducai nărăvaş în momentul în care roţile muşcară zăpada şi roata din faţă luă contact cu suprafaţa gheţii.

Vizibilitatea dispăru pentru o clipă în momentul în care zăpada spulberată se învolbură în jurul botului şi trecură două trei secunde pînă cînd dezaburitorul să poată face faţă. Geamul din faţă se curăţă.

În momentul în care Gant se întreba dacă motorul va lua foc din cauza zăpezii pătrunse prin gurile de aspiraţie, văzu că vizibilitatea dispăruse: Rula pe o suprafaţă de gheaţă şi zăpadă învăluit într-un manşon de ceaţă groasă, cenuşie.

IX

TENSIUNEA

Gant a înţeles imediat ce se întîmplase: punctul de condensare, formarea manşonului gros de ceaţă de-a lungul pistei pe care rula fusese aproape instantanee. Faptul că ştia nu-i uşura cu nimic situaţia. Motoarele nu luaseră foc, zăpada aruncată de roata din faţă alunecase de pe parbriz şi totuşi nu vedea nimic. Era complet neajutorat. Zăpada de pe suprafaţa solului încetinise avionul rapid, ca o frînă eficientă şi totuşi aluneca pe suprafaţa gheţii, de-a lungul axei nord-sud, către apele reci şi cenuşii ale Mării Barenţ. Dacă sloiul era prea mic, neadecvat sau greşit calculat, dacă…

FIREFOX rula aproape la pas, hurducîndu-se acum şi mai mult din cauza crustelor şi denivelărilor gheţii sub stratul de zăpadă. Ceaţa se subţia pe măsură ce turbulenţa produsă de trecerea lui se micşora: se împrăştia subţiindu-se într-o pîclă umedă şi cenuşie. Privi peste umăr şi se îndreptă în scaun, probabil pentru prima dată în timpul ultimei ore. Nu putea să vadă balonul portocaliu şi nici dîra de fum care i-ar fi putut da o indicaţie asupra direcţiei submarinului. Întoarse avionul spre babord cu o

sută optzeci de grade şi o luă înapoi în aceeaşi direcţie pe care aterizase, tîrîndu-se înainte, forţîndu-şi ochii să descopere siluete în ceaţă, lumini sau semnale care l-ar fi putut orienta.

I se păru că văzuse o siluetă fără formă precisă, la stînga lui, dar nu putea fi sigur. Ceaţa părea să se îngroaşe din nou. Silueta nu purta nici o lumină. Apăsă pe buton şi ridică cupola carlingii. Aerul polar pătrunse în interior şi prin costumul de suprasarcină ca şi cînd acesta ar fi fost din pînză subţire de vară. Într-o secundă se simţi îngheţat pînă în măduva oaselor şi dinţii începură să-i clănţăne în spatele măştii de oxigen, Mîinile îi tremurau pe manete. Îşi scoase casca de zbor. Capul cu părul tuns foarte scurt îi luă foc sub muşcătura gerului. Ignorîndu-şi clănţănitul dinţilor îşi aplecă capul în afară, ascultînd şi privind în direcţia în care văzuse silueta în ceaţă.

În mintea lui, două gînduri se succedau cu rapiditate: că auzise voci, departe, în stînga lui şi că se deplasa paralel cu bărbaţii care îl căutau, dar nu putea fi sigur. Vocile păreau distorsionate în ceaţa groasă şi nu putea fi sigur din ce direcţie veneau. Apoi îşi dădu seama că bărbaţii se îndreptau spre ceea ce presupuneau că trebuie să fie punctul lui de oprire, aflat în spatele lui acum. Probabil nu se aşteptaseră ca el să se întoarcă cu 180 de grade şi să-şi calce pe urme.

Apoi văzu o lumină plăpîndă şi o siluetă masivă şi diformă care agita o lampă. Şi-a auzit propriul nume strigat, probabil tare, strigăt care părea totuşi slab, lipsit de substanţă. N-a răspuns, iar silueta strigă din nou. Gant nu simţea nevoia să vorbească, în ciuda frigului, în ciuda senzaţiei bruşte de singurătate şi a călătoriei lui interminabile de la Biliarsk – şi înainte de asta, de la Londra. Vocea era americană. Zîmbi, în ciuda detaşării pe care o simţea, un fel de îndepărtare de silueta care se apropia cu prudenţă. Era aşa de... de obişnuit, de mediocru, o siluetă masivă cu un accent New York-ez, nimic în comun cu el, cu FIREFOX, cu ceea ce el săvîrşise.

Se scutură de acest sentiment. Vîntul se înteţise la aproximativ douăsprezece noduri şi rafalele lui îl plesniră peste faţă, readucîndu-l în prezent, la senzaţia de frig şi îngrijorare, îşi făcu mîna pîlnie la gură şi strigă. Propria lui voce i se părea subţire, ireală:

— Aici, avionul e aici, omule!

— Tu eşti. Gant? răspunse vocea.

Gant realiză că ochii lui vedeau mult mai bine decît cei ai siluetei din stînga. Întoarse avionul în ceaţă, foarte încet şi văzu cum silueta se îndreaptă şi devine conştientă de prezenţa lui.

— Iisuse! Cred că trebuie să-mi pun ochelari, pentru Dumnezeu! mai spuse silueta.

Gant n-a mai fost nevoit să folosească frînele. Încetinit de stratul de zăpadă, avionul se îndreptă spre punctul de oprire. Turboreactoarele uriaşe scoteau doar un murmur în spatele lui. Silueta de pe gheaţă apărea acum înaltă şi subţire, iar ceea ce i se păruse în ceaţă a fi diformitate nu era decît pufoaica ce o purta. Putea să şi audă ceea ce silueta spunea la un radiotelefon portabil.

— În regulă, băieţi! L-au găsit. Veniţi încoace, în pas forţat!

Apoi silueta se îndreptă spre el. O mînă cu mitenă[43] plesni fuselajul şi Gant, aplecîndu-se în afara carlingii se pomeni privind o faţă ascetică şi ridată. A putut vedea frunzele aurii de pe cozorocul caschetei de marinar dedesubtul glugii tivite cu blană. Gant zîmbi prosteşte, simţind că nu era nimic de spus. O uşurare imensă îl cuprinse, aproape să-l năucească şi începu să tremure mai mult de emoţie decît de frig.

— Salut, amice! spuse Seerbacker.

— Salut! răspunse Gant, cu o voce tremurătoare.

Văzu alte siluete mişcîndu-se în ceaţă şi cercul de globuri luminoase şi neclare, ale lămpilor.

— Ei, căpitane, ne aliniem acum? strigă o voce.

---

[43] mitenă - mănuşă care acoperă numai în parte mîna, lăsînd liber vîrful degetelor.

Seerbacker, părînd distras de la examinarea atentă a lui Gant, întoarse capul şi strigă peste umăr:

— Da. Hai să ducem această pasăre la mama ei, că moare de sete! Se întoarse spre Gant şi adăugă cu voce joasă:

— Nu arăţi a ceva foarte deosebit, domnule – dar cred că s-ar putea să fii – nu?

— Chiar acum, dumneata însuţi eşti ceva destul de deosebit, căpitane! spuse Gant.

Seerbacker aprobă din cap şi începu să dea ordine prin radiotelefon:

— O.K., aici căpitanul. Faceţi apelul!

Asculta atent în timp ce oamenii începuseră să-şi rostească numele, ca la catalog. Cînd s-a aşternut liniştea, privi la Gant şi spuse:

— Jumătate din echipaj se află acum pe afurisita asta de gheaţă, domnule, înşirat pe două linii paralele, pe tot drumul pînă la navă. Crezi că poţi rula exact prin mijloc?

— Ca pe autostradă, spuse Gant.

Seerbacker se prinse cu mîna de alveola din fuselaj ce se afla deasupra capului, îşi strecură picioarele în cea de dedesubt şi se ridică de la pămînt.

— Te deranjează dacă fac şi eu o plimbare?

— Se pare că pe aici nimic nu se dă pe gratis.

— Vom mai vedea, spuse Seerbacker cu un rînjet. O.K., hai să ne mişcăm!

Gant slăbi frînele şi FIREFOX-ul începu să alunece. Îi văzu pe primii doi marinari înconjuraţi de un nimb strălucitor de lumină, apoi alte lumini, un adevărat tunel luminos în ceaţă. Coborî botul avionului, aşezîndu-l în centrul tunelului şi luminile începură să se mişte încet de o parte şi de alta, singurele lucruri care erau vizibile în ceaţă. L-a auzit pe Seerbacker dînd un ordin.

— O.K., voi, flăcăi, apropiaţi-vă, la naiba! Pasărea asta nu muşcă, e de-a noastră, pentru Dumnezeu!

Luminile din faţă şovăiră o secundă, apoi se apropiară, devenind mai strălucitoare, mai folositoare pentru el.

— Mulţumesc, îi spuse invizibilului Seerbacker de sub el.

— O.K., domnule! toţi sînt aici ca să ajute, chiar dacă nu le place treaba asta. Din voce-răzbătu o oarecare iritare. Dincolo de suprafaţă, Gant sesiză resentimentul ce apăruse odată cu uşurarea apariţiei lui. Era resentimentul unor oameni ţinuţi în mijlocul unei mări inamice zile la rînd, urmărind un sloi în derivă.

— Îmi pare rău, spuse involuntar.

— De ce? începu Seerbacker, apoi adăugă: A, da! Acestea sînt ordinele, domnule. Nu-ţi bate capul!

Prin ceaţă, chiar în faţa lui, Gant văzu o formă lungă şi scundă, cu un chioşc deasupra.

— Iată-l! spuse Seerbacker fără să fie necesar şi Gant simţi mîndria din vocea lui. Era mîndria unui comandant pentru nava lui.

— Ei da, îl văd, spuse Gant.

— Aşează avionul paralel cu submarinul! Vrei să iei masa în carlingă sau vii înăuntru? întrebă Seerbacker.

Gant întoarse avionul, aşezîndu-l paralel cu submarinul pe jumătate îngropat în gheaţă şi care semăna cu o ţigară groasă de foi sau cu o reptilă ce tocmai ieşise dintr-un ou alb. Tăie contactul şi motoarele muriră. În tăcerea absolută ce a urmat, Gant resimţi o afecţiune pătimaşă pentru avion. Pentru el, FIREFOX nu mai era obiectul pe care-l furase, nu mai era nici marfa atît de preţioasă pentru C.I.A. – era acel „ceva” care îl adusese din inima Rusiei, îl ajutase să scape, să se măsoare cu RIGA, să se măsoare cu… Revărsarea iubirii lui năvalnice, dar rece şi mecanică pentru o altă maşină la fel de rece şi mecanică, a fost întreruptă de Seerbacker.

— Bun venit la „Barul lui Joe”. Cabaretul nu-i prea bun, dar hamburgerii sînt o încîntare pentru călătorul obosit! Coboară, domnule Gant, coboară şi bine ai venit!

Gant se dezlegă din păienjenişul de corzi şi se ridică în picioare. Primele mişcări îi aduseră protestul muşchilor şi articulaţiilor. Vîntul îl luă în primire, frigul polar îl pătrunse prin costum pînă în măduva oaselor. Începu să tremure.

— Mulţumesc, spuse. Foarte mulţumesc!

Părăsi carlinga, constatînd că nu mai simte repulsia de la început şi coborî pe gheaţă.

— Mobilizează-i pe toţi! spuse Vladimirov. Vreau un raport de la fiecare escadrilă de cercetare polară, acum!

Pînă cînd raportul a fost gata, trecuseră deja patru minute, timp pe care Primul Secretar nu-l considera pierdut, indiferent unde se afla Gant şi ce făcea. Vladimirov dispreţuia jocul politic ce se desfăşura şi la care el se asociase, tăcerea lui dînd consimţământul şi laşitatea lui dictîndu-i tăcerea. Cînd ultimul avion de cercetare şi-a terminat raportul pentru sectorul ce i se repartizase, devenise clar pentru toată lungea că americanii nu făcuseră nici o încercare să stabilească un punct de realimentare pe gheaţă, nici o tentativă de a marca sau curăţa o pistă. Vladimirov, cu încrederea zdruncinată dar nu distrusă, simţea cum gîndurile confuze îi bîzîiau în cap ca nişte insecte înnebunite. Undeva în mintea lui avea răspunsul, era sigur de asta…!

Privirea îngheţată a Primului Secretar şi sclipirea ochelarilor lui Andropov îl făcură să-şi înmormînteze cugetările.

— Acum, spuse liderul sovietic, mobilizează toate unităţile din zona Capului Nord, absolut toate!

Vladimirov aprobă din cap.

— Scramble pentru escadrilele „Wolfpack” din sectorul Capului Nord, prin şi spre sectorul Arhanghelsk, spuse scurt. Scramble de cercetare în linii alternante pentru toate unităţile.

Nu privea harta de pe masă şi nici nu ceru să fie schimbată. Uitase de ea, cu ochii minţii vedea, cu o claritate absolută poziţiile tuturor unităţilor de suprafaţă, submarine şi aeriene care puteau fi folosite.

— Ordin pentru Otlicinîi[44] şi Slavnîi[45] să schimbe imediat direcţia şi să se îndrepte spre Capul Nord cu cea mai mare viteză.

---

[44] Otlicinîi – excelent (lb. rusă)

[45] Slavnîi – bun (lb. rusă)

— ’nţeles!

— Ordin către toate submarinele de pe harta Mării Barenţ să schimbe direcţia şi să se îndrepte spre Capul Nord cu viteză maximă.

— ’nţeles!

— Ordin pentru RIGA şi submarinele de escortă să se îndrepte cu viteză maximă spre Cap! Elicopterele de pe RIGA să se ridice în aer!

— ’nţeles!

Ştia că era inutil şi mai ştia că toată această mobilizare de forţe era strigătul de provocare al laşului după ce taurul ieşise din arenă, furia simulată a învinsului. Totuşi, se lăsase prins de această furie frenetică şi inutilă. Puterea ce o deţinea îl intoxicase.

Precum copilul de odinioară, care construise castele fragile şi trecătoare pe plaja de la Odessa, îşi concentrase toate energiile lui mature pentru a-şi construi poziţia socială la fel de fragilă şi trecătoare. Ridicase şi ultimul avion în aer, schimbase cursul fiecărei nave de suprafaţă sau submarine din Marea Barenţ.

Harta de pe masă prezenta acum sectorul vestic al Mării Barenţ şi reflecta toate modificările produse de nenumăratele ordine ale lui Vladimirov. Acesta îşi dădu seama că transpirase. Picioarele i se înmuiaseră dintr-o dată şi simţi nevoia să se aşeze pe scaun. Ridicînd privirea, îl văzu pe Primul Secretar privindul cu interes şi foarte încîntat de sine.

— Ei bine, dragă Vladimirov, pînă la urmă, n-a fost aşa de rău, nu?

Rîse. În spatele lui, ca un ecou, Andropov zîmbea ironic. Vladimirov scutură din cap, zîmbind prosteşte, ca un copil care a primit o răsplată.

— Pare să-ţi placă, nu? Puterea, vreau să spun, nu-i aşa?

Se aplecă spre el, pîndindu-l cu interes. Vladimirov nu mai putea să facă nimic, decît să continue să zîmbească prosteşte, aprobînd din cap.

O voce îi întrerupse confruntarea seacă cu liderul sovietic.

— Treţov raportează că trece linia de coastă la longitudinea de 50 de grade, lîngă Indiga.

Parcă ar fi căzut o piatră în liniştea încăperii. Toţi cei din jurul mersei îşi amintiră subit de posibilitatea înspăimîntătoare, de puterea imensă, de obiectul furat. Treţov decolase de douăzeci şi cinci de minute. Coasta se afla la 1 250 mile Nord de Biliarsk şi MIG-31 o ajunsese deja, o trecuse şi se îndrepta spre întîlnirea cu avionul-cisternă, deasupra Mării Barenţ.

Vladimirov privi la Primul Secretar şi văzu ezitarea de o clipă reflectîndu-se în ochii acestuia.

— Să-i ordon lui Treţov să-şi schimbe direcţia, tovarăşe Prim Secretar? întrebă obosit.

Bărbatul masiv clătină din cap, continuînd să zîmbească:

— Pentru moment, nu! Să-l lăsăm pe Treţov să se realimenteze mai întîi. Şi cînd vom avea o informaţie precisă, îl vom lansa ca pe un şoim spre american – ca pe un şoim, Vladimirov!

Primul Secretar rîse. Nici rîsul nici siguranţa pe care acesta o trăda nu-l reconfortară pe Vladimirov.

La douăzeci de minute după ce aterizase. Gant era din nou pe gheaţă, urmărind progresele realimentării. În ciuda frigului amarnic, a vîntului aspru care răsucea ceaţa groasă în jurul lui şi care îi tăia răsuflarea. Gant stătea lîngă FIREFOX ca şi cînd nu dorea să-l lase, în totalitate, pe mîinile echipajului lui Seerbacker. Pe blana care tivea gluga pufoaicei ce-i fusese împrumutată se formase deja chiciură. Pufoaica de pe umeri nu părea să-l încălzească, dar continua să stea lîngă FIREFOX. O siluetă încovoiată, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare, privind la forfota siluetelor cenuşii, fără contururi precise, care trudeau din greu pe sloiul de gheaţă. Cele două tuburi flexibile, fiecare de cîte patru inch[46] în diametru şerpuiau peste gheaţă pînă la avion. Echipajul lucra cu îndîrjirea oamenilor ce trebuiau să facă faţă unui incendiu disperat. Din bocaportul[47] din faţă al submarinului, macaraua coborîse pe gheaţă o pompă montată pe un cărucior. Apoi, a fost

[46] Inch - unitate anglo-saxonă pt. lungime - 1 inch = 2,54 cm.

deschis un bocaport mai mic de pe puntea din faţă şi Gant a simţit mirosul dulce-amărui al carburantului-petrolier. Un furtun de mare capacitate dispărea în bocaport, deasupra posturilor din prova.

Gant ştia că vor avea nevoie de încă douăzeci de minute pentru realimentare. În comparaţie cu pompele uriaşe de înaltă presiune existente la o bază aeriană de pe linia frontului, care puteau transfera 3 000 de galoane (aproximativ 14 mc.) de carburant pe minut în rezervoarele unui avion însetat, pompa montată pe cărucior părea bătrînă şi asmatică.

Cît timp Gant devorase o farfurie cu chili în cabina lui Seerbacker, se şi montase un fir-conductor de la submarin la FIREFOX pentru legarea acestuia la pămînt. Se prevenea în acest fel apariţia scînteilor în fuselaj datorate electricităţii statice şi care ar fi putut să aprindă instantaneu eventualele scurgeri de combustibil. Cu ajutorul unei uriaşe cleme crocodil, un alt cablu fusese fixat pe lonjeronul roţii, de bot. Numai după ce toate aceste pregătiri fuseseră terminate, a început realimentarea.

Cînd cei doi civili de la bordul submarinului PEQUOD – un inginer şi un expert în electronică – au început să controleze avionul, Gant acceptă să se întoarcă în cabina lui Seerbacker.

Odată ajuns acolo, rămase tăcut un timp după care, uitîndu-se la ceas, murmură: „Zece minute”.

Un minut sau două mai tîrziu, răsună o bătaie în uşă.

— Da?!

Comandantul secund Fleischer îşi vîrî capul pe uşă.

— Buletin meteorologic, domnule, spuse.

Gant păru că se trezeşte din somn. Ochii lui fixaţi pe figura lui Fleischer şi intensitatea privirii îl făcură pe tînăr să şovăie.

— Ce este? întrebă Gant.

---

[47] Bocaport - deschizătură în punte pentru introducerea mărfurilor în magaziile navei.

— Vîntul se înteţeşte, domnule, bate în rafale de pînă la 15 noduri, raportă Fleischer, adresîndu-se în mod deliberat lui Seerbacker. Ceaţa pare că se ridică.

Seerbacker aprobă din cap. Gant se relaxă. Rafalele de 15 noduri nu-i periclitau decolarea.

— Care este situaţia partidei de pe gheaţă?

— Aproape terminată, domnule, încă şapte sau opt minute, după aprecierea lui Peck.

Seerbacker era mulţumit. Peck, inginerul şef de pe PEQUOD, nu greşea niciodată în aprecieri. Ştia că acesta le impusese oamenilor un ritm infernal, cerîndu-le un efort extrem dincolo de orice consideraţii personale în privinţa lui Gant sau securităţii navei.

După retragerea lui Fleischer, Gant schiţă gestul să se ridice de pe scaun. La jumătatea drumului simţi zguduitura puternică a punţii de sub picioarele lui, după care a fost proiectat cu capul înainte, peste masă. Mai înregistră rapid imaginea lui Seerbacker catapultat de pe pat şi apoi umărul lui drept se izbi violent de peretele etanş. Luminile submarinului pîlpîiră cîteva secunde după care îşi recăpătară strălucirea. Percepu amorţeala umărului şi a coapsei dar şi greutatea trupului lui Seerbacker prăbuşit peste el. Mai auzi o bufnitură dinspre scara tambuchiului[48] şi presupuse că trupul lui Fleischer fusese trîntit pe punte. Încercă să-şi schimbe poziţia şi văzu figura înmărmurită şi înfricoşată a lui Seerbacker.

— Ce dracu s-a...? întrebă Seerbacker cu o voce slabă, tremurătoare.

— Ce a fost asta? întrebă Gant.

Seerbacker se ridică cu greu în picioare. Îi curgea sînge din colţul gurii. Îşi muşcase limba. Îşi şterse sîngele cu mîna şi un moment îşi privi degetele înroşite. Apoi, galvanizat parcă de paşii ce alergau pe punte, se precipită spre uşă.

— Ce naiba se întîmplă, marinare? strigă.

---

[48] Tambuchi - deschidere care serveşte pt. intrarea în încăperile de sub puntea unei nave.

Gant se culese de pe jos, frecîndu-şi umărul. Amorţeala trecuse şi constată că nimic nu fusese dislocat sau rupt.

— Domnule, nu ştim!

— Ce? Atunci ce naiba faci aici, marinare? Află!

— Da, domnule! Paşii omului coborîră în fugă scara.

— FIREFOX-ul! exclamă Gant.

— La dracu cu el! explodă Seerbacker. Ce-i cu nava mea?

Gant ieşi în urma lui din cabină. Fleischer stătea sprijinit de peretele etanş, sîngele curgîndu-i dintr-o tăietură adîncă la frunte. Seerbacker nici nu-l văzu, ameţit cum era, trecu pe lîngă el drept spre postul de comandă. Gant se opri puţin să examineze rana, apoi bătîndu-l pe tînăr cu palma pe umăr, se luă după căpitan.

Postul de comandă era un amestec de oameni care se ridicau de pe jos, şi de mobilă răsturnată. Gant se îndreptă spre scara care ducea la suprafaţă.

— Vreau un raport al stricăciunilor şi repede! ordonă căpitanul.

Aerul îngheţat îi tăie respiraţia. De la înălţimea chioşcului. Gant putea vedea FIREFOX-ul prin ceaţa foarte subţire. Părea a fi întreg. Oamenii care lucraseră pe gheaţă erau împrăştiaţi, unul sau doi încă întinşi pe jos, vizibil răniţi, alţii aplecaţi deasupra lor, alţii umblînd de colo-colo. Gant strigă spre marinarul ce se afla jos, lîngă submarin.

— Ce s-a întîmplat?

Omul privi în sus şi îl văzu pe căpitan, stînd alături de Gant.

— Nu se ştie, domnule. Cu toţii am auzit o trosnitură şi apoi m-am trezit cu faţa pe gheaţă.

— Unde este domnul Peck?

— S-a îndreptat într-acolo, domnule, răspunse marinarul, arătînd cu mîna spre partea nordică a sloiului.

Gant îşi îngustă ochii, încercînd să-l depisteze pe Peck, dar vizibilitatea nu se îmbunătăţise decît pe o distanţă de cel mult o sută de yarzi. În stomac, începea să i se formeze nodul nervos. Pe măsură ce minutele treceau,

rafalele de vînt se înteţeau făcînd să-i lăcrimeze ochii. După un timp, începu să i se facă frică.

Atunci văzu silueta lui Peck răsărind din ceaţă. O porni alergînd în întîmpinarea inginerului şef, convins că va obţine un răspuns.

— Ce a fost asta? întrebă cu răsuflarea tăiată, imediat ce ajunse lîngă uriaş. Ce nu e în regulă?

Peck se uită în jos la el şi spuse simplu:

— Creasta de presiune.

— Ce? Faţa lui Gant arăta îngrozită. Cît de mare?

— Trei, poate patru picioare şi traversează toată suprafaţa, dacă am evaluat bine.

— Unde omule? Unde? Arată-mi!

Îl trase pe Peck de mînecă şi acesta se întoarse urmîndu-l. Faţa albă şi disperată a lui Gant îl tulburase şi mai ales graba cu care se mişca şi nerăbdarea cu care privea înapoi, ca un cîine care îşi zoreşte stăpînul. Seerbacker, nedumerit, îi urmă îndeaproape.

Creasta de presiune avea aproape patru picioare înălţime şi ieşea din gheaţă ca un zid ce traversa sloiul, cît vedea Gant cu ochii în cealaltă direcţie.

— Ai spus că traversează toată suprafaţa?

— Tot sloiul, dintr-o parte în cealaltă. Am făcut cîţiva paşi de-a lungul ei în ambele direcţii. Cred că nu mă înşel.

Gant privi o clipă la Peck ca şi cînd nu-l credea, dar ştia că inginerul înţelesese semnificaţiile crestei şi tocmai de aceea verificase întinderea ei.

— Cum s-a întîmplat? a întrebat prosteşte.

— Într-un singur fel, răspunse întunecat uriaşul. Rafalele de vînt care au împins unul din sloiurile mai mici, drept în fundul nostru, ca o ciocnire de automobile. Rezultatul: o creastă de presiune.

Gant se întoarse spre Peck, răsucind nervos mînecile şubei ce-i atîrna pe umeri.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta? Al dracului să fiu dacă mai pot pleca de aici. Nu mai pot decola!

Rezultatul deliberărilor sale, ale autoînvinuirilor şi convingerea că el, Vladimirov, avea dreptate şi că Primul Secretar se înşela dezastruos, se concretiza doar printr-o ezitare şi o privire îndreptată spre cel mai puternic om din uniunea Sovietică. Cînd figura masivă se înclină aprobator, întărind astfel ordinul ce-l dăduse, Vladimirov se întoarse la consola din spatele lui şi spuse:

— Treţov – Vladimirov. Deşi ignorase codul, nu putea identifica avionul cu care voia să comunice, decît prin numele pilotului. În acest fel se mai păstra un oarecare grad de anonimat ai convorbirii.

Chiar în acel moment, Treţov, cel de al doilea pilot din proiectul MIG-ului 31 se afla la 50 000 de picioare, sonda lui de bot fiind îngropată în ugerul avionului-cisternă, cu care MIG-ul se întîlnise cu cîteva minute înainte.

Se auziră mai întîi cîteva păcănituri statice.

— Treţov – recepţie, spuse o voce îndepărtată.

— Vladimirov către Treţov. Te îndrepţi spre zona Capului Nord imediat ce s-a terminat realimentarea.

— Capul Nord – repetaţi mesajul, vă rog!

Vocea lui Vladimirov îi trăda nervozitatea. Era firesc ca pilotul să se mire de schimbarea planului!

— Am spus Capul Nord – ia legătura prin radio cu următoarele unităţi: Crucişătorul cu rachete RIGA, patrula „Wolfpack” de la sol, din Murmansk – confirmă!

— Treţov – confirm. Pornesc spre Capul Nord şi iau contactul cu RIGA şi controlul de la sol, din Murmansk. Recepţie.

— Bun. Aşteaptă instrucţiuni în continuare. Terminat.

Vladimirov închise aparatul şi se îndepărtă de transmiţător. Nu mai avea importanţă, gîndi, că americanii recepţionaseră fără îndoială semnalul transmis în clar, aşa cum procedase. Pur şi simplu nu era altceva decît o altă unitate ce fusese trimisă în zona, capcană. Mai privi o dată la Primul Secretar, dar liderul sovietic vorbea în şoaptă cu Andropov. Îşi întoarse privirea spre Kutuzov. Ochii bătrînului îi întîlniră pe ai săi şi mareşalul clătină

uşor din cap. Ochii lui Vladimirov îi mulţumiră pentru gestul de simpatie şi înţelegere.

Apoi, gîndurile îl asaltară din nou. Numai dacă ar putea fi sigur într-un fel… Ştia ce ar trebui făcut, ce ar trebui să caute unităţile de cercetare, dar îi era teamă, teamă să-şi rişte dramul de credibilitate ce-l mai avea şi ceea ce mai rămăsese din cariera lui, pe o idee aşa de nebunească. Înghiţi greu. Ştia răspunsul – şi ştia că Primul Secretar nu-l va asculta.

Se dispreţuia. Renunţa la MIG-31, mai mult, îl oferea americanilor pe tavă! Şi totuşi nu putea face nimic – n-ar fi fost crezut.

Au controlat tot sloiul. Aşa cum prevăzuse Peck, creasta se formase pe toată lungimea axei est-vest, puţin mai la sud de jumătatea axei nord-sud, reducînd pista de decolare la ceva mai mult de jumătate. Atîta timp cît creasta rămînea. Gant nu putea decola de pe pista care îi rămăsese, prin nici un mijloc fizic sau mecanic.

— Va merge, domnule, spuse Peck, aplecat în faţă spre silueta mai scundă a lui Seerbacker. Fleischer, a cărui pregătire şi experienţă nu erau adecvate împrejurărilor speciale existente, rămase tăcut. Ajutorul lui Peck, Haynes, îşi susţinea şeful evaluînd timpul şi eforturile necesare. Împreună cu Gant, se aflau acum pe gheaţă cinci bărbaţi stînd în aerul îngheţat şi învăluiţi de ceaţa ce încă persista deasupra gheţii. Vîntul sufla încă în rafale, dar mult mai slab, ca şi cînd atingîndu-şi scopul, putea să fie satisfăcut, să se potolească.

— La dracu, Jack, ai destule topoare şi lopeţi la bord pentru treaba asta? spuse Seerbacker. Ochii îi alunecară un moment spre Gant, care părea cufundat în studierea sloiului, neluînd în seamă discuţia aprinsă dintre cei doi. Seerbacker se simţea enervat de aparenta lui nepăsare, apoi îşi izgoni acest gînd din minte.

— Domnule, avem destule răngi, freze, topoare, orice! Se părea că Peck lua îndoiala lui Seerbacker ca pe un afront

personal. Şi putem plasa cîteva încărcături mici de dinamită, probabil? adaugă el.

— Asta-i culmea, Jack!

— Nu, domnule! Dacă le plasăm cum trebuie, încărcături mici bineînţeles – nu vom afecta gheaţa!

Seerbacker rămase tăcut un moment, apoi se adresă lui Gant:

— Cît de lată este urma roţii la pasărea dumitale. Gant?

— Douăzeci şi două de picioare, a replicat mecanic Gant.

— Eşti sigur?

Gant doar încuviinţă din cap, neluînduşi ochii de la muchia de gheaţă. O lovi cu cizma, dar gheaţa nu se clinti, doar putină zăpadă îi căzu pe bombeu.

— De ce spaţiu ai nevoie, domnule, cît trebuie să dăm jos din acest perete? întrebă Peck.

Gant îşi întoarse capul, recunoscînd provocarea din glasul uriaşului. Zîmbi amuzat, se gîndi un moment şi apoi spuse:

— Treizeci de picioare.

După o tăcere grea de cîteva secunde, Seerbacker răbufni:

— Termină cu gogoşile, flăcăule! Să nu-ţi imaginezi că te voi lăsa să-mi foloseşti timpul sau să distrugi avionul numai pentru a dovedi nu ştiu ce inginerului meu şef!

Ochii îi scînteiară între cei doi bărbaţi. Simţise atît provocarea cît şi răspunsul, originea acestuia din urmă stînd în panica de moment pe care Gant şi-o manifestase ceva mai devreme în faţa lui Peck.

— Treizeci de picioare, repetă Gant. Este tot ce am nevoie.

— Atunci vei avea aceste treizeci de picioare afurisite, domnule! replică înfuriat Seerbacker. Acum alege locul, omule iar domnul Peck şi echipa lui vor munci pentru dumneata!

Gant se îndepărtă de ei, iar cei patru bărbaţi îl urmară obosiţi, parcă împotriva voinţei lor. Seerbacker regreta felul în care îl tratase pe Gant, cum trăsese brutal de hăţuri făcîndu-l să spună lucruri care era clar că le va

regreta. Şi totuşi, pe faţa lui Gant nu se citea nici îndoială nici teamă. Teama că o marjă de eroare de numai patru picioare de o parte şi de alta a trenului principal de aterizare, era practic egală cu zero şi semăna aproape cu o sinucidere.

— Dracul să-l ia! îşi spuse Seerbacker. Mi-a intrat pe sub piele.

Gant s-a oprit, i-a aşteptat să se apropie şi spuse:

— Aici!

Cu cizma lovi creasta de gheaţă la înălţimea stomacului şi făcu o mică ciupitură, îndicînd astfel locul. Peck scoase un spray dintr-un buzunar al pufoaicei şi-l pulveriza pe gheaţă. O parte din porţiunea ciupită se topi sub acţiunea fluidului depresant pe bază de alcool. Gant măsură treizeci de picioare şi aşteptă ca Peck să marcheze din nou. Seerbacker îşi dădu seama că se aflau aproape la mijlocul crestei de gheaţă şi aproape în centrul sloiului. Gant alesese pentru decolare cea mai lungă axă nord-sud.

— Cît timp durează să curăţaţi treizeci de picioare din zidul ăsta, domnule Peck? întrebă Seerbacker.

— O oră, domnule, dacă includem şi sprayul depresant. Gant ar fi vrut să le spună că o oră însemna prea mult pentru el, dar ar fi fost un protest inutil.

— O oră?

Peck aprobă din cap. Seerbacker rămase tăcut un moment, după care îşi scoase transmiţătorul din buzunar, apăsă pe un buton şi spuse:

— Waterson – conectează-mă la sistemul de adresare de pe submarin, ai înţeles? Aşteptă pînă cînd Waterson execută ceea ce îi ordonase şi apoi spuse:

— Aici căpitanul. Atenţie la mine! avem la dispoziţie o oră pentru a curăţa creasta de presiune şi asta înseamnă că vom rămîne pe gheaţă tot acest timp. Vreau cea mai mare vigilenţă în această perioadă: În aer, la suprafaţă şi în adîncuri. Deschideţi ochii bine. Dacă unul dintre voi face vreo greşeală sau are o scăpare, acela ne va omorî pe toţi, acest lucru trebuie să-l înţelegeţi cu toţii. Nu este vorba doar de sfîrşitul unei cariere marinăreşti. Încă un

lucru: staţi liniştiţi, nu vreau nici un zgomot, vom face noi destul aici, sus. Flăcăii de la avion, aveţi grijă să nu îngheţe şi să fie gata de plecare imediat ce veţi primi ordinul. Domnul Peck este şeful acţiunii de la suprafaţă pentru distrugerea barierei şi o să-l las pe el să vă spună cine s-a oferit voluntar şi de ce materiale are nevoie să fie aduse de pe submarin. Încă un minut. Doctore?

— Da, căpitane?

— Ce accidente am avut?

— Harper şi-a izbit capul ăla al lui tare de punte. Smith şi-a pierdut doi dinţi în lupta cu gheaţa şi am pus patru copci la ţeasta lui Riley. Celelalte sînt mai puţin dramatice.

— Mulţumesc, doctore. Spune-i lui Riley că o să devină mai deştept, iar Smith va cîştiga în farmec! O.K. Vă las pe mîinile domnului Peck, băieţi. Ascultaţi-l cu atenţie!

Închise transmiţătorul şi-l puse în buzunar, lăsîndu-l pe Peck să strige numele de pe listă, catalogul „muşchilor” pe care PEQUOD îi punea la dispoziţie.

Seerbacker se alătură lui Gant. Se uită la el cîteva secunde lungi, apoi spuse:

— Eşti sigur?

Gant aprobă din cap.

— Nu-ţi face probleme. Peck nu-mi poartă pică. Pot să trec prin deschizătura de treizeci de picioare de gheaţa curăţată.

— Pe o vizibilitate ca asta?

— Şi mai proastă.

— La dracu, omule! O.K., dar ăsta îţi e sfîrşitul.

După o pauză Gant adăugă:

— Mulţumesc, căpitane pentru această oră. Seerbacker se simţea penibil. Intuia că pentru Gant fusese un adevărat efort să spună cele ce spusese.

— Da, sigur. Deşi nu aş fi făcut-o chiar pentru oricine, spuse şi rînji.

— Mă duc să arunc o privire la avion.

— Sigur, fă-o!

Gant se îndepărtă. Lîngă PEQUOD putea vedea siluetele ce se mişcau grăbit prin perdeaua de ceaţă, învăluite în

respiraţia albă a efortului. Se gîndea, fără ranchiună, că Peck era un adevărat tiran şi cînd spusese oamenilor să sară, toţi săriseră. Dar nu era treaba lui. Peck ştia ce face.

Fusese părerea acestuia de la bun început: ciopîrţirea unei porţiuni din peretele de gheaţă, urmată de procesul de netezire: prima realizată prin forţa brută a topoarelor şi frezelor, cea de a doua prin purjarea aburului supraîncălzit de la turbinele submarinului peste ceea ce va mai rămîne din creastă.

FIREFOX-ul nu avea nici urmă de gheaţă pe el. Alături, pierdut parcă dintr-o magazie de unelte, se afla un echipament ce semăna cu o stropitoare de grădină. Un furtun îl lega de un rezervor aflat pe submarin. Prin acest furtun, o pompă electrică miniaturizată pompa un jet de fluid anti-jivraj pe bază de alcool. Echipamentul fusese botezat „Beţivanul” şi tot echipajul folosea această poreclă. În acest fel, pe fuselaj şi pe aripi nu se formase gheaţă. Patru oameni manipulau stropitorul: doi îl împingeau pe un cărucior, iar ceilalţi doi dirijau jetul fin pulverizat prin două furtunuri mici pe care le ţineau sub braţ. Îşi îndeplineau sarcina cu o precizie mecanică, urmare a unei îndelungate experienţe. Gant putea să vadă urmele roţilor căruciorului şi de cîte ori acesta dăduse roată avionului.

Gant privi mult timp la FIREFOX ca hipnotizat ca şi cînd îl alimenta prin proprii lui ochi. Pînă acum nu avusese nici timpul şi nici posibilitatea ca, din afară, să-i poată „gusta” liniile, forma, îndrăzneala funcţională a întregului aspect. Prima dată fusese o impresie confuză de zgomot şi lumină la capătul îndepărtat al hangarului şi silueta în halat alb a lui Baranovici, zăcînd pe podeaua de beton… Acum privea în tăcere, sesizînd fuselajul suplu, gurile bombate pentru absorbţia aerului din faţa motoarelor uriaşe – mai largi decît orice gîndise Turmansky că se potriveşte unui avion de intercepţie şi atac – scurtimea aparent imposibilă a aripilor, cu lansatorul de rachete ultraperfecţionat Anab, montat sub ele. Observă urmele de arsuri superficiale lăsate de cele două rachete pe care le detonase: una

pentru a doborî avionul Badger, cealaltă pentru a-l provoca pe căpitanul crucişătorului RIGA să acţioneze prematur. Se apropie încă puţin de avion. Cele două rachete fuseseră înlocuite completînd formaţia de patru.

Faptul în sine nu-l surprinse. Un MIG-25 fusese capturat de la sirieni în cursul unui raid-orb pentru această operaţie. Probabil că avionul fusese înarmat şi rachetele lui Anab îi fuseseră transferate lui Seerbacker pentru o eventuală utilizare. Gant realiză, pentru a cîta oară, că Buckholz nu omisese nimic.

Realimentarea se terminase deja în momentul cînd el, Seerbacker şi Peck discutau despre creasta de gheaţă. Furtunurile fuseseră îndepărtate, firul conductor şi clema crocodil desfăcute de la longeronul roţii de bot. Probabil că echipajul care se ocupa de realimentare îşi luase deja locul în rîndul celor ce munceau la înlăturarea crestei.

Se îndepărtă de avion cu părere de rău apoi, pe măsură ce distanta creştea şi FIREFOX-ul părea numai ca o umbră în ceaţă, mări pasul.

I-a luat aproape o jumătate de oră să parcurgă distanţa de la FIREFOX pînă la latura sudică a sloiului şi apoi să-l traverseze de la sud la nord, de-a lungul liniei pe care cu ochii minţii o vedea ca pistă de decolare. Cu excepţia crestei, ciocnirea celor două sloiuri nu afectase pista în nici un alt mod. Se întorcea de la marginea nordică a sloiului cînd transmiţătorul pe care i-l dăduse Fleischer îşi făcu simţită prezenţa în buzunar.

— Da?

Gant? vocea lui Seerbacker suna trudită şi întretăiată. Ascultă-mă, domnule! Chiar acum am recepţionat trei contacte-sonar la sud de noi, de-a lungul rutei pe care ai venit.

Gant rămase tăcut un moment, apoi spuse:

— Înţeleg, trebuie să fie crucişătorul şi cele două escorte, submarinele de vînătoare şi distrugere.

— Isuse – ştiu că te pricepi să-mi creezi probleme, Gant, al naibi te pricepi!

— În cît timp sînt aici?

— Patruzeci, poate patruzeci şi cinci de minute.

— Atunci, e destul timp.

— Mai du-te dracului, domnule! Destul timp pentru dumneata să ieşi dracului de aici, dar cu nava mea ce se va întîmpla? Ce se va întîmpla cu echipajul ei galant care îşi rupe oasele ca să-ţi facă o pistă pe care s-o poţi folosi?

— Îmi pare rău, Seerbacker. Nu m-am gîndit…

Ca şi cînd ar fi cîştigat un punct de scor, Seerbacker replică liniştit:

— Oricum, treaba durează mai mult decît am gîndit noi. Se pare că domnul Peck a fost cam prea optimist în estimarea lui. Avem nevoie de încă tot atîta timp pentru ca să te vedem plecat cît le trebuie lor să ne prindă!

Gant rămase tăcut. În cele din urmă Seerbacker spuse:

— Gant, mai eşti acolo?

— Eh, da. Eşti sigur că se îndreaptă încoace?

— Poate da, poate nu. Sigur sînt că nu se îndreptau încoace!

— Cum adică nu se îndreptau?

— Direcţia lor era spre vest, traversînd ruta sloiului nostru, dar aşa cum sînt sigur că în iad este cald, tot aşa sînt sigur că dacă noi putem să-i vedem, atunci şi ei pot să ne vadă al dracului de bine!

X

DUELUL

Vladimirov îl înfruntă pe Primul Secretar, hotărîrea de a acţiona cu orice preţ nereuşind deloc să-i alunge tensiunea nervoasă. Ştia, cu o certitudine amară, că nu voia să-şi distrugă cariera, că voia gradul şi postul lui Kutuzov, cînd bătrînul s-ar fi retras. Şi totuşi era cuprins de o dilemă. Chiar dacă reuşea să-şi înăbuşe îndoielile şi să acţioneze conform ordinelor, exista totuşi posibilitatea ca, în eventualitatea că Gant ar fi reuşit să evadeze cu MIG-ul 31 intact, el însuşi să fie acuzat de incapacitatea sovieticilor de a-l recaptura sau distruge. Acest fapt îl determină în cele din urmă să ceară să fie investigat contactul sonor raportat de RIGA cu un minut în urmă.

— După părerea mea, tovarăşe Prim Secretar, începu el, păstrîndu-şi vocea neutră, calmă, printr-un intens efort de voinţă, după părerea mea, acest contact, deşi slab şi confuz datorită prezenţei sloiurilor de gheaţă, merită osteneala de a fi cercetat.

Cuvintele sale părură a fi înghiţite de tăcerea care se lăsase în Centrul de Comandă Strategică. Vladimirov era conştient că toată lumea, începînd cu Andropov şi

terminînd cu ultimul operator radio, înţelesese că atmosfera din cameră se polarizase în jurul Primului Secretar şi a Comandantului „Wolfpack”. Erau spectatori într-un joc al puterii disputat între cei doi oameni. Ei îi păreau generalului tensionaţi de aşteptare, aproape apreciind faptul că, în cele din urmă, îşi făcea mutarea, mutarea finală.

— După părerea ta, spuse după un timp liderul sovietic cu o voce moale, vocea sa părînd să-l acuze pe Vladimirov că vorbise.

Vladimirov încuviinţă. Apoi spuse:

— Eu, sînt sigur acum că am înţeles cum vor ei să alimenteze MIG-ul pe mare…

Alesese cuvintele criptice cu grijă. Trebuia să-l joace pe Primul Secretar ca pe un peşte periculos, ca pe un rechin. Acum însă, nu mai exista cale de întoarcere, se angajase. Dacă presupunerea sa se dovedea a fi corectă şi totuşi dădeau greş, a-şi exprima acum cu voce tare ideile însemna sinuciderea lui profesională. Ideea sălbatecă pusese stăpînire pe el încetul cu încetul; încercase să o nege, să scape de ea şi de perspectivele personale sumbre, pe care le evoca. Acum, pusese stăpînire pe el şi nu mai putea evita să i-o comunice Primului Secretar. Blestem, îşi spuse, aproape scrîşnind din dinţi cînd se gîndi la consecinţele ce decurgeau din conflictul său cu liderul sovietic… dar era ultima şi singura lor şansă de a împiedica MIG-ul să cadă în mîinile americanilor dus de Gant.

Ura sa faţă de Gant îl arse pe gît.

— Da, au folosit, folosesc un sloi mare ca pistă de aterizare şi vasul de alimentare este, fără îndoială, un submarin. Acesta este contactul sonor făcut de RIGA!

În cuvintele seci, repezite, ideea părea ridicolă, neconvingătoare. Şi totuşi, el vedea în minte scena atît de clar! Siluetele înfăşurate în pufoaice, conductele de alimentare, avionul parcat pe gheaţă… erau o mare de sloiuri dintre care americanii puteau să aleagă!

— Avionul a aterizat, Vladimirov?

Vladimirov înţelese că e pierdut. Vocea, uscată şi calmă îi dădea de înţeles că nu reuşise să convingă. Se uită în jur. Chipuri întoarse, priviri furişate în lături sau în pământ, evitîndu-i ochii. Chiar şi Kutuzov îşi feri privirea, ochii unui spectator la un accident rutier.

— Da.

Tonul pe care vorbise era prea ridicat, ştia asta. Cum se întîmplase, se miră că omul fusese în stare să-l sperie chiar din cealaltă parte a mesei hărţilor, pe a cărei suprafaţă luminiţe colorate se grăbeau spre Capul Nord?

Acceptaseră momelile lui Aubrey – Vladimirov ştia că fuseseră momeli, un avion şi un submarin, agitîndu-se doar cu scopul de a-i păcăli – şi totalitatea forţelor sovietice aero-navale disponibile primiseră ordin să se îndrepte urgent spre Capul Nord. Omul din faţa sa poseda puterea, putere care putea să-l ruineze, să-l doboare, să-l zdrobească, să-l trimită în închisoare. Sub pretextul că era nebun. Şi Vladimirov nu voia să sfîrşească ca Grigorenko, într-un azil. Încercă încă o dată.

— Contactul se află pe direcţia de zbor înregistrată de RIGA şi de escortele sale, chiar înainte de ai se pierde urma.

Apoi se scufundă în tăcere. Privi, el însuşi aproape ca spectator, cum bărbatul masiv, îmbrăcat într-un costum cenuşiu, se uita alene la masa hărţilor. RIGA şi cele două submarine de escortă deveneau rapid luminiţe solitare pe hartă, zona de activitate aero-navală sovietică deplasîndu-se mai departe spre vest. Apoi îşi ridică privirea spre Vladimirov. Şi generalul văzu, nevenindu-i să creadă, cu o clipă înainte ca ochii să redevină opaci, frică, frică pură. Nu putu să asimileze noutatea pînă cînd Primul Secretar spuse:

— Ar dura prea mult să rechemăm elicopterele şi să le ordonăm să cerceteze zona. În schimb, dragul meu general, pentru că pare să ai o adevărată obsesie cu sloiurile de gheaţă şi submarinele de alimentare… Făcu o pauză, şi Andropov, aşezat acum alături de el, zîmbi subţire. Exact reacţia aşteptată, chiar dacă ochii săi, în

spatele ochelarilor cu rame metalice, arătau că înţelesese motivele liderului sovietic.

— Aşa cum am spus ca să ai tu conştiinţa împăcată, dragă Vladimirov, vom detaşa unul din submarinele de escortă pentru a cerceta acest contact sonor dubios pe care crucişătorul pretinde să-l fi făcut.

— Dar, dacă este… începu Vladimirov. Primul Secretar ridică mîna sa uriaşă.

— Una din escorte, Vladimirov, cît o să dureze?

— Patruzeci de minute, nu mai mult.

— Apoi, dacă este ceva de raportat, dacă acest contact se dovedeşte a fi interesant, celui de-al doilea MIG i se va ordona să se întoarcă de la punctul de întîlnire de la Capul Nord cu viteză maximă.

Se terminase. Vladimirov simţi că încordarea dispare, lăsîndu-l slăbit fizic, extenuat. Cel puţin era ceva. Totuşi nu putea să o considere o victorie. Nu era în stare să facă altceva decît să se dispreţuiască singur.

Încet, ca şi cum şi-ar fi ascuns sentimentele care trebuiau să i se citească pe faţă, se întoarse spre consola de codificare pentru a da ordine căpitanului de pe RIGA.

Gant privi ecranul verde al sonarului şi mişcarea neobosită a razei de baleiere pînă cînd simţi că îl dor ochii. Mişcarea continuă de rotire a razei, care lăsa în urmă trei puncte cristalizate de lumină, îl enerva. După minutele de tăcere şi încordare din postul central de pe PEQUOD, aplecîndu-se asupra marinarului care avea căştile la urechi şi ascultînd zgomotul amplificat al undei de detecţie, înţelese clar ce se întîmpla. Unul din punctele luminoase de pe ecran, unul din submarinele de escortă, se abătuse de la cursul său, spre vest şi luase un cap compas care l-ar fi adus spre PEQUOD. Celelalte două puncte luminoase îşi continuau cursul spre vest.

Pînă acum, luminiţele apăreau numai pe ecranul sonarului cu bătaie lungă, a cărui supraveghere se exercita pe o rază de treizeci de mile în jurul submarinului. În clipa cînd cele trei nave fuseseră

detectate, erau în partea de sus a ecranului. Acum, punctul luminos al submarinului de escortă ce se îndrepta spre ei era puţin mai departe de douăzeci de mile.

După o tăcere mormîntală tulburată numai de respiraţia agitată a echipajului şi de ping-ul repetat al ecranului sonarului, Seerbacker întrebă:

— Cît timp avem pînă ajunge aici? Operatorul nu-şi ridică privirea, dar zise:

— N-aş putea spune, domnule. Ştiţi cum e cu sonarul ăsta cu bătaie lungă, factor de distorsiune de douăzeci la sută, cîteodată. Nu pot fi sigur, domnule.

— La dracu!

— Cît de repede se mişcă submarinele astea ruseşti? întrebă Gant.

— De unde dracu' să ştiu? explodă Seerbacker, întorcîndu-se spre el, alb la faţă de supărare şi teamă. Nici măcar nu ştiu ce fel de submarin este, omule! Pînă nu apare pe ecranul de detecţie apropiată, nu putem avea o imagine tridimensională a lui de la computerul care o să-l identifice.

— Contact în relevment roşu trei nouă, se apropie, anunţă operatorul, părînd neperturbat de respiraţia precipitată a lui Seerbacker la urechea sa.

— Ce-o să faceţi? întrebă Gant.

Seerbacker se uită la el un moment, apoi spuse:

— Am un pachet sigilat pentru tine, presupun că ruta ta. Ăsta-i primul lucru. În al doilea rînd, trebuie să pun la punct deghizarea noastră, să le dăm cu praf în ochi.

Gant se uită perplex la el.

— Contact tot în relevment roşu trei-nouă, se apropie. Seerbacker se uită la gîtul operatorului, ca şi cum ar fi vrut ca omul să fie mort, sau cel puţin nebun, apoi spuse:

— Dă-mi microfonul. Fleischer îi întinse microfonul şi apăsă butonul de alarmă al transmiţătorului, semnalînd echipajului să se pregătească pentru un mesaj din partea căpitanului.

Seerbacker încuviinţă, apoi spuse în microfon:

— Ascultaţi, aici vorbeşte căpitanul. Procedura de urgenţă „INOCENT”, rapid. Avem la dispoziţie vreo treizeci de minute, poate mai puţin, mă îndoiesc că mai mult. Daţi tot ce puteţi din voi şi mişcaţi-vă, mişcaţi-vă repede cum nu v-aţi mişcat vreodată.

Uşurat de tensiune fiindcă-şi muştruluise echipajul, Seerbacker se întoarse spre Gant cu şi mai multă încurajare. Zîmbind, făcu un semn cu capul spre uşa etanşă ce dădea spre cabina sa şi ieşi, cu Gant în urma lui.

— Ce este „INOCENT”? întrebă el, zgomotul paşilor lor răsunînd pe culoarul de acces în postul central.

Seerbacker păstră tăcerea pînă cînd intră în cabina sa, cu Gant după el, şi încuie uşa. Apoi merse la un seif din perete, formă cifrul şi deschise uşa acestuia. Îi întinse lui Gant un pachet într-o învelitoare de celofan. Gant încuviinţă, degetele lui Seerbacker dînd la iveală prezenţa unei capsule de acid ce se zărea prin plasticul transparent şl învelişului, sistemul de „autodistrugere” a ordinelor sigilate.

Gant despături singura foaie de hîrtie din plic, studiind-o cu atenţie.

— Ce este „INOCENT”? repetă el întrebarea. Seerbacker rînji.

— Doar o mică glumă, numai că ar putea să ne salveze vieţile, spuse el. O să mergem sus în curînd şi o să vezi cu ochii tăi.

Gant dădu din cap, ca şi cînd răspunsul la întrebarea sa nu l-ar fi interesat cu adevărat. Ordinele lui erau simple. Era o listă de coordonate şi tipuri, care, urmate întocmai, l-ar fi scos iniţial la joasă înălţime de-a lungul coastei Finlandei, la est faţă de zona Capului Nord unde fusese întinsă cursa, apoi peste peisajul presărat cu lacuri al Finlandei spre Stockholm. Odată ajuns acolo, unde Golful Botnie se întîlneşte cu Baltica, trebuia să intercepteze cursa de după-amiază Stockholm-Londra a companiei British Airways. Ştia de ce fusese instruit astfel. Dacă se ascundea în spatele avionului, puţin mai jos, în unghiul

mort al retrovizoarelor, nu numai că ar fi invizibil pentru echipaj, dar tot ce ar apare pe un ecran de detecţie în infraroşu ar fi o singură imagine a sursei de căldură a avionului comercial. Acesta va fi aşteptat peste Marea Nordului, conform ordinului şi graficului de parcurs. Şi el era imun la orice fel detecţie în afară de cea vizuală, cu ochiul liber, ceea ce era puţin probabil. Nici un vas Elint din Marea Nordului, pus în stare de alarmă, nu ar ghici unde se află. Cînd ajungea într-un punct anume în largul coastelor engleze, trebuia să cheme baza Scampton a R.A.F., din Lincolnshire, pe o frecvenţă din banda uzuală a aviaţiei, asumîndu-şi identitatea unui zbor de încercare pentru obţinerea certificatului de zbor după reparaţia capitală a unui avion de pasageri. Cu noroc, dacă mergea, ruşii îi vor pierde urma, dacă i-ar găsi-o cumva, în largul coastelor Suediei, acolo unde imaginea în infraroşu a sa se va contopi cu cea a cursei civile Stockholm-Londra.

Citi coordonatele încă o dată, întipărindu-şi-le clar în memorie. Apoi puse la loc foaia de hîrtie în plic şi plicul în învelişul lui. Seerbacker pusese deja pe masă o scrumieră mare din oţel. Gant puse pachetul în scrumieră, apoi apăsă cu podul palmei pe el. Aproape instantaneu începu să se degaje fumul pătrunzător al acidului din capsulă, şi pachetul începu să se dizolve. Gant îl privi pînă cînd nu mai rămaseră decît cîteva rămăşiţe înnegrite. Apoi dădu din cap, ca pentru el însuşi, şi spuse:

— O.K., să ne grăbim, căpitane. Vreau să văd ce progrese s-au făcut la pista mea de decolare. Ochii săi, surprinzător pentru Seerbacker, aproape sclipiră pentru o clipă, şi adăugă:

— Şi vreau să văd procedura „INOCENT”.

Desigur, reflectă Aubrey, nu putea fi sigur, nu, nu în acest moment, nu încă o perioadă lungă de timp. Totuşi, nu putea să-şi înăbuşe mica flacără de speranţă care-i încălzea stomacul ca un brandy vechi şi de calitate, căldura succesului. Activitatea codificată a ruşilor, combinată cu succesul cursei întinse în zona Capului Nord

şi semnalul lui Seerbacker de la bordul lui PEQUOD care însemna că FIREFOX-ul era în siguranţă, jos şi alimentat, toate se adăugau la acest sentiment de satisfacţie cu greu înăbuşit.

Shelley, de asemenea, putea el să-şi dea seama, reuşea cu greu să-şi ascundă un zîmbet timid de şcolar pe faţa sa delicată. Americanii, cu moralul coborît de îndoielile lui Buckholz, afectaţi de nehotărîre, începeau acum să spere din nou. Curtin era în picioare, pe trepte, modificînd poziţia avioanelor şi navelor ruseşti pe măsură ce acestea avansau din ce în ce mai mult în zona Capului Nord. Aubrey aruncă o privire spre harta uriaşă şi văzu numai poziţia sloiului de gheaţă şi acul colorat reprezentînd avionul alături.

Dacă însă, Seerbacker, ar fi riscat să emită un alt mesaj, să confirme contactul sonor cu submarinul rusesc ce se apropia, sau dacă Aubrey ar fi ştiut de intuiţia lui Vladimirov şi de succesul numai parţial de la Biliarsk, atunci cu siguranţă că dispoziţia sa nu ar fi fost atît de bună, temperatura ego-ului său ceva mai coborîtă. Dar era încă orbit de măreţia şi genialitatea propriului proiect, şi Seerbacker nu îl informase de curiozitatea submarinului rusesc din apropiere. Pentru Aubrey, operaţiunea devenise de acum o chestiune pur mecanică. Atît timp cît Gant urma instrucţiunile primite, totul decurgea perfect.

Aubrey susţinea despre sine însuşi că era un om pentru care niciodată, absolut niciodată, nu contaseră pionii, piesele de mică importanţă aruncate în vîltoarea lumii subterane a spionajului, dar acum contau. Măreţia a ceea ce realizase, de la concepţie pînă la planificare şi execuţie, îl ameţea, strălucind ca un soare puternic, încălzindu-i vanitatea, făcînd-o să înflorească.

— Hm, domnilor, spuse el, dregîndu-şi vocea. Îmi dau seama că poate pare puţin cam prematur…

Zîmbi dezaprobator, ştiind că şi ceilalţi erau într-o dispoziţie bună.

— Totuşi, am putea să ne permitem un mic toast? Buckholz rînji prietenos:

— În mod sigur vorbeşti întortocheat, Aubrey, dar într-adevăr, şi eu cred că am putea deschide o sticlă.

— Foarte bine.

Aubrey se duse la bufetul pe rotile pe care erau sticlele, într-un colţ al camerei operative. Brusc, atmosfera din încăpere păru îmbîcsită, aproape rîncedă, miros de fum sleit de ţigară şi de haine neschimbate. Pe feţele lor încordarea şi tensiunea dispăruseră. Rămăsese numai puţină oboseală, oboseală şi satisfacţia unui lucru bine făcut.

Desfăcu sigiliul sticlei de whisky şi turnă lichidul auriu în patru pahare înalte, în doze generoase. Apoi, deferent, servi băuturile de pe o tavă mică de argint, adusă în grabă din propriul său apartament.

Aubrey ridică paharul, zîmbi blînd şi spuse:

— Domnilor, pentru FIREFOX... şi, desigur, în cinstea lui Gant.

— Pentru Gant şi pentru FIREFOX, spuseră aspru, la unison, cei patru bărbaţi.

Aubrey privi uşor dezgustat cum Buckholz dădu peste cap băutura sa înghiţind dintr-o dată preţiosul lichid. Într-adevăr, gîndi el, omul ăsta nu are nici un pic de maniere, dar deloc.

Acum, stînd şi gustînd propria lui băutură, părea mai mult ca niciodată doar o chestiune de timp. Aruncă o privire spre telefon. Peste cîteva minute, nu mai mult, ar fi timpul să cheme maşina care să-i transporte la baza RAF Scampton dacă nu cumva Gant va ajunge înaintea lor, ceea ce nu ar fi deloc în regulă.

Zîmbi acestui gînd.

Peck stătea în picioare în faţa lui Gant şi a lui Seerbacker, cu privirea aţintită în gol, undeva deasupra lor. Sudoarea îngheţată îi înconjura blana glugii cu cristale de gheaţă şi pe mustaţă avea ţurţuri. Faţa îi era palidă, consumată de atîta efort.

— Ei bine? zise Seerbacker, cu mîna încă pe pasarela de acces pe PEQUOD.

— S-a făcut, domnule, spuse Peck. Apoi se uită la Gant, şi vocea sa deveni tăioasă. Ţi-am curăţat pista dumitale împuţită, domnule Gant!

— Peck! avertiză Seerbacker.

Gant crezu o clipă că masivul inginer şef voia să-l lovească, şi se crispa fizic. Apoi spuse:

— Îmi pare rău, Peck.

Peck păru buimăcit de replica sa.

Scrută faţa lui Gant, ca şi cînd ar fi bănuit o înşelătorie, încuviinţă satisfăcut şi apoi, părînd să simtă că i se cerea o explicaţie, spuse:

— Îmi pare rău, domnule maior…

De surpriză, Gant făcu ochii mari. Era prima dată cînd cineva i se adresa folosind vechiul său grad. Peck îl folosea ca un semn de respect.

— Noi, ăăă… e doar senzaţia asta, domnule. Muncind acolo la împuţitul ăla de sastrug, băieţii şi cu mine, ei bine, ne tot gîndeam cum am fi putut s-o ştergem din locul ăsta, în loc să ne rupem şalele. Vocea îi şovăi o clipă şi îşi coborî privirea, uitîndu-se fix în jos. Gant spuse:

— E-n regulă Peck, şi mulţumesc. Acum, spune-mi cum stăm, în ce stadiu aţi ajuns?

Luîndu-şi brusc un aer formal, Peck deveni profesionistul din totdeauna.

— Am tăiat o deschizătură largă de treizeci de picioare în malul ăla de gheaţă. Acum folosim furtunele de la turbină pe alimentare directă – avem nevoie de multe furtune, domnule maior, o să dureze.

Gant dădu din cap.

— Fă-o, Peck, cu cît termini mai repede, cu atît puteţi să plecaţi mai repede. Cînd termini de nivelat suprafaţa sloiului – şi fă-o cît mai netedă cu putinţă, pentru că nu vreau să mă lovesc de ceva la o sută cincizeci de noduri pe oră – vreau să sufli cu abur gheaţa, în josul pistei de decolare, începînd cît mai aproape posibil de marginea dinspre nord a sloiului, spre FIREFOX, dacă mai ai timp. Peck rămase perplex.

— De ce, domnule maior?

— Curăţă suprafaţa de zăpadă, Peck, asta o să faci. N-am nevoie să fiu frînat de rezistenta suprafeţei…

— La treabă, Peck, spuse Seerbacker. Eu tocmai trebuie să verific procedura de deghizare şi apoi să arunc o privire la eforturile noastre nocturne.

Peck rînji, dădu din cap şi se îndepărtă în josul submarinului, spre turbine, acolo unde doi membri ai compartimentului tehnic îndesau colaci mari de furtun în pîntecele submarinului.

— Vrei să vezi ce este „INOCENT”? zise Seerbacker. Vino s-arunci o privire.

Procedura „INOCENT” era febrilă, şi, Gant fu nevoit să admită că e genială. Activitatea intensă a membrilor echipajului submarinului care nu lucrau la îndepărtarea barierei de gheaţă părea, la prima vedere, să nu urmeze o strategie bine definită. Părea ceva haotic, făcut fără un scop anume. Apoi Gant realiză ce se întîmpla.

Submarinul era transformat în cartierul general al staţiilor meteo americane din zona arctică. Prin transmiţătorul din buzunarul său, Peck dădu pe un ton sec ordine ca tuburile lanstorpile şi cabinele din faţă ale echipajului să fie inundate, pentru a înlătura urmele de kerosen. Prezenţa apei în ambele compartimente va fi explicată ca urmare a unei avarii a carenei. Pe gheaţă fusese ridicată o cabană din elemente prefabricate şi înăuntru fusese adusă mobilă din lemn negeluit. Uitîndu-se prin una din ferestre, Gant văzu că pereţii erau acoperiţi cu hărţi şi diagrame. Coli întregi acoperite cu liste impresionante de cifre. Două catarge fuseseră ridicate, unul înalt de douăzeci de picioare, celălalt atingînd treizeci de picioare. Cel mai înalt era o antenă radio, în timp ce pe vîrful celuilalt se învîrtea un anemometru, şi mai jos de acesta era fixat un indicator pentru direcţia vîntului.

O ladă albă conţinînd termometre şi higrometre stătea sub catargul cel mic şi mascarea sloiului sub forma unei staţii meteo era completată de găuri săpate în gheaţă, unele străpungînd gheaţa pînă la nava de dedesubt. În ele

fuseseră coborîte termometre pentru a măsura temperatura apei mării.

Gant se uita cum Peck şi oamenii lui desfăşurau furtunuri, le conectau unul cu altul, şi atunci văzu un balon meteo de un portocaliu aprins ridicîndu-se spre cer. Fuioare destrămate de ceaţă se agăţau încă de suprafaţa sloiului, dar, undeva deasupra lui, plafonul norilor începea la treisprezece mii de picioare. Un al doilea balon se legăna la o sută de picioare deasupra submarinului, legat cu o coardă de nylon. Prezenţa baloanelor putea explica largarea balonului de semnalizare cînd aterizase avionul.

Durase cu puţin peste cincisprezece minute pentru a transforma sloiul de gheaţă într-o staţie meteo americană care studia mişcarea şi caracteristicile unui sloi mare în drumul său către sud, către apele mai calde, unde se va distruge. Singurul punct slab al acestei deghizări – atît cît putea Gant să-şi dea seama – era că PEQUOD opera în nordul Mării Barenţ, în loc să se fi aflat în largul coastelor estice ale Groenlandei.

Aşa cum spusese Seerbacker, ajungîndu-l din urmă pe Gant lîngă pasarela de acces pe submarin:

— Nu pot dovedi nimic, Gant, dacă ai plecat de aici înainte ca submarinul rusesc să ajungă la noi.

Gant privi în jos, spre gheaţă, apoi zise:

— Dar jetul de la motoare – mai mult ca sigur că supraveghează sloiul în infraroşu. Nu vor detecta cumva?

— Pe dracu’ Gant, nu dau doi bani pe jetul de căldură de la motoarele tale. Doar scoate pasărea afară de aici şi lasă-mă pe mine să-mi fac griji, bine?

Gant zîmbi la asprimea simulată a răspunsului lui Seerbacker. Omul era înspăimîntat, ştia că mergea pe muchie de cuţit. Dădu aprobator din cap.

— Sigur, plec cît de repede pot.

— Bun.

Seerbacker smulse transmiţătorul radio din buzunarul pufoaicei sale, îl lipi de obraz şi apăsă butonul de emisie.

— Aici comandantul, eşti acolo, Fleischer?

— Da, domnule.

Din difuzor, vocea lui Fleischer răzbătea ireală, ciudată, o voce care îl făcu pe Gant să simtă toată situaţia altfel, sloiul, adîncurile întunecate ale Mării Barenţ, submarinul rusesc de atac ce se apropia…

— Ce noutăţi avem despre prietenii noştri?

Urmă o pauză, apoi ofiţerul spuse:

— Acum avem o estimare pe computer, domnule. Datorită unei erori de şapte la sută a estimării contactului sonor…

— Mda. Spune-mi veştile proaste.

ETA[49] pentru submarinul rusesc este de şaptesprezece minute.

— Isuse!

— Direcţia şi viteza par să fie aceleaşi, domnule. Vine drept spre noi.

Pentru o clipă, pe chipul lui Seerbacker se citi încordarea, apoi rînji spre Gant.

— Ai auzit? Gant dădu din cap.

— O.K. Fleischer – las emiţătorul deschis pe recepţie de acum încolo – vreau să mă chemi la fiecare minut, ai înţeles?

— Da, domnule.

— Cînd submarinul apare pe ecranul sonarului de apropiere anunţă-mi viteza şi distanţa exactă la fiecare 30 de secunde.

— Am înţeles, domnule.

Seerbacker puse transmiţătorul în buzunarul de la piept, al pufoaicei sale, trase de el să se asigure că nu va aluneca afară, îi făcu un semn lui Gant şi se îndepărtă de submarin în direcţia indicată de cele două furtunuri care se tîrau ca doi şerpi negri fără sfîrşit, dispărînd în ceaţă. Urmîndu-i, bariera de gheaţă încă invizibilă, şuieratul strident al aburului de-abia auzindu-se, Gant fu obsedat încă odată de poziţia precară în care se afla.

Silueta gheboşată a lui Seerbacker părea plăpîndă, aproape inconsistentă, în mod sigur nu o prezenţă capabilă să suporte greutatea şi responsabilitatea evadării

[49] ETA - Estimated Time of Arrival – timpul estimat pentru sosire.

sale. Gheaţa fermă de sub tălpile lui, FIREFOX-ul lucind printre fuioarele de ceaţă, – toate acestea nu îl încurajau deloc. Submarinul rusesc se îndrepta spre sloiul de gheaţă, spre Pequod. Aveau la dispoziţie încă aproximativ şaisprezece minute.

Doi oameni manevrau fiecare furtun, îndreptînd un jet de abur supraîncălzit spre gaura urîtă nefinisată din bariera de gheaţă, deschizătură ce se presupunea a avea treizeci de picioare lăţime. Gant o măsură instinctiv din ochi, în mintea sa părea îngustă, mult prea îngustă. Aburul trecu peste suprafeţele neregulate, cu muchii şi colţuri ascuţite ale deschizăturii, netezindu-le. Dură numai cîteva minute pentru a netezi şi lustrui marginile şi, în tot acest timp, Peck se întorsese spre ei o singură dată, remarcînd prezenţa lui Gant şi a comandantului, apoi îi ignorase. De îndată ce suprafaţa a fost netezită suficient, strigă la oamenii săi:

— Bine, băieţi, acum neteziţi pista de decolare.

— De ce, şefule?

— Pentru că aşa spun eu, o să-ţi placă, Clemens!

Furtunurile dispărură în ceaţă, parcă împotriva voinţei lor, urmîndu-i pe oamenii care trăgeau de ele. Trecură peste picioarele lui Gant, încet, mult prea încet. Gant se uită la ceas, tocmai cînd vocea aspră a lui Fleischer se auzi de undeva de lîngă umărul lui Seerbacker.

— Submarinul a apărut pe ecranul de detecţie apropiată, domnule.

Seerbacker îşi înclină capul ca o pasăre care îşi ciuguleşte penele şi zise:

— S-auzim ce-i mai rău.

— Identificare pe computer: submarin rusesc de atac distanţă patru-virgulă-şase mile, ETA nouă minute…

— Ce? strigă Seerbacker.

— Îmi pare rău domnule, eroarea sonarului trebuie să fi fost mai mare decît am crezut…

— Acum îmi spui asta?! Seerbacker păstră tăcerea o clipă, apoi spuse:

— Peck, opreşte aburul!

— Domnule?

— Ai auzit, şefule?

— Da, domnule – nu o să reuşim niciodată sa curăţăm pista, nu pe o lăţime de treizeci de yarzi pe toată lungimea sloiului.

Seerbacker se uită la Gant.

— Ce dracu vrei? întrebări.

— Eu… o sută de yarzi de partea asta a sloiului, replică Gant, arătînd dincolo de spărtura din bariera de gheaţă, spre nord. Atît îmi trebuie: spărtura şi o pistă curată de partea asta a deschizăturii. Arătă cu mîna spre FIREFOX.

Seerbacker repetă ordinele lui. Peck nu era sigur că va reuşi să-şi termine munca, dar spuse că va încerca. Gant privi în ceaţă, văzu siluetele neclare ale oamenilor mişcîndu-se mai aproape, încordîndu-se, trăgînd de furtunuri înapoi pe urmele lor. Auzi aburul care începea să şuiere din nou, suflînd zăpada prăfoasă de pe suprafaţa gheţii de dedesubt.

Dacă voia să atingă viteza de decolare de care avea nevoie, trebuia făcută. Şi el trebuia să aştepte pînă cînd treaba era terminată.

Seerbacker vorbea din nou.

— Vreau un raport asupra procedurii „INOCENT” – şi asta e ultima dată cînd ne referim la altceva în afară de vreme, aţi înţeles?

Ascultă cu atenţie, cu corpul aplecat înainte. Cînd vocea de la celălalt capăt termină, Seerbacker dădu din cap aparent satisfăcut. Apoi privi spre Gant.

— E-n regulă, noi sîntem acoperiţi, atît timp cît tu ai decolat.

— ETA şapte minute. Vocea lui Fleischer era contaminată de ceva care părea periculos, ca panica.

— Cînd te va contacta, urmezi procedura ca în instrucţiuni, O.K. Peck? vocea lui Seerbacker era domoală, liniştitoare.

— Am înţeles, domnule.

Gant privi jetul de abur ricoşînd pe zăpadă. Rafale de zăpadă erau învolburate în aerul ceţos. Furtunurile

ajunseseră mai aproape, oamenii trăgînd de ele, ajutaţi de alţii, figuri anonime care trecură pe lîngă Gant chemate de apelul radio al lui Peck. În jurul oamenilor se învîrteja pulberea albă a zăpezii răscolite, pînă cînd Gant însuşi fu învăluit în norul alb şi orbitor.

— ETA şase minute, încă nici un contact radio, domnule.

Gant auzi vocea lui Fleischer venind slab din vîrtejurile de zăpadă şi întrezări silueta subţire a lui Seerbacker printre turbioanele iscate de jeturile de abur care se apropiau acum de avion. Îşi şterse zăpada de pe faţa dură cu dosul mănuşii.

Seerbacker rămase tăcut o vreme, stînd cu spatele la Gant şi privind oamenii lui Peck care curăţau pista de decolare. I se părea că se mişcă încet, mult prea încet. Nemaiputînd să suporte liniştea apăsătoare şi tensiunea nervoasă, se întoarse spre Gant şi spuse:

— Crezi că or să reuşească? Gant dădu din cap.

— Mai avem un minut la dispoziţie.

— Poţi să pleci în timp aşa scurt?

— Chiar şi mai repede, nici nu-ţi vine să crezi! zise Gant zîmbind subţire.

— Ai face bine să ai dreptate, domnule, tare bine ai face!

— Contactul este confirmat, tovarăşe Prim Secretar, zise Vladimirov lovind cu palma în masa hărţilor, aşa încît luminiţele multicolore de pe hartă clipiră un moment.

Omul din faţa sa părea neemoţionat, poate chiar dispreţuitor la adresa nerăbdării şi surescitării generalului. Vladimirov ştia că juca totul pe o carte, că risca totul, că acum nu mai era timp de subtilităţi de carieră sau politice. Ştiuse că era vorba de un submarin american, şi ştiuse care îi era misiunea. Era alb la faţă şi încordat, şi fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare. Simţi că dintre toţi cei prezenţi în acea încăpere, numai bătrînul Kutuzov îi era aliat, însă chiar şi el păstra tăcerea.

— Vladimirov, calmează-te! mîrîi Primul Secretar.

— Să mă liniştesc?!

Vladimirov vorbea pe un ton ridicat, vocea scăpîndu-i de sub control. Totuşi nu putea să se dea deoparte, chiar dacă îşi impunea să facă asta, încercînd să-şi înăbuşe teribila dilemă în care se zbătea, de a alege între propriul interes şi a-şi face datoria, dilemă care îl chinuise toată dimineaţa. Nu fusese în stare să mănînce nimic la prînz, stomacul fiind un ghem de nervi şi frică. Poate, îşi spuse el, tocmai această frică şi conştiinţa faptului că era un laş îl determinaseră să-şi facă datoria.

— Da, calmează-te!

— Cum pot să fiu calm, cînd prostia, prostia dumitale ne face să pierdem avionul acela la americani? Ai citit dosarul, ştiţi ce fel de om este Gant. Ar putea să aterizeze pe un sloi şi să decoleze din nou. Ascultă-mă, înainte de a fi prea tîrziu.

Vladimirov privi împietrit cum pe faţa Primului Secretar se întipăreau emoţiile, una cîte una. Valul iniţial de mînie la adresa insultei fusese controlat într-o clipă, devenind încă odată dispreţul rece dintotdeauna. Vladimirov simţi o plăcere sadică, în cele din urmă văzuse pe faţa Primului Secretar emoţia pe care o căuta: Îndoiala.

Vladimirov insistă, ştiind că, deşi se ruina pe el însuşi, acum Primului Secretar îi era frică să îl mai ignore. Liderul sovietic nu putu să înfrunte privirea lui Vladimirov şi îşi întoarse capul, privind peste umăr la Andropov. Faţa preşedintelui K.G.B.-ului era de nepătruns.

— Trebuie să acţionaţi, tovarăşe Prim Secretar, este prea tîrziu pentru politică.

Omul păru că şovăie în a se repezi la comandantul „Wolfpack”, apoi îşi afişă un zîmbet pe faţă, şi spuse nepăsător:

— Foarte bine, Vladimirov, foarte bine – dacă asta înseamnă aşa de mult pentru tine… Vocea i se înăspri. Dacă eşti gata să strici unele lucruri prin purtarea ta, eu nu pot altceva decît să-ţi fac pe plac. Dădu din mînă într-un gest generos.

— Care este doleanţa ta?

— Rechemarea imediată a celui de-al doilea MIG de la punctul de întîlnire de la Capul Nord.

Vladimirov simţi un nod în gît. Energia lui se scursese. Acum nu mai rămăsese nimic altceva decît teama, sentimentul onoarei întinate, al puterii pe care o pierduse. Victoria sa era amară. Nu mai contau rămăşiţele forţelor masive îndreptate în mod greşit spre Capul Nord. Nu acum. Numai celălalt MIG şi Treţov ar putea să îndrepte lucrurile aşa tîrziu. Şi ca o recompensă pentru sacrificiul carierei sale, îl voia pe Gant mort, acum, voia ca Treţov să-l distrugă. Trecu spre consola radio pentru a-i da ordine lui Treţov şi privi spre Kutuzov. Se gîndi o clipă, apoi văzu înţelepciunea blîndă, chiar admiraţia, în ochii bătrînului, însoţită de o profundă compasiune. Apoi avu impresia că bătrînul era detaşat, neatent la ceea ce se petrecea în jur. Se simţi foarte singur, nefiind în stare să decidă care impresie era adevărată.

Rosti ordinele pe un ton sec, poate ultimele sale ordine ca ofiţer comandant al „Wolfpack”, reflectă el, vocea fiindu-i calmă, uniformă, conştient de ochii care-l urmăreau. Încăperea era încă plină de tensiune.

Treţov confirmă ordinele primite. Cel de-al doilea MIG îşi schimbă cursul spre sloiul de gheaţă, folosind viteza lui maximă de mai bine de patru mii de mile pe oră, şi Vladimirov se agăţă de această ultimă şansă de a-l ucide pe Gant: Treţov.

Ne-au contactat, domnule, vor să ne identificăm imediat, domnule, se auzi vocea lui Fleischer din difuzorul aparatului de radio ce era ataşat încă, buzunarului de sus al pufoaicei lui Seerbacker.

— Pe dracu’ vor. Ştii care e procedura, o ai în faţa ochilor. Urmeaz-o!

— Rusul vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule.

— Spune-i că o să vin, pentru moment sînt ocupat cu nişte experienţe la celălalt capăt al sloiului! Spune-i că voi veni.

— Am înţeles, domnule. ETA trei minute şi patrusprezece secunde.

Conversaţia avea loc undeva în afara minţii lui Gant, la mare distanţă. Şi el şi Seerbacker, acum aşteptînd lîngă avion, urmărind apropierea înceată a oamenilor şi a furtunurilor cu abur, erau, în realitate, la mile distanţă. Gant ştia, aproape la secundă, cît timp rămăsese şi de cît timp aveau nevoie. Mai aveau la dispoziţie exact un minut.

Seerbacker era cu nervii pe muchie. Vocea lui Fleischer îi întindea nervii la maxim, întocmai ca un păpuşar care ciupeşte corzile păpuşii pentru a le tensiona… Pe măsură ce submarinul rusesc se apropia de PEQUOD, speranţa că hărţile, diagramele, cortul, catargele, termometrele, toată aparatura meteo îi vor salva se topea văzînd cu ochii. Gant însă era ca un pasager căruia îi sosise trenul, adunîndu-şi calm bagajul şi gîndurile de plecare. Nu mai era acel ceva ce Seerbacker gîndise în particular despre el, un om fără trecut, în drum spre un viitor neştiut şi nevăzut. El era în tranzit, şi siluetele ce se zăreau în peisajul de gheaţă şi ceaţă aveau prea puţin, sau deloc, legătură cu el.

— La dracu, n-or să reuşească niciodată! strigă Seerbacker, nemaiputînd să suporte tensiunea.

— Ba da, vor reuşi, zise Gant calm, vocea fiind atît de plată, de liniştită, încît Seerbacker se uită la el curios.

— Omule, dar ai nişte nervi… Gant zîmbi.

— Cineva mi-a spus odată că aş fi mort, mortul zburător mi se spunea în Vietnam, zise el.

— Te deranja?

— Nu, replică Gant, scuturînd uşor din cap. Cei mai mulţi dintre tipii care mi-au zis aşa au murit cu mult înainte ca să se termine totul… rachete, tunuri AA, avioane inamice…

— Da, zise Seerbacker încet, un război nenorocit… Peck, transpirat, palid, furios şi obosit, veni spre ei.

Rămăseseră numai o sută de yarzi de pistă de curăţat. Spuse, gesticulînd spre Gant:

— N-o să reuşim, domnule – dacă nu dispari cu avionul ăla înainte ca ruşii să sosească, ne trezim cu toţii la Liubianka!

Gant scutură din cap.

— Mai ai un minut la dispoziţie, şefule, spuse el. Peck se holbă la el, deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, în ochi citindu-i-se nedumerirea ce se transformă încet în convingere, în speranţă.

— Dacă spuneţi dumneavoastră aşa, murmură el şi plecă, întorcîndu-se înapoi spre oamenii lui, îndemnîndu-i cu înjurături.

— În mod sigur l-ai impresionat tare pe şef, zise Seerbacker, zîmbind. Sper numai că nu va trebui să faci la fel şi cu ruşii.

— ETA două minute şi treizeci de secunde, zise Fleischer. Continuă să întrebe de dumneavoastră, domnule. Vor confirmare, nu cred că am făcut o treabă prea bună.

— La naiba cu asta, Dick. Continuă tot aşa. Pare să urce la suprafaţă! A pus ceva întrebări incomode?

— Nu, domnule. Pare numai suspiciunea normală, nu ca atunci cînd ar căuta ceva special.

O rafală de zăpadă îl orbi pe Gant. Pentru o clipă, atenţia fiindu-i distrasă de voci, privi cerul înnorat, pe jumătate ascuns de fuioare de ceaţă. Apoi realiză că era de fapt avangarda viscolului stîrnit de furtunurile lui Peck, care încă funcţionau. Îşi zîmbi sie însuşi, şi se dezbrăcă de pufoaică. Oamenii lui Peck erau la patruzeci de yarzi distanţă de FIREFOX. Echipa care asigurase degivrarea avionului se rostogoli pe lîngă el, apoi se opri şi se uită întrebător spre el. Gant dădu din cap aprobator, la care oamenii părură foarte ruşinaţi şi echipamentul de degivrare, care semăna cu o stropitoare uriaşă de grădină, fu împins rapid spre PEQUOD, pentru a fi încărcat şi împachetat înainte de sosirea ruşilor.

Gant aşteptă ca un musafir, nerăbdător să plece, pînă cînd Seerbacker termină convorbirea cu secundul său.

Seerbacker păru surprins că Gant era îmbrăcat tot în costumul de suprasarcină. Zîmbi stînjenit.

— Eu, ăă, desigur… spuse el.

— La revedere Seerbacker şi mulţumiri.

— Cară-te de aici odată! zise Seerbacker cu severitate prefăcută.

Gant dădu din cap şi puse piciorul pe cea mai de jos treaptă a scării pilotului. Urcă şi îşi strecură întîi picioarele în carlingă. Apoi branşă casca etanşă, conecta oxigenul, mufa sistemului de comandă a armamentului şi echipamentul radio. Trebuia mai întîi să ruleze înapoi spre extremitatea sudică a sloiului unde zăpada nu fusese curăţată pînă acum, asta o să-l frîneze, ştia bine, dar avea nevoie de distanţa maximă faţă de bariera de gheaţă. Trecu cu repeziciune peste rutina dinainte de start. Conecta automat scafandrul costumului de suprasarcină în timp ce citea cadranele şi indicatoarele care-l informau despre condiţiile frînelor, flapsurilor şi a combustibilului. Rezervoarele, rînji el satisfăcut, erau pline. Apăsă butonul de închidere a cupolei carlingii şi aceasta pivotă, asigurîndu-se automat apoi o asigură şi manual. Transmiţătorul primit de la Seerbacker era în buzunarul de la piept al costumului de suprasarcină. Auzi vocea lui Fleischer, venind de la distanţă mare, spunînd: ETA un minut şi treizeci de secunde.

— Ai auzit, Gant? se auzi vocea lui Seerbacker.

Continuă fără să aştepte replica lui Gant:

— Noroc, prietene. Acum trebuie să împachetez furtunurile dubioase ale domnului Peck, aşa că şterge-o de-aici!

Gant acţiona selectoarele de aprindere, cuplă motoarele auxiliare de start, dădu drumul la ventilul de înaltă presiune şi apăsă pe buton. Auzi, uşurat, sunetul unei explozii duble în fuselaj cînd cartuşul demaror funcţiona. Apoi urmă acelaşi uruit rapid, în crescendo, pe care-l auzise în hangar, la Biliarsk, cînd turbinele uriaşe începură să intre în turaţie. Corectă supraalimentarea şi împinse maneta de gaze, pînă cînd acele turometrelor indicară, stabil; douăzeci şi şapte de procente. Se opri o secundă, apoi deschise gazele şi mai mult, pînă cînd ajunse la

cincizeci şi cinci la sută din turaţia maximă, apoi dădu drumul la frîne.

FIREFOX-ul nu se clinti.

Reduse gazele şi apăsă pe frîne din nou. Chiar dacă instantaneu realiză ce s-a întîmplat şi ştiu că se poate repara, simplul fapt că nu reuşise să anticipeze acest lucru îl scaldă cu o transpiraţie rece.

Deschise cupola carlingii, îşi desfăcu masca şi strigă în transmiţător:

— Seerbacker, adu furtunurile alea aici, urgent!

— Ce dracu s-a întîmplat, Gant, nu poţi să ne laşi în pace…?

— Adu-le aici! Roţile, au îngheţat!

— Eşti blocat, cu motoarele alea, omule?

Deja, chiar dacă aparent Seerbacker se certa cu el, îl văzu pe Peck şi pe ceilalţi trăgînd de furtunuri spre avion.

— Dacă încerc să mă scot singur de aici, rup trenul şi o să mă trezesc pe burtă!

Privind peste marginile carlingii, văzu faţa lui Seerbacker uitîndu-se în sus spre el.

Seerbacker rînjea cu gura pînă la urechi. Aburul ţîşnea în jurul său, zăpada se învîrtejea în jurul carlingii FIREFOX-ului datorită aburului supraîncălzit ce era îndreptat cu grijă spre roţile înţepenite în gheaţă. Gant nu avea nevoie să-l avertizeze pe Peck că dacă va sufla prea mult abur la presiune prea mare spre roţi, atunci le va topi literalmente.

Peck înţelesese. Ieşi de sub fuselaj, privi în sus spre Gant şi spuse în transmiţător:

— O.K. domnule maior Gant, acum, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă odată de aici!

Gant îl salută, ca între aviatori, cu pumnul strîns şi degetul ridicat, închise cupola carlingii, verifică aparatele de bord şi deschise gazele pînă cînd turometrul arătă încă o dată 55 de procente. Slăbi frînele, şi avionul ieşi din adînciturile pe care rotile şi aburul le făcuseră, şi rulă înainte. Peck, Seerbacker şi ceilalţi se îndepărtau repede, trăgînd după ei furtunurile groase. Deja, din interiorul

submarinului ieşeau oameni îmbrăcaţi în ţinută civilă, purtînd pufoaice colorate, presupuşi oameni de ştiinţă şi tehnicieni care trebuiau să ocupe sloiul pînă la sosirea ruşilor. Gant întoarse avionul şi se îndreptă în josul sloiului, menţinînd avionul drept în axul pîrtiei, pe linie dreaptă. Va avea nevoie la întoarcere, pentru decolare, de propriile lui urme de roţi.

În faţa lui se întindea marea cenuşie. Caută cu privirea în jur. Nici urmă de submarinul rusesc. Probabil, căpitanul lui hotărîse să nu iasă la suprafaţă pînă cînd nu va ajunge şi va opri motoarele lîngă PEQUOD, ceva în legătură cu factorul psihologic, cu surpriza. Oricum, orice ar fi fost, lui Gant îi părea bine pentru Seerbacker şi pentru echipajul lui. Nimeni nu va vedea cu adevărat FIREFOX-ul.

Întoarse avionul într-un semicerc, se alinie la propriile sale urme de cauciucuri lăsate pe zăpadă şi deschise gazele. Aproape instantaneu simţi rezistenţa la înaintare pe care o opunea suprafaţa înzăpezită a gheţii şi neputinţa avionului de a accelera suficient, deşi maneta de gaze era în poziţie normală de decolare. Nu putea să folosească forţajul. Ar avea ca efect o apăsare suplimentară pe roata de bot, modificînd curgerea aerului peste suprafeţele avionului; de fapt ar duce la frînarea FIREFOX-ului, în loc de a-l accelera. Avea viteză mică în momentul în care trecea prin dreptul locului unde fusese parcat avionul şi unde începea pista de decolare curăţată şi nivelată de către Peck şi oamenii lui. Acum putea să vadă bariera de gheaţă, o linie întunecată abia vizibilă în faţă. Nu putea să vadă însă, în vizibilitatea slabă, deschizătura de treizeci de picioare tăiată în ea. Trenul de aterizare se scutură cînd roţile ieşiră din zăpada care le frîna şi ajunseră pe suprafaţa netedă, iar avionul se clătină, apoi începu să accelereze. Acum putea să deschidă gazele la maxim şi Gant trecu maneta dincolo de pragul forţajului. Singura impresie de viteză venea de la marginea neregulată a pistei care zbura pe lîngă el din ce în ce mai repede. Trebuia să fie exact în axul pistei pentru că nu putea să folosească frînele pentru a vira pe gheaţă,

n-ar avea nici un efect. Iar direcţia nu opera efectiv decît la o viteză de peste 85 de noduri. În momentul acela avea cu puţin peste cincizeci.

Încordîndu-şi privirea şi încercînd să desluşească ceva printre fuioarele destrămate, de ceaţă, auzi vocea lui Seerbacker, venind ca de la mare distanţă, şi totuşi clară.

— Noroc bun, prietene. Nu pot să mai vorbesc, avem musafiri. Vocea venise din difuzorul transmiţătorului.

Capul îi era îngheţat, şi totuşi transpira. Secunda care îi trebuise pentru a ajunge la regimul de viteză la care direcţia era eficientă, i se păru o veşnicie. Apoi viteza ajunse la nouăzeci de noduri, şi Gant centră cu grijă FIREFOX-ul în axul pistei. Văzu deschizătura năpustindu-se spre el; acum, cînd avea un punct de reper în albul difuz al sloiului de gheaţă, deveni brusc conştient de viteza sa, transferată de pe cadranele aparatelor de bord în peisajul din jur. La temperaturi scăzute, îşi recită sieşi, avea nevoie de o distanţă, mai mică pentru decolare decît în mod normal. Nu crezu în această idee, nici măcar pentru o frîntură de secundă.

Deschizătura îl înghiţi, distanţa la care fusese fiind devorată de uriaşele motoare. Trecu prin deschizătură cu 150 de noduri, şi 170 era viteza lui normală de decolare. Trase uşor de manşă. Nu îndrăznea să intre în zona acoperită de zăpadă, unde Peck nu avusese timp să cureţe pista.

A văzut zăpada, putea să jure că o văzuse, punctul unde pista de gheaţă se termina. Era imposibil. Trecuse pe sub burta avionului. Ştia că trenul de aterizare se desprinsese de pistă, şi totuşi nu era nici o impresie de urcare.

În oglinda retrovizoare, Gant văzu un nor de zăpadă în urma lui, cauzat de jetul motoarelor. FIREFOX-ul şovăi, păru pentru o clipă suspendat de bot, apoi, încet, ca extrăgîndu-se dintr-un noroi lipicios, avionul se îndepărtă de sloi. Gant escamontă trenul şi flapsurile. Avionul făcu un salt înainte, şi el simţi costumul de suprasarcină compensînd acceleraţia bruscă. Verifică alimentarea cu

combustibil, văzu că toate acele indicatoare erau în sectorul nord şi angaja avionul în şandelă.

Urcuşul spre plafonul norilor dură nu mai mult de cîteva secunde. Intră în nori, şi contorul Mach trecu de cifra 1, apoi 1,1 1,2 1,3 1,4...

FIREFOX-ul ţîşni din plafon la 22 000 de picioare, într-o lumină orbitoare, fără pic de nori, un albastru nesfîrşit.

Decolase luînd cap compas spre nord. Acum schimbă cursul, introducînd în computer coordonatele punctului unde trebuia să treacă peste coasta Finlandei. Execută un viraj în urcare pînă ajunse la un cap de 210 grade. Altitudinea maximă pe care se spunea că o poate atinge FIREFOX-ul era de mai bine de 120 000 de picioare, mai mult de douăzeci şi cinci de mile înălţime şi Gant intenţiona să folosească cît mai mult din această înălţime uluitoare. Era puţin probabil, ştia asta, că ar putea evita să fie detectat în infraroşu, chiar şi la această înălţime. Totuşi, zburînd cu viteză maximă, într-un salt uriaş peste Marea Barenţ, ar fi imposibil să fie interceptat. Cu puţin înainte de a trece peste coastă, va coborî la nivelul mării şi va începe zborul complicat, la joasă înălţime şi cu viteză maximă, peste Finlanda, spre Golful Botnie şi apoi spre Stockholm.

La acea înălţime, la viteza lui de zbor, nici un avion nu putea să-l intercepteze, nici o rachetă nu putea să-l doboare. Zîmbi pentru sine cînd altimetrul arătă 50 000 de picioare şi încă urca. Acum, gîndi el, acum va putea într-adevăr să pună FIREFOX-ul să arate ce poate, acum va putea realmente pilota acest minunat avion.

Simţea o bucurie sălbatică şi rece, cea mai apropiată idee despre o emoţie entuziastă pe care o putea avea. Nu era nimic care să poată fi comparat cu asta, ştia bine.

Citise raportul psihiatrului militar de la Saigon, într-o noapte tîrziu, cînd forţase uşa biroului cu dosarele personale ale combatanţilor. Un handicapat emoţional, aşa îl numise, deşi nu chiar cu aceste cuvinte, un handicapat emoţional speriat de viaţă datorită unor experienţe anterioare. Şi imbecilitatea celuilalt raport, cel

din Clarksville, pe care, o minte îngustă îşi întemeiase concluziile, judecînd un om care zburase mai mult de cincizeci de misiuni de luptă şi care era cel mai bun pilot. Erau concluziile unui idiot înfumurat al cărui fund gras şezuse la sute de mile depărtare de frontul vietnamez, de lansatoarele de rachete, de napalm…

Îşi calmă adrenalina care începuse să-i circule prin vene. N-avea rost, să se mai gîndească, n-avea nici un rost. El era cel mai bun. Buckholz ştiuse asta atunci cînd îl alesese. FIREFOX-ul urca spre 60 000 de picioare.

Nu se gîndea deloc la Upenskoi, Baranovici, Kreşin, Semelovski, şi toţi ceilalţi. De cînd părăsise baza de la Biliarsk îi dispăruseră complet din minte în loc să se estompeze, ca nişte fotografii în sepia, atîrnate pe perete.

Treţov îl văzu ajungînd la 60 000 de picioare, dîra de condensare din faţă şi de sub el reliefîndu-se clar pe fondul întunecat al mării, printr-o spărtură din plafon. Ştia că era Gant. Avea imagine în infraroşu, dar nu şi imagine radar pe ecran. Trebuia să fie MIG-ul furat.

Mintea lui Treţov lucra cu precizie chirurgicală. Ştia ce avea de făcut. Cunoştea dosarul lui Gant, ştia ce experienţă de luptă avea. Propria sa experienţă era limitată la cîteva dueluri cu „Phantom”-uri israeliene în Orientul Mijlociu, pe vremea cînd era un tînăr pilot afectat Forţelor Aeriene ale Egiptului, unul dintre puţinii aleşi să instruiască şi să formeze piloţii egipteni. Gant era mai bun decît el… Teoretic.

Gant zbura pe MIG-31 de aproape cinci ore, poate mai puţin. Treţov zburase pe acest avion aproape două sute de ore. Gant voia să-şi îndeplinească misiunea. Treţov trebuia să-l răzbune pe Voskov. Şi frica, mereu frica. Trebuia să-l ucidă pe Gant. Trebuia.

Trebuia să intre în unghiul mort al ampenajelor celuilalt MIG, astfel încît rachetele să aibă cele mai multe şanse de a se îndrepta spre sursa de căldură a uriaşelor motoare şi pentru ca detectorul în infraroşu al lui Gant să nu-l prindă decît cînd era prea tîrziu ca să mai poată face ceva. În

acel moment, văzînd MIG-ul urcînd liniştit, ştiu că Gant nu era conştient de prezenţa lui, şi că dacă va rămîne la tribord, în conul orb al detecţiei în infraroşu, americanul nu îl va putea detecta. Trebuia să se strecoare repede sub el şi apoi…

MIG-ul era acum puţin deasupra lui, la 70 000 de picioare, încă urcînd. Treţov schimbă direcţia de zbor, păstrînd contactul vizual cu avionul-ţintă, confirmînd informaţiile de pe ecran, pînă cînd aduse PP2-ul în spatele lui Gant şi puţin mai jos faţă de el. Acum, luminiţa portocalie de pe ecran era drept în faţa sa, de-a lungul razei centrale a ecranului. Sistemul de ghidare telepatic lansă două rachete Anab şi el le privi îndreptîndu-se spre spotul mai strălucitor al sursei de căldură reprezentată de motoarele americanului.

Echipamentul ECM începu să ţiuie înspăimîntător în căştile lui Gant, smulgîndu-l din amintirile sale. Văzu pe ecran cele două rachete îndreptîndu-se spre el. Imposibil şi, totuşi…

În timp ce mintea lui cîntărea, refuza în mod deliberat să înţeleagă şi căuta sursa rachetelor ce-l urmăreau, trupul lui reacţiona imediat amintindu-şi din trecutul lui de pilot manevre vechi, de mult uitate.

Exista una, ştia, o procedură de a evita rachetele autoghidate în infraroşu, una singură. Fusese folosită de către piloţii israelieni în timpul războiului de şase zile şi de către americani în Vietnam. Dacă ar putea să schimbe direcţia suficient de brusc, atunci sursa de căldură a motoarelor sale va fi pierdută de senzorii de detecţie ai rachetelor, şi acestea nu vor mai putea menţine sau regăsi contactul pierdut.

Reduse gazele, trase de manşă la maximum şi cabra aparatul într-o şandelă abruptă căutînd să aducă FIREFOX-ul pe o traiectorie cît mai depărtată de capul compas iniţial, îndepărtînd sursa de căldură a motoarelor lui de senzorii rachetelor ce se apropiau. În acelaşi timp viră spre dreapta lăsînd botul avionului să coboare în viraj, descriind o curbă care îl aduse sub traiectoria rachetelor.

Privirea i se tulbură şi cîmpul vizual se îngustă sub efectul forţei gravitaţionale. G-metrul[50] ajunsese la plus 8 G. Dacă privirea i se va îngusta şi mai mult, ştia că era începutul vălului negru. La 10 G, îşi va pierde temporar cunoştinţa iar avionul va scăpa de sub control. Nu mai vedea decît G-metrul, iar costumul de suprasarcină care îi strîngea picioarele şi stomacul devenise doar o senzaţie depărtată. Blestemă faptul că îşi descoperea o rezistenţă mai mică la efectele forţei gravitaţionale tocmai în aceste momente critice.

Rachetele trecură mai departe, peste punctul în timp şi spaţiu al presupusului impact. Pierduseră ţinta şi îşi vor continua traiectoria, inutil, pînă cînd li se va termina combustibilul şi vor cădea în mare.

Slăbi manşa, şi privirea începu să i se limpezească. Viteza începuse să scadă, şi Gant se trezi transpirînd cu disperare. Aproape că fusese doborît; ca un băieţandru fără experienţă. Pe ecran nu se vedea nimic. Treţov, deşi Gant nu ştia, era încă în spatele lui şi în conul orb al detecţiei în infraroşu. Un val de-frică îl cuprinse. Trebuia să localizeze vizual duşmanul, sau să nu-l mai localizeze deloc. Era orb, sistemele de detecţie nu găseau nimic. Transpiraţia rece îi scălda trupul sub menghina costumului de suprasarcină. Bănuia natura inamicului, dar nu o admitea încă.

Pilotul celuilalt avion – căci trebuia să fie un avion – cu siguranţă că urcase să-l urmărească, furios fără îndoială că atacul său prin surpriză dăduse greş.

În oglinda retrovizoare, Gant prinse într-o frîntură de secundă strălucirea soarelui reflectată pe o suprafaţă metalică. Încă nimic pe radar. Acum era sigur. Baranovici şi Semelovski nu reuşiseră să imobilizeze cel de-al doilea FIREFOX, incendiul din hangar neproducîndu-i acestuia

[50] G-metrul – aparat care masoara forta G - forţă exercitată asupra obiectelor şi persoanelor în mişcare accelerată, măsurată în „g”-uri (factor de suprasarcină, g=9,81 m/s2). La o acceleraţie de 1g omul simte o apăsare în scaun ca şi când greutatea i s-ar fi dublat; 3-4 g se acceptă pentru 2-3 minute, în funcţie de gradul de antrenament.

nici o avarie. Sau, dacă îl avariaseră, orice fel de avarie ar fi fost, o reparaseră şi avionul fusese trimis după el.

Acum îi era foarte frig. Sudoarea îi îngheţă tot corpul şi simţea răceala umedă şi neplăcută a costumului de suprasarcină. Celălalt avion era identic cu al său, fratele lui geamăn, şi pilotul avea mult mai multă experienţă ca el...

Creierul său continua să fie absorbit de analiza situaţiei, în timp ce calculă că, dacă va continua să urce, atunci rusul îl va intercepta. Ochii lui prinseră din nou strălucirea metalică în oglindă şi deschise gazele cu o mişcare bruscă. Forţa motoarelor, descătuşată din turbinele enorme, îl reconforta. Corpul i-a fost presat în scaun. Corpul lui a fost cel care a oprit urcuşul în şandelă şi care a virat FIREFOX-ul şi mai brusc spre stînga.

Rusul se ţinu după el intrînd pe interiorul virajului său, apropiindu-se. Gant vira şi mai strîns spre stînga, apoi îndreptă avionul cu o violenţă care îl făcu să se lovească cu capul de cupola blindată a carlingii. Mîna stîngă acţionă o pîrghie şi scaunul basculă în poziţia de luptă, aducîndu-i corpul aproape la orizontală.

În oglindă, rusul îl urmări de aproape copiindu-i manevrele, iar el n-a fost în stare decît să-l împiedice pe atacator să ajungă în poziţia optimă de tragere pe care pilotul rus o căuta, acum că irosise două din cele patru rachete ale sale. Ar putea chiar să se apropie pentru o rafală de tun, în dorinţa de a-şi răni şi încetini prada de care era sigur.

Creierul său admise că tipul era tare, era un pilot bun. Nu putea să se elibereze pe sine din trecut şi din viitor, de momentele trecute şi de cele care vor veni, în timp ce el acţiona în prezent. O să fie doborît – orice ar face, rusul îl va urmări, venind din ce în ce mai aproape.

Creierul său înregistră apariţia pe ecran a celui de-al doilea FIREFOX ca o luminiţă portocalie. Era o informaţie veche, nefolositoare. Deja ştia ce avion avea în spate.

Încercă altă stratagemă, pentru că avionul rusesc tocmai venea în poziţia clasică, în dreptul soarelui. Gant înclină

avionul spre stînga, apoi continuă cu o furie controlată, în acelaşi timp, în oglinda retrovizoare văzu rotocoalele zdrenţuite de ceaţă izvorînd de sub aripile avionului inamic, ceea ce însemna... că rusul trăsese o rafală de tun. Globulele portocalii ale trasoarelor se îndreptară spre el, la început lent, apoi parcă accelerînd pe măsură ce se apropiau, şi trecură pe lîngă ţintă. Treţov trăsese pentru că, şi el era cu nervii încordaţi la maximum, nerăbdător să termine odată, să-l doboare pe Gant. Însă, îmbătat de puterea avionului său, se precipitase.

Rusul, acum că Gant era în vrie, realizînd că rafala sa de tun nu-l atinsese pe american, aştepta ca acesta să vireze spre soare. În loc de această manevră, Gant mai execută un sfert de rotaţie, aduse comenzile la mijloc, apoi trase de manşă şi scoase FIREFOX-ul din picaj.

Avionul tremură pe toată lungimea şi muşchii stomacului lui Gant se contractară, iar privirea i se împăienjeni, îngustîndu-i cîmpul vizual din nou. Ţipă puternic în mască, pentru a reduce efectele distrugătoare ale forţei gravitaţionale în creştere. În cîmpul lui vizual extrem de limitat, vedea doar G-metrul pe tabloul de bord şi acesta indica plus 9.

Ieşind din vrie, văzu avionul rusesc în faţa sa. Mintea îi chiui de bucurie, perspectiva bruscă a unei poziţii optime de tragere oferindu-i-se ochilor, pe măsură ce cîmpul său vizual revenea la normal. Era în unghiul mort al ampenajelor rusului, la o distanţă de şase sute de yarzi. Un gînd, şi două rachete Anab au fost lansate. Avionul se scuturã, şi Gant urmări rachetele îndreptîndu-se spre ţintă. Ochise folosind sistemul de ochire clasic, un colimator fixat în faţa parbrizului, pentru că nu poseda nici un fel de sistem de dirijare la ţintă, aşa cum nici rusul nu avea. Sistemul de ghidare telepatic era conectat la radar, nu la detecţia în infraroşu.

Treţov nu putuse să-şi dirijeze rachetele după ce trăsese, neavînd imagine radar, iar Gant realiză brusc cu un sentiment amar de înfrîngere că nici el nu putea să facă altfel, îl văzu pe pilotul rus folosind propriul său truc,

reducînd gazele şi executînd un viraj pe stînga, urmat de semitonou şi un picaj uşor. Rachetele trecură inofensive pe lîngă el, căutînd în van sursa de căldură pe care rusul o îndepărtase de senzorii lor.

Gant realiză că acum creierul interfera cu trupul, corupîndu-l. Era ca în ultimele zile în Vietnam, înainte de spital. Sentimentul unui trecut ratat şi insuficienţa prezentului îl copleşiră pentru o clipă. Acum zbura prost, ca şi atunci, cu nervii întinşi la limită şi cu o risipă continuă de energie mentală. Îi era frică din nou. Ar putea fi mort, foarte probabil că matricea circumstanţelor, care făceau ca moartea lui să fie inevitabilă, fusese deja stabilită. Poate că aşa îi fusese scris. Poate că deja era prea tîrziu să mai iniţieze vreo acţiune care ar putea să-l salveze.

Corpul său, funcţionînd cu o fracţiune de secundă sub nivelul normal, răsuci avionul spre dreapta. Din nou, forţa centrifugă îi blocă trupul şi creierul. Cîmpul vizual se îngustă, îl urmări pe rus. Fusese prea grăbit, prea nerăbdător şi creierul lui acţionase rachetele care acum se irosiseră.

Era prea tîrziu să se calmeze. Era angajat acum. Părea un jucător electronic de şah care îşi luase mîna de pe piesa pe care o alesese s-o mute. Nu mai era cale de întoarcere. Trebuia să zboare aşa-cum era, întreg trupul încovoiat sub povara emoţiilor, adrenalina curgîndu-i prin artere, simţindu-şi bătăile inimii în gît.

Slăbi comenzile şi Oceanul Arctic se roti încet prin faţa ochilor săi în timp ce scruta spaţiul aerian. Căutarea era frenetică pentru că îl pierduse pe rus din nou. Apoi ochii săi înregistrară o fugară sclipire metalică în retrovizor. Îl găsise, pilotul inamic folosise acelaşi truc pe care-l făcuse Gant, vrie, apoi un viraj „peste umăr”. Era acum în spatele său, apropiindu-se repede, venind hotărît să-l distrugă, să nu-i lase nici o şansă de scăpare. Un peştişor vînat de un rechin flămînd. Trupul său recunoscu că rusul era un pilot bun creierul îi bolborosi că era deja mort.

Gant apăsă palonierul stîng şi smuci manşa, împingînd FIREFOX-ul într-un viraj pe stînga şi văzînd cum, în acelaşi moment o rachetă ţîşnea de sub aripa avionului duşman. Trase de manşă brusc şi simţi forţa gravitaţională presîndu-l în scaun, apoi teribila presiune apăsînd pe stomac şi picioare, masca trăgîndu-i carnea de pe oasele feţei, capul împins cu putere în piept...

Mintea se retrase din durerea bruscă pricinuită de suprasarcină, lăsîndu-i trupului limpezimea de care avea nevoie. Apoi avionul se poticni ca răspuns al comenzii date de manşă şi un tremur îl zgudui de la cap la coadă.

Intrase într-o vrie plată, botul avionului căzînd cu 15 grade şi mai mult sub linia orizontului. Fu un moment de uşurare cînd racheta trecu inofensivă pe deasupra lui apoi soneria de alarmă începu din nou să sune cînd G-metrul începu să urce: 8, 8 1/2 spre 9. Viteza sa scăzu spre 100 de noduri pe oră.

Urmă un declic în căştile sale, cînd sistemul de aprindere automată începu să lucreze nebuneşte pentru a împiedica oprirea motoarelor. Curenţii de aer, perturbaţi de vrie, udaseră uriaşele motoare ca un lichid adevărat şi acestea trebuiau repornite la fiecare jumătate de secundă. Ochii săi fugiră spre indicatorul de turaţie, şi văzu că acele tremurătoare coborîseră la şaizeci de procente. Înainte ca el să realizeze, căzuse opt mii de picioare, altimetrul rotindu-se nebuneşte.

Pierduse orice urmă a avionului rusesc, dar Treţov îl urmărise şi împinse propriul său aparat într-un picaj ucigător. Americanul era o ţintă uşoară acum.

Gant împinse manşa înainte. Nu se întîmplă nimic. FIREFOX-ul nu răspunse la comandă. Acum, rusul de deasupra sa, care îl urmărise fără îndoială, nu mai exista pentru el. Acum lupta cu avionul care plonja scăpat de sub control spre marea cenuşie de dedesubt. Mişcă uşor manşa înainte şi înapoi manevrînd maneta de gaze pentru a face ca aparatul să-şi coboare botul şi mai mult şi să amelioreze, astfel, curgerea aerului peste profundor.

Încerca să pună avionul într-un picaj mai accentuat pentru a cîştiga viteză şi a redobîndi controlul asupra aparatului.

Timp de aproape două secunde, nu se întîmplă nimic, cu excepţia ţăcănitului continuu al autoaprinderii şi a rotirii frenetice a altimetrului. Deja ajunsese la treisprezece mii de picioare înălţime, şi continua să cadă ca o piatră. În disperare de cauză, întinse mîna şi apăsă butonul de scoatere a trenului de aterizare pentru a frîna brutal avionul, ceva de care trupul său îşi aminti dintr-o conversaţie din trecut. Coada se ridică cu o smucitură şi botul se înclină brusc, accentuînd vria. Dădu manşa în partea opusă rotaţiei, şi deschise gazele. Era la opt mii de picioare altitudine, altimetrul încă rotindu-se nebuneşte, dar avionul era sub control acum. Trase de manşă ca să redreseze şi escamotă trenul, apoi deschise gazele şi mai mult. Avionul începea să se redreseze. Respiră adînc, pentru prima dată de la intrarea în vrie. Apoi văzu, cu un şoc rece, că rusul continua să fie o lumină portocalie pe ecran.

Pilotul îl urmărise în coborîre, apropiindu-se în timpul cît el redresase. Viteza cu care venea Treţov era mai mare de 1,6 Mach, calculă Gant. Rusul ştia că acum putea să-l distrugă, că putea să se apropie suficient ca să-l termine. Acum nu mai era loc pentru eroare şi nimic nu-l mai putea ajuta, nici inspiraţia genială, nici măcar norocul.

Gant îl văzu în retrovizor, o imagine năpustindu-se spre el. Mintea i se întunecă bolborosind în clipa morţii. Globulele portocalii incandescente care izvorau din tunul rotativ de sub fuselaj se năpusteau spre el, încadrîndu-l. Azvîrli avionul într-o parte ca şi cînd ar fi vrut să evite un animal ce se repezea spre el şi îl văzu în oglindă pe rus copiindu-i mişcarea, virînd în interiorul virajului său, apoi aliniindu-se în spatele lui, manevrînd pentru o poziţie optimă de tir, cu ultima rachetă care-i mai rămăsese.

Gant simţi o senzaţie de uşurare deşi ştia că era falsă, a scăpa de tirul tunului era lipsit de importanţă, însemna doar amînarea cu cîteva secunde a sfîrşitului.

Trupul încercînd să stăpînească mintea înspăimîntată, lupta să recapete controlul. Mîna sa împinse maneta de gaze dincolo de pragul forţajului şi trase uşor de manşă, înclinînd-o în acelaşi timp spre dreapta. Mintea lui ţipă înnebunită după ceva cu care să tragă în rusul ce-l urmărea, şi ultimul cartuş de mascare în infraroşu a fost lansat. Văzu o lumină orbitoare în oglinda retrovizoare, cînd cartuşul de mascare, ca o minge incandescentă se desprinse şi rămase o clipă suspendat în aer. Apoi oglinda irupse într-o mare de lumină orbitoare, mai strălucitoare decît mingea de foc. Corpul simţi unda de şoc.

Gant menţinu FIREFOX-ul într-un viraj strîns. Pe cînd redresa aparatul văzu că nu mai era nimic în cercul pe care îl descrise în aer, cu excepţia unui nor de fum negru şi uleios, alimentat din interior de o flacără portocalie. Fragmentele lucitoare de metal căzeau din trîmba de fum, ca nişte frunze metalice rotindu-se în soare.

A înţeles ce se întîmplase. În timp ce mintea i se relaxa lăsînd să încolţească senzaţia de victorie, realiză că mingea incandescentă lansată de dispozitivul de coadă al FIREFOX-ului fusese înghiţită cu lăcomie de una din prizele uriaşe de aer ale celuilalt avion care explodase instantaneu.

Gant simţi nevoia imperioasă să vomite. Îşi înghiţi greaţa, împiedicînd-o să-i umple masca şi să-l sufoce. Apoi, mintea îi invadă corpul şi realiză că tremura din toate încheieturile.

Cît timp mai era în stare să facă un efort, branşă pilotul automat şi introduse în calculator, ezitant şi cu un mare efort de memorie, coordonatele cursului său. FIREFOX-ul vira uşor, apoi se redresă, şi se îndreptă spre Finlanda, în timp ce el se lăsă moale, stors de vlagă şi tremurînd în scaun.

Ştia că îşi va reveni. Apoi va prelua controlul manual al avionului. Dar mai tîrziu, nu acum, nu încă…

MIG-ul 31, numit codificat de NATO – FIREFOX – şi unicul, nepreţuitul exemplar de acest tip, se îndrepta zburînd la

80 000 de picioare înălţime, cu o viteză de 3,7 Mach, spre coasta ascunsă de neguri a Finlandei.

— S F Î R Ş I T –

MIC GLOSAR SELECTIV

Acroşaje – puncte de prindere la o aeronavă a rezervoarelor de combustibil exterioare, a blocurilor de proiectile reactive, a suporţilor pentru rachete, etc. Se deschid la comanda pilotului.

Buffeting – vibraţie neregulată a aeronavei sau a unor părţi ale structurii ei datorată rafalelor de vînt.

Culoar de zbor – rută aeriană destinată fie evoluţiei unor aparate militare în timpul exerciţiilor de antrenament fie pentru parcurgerea traseelor de zbor ale aeronavelor civile în vederea evitării coliziunilor aeriene sau a unei mai bune legături radio cu punctele terestre de urmărire şi control al traficului aerian.

Derivă – parte fixă anterioară a unui ampenaj vertical al aeronavelor destinat menţinerii unei anumite traiectorii în plan vertical.

Distanta de aterizare – distanţa parcursă de un avion care vine la aterizare, din momentul cînd aeronava are o altitudine de 15-25 m, pînă la oprirea aparatului la sol.

Distanta de decolare – distanţa parcursă de un

avion din momentul începerii fazei de decolare pînă cînd ajunge în zbor la altitudinea de 15-25 m.

Durata de zbor – timpul cît o aeronavă se poate menţine în aer în condiţii de securitate cu folosirea integrală a combustibililor de la bord.

Interceptare – operaţiune de întîlnire comandată în aer a cel puţin două aeronave. Poate fi dirijată de la sol sau de unul din piloţii avioanelor angrenate în această acţiune.

Numărul Mach – raportul dintre viteza de deplasare a unei aeronave şi viteza de propagare a sunetului în condiţiile unui, mediu de deplasare neperturbat.

Plafon – înălţimea maximă la care poate evolua, în condiţii de securitate, o aeronavă.

Radiofar – radio-emiţător folosit în aviaţie pentru a emite un semnal caracteristic sau distinctiv în scopul stabilirii traseului unei aeronave sau ajutorării acesteia pentru a-şi preciza poziţia în spaţiu cunoscînd coordonatele radiofaru-lui.

Rază de acţiune – distanţa maximă de zbor pe care o poate parcurge un avion pînă la un anumit obiectiv fix şi înapoi pînă la punctul de unde a decolat.

Scaun de catapultare – dispozitiv ejectabil din cabina avioanelor de viteză mare, destinat salvării pilotului în caz de pericol iminent; ejectarea în cîteva sutimi de secundă a scaunului din aeronava avariată, se face cu ajutorul unui ansamblu pirotehnic comandat.

Stabilizator – parte anterioară fixă a ampenajului orizontal al avionului; la unele avioane de viteză mare este mobilă; asigură stabilitatea longitudinală a avionului în caz de modificare bruscă a incidenţei sau a pantei de zbor.

Tren de aterizare – ansamblu de organe şi agregate cu ajutorul cărora o aeronavă rulează pe teren. Poate fi fix sau

escamotabil şi asigură decolarea şi aterizarea.

CUPRINS

PARTEA A I-A FURTUL

Capitolul I - OMORUL

Capitolul II - CĂLĂTORIA

Capitolul III - SUSPICIUNILE

Capitolul IV - ASCUNZĂTOAREA

Capitolul V - OPERAŢIUNEA ”RIP-OFF”

PARTEA A II-A ZBORUL

Capitolul VI - CONTRAMĂSURI

Capitolul VII - CAUTĂ ŞI DISTRUGE!

Capitolul VIII - MOTHER ONE

Capitolul IX - TENSIUNEA

Capitolul X - DUELUL

Redactor de carte: G. Octavian
Tehnoredactare computerizaţi: S. C. Editura „PRAHOVA” S.A.